

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LILY ANDERSON

Benden
Daha
Kötüğü
Varfa
O da
Sensin

İNEK
DÜELLOSU!

İNEK
DÜELLOSU!

ARTEMIS MİLENYUM

YAYIN NO: 2414

MİLENYUM: 68

Benden Daha Kötüsü Varsa O da Sensin

Lily Anderson

Orijinal Adı: *The Only Thing Worse Than Me Is You*

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

İngilizceden Çeviren: Nazlıcan Kabataş

Editör: Nurdan Başalan

Son Okuma: Sevgi Ülker

Kapak Tasarımı: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Kasım 2023

ISBN: 978-605-304-880-0

Sertifika No: 43949

Benden Daha Kötüsü Varsa O da Sensin

© 2021, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

The Only Thing Worse Than Me is You

© 2016, Lily Elena Anderson

Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla St. Martin's Publishing Group ile yapılan anlaşmayla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

LILY ANDERSON

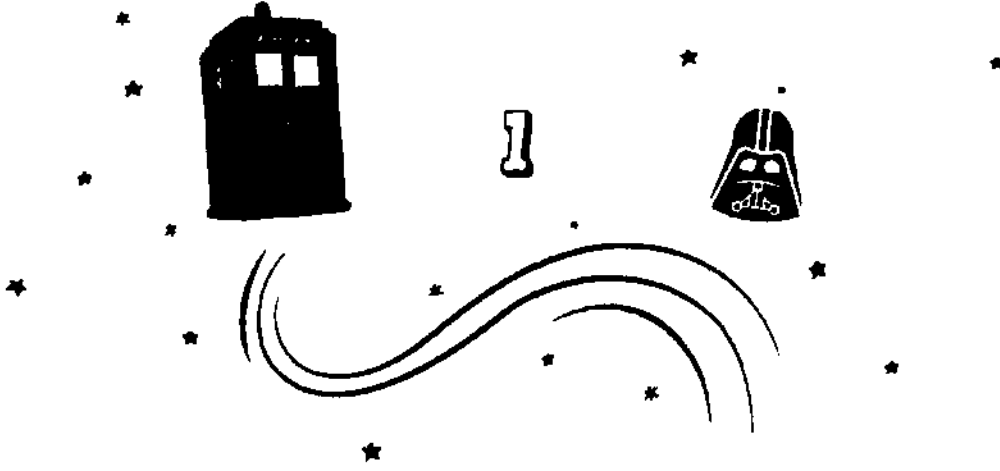
Benden"
* Daha
Kötüğü
Varfa ⚡
* * O da
Sengün

Erin ve Liz için...

Çünkü üç kişilik bir grubun parçası olduğunuzda asla yalnız değilsinizdir.

Sinyor Benedick ile arasında eğlenceli bir savaş var:
Hiç karşılaşmıyorlar ama aralarında bir zekâ çatışması var.
-William Shakespeare, *Much Ado About Nothing*, Li

Ben West, yaz tatilini bıyık bırakarak geçirmişti. Ciddiyim.

Üst dudağının üzerinden süzülen, muhtemelen oraya yapıştırılan gür bir canavar, “Dikkat edin, son sınıf! Birkaç kızı tren raylarına bağlayacağım ve sonra yakın arkadaşım Teddy Roosevelt ile safariye çıkacağım. Müthiş!” diye bağıyordu.

Çizgi romanım ile hemen Harper’a vurdum ve kampüse giren diğer insanların arasına karışmaya çalışan bıyıklı bir moronun olduğunu söyleyerek onu uyarmaya çalıştım.

“Biliyorum, Cline’in seçtiği şiirler için bilgi kartları hazırlamalıydım,” dedi Harper bana dirsek atarak. Hem kör olmadığını hem de yaz için verilen okuma listesiyle ilgili monologlarını bölmemden nefret ettiğini kabul etti. “Ama Bayan Bergman’ın Toplumsal Dilbilim ders programını U of O sitesinde buldum. Eminim ki burada da aynısını kullanacaktır.”

Bıyık, bir grup gergin birinci sınıf öğrencisinin yanından geçmeye çalışan West’in yaban gelinciği burnundan uzaklaşarak bir özgürlük girişimine kalkıştı. Bıyık bana ve Harper’a bakıyor olabiliirdi ama sahibi bizi, üzerinde oturduğumuz saksıyı ve ferforje kapının doğusunda olabilecek her şeyi görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Harper, aramızda iki santim boşluk olmasına rağmen gereğinden fazla yüksek sesle, “Yani,” diye devam etti. “Avantajlı bir başlangıç yapacağımı düşündüm. Ama şimdi korkarım ki Cline’in şiirlerini ezberlememiz gerekiyor. E-postalarımı hiç cevap vermedi.”

Çizgi romanımı bir kenara bırakarak ellerimi tuğladaki çıkıntıya dayadım. Bıyık, bir şey söylemem için bana meydan okuyordu. Harper’ın da güneşe bakıp, “Ya da bilirsin, bunu yapma,” diye mırıldanması, onun da Bıyık’ı duyduğunun kanıtıydı.

Sol tarafımdan gelen şakşakçılara aldırmadan, “Hey, West!” diye seslendim. “Süt bıyığının kesildiğine eminim. Peçeteye ihtiyacın var mı?”

Ben West, kapıdan içeri bir adım atmıştı ki yalpalayarak durdu. Okulun ilk gününde bile temiz bir üniforma giyememişti. Kalın tişörtü, hâkî renkli ve pis bir pantolonun içine yarı yarıya sıkıştırılmış bir dizi bol kırıksıklıktan ibaretti. West başını çevirdi. Bıyık bana bir el hareketi çekebilseydi, çekerdi. Bunun yerine, West’in ince dudağının iki yanına kaldırdığı kıvrımlı yumruklarıyla beni izledi.

“Selam, Harper,” dedi Ben. Gözlerini bana dikti ve “Trixie” diye homurdandı.

Ağır çekimde alkışlayarak arkama yaslandım. “Aferin, West. İsimlerimizi doğru söyledin. Ancak gömleğini değiştirmem gerekebilir. Yosemite Sam’i ¹ mi yoksa Doc Holliday’i ² mi tercih edersin? Kesinlikle kovboylarla ilgili olması gerektiğini düşünüyorum.”

Kahverengi saçlarını gözünün önünden çekerek, “Birinci sınıf öğrencilerinin önünden geçmesi insanlık dışı değil mi?” diye sordu bana. “Yoksa bir tür taciz ritüeli mi?”

“Onları korkutmalıyım.” Sarışın arkadaşımı işaret ettim. “Ayrıca ortamı yumuşatmak için Harper’ım var. İyi polis kötü polis gibi.”

¹ (Türkçe: Karavana Sam), Warner Bros.’un yarattığı Looney Tunes ve Merrie Melodies serilerinde yer alan kurgusal karakter.

² Doc Holliday, Vahşi Batı’nın ikonik bir karakteri.

Harper, otoparka geri dönerken yanaklarındaki çilleri kızarak, “İyi polis kötü polis diye bir şey yok. Meg’i bekliyoruz,” dedi. Şüphesiz, kafasındaki sürpriz sınavların ve öğrenci konseyi başkan yardımcılarının olduğu o özel yere kaçmaya çalışıyordu. Harper saç bandını çıkarıp yeniden taktı. Pembe gözlüklü ve bej pantolonlu Uyuyan Güzel gibi görünüyordu. Oysa ben atkuyruğum ile uyumuş gibi görünmeye devam ediyordum.

Çarşamba günü okula başlamak zalimce olduğu için böyleydim.

Bıyığını işaret ederek, “Ağır mı?” diye sordum Ben’e. “Yüzün için ağırlık çalışması yapmak gibi mi? Yoksa bu bıyıkla, dar omuzlarını gizlemeye mi çalışıyorsun?”

Kalın tişörtüme isteksizce pis pis baktı. “Aynı soruyu sütyenin için sorabilirim.”

İstemsizce kollarımla göğüslerimi kapattım, ona haykırmak istediğim küfürlerin yalnızca sessiz harflerini savuruyormuş gibiydim. Her zamanki kötü davranış gösterisinde West, bunu bana karşı kazandığı bir tür zafer olarak gördü.

West, üniforma sıralarının olduğu ana binaya dönerken, “Her zaman yaptığını yap,” dedi. Kenneth Pollack’ın dibinden geçerken Kenneth onu ana kapıya sertçe iterek, “Dikkat et, inek,” diye homurdandı.

“Burası dâhiler okulu, Kenneth,” diye seslendi Harper. “Hepimiz ineğiz.”

West kendini düzelterip Mike Shepherd’ın yanından ana binaya girerken, Kenneth dalgın bir şekilde Harper’ı tersledi.

“Şuursuz,” dedi Harper ağzının içinden.

Giymenin zorunlu olduğu *Mary Janes* model ayakkabılarımın topuğuyla ayağımı yere sürttüm. “Hiç havamda değilim. Aklım yaz tatilinde. Kendimi bu ucuz, kötü şakaya karşı tamamen savunmasız bıraktım.”

“Ben’den değil, Kenneth’ten bahsediyordum,” dedi Harper kaşlarını çatarak. “Ama evet, sen daha iyi bilirsin. Ben, dördüncü sınıftan beri o sütyen taktığını kullanıyor.”

Kural olarak, henüz sabah sekizden önce olduğu için Harper'ın haklı olduğunu kabul etmeyi reddettim. Yoksa bu, onun kendini övmesiyle dolu bir gün geçirmesine yol açacaktı. Ayağımı sürtmeyi bıraktım ve postacı çantamı alıp çizgi romanımı içine attım.

“Hadi. Meg'i beklemekten bıktım. Saç bakımını dakikliğe tercih ettiği kesin. Yine.”

Harper, ön kapıdan geçip, merdivenlerden yukarı beni takip ederken omuzlarını düşürmeye yetecek bir güçle iç çekti ve ayağa kalktı. Arkamıza bakmak için her döndüğünde solgun saçlarına güneş ışığı yansıyor. Büyük, havacı güneş gözlüklerim olmasaydı, bu ışıktan dolayı kör olacağımdan emindim.

Yoldan çıkmış bir çakıl taşını tekmeleyerek, “Senin neyin var?” diye sordum.

“Ne? Hiçbir şeyim yok.” Dikkatini toplamak için başını sallayınca gözlüğü aşağıya düştü. Gözlüğünü, titreyen elleriyle hızla düzeltti. “Hiçbir şeyim yok. Sadece, Ben ile aranızdaki bu savaşı bitirmeniz için son sınıfın iyi bir zaman olacağını düşünüyorum. Ders çalışmak ve çizgi roman okumak için daha fazla zamanın olur ve...”

Meg'in aksine Harper, kafamı aşağı eğmeden ona bakabileceğim kadar uzundu. Bu da ona alaylı bir bakış atmamı kolaylaştırıyordu. Bazen insanın zekâsını saklaması ve saçmalamaya izin vermesi daha iyidir.

Harper gözlerini devirerek tekrar söylendi ve kapıyı açmak için yanımdan geçti.

“Ya da olmaz,” dedi kapıyı açıp yanından geçmeme izin verirken. “Watson'ın West'e karşı savaşının onuncu yılı şimdi başlıyor. Ama biriniz, West'in seni oyun parkı demirliklerinden attığı günden bahsederse Meg'in velayetini ben alacağım ve öğle yemeğinde yıllık ekibiyle³ birlikte oturacağız.”

³ Yıllık ekibi, akademik sınıf dâhil olmak üzere çeşitli şekillerde seçilebilen veya tüm üst sınıfa atanabilen kişilerden oluşan gönüllü ders dışı organizasyon grubu.

“Bu şartları kabul ediyorum.” Sırıttım. “Şimdi, bıyıklı tarihi şahsiyetleri düşünmeme yardım et. Hitler ve Stalin aklımda. Ödeve başlamadan önce beyin fırtınası yapmam gerekiyor.”

Messina Üstün Zekâlılar Akademisi -The Mess-⁴ yaklaşık 81 kilometre çapındaki bir bölgede herhangi bir mezhebe bağlı olmayan tek özel okuldu. Yetmişli yılların ortasında, yerel üniversiteden memnun olmayan bir grup akademisyen, batmak üzere olan düzenbaz bir okulu devralmış; şapeli, eyaletin ilk lise bilgisayar laboratuvarına çevirmiş ve yalnızca üç saatlik sınavı geçebilen öğrencileri almaya başlamıştı.

Süper uçuk okul ücretleri ve üniformalı dört yüz öğrencisiyle The Mess, dışarıdan herhangi bir özel lise gibi görünüyordu. Ama içeride, kasabanın karşısındaki Katolik okulunda okuyan zavallılardan bile daha tuhaftık. Elbette yaptığımız sporlar, mezuniyet balolarımız ve komitelerimiz vardı ama aynı zamanda Star Trek fiziğine ve duyguların kimyasına ayrılmış seçmeli derslerimiz de vardı.

Kısacası, burası zeki çocukların okuduğu okuldu. Xavier’in Üstün Yetenekli Gençler Okulunun mutant yetenekleri olmayan türden. Birden çok dil bilenleri ve konser kemancılarını mutant olarak saymazsanız, tabii ki bu da tamamen adaletsiz olmazdı. The Mess, ebeveynlerin dâhi çocuklarını, garajda nükleer füzyon girişiminde bulunmalarını veya on iki yaşında üniversiteye gitmelerini istemedikleri zaman koşa koşa geldikleri yerd.

Okul el kitapçığında uzun bir yönetmenlik listesi vardı. Bu kurallardan ilki, IQ temelli zorbalığı minimumda tutmak için, giriş sınavınızın sonuçlarıyla ilgili herhangi bir tartışmayı yasaklıyordu. Efsaneye göre The Mess çocukları, sadece *kendi türleriyle* ilişki kurabilmeleri için üniformalarına iğnelenmiş IQ numara-

⁴ İngilizcede Mess, berbat anlamına gelir. Yazar burada kelime oyunu yaparak akademinin adını The Mess olarak kısaltmıştır.

larıyla dolaşmış. Bu, Battle Royale⁵ türünde bir distopyanın başlangıcı gibi görüldüğünden, konuşma kuralından kimse şikâyetçi olmazdı. Ayda bir kez bizi herkesin önünde sıralamaları bile yeterince kötüydü.

Son sınıf kolay olmayacaktı. Geçen yılı üniversite başvurularımızı hazırlamakla geçirmiş olmamız, şimdi gevşeyebileceğimiz anlamına gelmiyordu. Ders programım bunu kanıtlıyordu: Matematik, Rus Edebiyatı, Programlama Dilleri, Üçüncü Dünya Ekonomisi ve benim ilk günkü dersim, Amerikan Göçmen Tarihi.

Meg, Joy Luck Kulübü'nün sınıf içi tartışmalarını yapmak zorunda kalmasının, kendisini rimelini akıtacak kadar ağlatacağını ve nankör bir ikinci nesil çocuk olduğuyla ilgili özür dilemesi için büyükannesini çağırmasıyla sonuçlanacağı konusunda ısrar ederek Amerikan Göçmen sınıfından ayrılmıştı. Bu durum, beni ve Harper'ı her zaman kurtaran üçüncü koltuktan mahrum bırakmıştı. Odanın ortasındaki bir sıraya yerleştim, güneş gözlüğümü çıkarıp çantamın ön cebine koydum ve son sınıfların hâkî-pantolon-beyaz-tişörtlü üyelerinin arasına karışmaya devam ettim.

Öğretmenimiz Bay Cline, yoklama almaya başladı. Arkasındaki beyaz tahtada adı, kötü düşünülmüş kayan bir yazı gibi yanalmasına karalanmıştı.

"Cornell Aaron?" diye okudu. Kalem, onun burada olup olmadığını onaylamak için hazırды.

Yanımda oturan Harper'ın kalp atışlarının sesi eşliğinde tanıdık bir ses, "Burada," dedi.

Omzumun üzerinden arkaya baktım. Harper'ın birkaç sıra arkasında oturan Cornell'in havaya kaldırdığı elini gördüm. Eğer o gence, yani geleceğin vadedilen Lando Calrissian'ına⁶ karşı ilgliyseniz ki Harper öyleydi, Cornell Aaron, tıraşlı kafasından ucuz

⁵ Battle Royale, 2000 yapımı distopik bir Japon filmi.

⁶ Lando Calrissian, Yıldız Savaşları evrenindeki hayali karakter.

makosen ayakkabılarına kadar hemen hemen mükemmeldi. Beni fark etti ve el salladı.

Ben de el salladım ve önüme döndüm. Harper oturduğu yerde küçülmeye çalıştı.

“Biraz solgun görünüyorsun,” diye fısıldadım ona.

“Bir şey yok.”

“Bir şey yok mu?” diye sordum sessizce. “Yaz boyunca hiçbir şey olmadı yani.”

“Kapa çenenen,” diye tıslayarak geri çekildi Harper.

Bay Cline sınıf arkadaşlarımızın isimlerini okumaya devam ederken, tanıdık olmayan bir yüz görmeyi bekleyerek sınıfa baktım. Diziler ve filmler, sizi okulun ilk günü, deri ceket giymiş, ailevi sorunları ya da uzun sivri dişleriyle ilgili karanlık sırları olan yakışıklı bir yabancının içeriye girdiği bir gün olduğuna inandırmıştı.

Ama ortada yakışıklı yabancılar yoktu. Mike Shepherd odanın ön tarafında oturuyordu, boş bir ifadeyle sivilcesini temizliyordu. Brad Hertz ve Nick Conrad şimdiden not alışverişi yapıyordu. Mary-Anne France, tıbbî olarak tavsiye edilenden daha fazla dudak parlatıcısı sürüyordu.

“Beatrice Watson?” diye seslendi Bay Cline.

“Trixie,” diye düzelttim.

Bana isterseniz kibirli deyin ama Beatrice olarak adlandırılmak tüylerimi diken diken ediyordu. Ailemin büyük büyük annemi ne kadar sevdiği umurumda değil. Bir pilot olan ve Amelia Earhart’tan *Eleanor Roosevelt’in kız arkadaşı* olarak bahsetmekten hoşlanan GG Bea’ya saygı duymak dışında yaptığım bir şey yoktu ama bu, Beatrice’in korkunç bir isim olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Ben West arkamdan bir yerden yüksek sesle, “Trix, çocuklar için tavsiye edilmez,” dedi.

Onu görebilmek için arkama döndüm ve aramızda oturan kızın görüşümü engellememesi için koridor tarafına doğru eğildim. West’in burnunun altındaki o şeyle yüzüne odaklanmak

zordu ama bunun yerine, paspas gibi görünen saçına odaklanmayı başardım.

“Buraya nasıl geldin?” diye sordum.

Alay dolu bir kahkaha atarken bıyığı yerinden fırlayacakmış gibi göründü. “Kapıdan, Trix. Sen pencereden mi tırmandın? Bunu görmek için para verirdim.”

“Ben West?” Bay Cline bizi görmezden gelerek ismini okumuştı.

West elini hafifçe kaldırarak tebessüm etti. “Buradayım, efendim.”

“Pekâlâ, teşekkür ederim.” Bay Cline, masasını gölgede bırakan ders kitabı yığınının işaret etmeden önce kaşlarını çatı. “Lütfen gelip ders kitabınızı alın ve yerlerinize dönün.”

Sınıf öne doğru akın ederken bir sandalye gıcirtısı duyuldu. Arkamdaki kız, insan trafiğinde sıkışıp kalarak ilerlemeye devam etti. Cornell’in kenara çekilip Harper’ın yanından geçmesine izin vermesini izledim. Harper nefes nefese teşekkür etti.

İkisinden birinin daha cesur olmasının onlar için işi ne kadar kolaylaştıracağını ne ilk ne de son kez düşündüm. Birinci sınıfta, Harper’ın saçına bir sosisin sıkışması ve Cornell’in onu nazıkçe almasıyla ilgili bir olaydan beri bu garip flörtleşmeyi yaşıyorlardı. O zamandan beri, Harper’ın iç çekişi, Cornell’in onun etrafındayken aşırı centilmen davranması ve gizli bakışmalar sürüyordu.

Geçen yıl yıllık ekibine yardım etmeye mecbur bırakıldığımızda onları bir dolaba kilitlemeyi düşünmüştüm ama Meg, bir dolabın önüne bir sürü masa yığarak en iyi arkadaşımıza barikat kurmanın *uygunsuz* olacağına dikkat çekmişti. Yine de bunun kesinlikle işe yarayacağını, hâlâ bunun kesinlikle işe yarayacağı ve tüm yazı Harper’ın, Cornell’in Washington DC’deki yaz stajında neler yaptığını dinleyerek geçirmeyeceğim gerçeğini savunuyordum.

Ben West arkamdan, “Bir bakış birini devirebilseydi,” diye mırıldandı, “Harper, Cornell’in üç numaralı bakışı ile havaya uçardı.”

Kusmakla meşgul olduğum için arkamı dönmedim. “Bu, birinin yüksek sesle söylediği en kötü şey.”

West sıırttı. “Bu, son yarım saatte söylediğim en kötü şey bile değil.”

Omzumun üzerinden ona bakarak, “Bu, berbat bir insan olmakta üstün olmaya devam ettiğini kanıtlıyor,” dedim. Eski tip bıyığını görünce kıkırdamadan duramadım. “Cidden, West. Bıyık mı? Mario’ya ⁷ benziyorsun. Sadece bir pistona ve kendi kendini besleyen bir hermafrodit dinozora ihtiyacın var.”

Sömestir kitabımızı tutan sınıf arkadaşlarımla arasında zar zor ilerledim. Kitap, üniversite düzeyindeydi. Üstelik ele alacağımız ekstra akademik makaleleri ve romanları içermiyordu bile. Meg’le birlikte İngiliz Emperyalizmi dersini almalı mıyım diye bir an düşündüm.

“Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim,” dedi West, arkamdan beni takip ederek. “Mario bir kahraman. Prensesleri kurtarmak ve kanallardaki böcekleri temizlemek mi? Adam bir madalyayı hak ediyor.”

“Deli gömleğini hak ediyorsun. Veya bir ağızlığı. Muhtemelen ikisini de. Hannibal Lecter tarzında yaptırabilir ve bizi tüm dertlerden kurtarabilirsin. Seni dersten derse götürmesi için birine para ödeyebilirsin.”

“Bir hakarete kaç isim sığdırabilirsin? Seni kolayca şuna benzetebilirim...”

Tekrar onunla yüzleşmek için döndüm ve âdemelmasının çıkıntısına bakmamak için çenemi yukarı kaldırdım. “Bir yaz gününe mi?”

“Kuru ve nahoş bir yaz gününe mi?” dedi bıyığının ucunu haince bükerek. Bıyıklarının çıkardığı ses korkunçtu. “Belliydi ama yine de tam olarak karşıladığını söyleyemem. Belki de Ölüm

⁷ Super Mario adlı oyuna atıfta bulunulmuştur.

Vadisi'nde yoğurttan başka yiyecek bir şeyin olmadığı bir yaz gününe ya da bir yaban arısı sürüsüne benziyorsundur.”

“Her zamanki gibi çok ileri gidiyorsun.” İç geçirdim. “Aslında, sınırlı zekânın dibini sıyırdığını görebiliyorum.”

Harper beni koluyla dürtüklledi. Ben West'e diktiğim öldürücü bakışlarımdan vazgeçmem gerektiğini belirten uyarıcı bir bakış fırlattı. Ona kaşlarımı çatıp bir kitap aldım ve yerime dönerken West'i itip geçtim.

The Mess'teki yeni üst sınıfın çoğu, Messina'nın sıcak ve samimi kardeş okulu Aragon Hazırlık Okulunda başlamıştı. Aragon hepimize yaşitlarımızla nasıl sosyalleşeceğimizi ve eğitimimizden nasıl keyif alacağımızı öğretmek için anaokulundan sekizinci sınıfa kadar sayısız saat harcamıştı. Ve sonra The Mess, tüm bu saçmalıkları unutturmak ve üniversiteye gidip dünyayı ele geçirmeye hazırlanmak için dört yıl harcadı.

Bu yüzden sınıf listesi sürekli tekrar yayımlanırdı. Hizmet odasının dışında, bir Poli (metil metakrilat) kasasına kilitlenmiş sınıf listeleri her ayın ilk günü sırasına göre asılırdı. Bu, öğrenci bedenini bazen sağlıklı tutmak bazen de sinir krizine yol açan bir rekabet duygusuyla doldurmak için yapılırdı.

İlk yıl Ben West ile rakiptik. Bir ay tam üçüncülüğü elde edecektim ki bu dereceyi elimden aldı. İstatistiksel Aykırılıklar dersinde beni %1 farkla geçmiş, %103'lük bir başarı elde etmişti. Yılın geri kalanında istikrarlı bir şekilde dört numarada takılıp kalmıştım.

Hatırlayabildiğim kadarıyla onunla bir oyun oynuyorduk: rekabet oyunu. Tembelliğine ve durmadan gevezelik etmesine rağmen Ben West her zaman zafer bayrağını elimden alıyordu. Ben üçüncü sınıfta coğrafya yarışmasını kazandığımda, o heceleme yarışmasını kazanmıştı. Onu kickball'da alt ettiğimde oyunu, beni ve sahada yaşananları hafızasından tamamen silmişti.

Ve buna, oyun parkındaki parmaklıklarla ilgili olay dâhil değildi.

Tek istediğim, benden alamayacağı bir galibiyetti. Onu sınıfımızın üçüncülük koltuğundan -Cornell birinci, Harper ise ikinciydi- indirebilir ve mezun olana dek o koltukta kalabilirim. The Mess'ten pişmanlık duymadan, mutlu mesut mezun olabilirdim. Eğer Ben ile ettiğim mücadeleyi kazanırsam on yıl boyunca onunla savaştığıma değecekti.

Çantamdan bir kalem ve Örümcek Adam klasörümü çıkardım. Klasörümünden hoş kokulu, çizgili bir kâğıt çıkardım ve kâğıdın sağ üst köşesine tarih attım. Mezuniyete kadar 179 gün vardı.

Bay Cline, sesi aniden abartılı bir şekilde yükselirken, “*Kadim topraklar, görkemli ihtişamınız sizde kalsın!*” diye haykırdı. “*Yorgun, zavallı, özgürce nefes almak için can atan kalabalığınızı bana verin. Dolup taşan kıyılarınızın sefil çöplüğünü... Bunları, evsizleri barksızları bana gönderin. Lambamı altın kapının yanında kaldırıyorum!*” diye bağırdı.

Bay Cline derin derin nefes alırken gözlerini kısıp odanın etrafına baktı.

“Bu, The New Colossus’un vaadi,” dedi saygılı bir fısıltıyla. “Kim tarafından yazılmıştır, Bayan France?”

Mary-Anne ona başını salladı. “Emma Lazarus.”

Bay Cline, cevabı kendi adının altına yazmak için beyaz tah-taya dönerken, “Doğru,” diye kükredi. “Emma Lazarus, Portekizli bir Sefarad Yahudisidir. Haklarından mahrum bırakılmış bir göçmenin sesi bu!”

Emma Lazarus’un başarılarını ve Özgürlük Anıtı’nın sembollerini sıralamaya başladığında, kalemim kâğıdın üzerinde mekik dokudu. Henüz ders kitabını açmamıştık ama şimdiden bir sayfa not almıştım.

The Mess’te sıradan bir ilk gündü.

Alıcı: Messina Akademi Öğrencileri

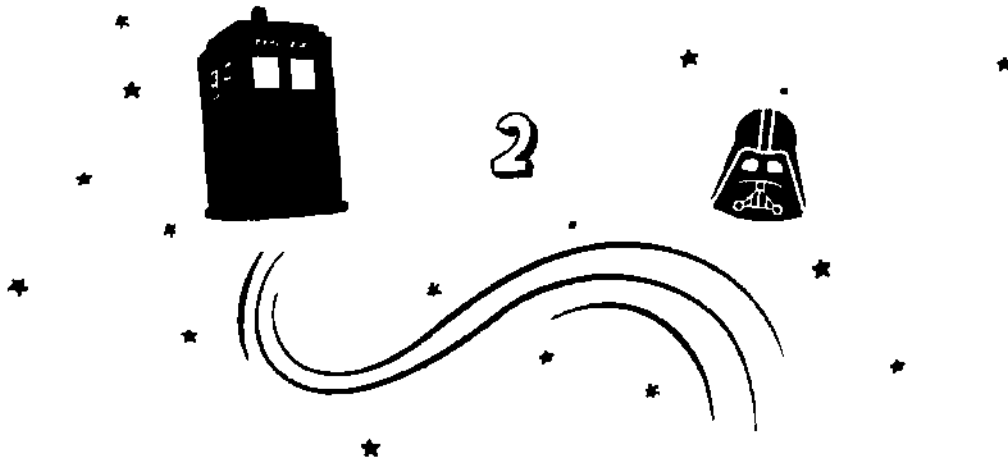
Gönderen: İdari Hizmetler

Konu: Selamlar!

Yeni ve eski öğrenciler,

Messina Üstün Yetenekliler Akademisine hoş geldiniz.

Bu sabah ilk güne adım atarken, kurumumuzdaki bazı değişiklikleri fark edebilirsiniz. Donnelly ailesinden gelen cömert bağış sayesinde, bir kütle dedektörü özelliklerine sahip ikinci bir kütleölçerimiz var.

“Bu sabah neredeydin?” diye ikinci kez sordu Harper. Meg kafeteryada bizi duyabilecek kadar yakımızda oturuyordu. “Seni dışarıda bekledik.”

Meg tepsisini masamıza koydu ve otururken pilili eteğini düzeltti. Beklendiği gibi, parlak siyah saçları özenle kıvrılmıştı.

Dünyanın dört bir yanındaki kısa boylu kadınlar gibi, Meg de zararsız gibi görünüyordu ama onun yanından geçtiğinizde cep boy bir öfke topu olduğunu fark ederdiniz. Aragon Hazırlık Okulundaki zamanımızın çoğunda hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladığı güne kadar ona Pikachu derdik ama o, bize bunun kulağa *şişman* gibi geldiğini söylemişti. O gün ona bu lakabı vermekten vazgeçmiştik. Ve regl dönemlerimizin aynı günlere denk geldiğini keşfetmiştik.

“Ailemle bu günün lisedeki son günüm olması konusu pazarlık yaptık,” dedi havalı bir şekilde. “Büyükannem ve büyükbabama kahvaltı edip erkek kardeşimle Skype görüşmesi yaptık. Güzel bir düşünceydi ama beni tamamen programın gerisinde bıraktılar. Bazen çok fazla umursuyorlar.”

“Bir de tek çocuk olduğunu düşün,” dedim gülerek. “Her gün böyle geçiyor.”

“Bu çok feci olurdu,” dedi Harper.

“İkiniz nasıl hayatta kalıyorsunuz, bilmiyorum,” dedi Meg. “Zil çalmadan önce önemli bir şey kaçırdım mı?”

“Cornell ve Harper telepati yoluyla birbirleriyle öpüşmeye çalışıyorlar,” dedim, çatalımı The Mess kafeteryasının alaycı bir şekilde *salata* dediği solmuş marula saplarken.

Harper ciyaklayarak masanın üstüne ağzından tavuk parçacıkları püskürttü. Ellerini çırparak bir peçete ararken Meg tabağını kapattı.

“Bu doğru değil,” dedi Harper öksürerek. “Hiç de öyle olmadı.”

Meg ikna olmamıştı ama seçenekleri gözden geçiriyor gibiydi. Cornell hakkında konuşmaya devam edersek Harper’ın gerçekten yumurtlayıp yumurtlamayacağını görmeye değmeyeceği sonucuna varmıştı.

“Ben yokken başka önemli bir şey oldu mu?”

Kafeteryayı gözlerimle taradım ve West’i odanın diğer tarafında, Cornell ve Donnelly ikizleriyle otururken buldum. West’i işaret ettiğimde Meg ellerini yüzüne kapatarak nefesini tuttu.

“Ben’in yüzündeki de ne?”

“Gördüğün gibi,” dedim bir çatal salatayı ağızma atarken. “Bundan sonra tavuk yiyeceğiniz günler için size iyi şanslar diliyorum.”

“Bu gerçek mi?” diye sordu Meg.

“Tam olarak bilmiyorum.” West’in pizzayı bıyıklarına sürdüğünü fark ettiğimde onun yerine utandım. “İlk başta o şeyi ondan koparıp almayı düşündüm ama içinde yaşayan fare ailesini rahatsız etmekten korktum. O konsey grubuyla ne yaptığını merak ediyorum. Normalde Dungeons&Dragons⁸ arkadaş grubuyla takılmıyor mu?”

“Mike Shepherd geçen yıl onu kovdu,” dedi Meg. “Artık öğrenci konseyinde.”

⁸ Zindanlar ve Ejderhalar (genellikle D&D veya DnD olarak kısaltılır), Gary Gygax ve Dave Arneson tarafından tasarlanan, fantastik bir bilgisayar oyunu.

Harper tepsinin kenarını düzelterek kirli peçetesini yerine yerleştirdi. “O ve Cornell yaz boyunca aynı yerde staj yaptı.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Yine internette *stalk* mı yaptınız, Bayan Leqnard?”

“Peter’in gözlerinin daha mavi olması mümkün mü?” diye sordu Meg, Peter Donnelly’nin spot ışığı gibi etrafı aydınlatan karizmasına gözlerini kısarak baktı. “Bence başkan olmak onu daha yakışıklı yapıyor.”

Harper kamburunu çıkararak saklanmaya çalıştı. “Lütfen onlara bakmayı kesin. Bu çok dikkat çekiyor.”

Ona temkinli bir şekilde baktım. “Şanslısın ki oraya gidip Cornell’e karı koca olmanız gerektiğini söylemiyoruz.”

“Öyle bir şey yapmazsın,” dedi Harper. “Özellikle de Ben’in onunla oturduğunu düşünürsek.”

“Doğru söylüyorsun,” diye kabul ettim. “Salatamı çabucak yemek istiyorum, West’in bugünkü hakaretleri süper cidden. Bence bıyık, aklını tüketiyor olabilir. Bu da iyi bir şey çünkü yıl sonu gelmeden üçüncülüğü onun elinden alacağım.”

Meg’in yüzü tiksintiyle buruştu. “Son sınıf için büyük planın bu mu? Üçüncü mü olmak istiyorsun?”

“Eh, uyumayı, yemek yemeyi ve çizgi romanları bırakmadan Harper’ı ya da müstakbel kocasını yenemem. Yani evet, üçüncü olmaya razıyım. Dört rakamı şeklinde bir pasta alıp mezuniyette sahneye çıktıktan sonra onu, Ben West’in aptal ve kıllı suratına yapıştıracağım. Sonra kepimi ve cübbemi yırtıp kırmızı deri ceketimle siyah kot pantolonumu giyeceğim ve eve gidene kadar ay yürüyüşü yapacağım.”

“Vay canına,” dedi Harper bir dakikalık sessizliğin ardından. “Detaylıca düşünülmüş bir plan.”

Uzandım ve gözlüğüne tavuk kanadından bir parça fırlattım. “Bütün iyi televizyon programları ara verdiği için plan yapmaya zamanım oldu. Game of Thrones izlemediğimde tuhaflaşıyorum.”

“Bu yüzden tatilde ders aldım,” dedi Harper. “Ve Supernatural’ı yeniden izledim.”

“Tanrım, Winchester kardeşleri seviyorum,” dedi Meg. Bir tavuk kanadını ısırıldı. “Biliyor musunuz, son senemiz olduğunu düşünürsek, normal insanlar sonbahar festivali gibi şeyler düşünüyor olabilir.”

“Ne olmuş sonbahar festivaline?” diyerek kaşlarımı çattım. “Her sene aynı şey. Giyiniyoruz, ki kampüste serseriler gibi giyinmeyen tek kız biziz, elma şarabı içiyoruz, haşlanmış mısır yiyoruz ve Harper’ın karnı ağrıyor. Gerçek bir Cadılar Bayramı bile değil.”

“Evet ama biz son sınıfız,” dedi Meg. “Belki de başka insanlarla gitmeyi denemeliyiz.”

“Yıllık çalışanları gibi diğer insanlar mı yoksa senin gibi diğer insanlar mı bunu bir tür klişeleşmiş çiftleşme ritüeline dönüştürmek istiyor?” diye sordum.

“İkincisi,” dedi Harper.

“Daha az çiftleşme, daha çok flört,” diye ekledi Meg neşeyle.

“Aman Tanrım,” dedim, yüzümü korkudan buruşturmaktan alıkoyamadım. “West’le konuşmanın bugün olan en kötü şey olacağını düşünmüştüm. Az önce gerçekten *daha az çiftleşme, daha çok flört* mü dedi?”

Meg, “Trixie, bu yıl erkeklerin benim hassas noktam olduğunu biliyorsun,” dedi yüksek sesle. “Pekâlâ, erkekler ve manga. Duygusal ve entelektüel olarak ilerliyorum.”

Homurdanmamaya çalıştım. Meg’in psikolog ebeveynleri, kadın erkek ilişkilerini konuşmak yerine, konuşmayı bir insan beyni modeli çerçevesinde yapmışlardı. Meg; prefrontal korteksinin, limbik sisteminden daha yavaş geliştiğini ve onu uyuşturucu bağımlılığı ile kontrol edilemeyen cinsel dürtüler gibi hassas davranışlara daha yatkın hâle getirdiğini duyduktan sonra, doğayı yenmenin tek yolunun beynini gerçek tehlikelerden uzak tutmak için kendi risklerine karar vermek olduğu sonucuna varmıştı.

Meg'in bahsettiği Büyük Düşünce Deneyi yeterince küçük başlamıştı. Saç bakımı ve doğru makyaj uygulamasıyla ilgili internet videoları ile kendini konfor alanının dışına itmişti. O, Jo Jo Stiletto'nun kitapları ve blogları sayesinde inek öğrenci olma sanatında gizlice ustalaşmıştı. Grafik tasarımı öğrenmek için bir yıllığına yıllık komitesine katılmış, sonra da beni ve Harper'ı dağıtıma yardım etmemiz için yanında sürüklemişti. Bir yılını da anne ve babasına isimleriyle hitap ederek geçirmişti.

Ama yaz tatilinin özellikle sıcak bir gününde, arka bahçesindeki fiskiyelelerin arasında uzanırken bana bakıp, "Neden hiç erkek arkadaşımız yok?" diye sormuştu.

"Aslında pek arkadaşımız yok," demiştim. Ki bu doğrudu. Harper, yaz okuluna kaldığı zamanlar Meg ve ben yalnız güneşlenirdik.

Meg nemli çimleri parmaklarıyla yolarak, "Karşı cinsle herhangi bir etkileşime girmeden üniversiteye gidemem," demişti.

"Kadın çalışmaları alanında bir diploman olsun istiyorsun. Bir kız okuluna gidebilirsin."

Bu söylediğimi, tüyler ürpertici bir sessizlikle karşılamıştı.

Görünüşe göre, sevgili en iyi arkadaşlarım tamamen feminizm karşıtı olma yolunda hızla ilerliyorlardı. Derslerimiz veya çizgi romanlarımız hakkındaki notları ya da hangi Joss Whedon gösterisinin en iyisi olduğunu karşılaştırmak yerine (kesinlikle Firefly) erkek arkadaş edinmek için bu gizli mücadeleyi başlatmışlardı. Dışarıdan bakıldığında, tanıdığım ve sevdiğim aynı zeki, gururlu, inek hanımefendilerdi. Ama sonra erkek arkadaş meseleleri ortaya çıktı ve göz yumamayacağım entrikalı kısımlara geçtik.

On yedi yaşındaydım. Gözlerim, kadınsal bölgelerim ve hormonlarım vardı. Okulda çirkin olmayan birkaç erkeğin olduğunu farkındaydım. Ama onlarla çıkmak istemedim. Sadece iyi bir üniversiteye girmek ve The Mess'ten mümkün olduğunca az bir duygusal yükü kaçmak istedim. Çok şey mi istiyordum?

Görünüşe göre öyleydi. Çünkü Harper ve Meg erkek arkadaş olayını bırakmamışlardı.

“İkiniz de istediğiniz kişinin üstüne atlayabilirsiniz,” dedim kuru bir sesle. “Sizi durdurmayacağım. Ama buna taraf olmayı reddediyorum.”

“Trixie.” Meg içini çekti ama onu susturmak için elimi kaldırdım.

“Etrafınıza bir bakın,” dedim kalabalık kafeteryayı göstererek. “Biriyle çıkmak için tek seçeneğimiz olarak bize sunulan üniformalı, ergen, Axe marka saç spreyli erkeklere bakın. Diyelim ki bir dakikalığına size uydum ve bu eziklerden birini benimle çıkması için cezbetmeye çalıştım. Ben Mary-Anne France değilim.”

Tekrar öğrenci konseyi masasını işaret ettim. Mary-Anne bir şişe maden suyunu eline almış, ağırbaşlı bir şekilde gülümseyerek Peter Donnelly’nin yanına oturuyordu. Saçları kıvrılmış, kusursuz dikilmiş bir hırkanın omuzlarından aşağıya zarifçe dökülüyordu. Göz kapaklarına, dudagındaki parlaticıyla aynı renkte şeftali bir ışıltı sürmüştü. Kafeteryanın geri kalanı sivilceli ve miyop yüzlerle doluydu. Mary-Anne, zekâsını yalnızca üniformasını modaya uygun hâle getirmenin yollarını bulmak için kullanarak, dergilerde yer alacak bir şekilde kendi kişisel görünümünde başrol oynuyordu.

Pekâlâ, tamam. Ayrıca, şaşırtıcı derecede duygusal iki cilt şiir yayımlamıştı ama şu an konumuz bu değildi.

“İri göğüslü, on iki yaşında bir çocuk gibi görünüyorum,” diye devam ettim. “Çizgi romanlar ve bilim kurgu mu? Ben on yedi yaşındaki bir çocuğun isteyeceği türden bir kız arkadaş değilim.”

“Peki,” dedi Harper, düşüncelerimdeki mantık hatasını bulmaya çalışıyordu. Yüzü aydınlandı ve ellerini çırttı. “Üniversiteli birini bulabilirsin. Liseli erkekler için fazla olgusun. Peki ya çizgi roman dükkânındaki adamlardan birine ne dersin? Adamlar hem hoş hem de inek. Ayrıca liseli değiller.”

"Hayatta olmaz." Güldüm. "On yedi yaşında bir kızla çıkmak isteyen üniversiteli erkeğin büyük bir sorunu vardır. Kendi yaşlarındaki kızlarla çıkamayan ürkütücü bir sübyancıyla çıkmak, ölmeden önce yapılacaklar listemde yok."

"Yani romantik bir aşk yaşamadan yalnız mı öleceksin?" diye sordu Meg.

"Hayır," dedim. "Bu yılı aşk meşk işleriyle heba etmeyeceğim. İyi bir üniversiteye gideceğim, DC'den çok Marvel'a değer veren ve X-Men'deki Rogue'a⁹ benzediğimi düşünen yakışıklı, eğitilmiş ikinci sınıf öğrencileriyle tanışacağım. Belki de şansımı arttırmak için saçımın bir kısmını beyaza boyarım."

"Yani sonbahar festivali için bir kavalie bulmayacak mısın?" diye sordu Harper.

Bıçağımla, bir çatal dolusu daha salata kestim. "Hayır."

"Eh, ben Kız Kurusu Takımı'ndan değilim," dedi Meg. Harper'a bakmak için sandalyesinde kıpırdandı. "Cornell'e sormalısın. Bana bir Donnelly ayarlayabilir."

"Donnellylerden biri mi?" diye sordu Harper. "Jack olsa bile mi?"

"Kötü bir seçim," diye fikrimi belirttim. "Jack Donnelly bir sosyopat. Muhtemelen seni perili bir evde öldürür ve sonra hiçbir şey olmamış gibi elma sallaması¹⁰ oynamaya gider."

Öğrenci konseyi masasında sıkışan, House of Leaves¹¹ kitabının arkasına saklanmış olan Jack Donnelly, öğle yemeğini beraber yediği arkadaşlarının gülüp birbirlerine bir şeyler fırlattıklarından habersiz görünüyordu. O ve Peter, aynı mavi gözleri ve büyük alnı paylaşan ikiz kardeşlerdi. Peter biraz şaşkın gibi dursa da görünüşü büyüleyiciydi. Fakat Jack, oldukça meymenetsiz görünüyordu. Peter sınıf başkanıydı ama Jack sekizinci sınıfta sırf eğlenmek için öksürük şurubu içerken yakalanmıştı. Bir zamanlar aynı rahmi paylaşmış olmaları hiçbir anlam ifade etmiyordu.

⁹ Rogue, X-Men'deki, saçlarının ön kısmı beyaz olan çizgi roman karakteri.

¹⁰ Kitapta bobbing apples olarak adlandırılan, festivallerde oynanan bir oyun. Suyun içinde yüzen elmalar, kollar kullanılmadan dişlerle yakalanmaya çalışılır.

¹¹ House of Leaves (Yapraklar Evi), Amerikalı yazar Mark Z. Danielewski'nin 2000 yılında yayımladığı kitabı.

"Donnellylerin o kütleölçeri, Jack'in, Flowers for Algernon kitabındaki akıllı ilacı, denek fareleri öldürmeden test edebilmesi için bağışladıklarını duydum," dedi Harper.

"Bu çok saçma," dedim. "Eminim kobay fareleri öldürür. Canlıları incelemek konusunda aşırı hevesliydi."

"O bir sosyopat değil," dedi Meg. "Giriş sınavında kendini gösterecektir. O sadece çok konuşkan biri değil. Bu da sorun değil. Ben konuşan taraf olacağım ve o da şekerli patlamış mısırımı alacak."

"Bu kulağa fahişelik gibi geliyor," dedim.

Meg gözlerini devirdi. "Bütün flörtlerin kulağa fahişelik gibi geldiğini düşünüyorsun."

"Görünen köy kılavuz istemez," dedim. "Henüz kostümlerimize karar vermemişken nasıl flört işlerini düşünebilirsin ki? Ben yaşlı ve kıdemli çete üyesi Malefiz olarak gitmeye karar verdim. Angelina Jolie'den dolayı değil. Samimi olmak istiyorum."

Sonbahar festivaline girebilmek için bir kostüm giymeniz gerekirdi. Ve Batı Yakası'ndaki en büyük reşit olmayan dâhiler grubu olarak, The Mess'in öğrenci topluluğu her zaman her şeyi yapardı. Evet, seksi cadılara, kedilere ve diğer hayvanlara bürünürlerdi ama neredeyse hepsi mutlaka aşırıya kaçardı. Festivalle ilgili gerçekten sevdiğim tek şey buydu. Korku filmleri ve perili evler pek benlik değildi ama silikon tabancımı ve dikiş makinemi konuşturmak için bir bahane miydi? İşte ben o trenin kondüktörüydüm. Herkes trendeki yerlerini alsın!

Kızlar biraz rahatlamıştı, sohbetin erkeklerden uzaklaşmasına ve hepimizin Disney'in kötü karakterleri gibi giyinip giyinmememiz gerektiğine doğru kaymasına izin vermiştik. Harper, Supergirl olmayı kafasına koymuştu. Meg, topuklu ayakkabı giymesi şartıyla hangi kostümü giyeceği konusuyla pek ilgilenmedi. Meg, Malefiz başlığımı kâğıt hamurundan yapmama yardım ettiği takdirde ben de ona bir Queen of Hearts¹² kostümü yapması için yardım etmeyi kabul ettim.

¹² Queen of Hearts (Yürek Kraliçesi), Lewis Carroll'un Alice Harikalar Diyarında adlı çocuk romanında yer alan, kötü huylu hükümdar.

“Mümkün olan en kısa zamanda yapmalıyız,” dedi Meg. Sırt çantasına endişeli bir şekilde kaşlarını çatı. “Üç dersim var ve şimdiden yapmam gereken iki makale ödevim var.”

“Bende de durum aynı,” dedi Harper. “Ve yarından önce okumam gereken yaklaşık elli sayfa var.”

Ödevlerimi üstüne yazmaya başladığım koluma baktım. Günün sonunda tamamını notlarla kaplı bir kolum olacak gibi görünüyordu. “Ve siz ikiniz erkek arkadaş mı istiyorsunuz?”

Kızlar bana *ne var bunda* der gibi baktılar. Onlar bu hâldeyken onlara akıl vermem için hiçbir sebep yoktu.

“Tamam,” dedim kelimeyi keskin bir uğultuyla söyleyerek. “Demek istediğim... Hepimizin haziran ayına kadar The Mess’le istemeden de olsa sıkı sıkıya bir bağı olacak.”

“The Mess’le başa çıkamazsın,” dedi Meg.

Kafamı salladım, atkuyruğum yenilgiyle sallanıyordu. “Evet, benim sevgili Margaret’ım, başa çıkamazsın. Sıralamaların açıklanmasına üç hafta var. Bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım.”

Harper [16:02]

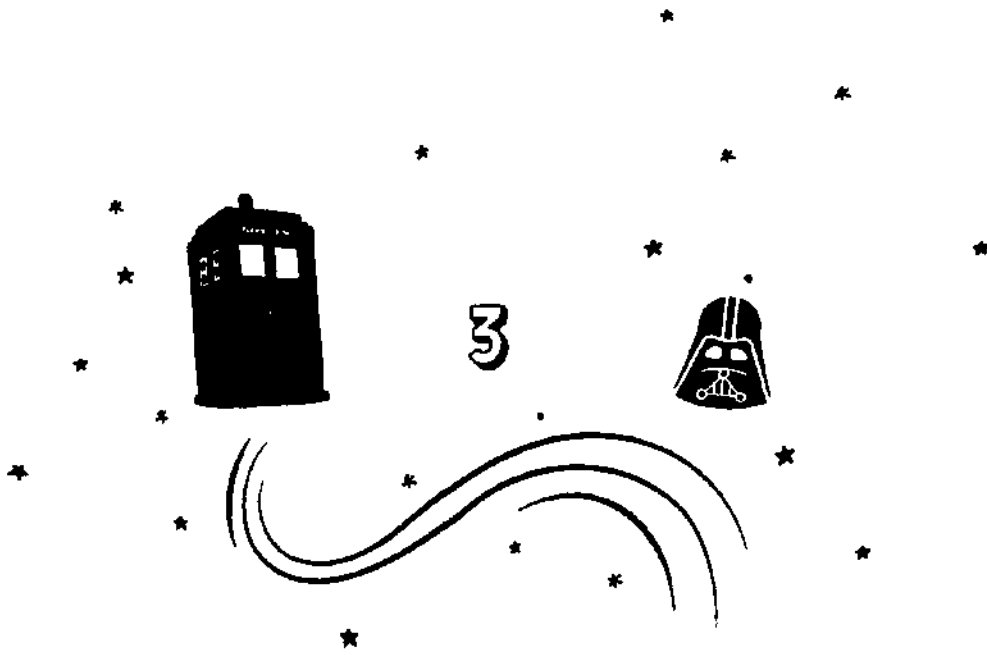
Sarah Vowell’ın Püritenler’le ilgili kitabını bana getirir misin yarın? Makalem için bir alıntıya ihtiyacım var.

Meg [16:31]

Sana kostümüm için fikirler gönderiyorum, göğüs dekoltesi için gerekli olabilir.

Annem [16:45]

On beş dakika sonra akşam yemeği.

Kolumu çevirdim, oraya yazdığım Rus Edebiyatı notunun yerini buldum ve üzerini çizdim. Harper, kollarıma yazmayı bırakmamı sağlamak için doğum günlerimde bana ajanda ve takvim alarak yıllarını boşa harcamıştı. Bu not alma yöntemiyle özel görevleri unutmam mümkün değildi. Ayrıca, öğretmenler derste alakasız konulara girdiğinde, bu notlar bana meşgale oluyordu.

Kalemin kapağını kapattım ve bir kenara fırlattım. Sonra odadan dışarı çıktım. Kahverengi labrador köpeğimiz Sherry dörtnele koşarak yanıma geldi. Ben mutfığa doğru yürürken elimdeki mürekkebin kalıntılarını tereddütle yaladı.

Annem tezgâhtaki tencerenin önünde durmuş, buharı tüten, çamur renkli bir şeyi dikkatli bir şekilde kâseye koyuyordu.

“Mercimek mi?” diye sordum, *yine mi* dememek için kendimi tutarak.

Babam, kendimi tutmamı takdir eden bir baş hareketiyle beni onayladı. “Domates ve kuru fasulye ile.”

“Ve bamya,” dedi annem. Kâseyi elime tutuşturdu ve Sherry yemekten aşırırmaya çalışırken, iterek onu uzaklaştırdı.

“Sherlock,” dedi babam kararlı bir şekilde.

Sherry başını eğdi ve babamın yanına gitti. Gözlerimi devirip karşıdaki sandalyeye oturdum.

“Biraz yemesine izin vermek daha kolay olurdu,” dedim ve bej pantolonumu kirletmemek için bir peçeteyi kucağıma yaydım. “Bamyadan nefret ettiğini biliyorsunuz.”

“Kusmasına neden olduğu için bamyadan nefret ediyor,” dedi annem, mercimekleri ciddi bir şekilde kendi kâsesine koyarken.

“Okul nasıldı, Trix?” Babam, muhtemelen yemeğimizin kusmuğa benzerliğine dikkat çekmememi sağlamak için sormuştu.

“Karışık.”¹³ Kolumu kaldırıp uzun ödev listesini ona gösterdim. “Ama görünüşe göre okuldan ilk gün tokadını yedim.”

Parmağımı havada döndürerek babamın yüzünün ana hatlarını çizdim. Sağ şakağında minik, mavi noktalar vardı.

Babam yüzüne dokunup boyalı noktalardan birini aldı. Kolayca çıktı ama hemen ardından mercimek yemeğinin içine düştü.

“Ah, bilirsin,” dedi, “Anaokulunun ilk günü. Bu yıl çok ağlayan yok ama bir çalışma konseyi vakası yaşandı.”

Annem sırtarak babamın yanına oturdu. Uzanıp yüzündeki kalan boya lekelerini sildi.

Annemle babamın evliliği, kendine has bir evlilikti. Annemin geliri, babamınkinin etrafında tur atardı. Babam boş zamanını evdeki bilgisayarda World of Warcraft¹⁴ oynayarak geçirirdi. Annem ise pediatrik tıp üzerine makaleler okur ve örgü örerd. Babamın iri ve büyük kulakları vardı ve gözleri benimkiler gibi griye çalan bir maviydi. Annem gösterişliydi. Parlak kahverengi saçlarını ve Doktor Martens gibi ufak burnunu bana bahşetmişti.

Yine de yirmi yıldır evlilerdi ve bu tamamen mide bulandırıcıydı. Bunun hâlâ nasıl devam ettiğini çözememiştım. Sadece devam ediyorlardı işte.

Annem kucağındaki peçeteyi düzelterek, “Kızlar nasıl?” diye sordu.

¹³ Yazar burada kelime oyunu yaparak, okulun takma adı olan The Mess’e atıfta bulunup karakterin soruyu “Mess-y” diye yanıtlamasını sağlamıştır.

¹⁴ World of Warcraft, Blizzard Entertainment tarafından 2004 yılında piyasaya sürülen oyun.

Akşamki sohbete, dersler veya saçımın şu anki durumu gibi daha az tatsız bir konuyla başlamayı dilerdim.

“Erkek arkadaş meseleleri,” diye itiraf ettim. “Delilik derecesindeler.”

Annemle babam, yorumumu abartmaya hazır bir şekilde endişeli yetişkin bakışlarından birini takındılar.

“Banyoda deli gibi sevişmek gibi meseleler değil,” diye düzelttim. “Sürekli erkeklerle ilgili konuşmak yani. Seventeen dergisinin bir sayısıyla arkadaşmışım gibi hissetmeye başladım.”

Annem dolu kaşığının üzerine nazikçe üfledi. “Eh, Cosmopolitan değil, Seventeen neyse ki.”

“Cosmopolitan bir kadın pornosu,” diye onayladı babam.

“Hadi canım!” dedim. “Yemek masasında kadın pornosu tabirini mi kullanıyoruz?”

“Sana *fellatio*, diyerek oldukça iyi davrandığımı sanıyordum.” Babam kızarmış yanaklarını işaret etti. “Baba gibi ağlamadığımı not al.”

“Sağ ol ya, gerçekten.” Güldüm. “Diğer bir haber, öğleden sonra Anna Karenina tarafından esir alındım. Okulumdan üçüncü olarak mezun olmaya karar verdim. Harper, yaz boyunca aldığı dersleri için fazladan kredi aldığından...”

Annemin tepesi atmıştı. “Greg, Harper’a çok fazla baskı yapıyor. Bu sağlıklı değil. Onun iyi olmasını istediğini biliyorum ama o hâlâ küçük bir kız. Hayal edemiyorum yani Sa...” Duraksadı, Harper’ın annesinin adını söylerken zorlandı. Bayan Leonard, Harper ve ben birinci sınıftayken ölmüştü. Onu pek hatırlamıyordum ama annem onunla arkadaştı.

“Harper iyi,” dedim konuşmayı kararlı bir şekilde yeniden yönlendirerek. “Fakat o ve Cornell Aaron, birinci ve ikinci sıralar ve aralarında gülünç bir fark var. Bu yüzden Ben West’ten üçüncülüğü kapacağım.”

“Şu kolunu kıran çocuk mu?” diye sordu babam başını kaldırarak.

Arkadaşlarım, West'in beni oyun alanından atmasının artık önemli olamayacak kadar uzun zaman önce gerçekleştiğini düşünürken, ailem olayı dün yaşanmış gibi hatırlamıştı. Bugüne kadar, bir kemiğimi sadece o zaman kırmıştım. Hatırladığım kadarıyla evin hasta bakıcısı olan annem bunu oldukça iyi karşılamıştı. Babam ise benden daha çok yaralıydı. Beni dev bir hamster topunun içinde okula göndermekle tehdit etmişti. Çok fazla umursayan ebeveynlere sahip olmak, tek çocuklar için kötü bir durumdur.

"Ta kendisi," dedim memnun bir ifadeyle. "Onu Mary Jane'immin topuğunun altında ezmenin en büyük zaferim olacağına karar verdim. En azından üniversiteye kadar."

Sherry masanın altına fırlayınca bacaklarımı sandalyeme, kaşığımı da kâseme çarptım.

"Lanet olsun, Sherry!" Sallanan kuyruğunu geri çekerken bağırdım. "Artık bir köpek yavrusu değilsin. Dar alanlara girmeye çalışmaktan vazgeç. Koca bir danasın artık."

Babam sabırla gülümseyerek anneme baktı. "Dr. Watson, Sherlock'u beslemenin zamanı geldi bence."

Sanki Sherry'ye sahip olduğumuz bu dört yılda kimse Sir Arthur Conan Doyle¹⁵ şakası yapmayı düşünmemiş gibi kendi aralarında kıkırdadılar. Annem sandalyesini geriye itti. Sherry onu yemek kabına doğru takip etti ve beklentiyle kabını kurcaladı.

"Pekâlâ, bence sınıfta üçüncü olmayı hedeflemek takdire şayan bir çaba, Trix," dedi babam dikkatini tekrar bana çevirerek. "Kendini tozlu Rus Edebiyatı

İle odana kilitlemek anlamına gelse bile."

"Benim hatam," dedim tiksintiyle yemeğime dönerek. "Shakespeare dersine kaydolabilirdim ancak bu yıl yazarlık tartışmasına odaklanıyorlardı. Oyunları kimin yazdığı gerçekten umurumda değil. Sadece çalışmalardan zevk almak istiyorum."

¹⁵ Sir Arthur Conan Doyle, Sherlock Holmes serisinin yazarı.

“Halkın, öğrenmeye değer şeyler dışındaki her şeyi bilmekle ilgili doyumsuz bir merakı vardır.”

“Bu, Oscar Wilde,” dedim ağızım mercimekle doluyken.

“Konuyla bağlantılı ama,” diye somurttu babam.

Güldüm ve mercimekleri ağızıma atıp kâsenin içini karanfil-den daha siyah olana kadar karabiberle doldurmaya devam ettim. Bu, tadının daha az kötü olmasına yardımcı olmuştu ama yapısını değiştirmemişti. Daha iyi tarifler için internette araştırma yapmayı zihnime not ettim. Elektrikli tencereyi kendim kurmak zorunda kalsam bile, yemeyi dört gözle bekleyeceğim düzgün bir yemek için ders çalışmaya ara vermeye değirdi.

Bir bardak su aldım ve odama çekildim. Dikkat dağıtmamak için sessize aldığım telefonumda Harper ve Meg'den gelen, kostümlerle ilgili bir yığın mesaj vardı. İkisine de istediklerinin fotoğraflarını bana e-posta ile göndermelerini ve ertesi gün öğle yemeğinde kostümleri nasıl diyeceğimize karar vereceğimizi söyledim.

Tel askılardan ve kâğıt hamurundan nasıl boynuz yapılacağına dair düşünceleri bir kenara iterek masama oturdum ve matematik kitabımı açtım. Belki Harper, Supergirl eteğinin ne kadar kısa olacağı konusunda endişelenmeye devam ederse sınıftaki ikinci sıraya gizlice yükselebilirdim.

Meg [05:32]

Okulun ilk çizgi roman günü!

Ben [05:33]

NEDEN BU KADAR ERKEN KALKTIN?

Meg [05:35]

ÇİZGİ ROMAN GÜNÜ!

Okulun ilk haftasının geri kalanı ve ikinci haftanın başlangıcı olaysız devam etti. Diğer *eğlenceli* akşam yemeklerine nazaran çok daha az mide bulandırıcı bir kuru fasulye tarifi buldum. Ev ödevimi elimden geldiğince iyi yaptım. Kolum sonsuz bir yazı ödevine dönmüştü ve sınav tarihleri listesiyle kaplıydı.

Programlama Dilleri dersinde Mike Shepherd'ın soluk soluğa kalmasıyla sona eren Linux sisteminin esası hakkında uzun bir sınıf içi tartışmasından sonra Harper, Meg ve ben The Mess'in ön kapısında buluştuk. Busby Comics'ten iki haftalık yeni sayıları almak ve yapmam gereken bir yığın ödevim yokmuş gibi davranmak için can atıyordum.

Harper bizi üç blok öteye kadar arabayla götürdü. Her zamanki aşırı temkinli hâlimden vazgeçerek baş döndürücü bir hızla gazı kökledi. Meg çantasından dudak parlatıcısını çıkardı ve dudaklarına sürerek çizgi roman dükkânına hep üniformalı gittiğimizden yakındı.

"Ne olmuş yani?" diye sordum ön koltuktan ona doğru dönerek.

"Yani, liseli olduğumuz çok bariz."

Bunun, Busby'nin çalışanlarını hâlâ eş adayı olarak gördüğü anlamına geldiğini varsaydım ve ne kadar gülünç olduğunu çaktırmamayı tercih ederek ona sadece gözlerimi devirdim.

Ön kapının yanındaki bir dizi kilitli bisikletin yanından geçerek Busby'ye girdik. Dükkân; yayınevi tarafından bölünmüş, çizgi romanlarla kaplı üç duvar dolusu metal rafla tıka basa doluydu. Özenle paketlenmiş koleksiyon figürleri ve sınırlı sayıda üretilen heykellerle dolu cam kutular vardı, bunlara sürekli ağzımın suyunu akıttıran Doctor Who figüreri de dâhildi. Nerede olursa olsun, gelecekteki yurt odamda harika görüneceklerdi.

Meg, mağazanın ortasındaki, çizgi romanların tehlikeli bir şekilde istiflendiği ağır ahşap masaya gitti ve hemen The Extraordinary Adventures of Adele Blanc-Sec'i¹⁶ eline alarak okşamaya başladı. Harper, DC rafına doğru ilerledi. Elleri, parlak kapakların bulunduğu koruma paketlerinin üzerinde geziniyordu. Başlıkları okurken saçlarını düzeltti.

Ödeme noktasının bulunduğu pencerede beliren iri yapılı sakallı bir adam, "Powerpuff Girls geldi," diye haykırdı. "Saat üç buçuk mu oldu?"

"Üçü çeyrek geçiyor. Erken geldik," dedim. Hâlâ bana seslenen Dalek¹⁷ heykelinden uzaklaştım. Aslında beni yok etmek için bağınyordu ama bunun sevgiden kaynaklandığını biliyordum.

Eski olduğu belli olan devasa bir Transformers tişörtü giyen sakallı adam, yanımızda sırt çantalarımızı getirmediğimizden emin olmak için bize baktı. Busby'nin katı bir *çantayla girilemez* politikası vardı.

"Gelirseniz diye, yeni Buffy'nin üç kopyasını sizin için sakladım," dedi bana bakarak.

¹⁶ The Extraordinary Adventures of Adele Blanc-Sec (Adele Blanc-Sec'in Olağanüstü Maceraları), Fransız çizgi roman sanatçısı Jacques Tardi tarafından yazılan ve resimlenen, ilk kez 1976'da basılan bir fantezi çizgi roman serisi.

¹⁷ Dalekler, Birleşik Krallık bilim kurgu dizisi Doctor Who'da Doktor'un baş düşmanı olan dünya dışı ırk.

Meg bir kitabı göğsüne bastırarak, "Biz her zaman geliriz," dedi. Gözleri, sakallı genç adamı aradı ve yüzü düştü. Belli ki ara sıra kasada çalışan genç *hipster* beyefendiyi görmeyi bekliyordu.

"Öyle olsun," dedi sakallı adam. Bana baktı. "Who'nun heykellerini satın alacak mısınız?"

"Bana büyük bir indirim yapacak mısınız?" diye sordum.

"Onlar ithal."

"İngiltere'den geliyor ve bir yıldan fazladır burada durup benimle dalga geçiyor."

"Paranı biriktir."

Bu cümlesine güldüm ve Marvel rafına geçtim. Hemen üç çizgi romanı alıp kolumun altına sıkıştırdım. Harper kendi kitap yığınıyla bana doğru yaklaştı.

"Sözlü bir savaş mı?" diye sordu nefes nefese.

"Pazarlık başarısız oldu," dedim, dikkatimi raflara çevirmenden önce.

Kapı açıldı ve Jack Donnelly'nin içeri girdiğini görmek için tam zamanında döndüm. Bağımsız yayınların olduğu rafa doğru giderken tezgâhın arkasındaki sakallı adamı, beni, Harper'ı ve Meg'i bilerek görmezden geldi. Plastik kaptan bir kitap çıkardı ve yüzüne yaklaştırdı. Çizgi roman dükkânının görgü kurallarının bariz bir şekilde hiçe sayılmasına sinirlenmişim.

Kapı tekrar gıcırdadı. Cornell, West ve Peter'ı içeri sürüklerken Harper derin bir nefes aldı. Meg birkaç adım geri çekilirken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ve senatöre dedim ki, 'Kusura bakmayın, efendim.'" West böbürleniyordu. "Tabloyu sağ tarafı yukarı bakacak şekilde tutarsanız yardımcı olabilir!"

"Hadi canım," dedi Peter gülerek, West'in yüzündeki *o şeyin* seğirmesini bir şekilde görmezden gelmişti.

"Sana yemin ederim, öyle dedi," dedi Cornell başını sallayarak. "Senatörün onu öldüreceğini sandım. Yalnızca bir ay boyunca sosyal medya sitelerini güncellememiz gerekiyordu."

“Hey dostum,” dedi West, Doctor Who figürlerimi dikizlemek için sağa saptı. “Demokrasiyi kurtarmak için üzerime düşeni yapıyordum. Bu harika şey nasıl ama?”

“İyi günler, beyler,” dedi sakallı adam. “Ben, bıyığın hâlâ ortalığı yıkıyor.”

West’in hızla elini uzattı. Sakallı adamın elini sert ve abartılı bir şekilde sıktı. “Ah, bilirsin. Hatunlar bunu seviyor.”

Kapı, Peter’in arkasından kapanırken, “Hemcinslerim adına konuşuyorum,” dedim. “Seni temin ederim ki bu aslında hoşumuza gitmiyor.”

West bana küçümseyici bir bakış fırlatırken Cornell, Peter ve sakallı adam güldüler. West, sesimi tanıyınca şaşkınlığını gizleyemedi.

Tezgâhın arkasındaki adama dönerek, “Şuna dikkat et, Ralph,” dedi. “Zehir saçıyor.”

“Keşke,” dedim kirpiklerimi masum bir şekilde kırpıştırarak. “Yüzündeki o şeyi zehirleyebilseydim. O... sarkan şeyi?”

Meg yüzünü çizgi romanının derinliklerine gömdü. Jack Donnelly, kötü huylu bir ikizin neşesiz kahkahası olabilecek tarzda boğuk bir ses çıkardı. West’in polo kazağının kolalı beyaz yakasından bir kırmızılık yükselirken az da olsa onu gururla izledim.

Çizgi romancı Ralph bakışlarını benden West’e çevirdi ve tekrar bana baktı.

“Ah,” dedi anlayışlı bir sesle. “Eski sevgililer.”

“Ne?” diye çığlık attım, neredeyse çizgi romanlarımı düşürüyordum.

Benim, Ben West’le bir zamanlar acımasız rakipten başka bir şey olduğumuz fikri, karakterime şimdiye kadar atılan en korkunç iftiraydı. West’in beni altıncı sınıfta *sahte inek kız* olmakla suçlamasından bile daha kötüydü. Bıyığının bana yaklaştığını ve sesli bir şekilde ağzını açtığını hayal ettim.

West, iri parmaklarını vahşi ve sert bir inkârla salladı ve şimşek gibi, “Hayır, hayır, hayır!” diye gürledi. Destek vermeleri için Cornell ve Peter’a baktı ama onlar da Harper ve Meg gibi sağır, dilsiz ve duruma karşı kör görünmeye çalışıyorlardı.

Ralph, Cornell ve Peter’a şaşkınca sırıttı. “Pekâlâ. Yine de bu dükkânda, risk olmadığı sürece savaşmak yasaktır. Ya nazik ol ya da uza hadi.”

“Sorun yok,” dedi West, sanki aramızda görünmez bir duvar varmış gibi bana bakarak.

Kısılmış gözlerle meydan okumayı kabul ederek, “Hiç sorun değil,” dedim.

Meg yüzüne tuttuğu kitabı biraz indirdi. “Dükkânın ortasına bir çizgi çekelim mi?”

“Gerek yok,” dedim. “West’in, Archie and Friends’in¹⁸ en yeni sayısını almasına engel olmayacağım.”

West homurdandı ama Archie yorumunu görmezden geldi. Son sözü söylemeyi başardığıma memnundum, dikkatimi tekrar Marvel rafına çevirdim. Arkamda erkeklerin hareket ettiğini hissedebiliyordum. Ben West’in çizgi roman okuduğunun her zaman farkındaydım ama onu daha önce Busby’de hiç görmemiştim. Sanki biri sığınığıma pislemiş gibi hissettim. Bunun haftalık bir sorun olmaması için dua ettim.

Gözümün ucuyla, Cornell’in, Harper’ın başının üstünden uzanıp Green Arrow’un rastgele bir sayısını almasını izledim. Mırıldanarak birbirlerini selamladılar. Ne dediklerini duyamayacağım kadar alçak sesle konuşmuşlardı. Harper şaşırtıcı bir şekilde, beceriksizlikten yoksun bir davranış sergiliyordu. Saçlarının uçlarını parmaklarının arasında çekiştirirken kekelemiyor ya da aptal gibi görünmüyordu.

Bunun bir tesadüf olmadığı aklıma geldi. Harper, Cornell’i göreceğini biliyormuş ya da onunla karşılaşma ihtimaline hazır-

¹⁸ Archie and Friends, Amerika’da yayımlanan bir çizgi roman serisi.

lıklı gibiydi. Bu görüşmeyi önceden planlamış olmalıydı. Altıncı saatte ortak bir dersleri olduğunu biliyordum. Birbirleriyle gerçekten konuşacaklarını asla tahmin edemezdin.

“Evet,” diye içini çekti sağımdaki zihin okuyan bir ses. “Bu bir darbedir.”

Başımı çevirdiğimde Peter’in iri gövdesinin yanımda durduğunu gördüm. Arkasındaki süper kahramanlara kolayca uyum sağlıyordu. Alaycı bir gülümsemeye Harper ve Cornell’e doğru başını salladı.

“Çocuklar buna şey demiyor mu, *tête-à-tête*?”¹⁹ Burnumu tikintiyle kırıttım.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Peter. “Ben Çince dersi aldım.”

Harper ve Cornell’e bir kez daha gizlice baktım. “Bir şeyler olduğunu anlamalıydım. Yolda *Slurpees*²⁰ almak için durmayı reddetmişti.”

Peter hafifçe kıkırdadı, sonra ağırlığını sağ bacağından sol bacağına vererek yüzünü buruşturdu. Bacak eklemlerinden çıkan ses kulağımda yankılandı.

“Dizin nasıl?” diye sordum. Geçen yılki basketbol rövanş maçlarını kimsenin unutmamasına imkân yoktu. Peter, sahaya devrilmiş bir ağaç gibi çökmüş, dizi ters dönmüştü.

“Sakat,” dedi. “Bu yıl oynamayacağım. Ya da muhtemelen bir daha hiç oynayamayacağım. Göreceğiz bakalım.”

“Üzgünüm.”

Hiçbir zaman çok atletik bir kişi olmadım; The Mess, Beden Eğitimi derslerini bırakmama izin verdiğinden beri bana hiçbir faydası olmayan bir kriket yeteneği dışında. Ama Peter, Aragon Hazırlık Okulundan beri basketbol oynamayı seviyordu. Sahadayken her zaman sırtıydı, hem de her dakika. Şimdi ise ışığı sönmüştü.

¹⁹ Tête-à-tête, iki insanın baş başa vakit geçirmesi.

²⁰ *Slurpees*, gazlı içecek markası.

“Sorun değil,” dedi. “Bu yıl oynayacak zamanım yok gerçekten. Derslerime ve öğrenci konseyine odaklanmam gerekiyor. Önümüzdeki hafta sonbahar festivaline geliyor musunuz?”

Harper ve Cornell’e baktım tekrar. Harper, dalgın bir şekilde kaşlarını çatarak Green Lantern’ın iki sayısını elinde tutuyordu.

“Gelmemeyi denesem de yapamazdım,” diye homurdandım.

“Bu yıl oldukça havalı olacak,” dedi Peter. Marvel çizgi romanlarını sağa sola çeken West’e baktı. “Değil mi, Ben?”

West, elindeki Avengers çizgi romanından gözlerini ayırmadan, “Ah, evet,” dedi. “Şekerli patlamış mısır ve elma sallaması saçmalığı gibisi yok.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Meg, bizim yanımıza gelmek için çizgi roman masasının etrafından dolaşarak.

“Hayır,” dedi Jack Donnelly, bize doğru uzun adımlarla yaklaşarak. “Tam olarak böyle olacak.”

Yerimde sıçradım. Onun da dükkânda olduğunu çoktan unutmuştum. Peter kadar iyi olabilirdi ama gölgelerde saklanma gibi bir alışkanlığı vardı. Sanırım alnı, erkek kardeşininkinden daha belirgindi. Ona fazladan gölge sağlayan bir siperlik gibiydi.

“Tam olarak değil,” dedi Peter, birden mahcup bir ifadeyle.

“Doğru,” dedi Jack. “Perili ev için bir sis makinesi aldık.”

“Bu harika,” dedi Meg.

Jack bunu duymazdan gelerek elindeki tek çizgi romanı kolunun altına sıkıştırdı. “Hadi gidelim,” dedi kardeşine.

Peter’in ağzı, kafası karışmış gibi açık kaldı. “Daha yeni geldik.”

Kucağında benimkiyle aşağı yukarı aynı büyüklükte bir kitap yığını taşıyan West, “Gitmeye hazırım,” dedi. Kitapları tezgâhın üzerine fırlattı. “Sadece yeni Buffy sayısına ihtiyacım var, sonra gidebiliriz.”

“Buffy mi?” Jack alaycı bir kahkahayla tekrarlamıştı. “Hadi ama. Pornolarını herkes gibi internetten izle.”

“O, porno değil,” dedi West alayla. “Bu Whedon.²¹ Adam, Marvel ve Shakespeare yapıyor. Joss *inek* bir papa, Buffy de ilk lanet olası kutsal kitabıdır.”

“Dedikleri doğru!” diye bağırdı Meg.

Nefretimi bastırdım. West’in çizgi roman dükkânında olması yeterince kötüydü. Ayrıca hayran olduklarıma eşlik etmeye başlamasına da ihtiyacım yoktu. Artık hiçbir şey kutsal değil miydi?

“İyi söyledin, Ben,” dedi Ralph, tezgâhtaki kitapları toplarken. “Maalesef, son üç kopyam kız arkadaşlarınız için ayrıldı.”

West’in kafası geriye savruldu ve âdemelması ortaya çıktı. Hayal kırıklığıyla dolu bir iniltiyle gürlledi.

“Ah, tabii ya.” Jack’i çağırdı ve kenara çekildi. Ralph, Jack’in parasını alırken West elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu.

West’in açıkça belli olan ızdırabını zevkle izleyerek sıraya girdim.

“Bunu görüyor musun?” Elimi sallayarak gergin omuzlarını ve sıkıdığı çenesini gösterdim. “Bu, hazıranda seni tamamen yendiğinde hissedeceğin yıkımın sadece küçük bir kısmı.”

West boynunu esnetirken boynundaki eklemler çıtırdadı.

“Hiç şansın yok, Medusa” diye soludu. Onu duyabilecek tek kişi Jack’ti.

“Benim Buffy kopyamı alabilirsin, Ben,” dedi Harper hızlıca, yanındaki Cornell ile görüş alanımıza girerek.

West ona başını eğdi. “Sen saygıdeğer bir hanımefendisinsin, Harper Leonard.”

“Kitap alma sınırimi çoktan aştım. Trixie’nin kopyasından okurum,” dedi. Harper kitap yığınına kaldırarak Cornell’e döndü. “Pekâlâ, hangileri olmadan yaşayabilirim?”

Cornell yavaşça yığından dört kitabı kaldırdı. “İşte böyle. Devam edebilirsin.”

Jack, Ralph’ten fişini aldı ve hafifçe topallayarak dükkândan çıkan Peter’a doğru başını salladı. Kendi kitaplarımın parasını

²¹ Joss Whedon, Buffy’nin yaratıcısı.

ödedim ve Ralph'e gelecek her ay için bana bir Buffy sayısı ayırmaya devam edeceğine dair söz verdirdim. West, Harper ve Meg'in sıraya girmesine izin verdi. Harper'ın öğrenci konseyinin çoğuyla pek de tesadüfi olmayan karşılaşmasını ne zaman planladığını öğrenmek için arabaya binmeye sabırsızlanarak kapının yanında onları bekledim.

Meg yanıma geldi ve Harper ile Cornell'in acı verici, garip vedalaşmasını izledik. Onlara artık öpüşmeye başlamalarını söylüyordum ki Meg, dirseğiyle midemi deldiği için çenemi kapatmak zorunda kaldım.

Harper gözlüğünü düzeltti, sersem sersem gülümsüyordu. Dükkândan çıkınca beni ve Meg'i takip etti. Jack ve Peter gümüş rengi hibrit bir aracın önünde duruyorlardı, farklı oldukları kadar benzer de görünüyorlardı. Peter parmaklarını kaportaya vuruyordu. Jack yüzünü yine çizgi romanına gömmüştü. Kitabın kapağına gözlerimi kısarak baktım ve Meg'e doğru eğildim.

"Vault of Evil,"²² diye mırıldandım adını okurken. "Yüreğime su serpti."

Harper, Cornell'in içeri girip ona olan sonsuz aşkını ilan etmesini bekliyormuş gibi kapıya bakarak, "Görüşürüz, çocuklar," dedi.

Jack kıpırdamadı ama Peter el salladı.

Yoga stüdyosuna doğru yürümeye başladığımız esnada Cornell, Harper'a seslenerek Busby'nin kapısından dışarı çıktı. Harper'ın saçları bir geminin yelkeni gibi etrafında savrulurken arkasını döndü, mutluluğunu gizleyemiyordu. Titriyor gibiydi, yüzü doğal olmayan bir çekingenliğe bürünmüştü.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Harper, yüzü gözlüğünün çerçevesiyle aynı pembeliğe bürünerek.

²² Vault of Evil, Marvel çizgi roman serisi.

Meg ve ben çocuklara doğru yürürken West dükkândan çıktı. West, Harper ve Cornell'den uzaklaşmamızı işaret ederek başını salladı. Meg bileğimi tuttu ve beni aracın önüne kadar sürükledi.

Cornell'in elinde parlak mavi bir plastik torba sallanıyordu. Torbanın içinden Harper'ın geride bıraktığı dört çizgi romanı çıkardı. Onları titrek bir gülümsemeyle Harper'a uzattı.

"Hepsine ihtiyacın vardı," dedi yumuşak bir sesle.

"Cornell," dedi Harper nefes nefese. "Almak zorunda..."

"Biliyorum. Ama almak istedim," diye sırttı Cornell.

Meg kıskançlıktan mırıldanmakla inlemek arasında garip bir ses çıkardı.

Jack, "Aman Tanrım," diye homurdandı, çizgi romanına bakarak. "Birisi beni arabaya bindirsin."

Peter onu itti ama Harper ve Cornell onlardan sadece bir buçuk metre uzakta olduğumuzu fark etmemiş gibiydi. Harper, ezilmek üzere olan bir çizgi film tavşanı gibi kocaman açılmış gözlerle Cornell'e bakıyordu. Aldığı kitapları, gözlerini Cornell'dan ayırmadan göğsüne bastırdı.

İçinde bulunduğu durumdan nispeten rahatsız olan West'e baktım.

"Tamam," diye mırıldandım. "Sen haklıydın."

Tek kaşını kaldırarak bana yan yan baktı. "Genellikle öyleyimdir ama şu an tam olarak hangi konuda haklıyım?"

Cornell ve Harper'ın tatlı hâllerini göstermek için başımı salladım. Sanki görünmez bir el, onların sevimlilik katsayılarını arttırmıştı.

"Üçlü," dedim kısaca.

West homurdandı; bir an için aldığı nefesinin, bıyığını burnuna kadar çekmesinden korktum. "Sanırım altılı grup olmaya kadar ilerledik."

"Hep çok ileri gidiyorsun." İç geçirdim. "Bu, ucuz bir kelime oyunuydu."

"Bütün kelime oyunları ucuzdur," dedi. "Yine de doğru."

“Onların dikkatini dağıtmaya çalışabiliriz,” diye teklif ettim. “Bahse girerim, o şeyi yüzünden söksem sakinleşirlerdi.”

Eli korumacı bir şekilde yüzüne gitti. Açığını bulduğumu anlamış gibiydi, parmak uçlarıyla bıyıklarını düzeltirken bana ters ters baktı.

Cornell, Harper’a, “Öğleden önce çalışacağım,” diyordu. “Ama belki işim bittikten sonra buluşabiliriz.”

“Bu...” Harper bocaladı, o devasa beyninin içinde yaşayan eş anlamlı sözcükler sözlüğüne erişemedi. Tüm hayallerinin gerçekleşmesini anlatacak bir kelime bulmanın zor olacağını tahmin ettim. “...harika olur,” diye tamamladı.

“Öyle mi?” Cornell, sırtıttı. “Şahane. Ben... Ee...”

“Yarın görüşürüz,” dedi Ben hızlıca.

Harper ve Cornell’in başlarından aşağı kaynar sular döküldü ve diğer beş kişi tarafından izlendiklerini fark ederek birbirlerinden uzaklaştılar.

“Hiçbir şey hassas bir anı, Benedick²³ West’in tatlı anırmasından daha hızlı mahvedemezdi,” dedim.

West bana döndü. “Benedict, Dr. Freud.”

“Öyle mi?” İşaret parmağımı çeneme vurdum ve düşünüyormuş gibi yaparak alnımı buruşturdum. “Benedick olduğuna yemin edebilirdim.”

“Altıncı sınıf esprisi.” Peter kıkırdadı.

“Bu kadar mı düştün?” diye sordu West. Bir şövalye gibi görünmek için elinden geleni yapsa da okulda lakap konusunda yaptığı devrimin, derisinin altından dudak üstüne yayıldığını hissedebiliyordum. DC analogilerine girmedim ama o bir *kriptonitti*, saf ve basitti. “Sıradaki ne? Oyun parkındaki demirleri mi bulmak istiyorsun? Seni seve seve atarım...”

²³ Yazar, Benedict ismiyle kelime oyunu yapıyor. Benedick – Dick (Penis)

Elimi uzatıp iki parmağımı bıyığının kenarına doladım. Sadece bir kez çektim. Bir kurt gibi uludu ve sendeleyerek benden uzaklaştı.

“Hımm,” dedi Meg. “Gerçekmiş.”

“Kim bilebilirdi ki, değil mi?” diye başımı salladım.

“Elbette gerçek,” diye hırladı West, çektiğim kısmı ovalarken. “Tanrım, seni sefil, şirret kadın. Elim uzatıp senin...”

“Göğsüme bir yorum daha yaparsan,” dedim tehditkâr bir şekilde parmağımı ona doğru sallayarak, “yemin ederim, West, seni bitiririm.”

Peter cebinden çıkardığı telefonuna düşünceli düşünceli baktı. “Beş dakika olmuş. Bu, sizin için yeni bir rekor, çocuklar.”

“Dört dakika çok uzundu,” dedi West. Cornell’e baktı. “Geronimo,²⁴ dostum.”

Meg’in dirseğini tutup onu kaba bir şekilde iterek, “Evet,” diye onayladım. “Hadi gidelim.”

“Sonunda,” dedi Jack kendi kendine.

Cornell elini cebine attı ve bir dizi anahtar çıkardı. Bir düğmeye basınca gümüş renkli aracın kapılarının kilidi elektronik bir vızıltıyla açıldı. Jack ve West tek kelime etmeden kendilerini içeri attılar. Peter arka koltuğa geçmeden önce tekrar el salladı.

Harper, yamulan ağzını gizlemeyerek hüznü bir şekilde kıkırdadı. Cornell ona gülümsedi, bir tür fiziksel temas üzerine ikilemde kalırken bir an için ayaklarının üzerinde öne doğru sallandı. Daha sonra mantıklı olanı yaptı ve hepimize sevgiyle veda ederek arabaya doğru yürüdü.

İki korkak âşık.

Meg ve ben kol kola yürürken Harper arkamızda ayak sürüyordu. Sessizce arabaya bindik ve emniyet kemerlerimizi bağladık. Üç plastik poşet, sırt çantalarına tıktırılırken hışırdadı. Harper burnundan nefesler alıyordu, eli kontağın üzerinde havada durdu.

²⁴ Geronimo, bağırarak söylenen bir heyecan ifadesi.

“Ee,” dedim dilimi yanağıma bastırarak. “Slurpees? Park? Yoksa gelinliğini dikmeye başlamak için kumaşçıya mı gidelim?”

“Aman Tanrım, Harper!” Meg emniyet kemerini gerip iki eliyle Harper’ın koltuğunu sarstı. “Aman Tanrım! Ah benim Süpermen’im, Sandman’ım, Thor’um!”

“Hatta bütün kahramanlar,” diye kıkırdadım.

Harper gözlerini kapadı, alt dudağını sertçe ısırıldı. Çenesi titriyordu. Bir an için gözyaşlarına boğulacağından korktum. Onun ağladığını görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki artık ağlama belirtilerinin ne olduğunu tam olarak söyleyemezdim.

“Harper?” diye sordu Meg, sürücü koltuğunun arkasına tekrar dokunarak. “Hey! Harper?”

Harper ağzını açtı. Sessizce bir nefes aldı, ardından gıcırıtılı bir ses çıktı. Kolları direksiyona savruldu ve ayaklarından ses çıkardı. Saçları, çilleri bile titreyene kadar yüzünün etrafında uçuştı. Bu, artık başı bağlı olan inek bir öğrencinin mücadelesi sonucu attığı çığlıktı. Bu çığlık, üç yıldır karşılıksız aşkın sunağına kurban ettiği gizli iç çekişlerin karşılığıydı.

Ben gülmek için eğilirken Meg arka koltukta zıpladı ve kontrolsüz bir şekilde kıkırdadı. Harper kendine geldi ve karşıdaki yoga stüdyosuna gözlerini kısarak baktı. Ardından gözlüğünü düzeltti.

“Cornell Aaron’la sonbahar festivaline gidiyorum,” dedi titrek bir sesle. “Bana çizgi roman aldı. Onları okuyabileceğimi bile sanmıyorum. Tamam, hayır, bu çılgınca. Onları kesinlikle okuyacağım. Ama bu, bana çizgi roman aldığı gerçeğini değiştirmiyor.”

“Biliyordum,” diye çığlık attı Meg.

Arabayı dolduran neşe balonunu patlatmamaya özen göstererek, “Yine de festivale daha bir hafta var,” dedim.

Harper bana döndü. Yüzü kıpkırmızıydı. “O zaman kostümleri dikmek için zamanımız var. Bir ton ödevin olduğunu biliyorum, Trix ama kumaşçıya gidip kumaşları seçmeye başlayabilir miyiz, lütfen?”

“Elbette. Anna Karenina’yı bitirdim, yani planladığım bitiş tarihinden öndeyim. Hafta sonu üç kostümü de yapabilirim.”

Harper motoru çalıştırmadan önce parmak uçlarını direksiyonda gezdirerek, “Teşekkür ederim,” dedi. “Çok teşekkür ederim. Kumaşın parasını ödeyeceğim ve bundan böyle seni sonsuza kadar her gün Slurpees almaya götüreceğim.”

Gülerek onun sözünü kestim: “Tamam. Beni ve West’i birbirimizden olabildigince uzak tutmanın bir yolunu bulursan her şey çok güzel olacak.”

“O kadar da kötü biri değil,” dedi Meg. “Ben, yani. Harper ve Cornell konuşurken oldukça medeni bir konuşma yapmayı becerdiniz. Bıyığını çekmeye karar veren sendin.”

“Bir hipotezi test ettim,” dedim. “Bıyıklarının gerçek olduğu ortaya çıktı. Hadi ama. Hepimiz bunu merak ediyorduk.”

Harper umursamaz bir şekilde elini salladı, beni azarlamakla uğraşamayacak kadar sevinçle doluydu. “Peter’a yakın ol. O iyi bir tampon görevi görüyor.”

“İç barışı sağlamak ve muhafaza etmek, cumhurbaşkanı olarak onun görevi,” dedim.

Harper aptal bir sırıtişla yolu izleyerek belli belirsiz bir onay sesi çıkardı. Göz bebeklerinde yüzen kocaman kalpleri neredeyse görebiliyordum.

“Onu kaybettik,” dedim Meg’e.

“Ah, evet.” Başını salladı. “Pekâlâ. Artık DC’nin çok daha aşağı bir yapım olduğunu söylediğimizde kimse gözlerini devirmeyecek...”

Harper dikiz aynasına, “Haziran 1938,” dedi. “Aksiyon çizgi romanları bir numarada. Süpermen’in tanıtımı yapıldı. Konusu dedektiflik olan çizgi roman sayısı yirmi yediye ulaştı. Mayıs 1939’da Batman’in tanıtımı yapıldı. Söylesenize bana, ilk Marvel çizgi romanı ne zaman yayımlandı?”

Meg çenesini kaldırdı, elini havada döndürdü. “The Human Torch.²⁵ Ekim 1939.”

“Ve işte cevabınız. Marvel tamamen bir kopyadan ibarettir,” dedi Harper. “DC süper kahramanı icat etti ve sonra Marvel, bu sanki onların fikriymiş gibi ortaya çıktı...”

Belki de onu tamamen kaybetmemiştik.

Marvel’a iğneleyici laflar etmesine izin verecek değildim.

Harper [20:03]

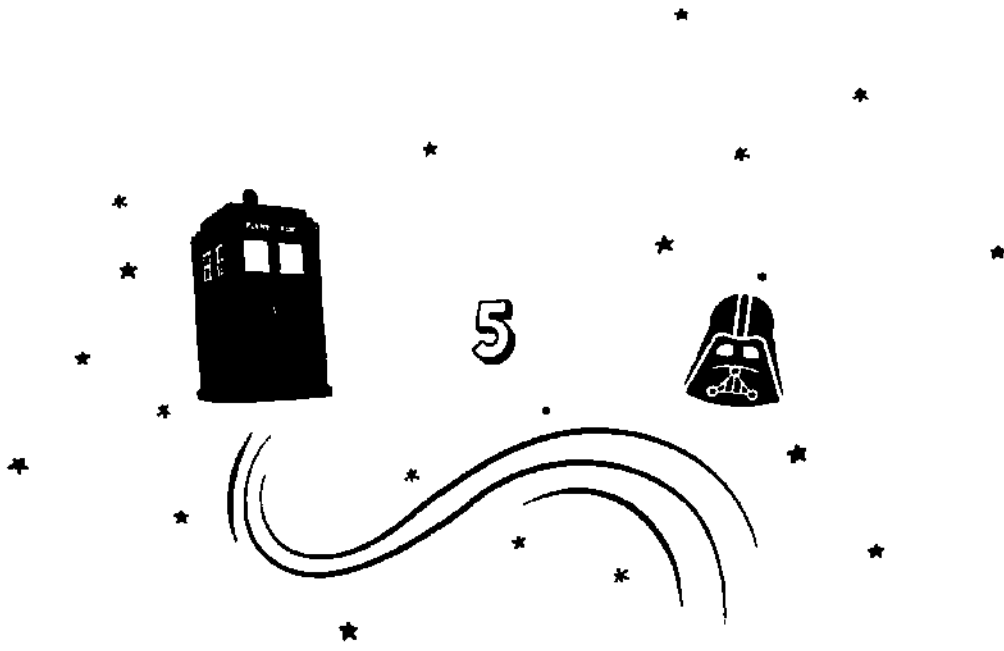
Sırtımdan duramıyorum.

Bozuldun mu?

Ben [20:05]

Evet.

²⁵ The Human Torch (Alev Adam), Fantastik Dörtlü'deki karakterlerden biri.

Üniformanın, *okulda ne giyeceğini düşünmen gerekmiyor* demek olduğunu söyleyen herkes pis bir yalancıdır. Kazak mı yoksa hırka mı giyeceğim diye endişelenmek için henüz yeterince soğuk değildi ama yine de istediğim kadar hâkî pantolon, etek ve şort giymek için uygun bir hava vardı. O sabah Harper için işlerin ne kadar kötü olduğunu düşündüm. Şehre bakan yatak odasının ortasında dikilip tişört üstüne tişört deniyor ve duygusal mutluluğuna uyacak mükemmel tişörtü bulmaya çalışıyordu.

Bunları düşündükçe kıkırdadım ve yazın son günlerinin tadını çıkarmak için uzun, hâkî şortumu kaptım. Okula kot pantolonla girebileceğim bir dünyanın hayalini kurdum. Yumuşak, esnek kot pantolonlar ve rugan olmayan ayakkabılar.

Üniversite, diye düşündüm banyoya girerken, her gün istediğim gibi giyinmem için hiçbir engel olmasa harika olurdu. Güzel, çok az giyilmiş tişörtlerle dolu bir şifonyerim vardı. İyi bir üniversiteye gitmek ve kendimi tamamen okumayı planladığım bölüme adanmak istesem de aslında sadece The Mess'ten kaçıp, sınıfa Mario'daki prenses gibi giyinip gelen ve yine de Kierkegaard'la²⁶ ilgili bir tartışmada herkesi yok etmeyi başaran bir kız olmak isterdim. Çünkü kafamdaki kız buydu. Sadece çizgi roman ya da

²⁶ Soren Aabye Kierkegaard, Danimarkalı bir teolog, filozof, şair, sosyal eleştirmen.

bilim kurguyla ilgili değil, sevdiğim her şeye ilgili gururla ineklik yapardım.

Yanaklarımdaki yüz yıkama jelinin kalıntılarını beyaz bir havluyla ovaladım ve aynadaki yansıma karşı burnumu kırıştırdım. Meg gibi sevimli, Harper gibi kayıp bir Disney prensesi ya da Mary-Anne France gibi zarif değildim. Kahverengi saçlarım, küçük gözlerim ve dudaklarım vardı. Beyaz kadınlara göre ortalamanın iki santim üzerinde olduğumu saymazsak, özellikle heyecan verici bir özelliğim yoktu.

Atkuyruğumu tutan lastik toka aşağı kaydı. Saçımın iki ucunu tuttum ve atkuyruğunun kafatasımın dibine sabitlendiğini hissedene kadar çektim. Kendi görünüşümü incelemek utanç vericiydi. Cornell Aaron'ın Harper'a bakışını hatırladım. Sanki Harper'ı bir oyuncak makinesinden seçmiş ve ne kadar şanslı olduğuna inanamamıştı. Kışkırdım diyemem. Cornell'la ilgili kesinlikle kendim için bir planım yoktu. İyi bir çocuktuk ve yakışıklıydı ama erkek arkadaş kriterlerime uymuyordu.

Ama sorun buydu. Harper sadece Cornell'i istiyordu. Meg'in tek istediği, limbik sisteminin²⁷ onu alt etmesine izin vermeden bu heyecanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemektir. Ve ben gerçekten hiçbir şey istemiyordum. Somut herhangi bir şey. Zamanımı boşa harcamak istemiyordum. Tony Stark, Mal Reynolds ve Alexander Hamilton'dan aynı anda söz ettiğimde anlamayacak birini istemiyordum, hepsi de çok yakışıklı çapkınlardı. Geriye dönüp her şeyi açıklama ihtiyacı hissetmediğim birini istiyordum. Bana gece yarısı gösterilerinde eşlik edecek ama kıyafetime asla karışmayacak biri olmalıydı. Her zaman, her zaman ama her zaman, özellikle de kar yağarken bir Slurpees istediğimi bilen biri olmalıydı.

Bir erkek arkadaş, yeni bir en iyi arkadaş gibi olmalı sonucuna varmıştı. Sekiz yaşındayken Meg'in Aragon'a transfer olmasından beri yeni bir en iyi arkadaş edinmediğimi düşünürsek

²⁷ Limbik sistem, motivasyon ve davranışsal fonksiyon.

bu bana hiç yardımcı olmuyordu. Benim kadar zeki insanlarla dolu bir dünyada bile çevremde istediğim kadar insan yoktu.

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım çünkü bu düşüncenin üzerine çok fazla zaman harcamam iyi olmamıştı. Yalnız bir insan olmaktan, çizgi romanlara, ev ödevlerine odaklanmaktan ve son sınıfta hayatta kalabilmekten memnundum. Harper ve Meg'in yolundan gitseydim ve sonbahar festivali, bahar kaçamağı ya da diğer Messina Akademisi sosyal etkinliklerinden herhangi birinde duygusal bir yıkım yaşasaydım, grubumuz bir dizi hormon ve balo elbisesi sohbetleriyle havaya uçardı şüphesiz. Akıl sağlığı zincirlerini ben tutmak zorunda kalmıştım.

Yine de anlaşılması zor bir rüyanın ayrıntılarını hatırlamaya çalışıyormuş gibi omuzlarımdan bir hüznün sızıısı geçti. Okula giden yol boyunca da sürdü. Kendimi bir Etch A Sketch²⁸ gibi silkelemeye çalıştım ama bu his sabrımı zorluyordu. Belki Harper'ın ve Meg'in erkek arkadaş çılgınlıkları da aynı şekilde başlamıştı. Normal bir şekilde yatıp başka bir şey düşünemedim mi uyanmışlardı? Belki de bu, bulaşıcı bir hastalıktı ve onların gevezeliklerinden yeterince etkilenmek için çok uzun zaman harcamıştım.

Açık demir kapının ardına gizlenmiş, yarısı çiçek açmış bir dizi tuğla binadan oluşan The Mess göründü. Kapının yanındaki bir saksıya oturdum, Mary Janes'im yeni biçilmiş çimlere batıyordu. Çantamın önünü açıp güneş gözlüğümü ve Buffy çizgi romanımı çıkardım. Sayfalara göz atarken nihayet önceki gece bıraktığım yeri buldum ve okumaya başladım.

"Henüz bitirmedin mi onu?"

Ben West, diğer The Mess çocuklarından uzaklaşmış ve ben-den birkaç adım ötedeki saksıya yaslanmıştı. Tişörtü kırmıştı ve saçını taramamıştı. Bir an ona baktım ve sonra dikkatimi çizgi romana çevirdim.

"*Spoiler* yok," dedim.

²⁸ Etch A Sketch, sihirli ekran.

"Ah," dedi sınıf arkadaşlarından oluşan gruplara bakarak. "Henüz Xander'ın öldüğü bölüme gelmedin mi?"

"Lanet olsun, West." Kitabı kapatırken parlak sayfalar kırıştı. West yüksek sesle güldü. "Şaka yaptım. Korkma."

"Neden beni rahat bırakmıyorsun?" diye ona hırladım. "Konuşmamız için kesinlikle hiçbir neden yok."

Uzanıp bıyığının ucunu kıvrırken göz ucuyla bana alaycı bir bakış attı.

"Ben sadece okul yönetmeliğine uymaya çalışıyordum," dedi. "Seni daha az tehlikeli bir yalnız gibi göstermek için herkesin sana iyi davranmaya çalışması gerekiyor."

Çizgi romanı çantama koyarken, "Cehennemin dibine git," dedim inleyerek. "Ya da hangi cehennem boyutunu tercih ediyorsan."

"Karidesin olmadığı bir dünyayı tercih ederim. Alerjim var."

"Bölümün adını söyle ya da hayran grubumu karalamayı bırak," dedim. Buffy the Vampire Slayer'a gönderme yapan değersiz pislikler için gerçekten bir kural olmalıydı. Güneş gözlüğümü burnuma doğru ittim.

"*Süperstar*. Dördüncü sezon, on yedinci bölüm," dedi kuru bir sesle. "Bugün fazla kurnazsın. Arkadaşların sonunda daha iyisini yapabileceklerini anladılar mı?"

Ona bakmak için dönerek, "Seninkiler anladı mı yoksa?" diye sordum. "Neden tek başına ortalıkta dolanıyorsun?"

Belli belirsiz bir şekilde ön kapıyı işaret etti. "Dostlarımı bekliyorum."

"O zaman çenen kapalı bekle."

Biri adımı seslendi. Meg bize doğru geldiğinde, parlak siyah saçları yanaklarının etrafında uçuşuyordu. Nefes nefese çimenlere yığıldı.

"Günaydın, Trix," dedi. West'e kafası karışmış gibi el salladı. "Ve Ben West."

"Margaret Royama," dedi West başını eğerek.

“Düello falan yapmayacaksınız, değil mi?” diye sordu Meg başını eğerek.

“Yıllar önce ona meydan okumuştum,” dedim yumuşak bir şekilde. “Fakat onun şeref duygusuna hitap etmek faydasız.”

“Cehennemin boyutlarını bölüşüyoruz,” dedi West. “Trix, karidesten başka bir şey olmayan dünyayı alıyor.”

“Ama sen et yemiyorsun,” dedi Meg gözlerini kırıştıtarak. Aniden aydınlandı ve “Ah! Yeni Buffy sayısını okudunuz mu? Havalı değil mi? Tam da...”

Elimi havaya kaldırarak, “Spoiler yok,” diye mırıldandım.

West, yüksek bir fısıltıyla, “Beatrice biraz geride,” dedi. “Bu konuda çok büyük atıp tutuyordu.”

“Senin için bazı kısa kelimelerim var, West. Başlangıç için, *kapa şu lanet çeneni*.” Derin bir nefes alarak Meg’e döndüm. “Kostümlerimize başlamak için geç kaldım.”

“Ah,” dedi. “Tamam o zaman.”

“Bu yıl ne giyeceksin?” West bana sormuştu. “Maskeli bir şey, umarım?”

“Malefiz,” diye bağırdım.

“Ah.” Konuşmayı kesti. “Yani, sadece makyajını silip gerçek hâline döneceksin, ha?”

“Belki sen de aynı şeyi yapıp bir çift eşek kulağı takabilirsin.”

“Ah, bakın,” diye araya girdi Meg sahte bir neşeyle. “Peter ve Jack buradalar.”

Donnelly kardeşler bize doğru yürüyorlardı. Jack, Peter’in önünden hızla geçti, topallayarak kardeşini geride bıraktı ve arkasına bakmadan kapıdan içeri girdi.

“Pislik,” diye söylendim.

West öne doğru adım atarken sessiz ve hoşnut bir şekilde başını salladı. O ve Peter beyaz, pamuklu tişört giymiş bir çift Romalı asker gibi birbirlerini kollarına tutunarak selamladılar.

“Günaydın, Sayın Başkan,” dedim.

“Merhaba, Trix, Meg.” Peter sıırttı, bir saniyeliğine etrafı tara-
dı. “Harper ve Cornell’den ses yok mu?”

“Henüz değil,” dedim.

“Zavallı aşk kuşları, muhtemelen bir yerlerde birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardır,” diye mırıldandı West. Hüzünlü bir rüzgâr, bıyığının kenarında eserken West park yerine baktı. “En azından, Cornell’in soneler bestelemekle dikkati dağıldığından birinci olma şansım var.”

Meg dehşete düşmüş görünüyordu. Eminim ben de öyleydim ama bunun tek sebebi sıralamadaki yerimi yükseltmek için duyduğum gizli arzunun Ben West’in ağzından çıkmasından nefret etmemdi.

Peter güldü, her zaman sevimliliği üzerindeydi. “Seni onların yoluna çıkmaktan alıkoyan ne varsa, Ben.”

West’in dudakları umursamaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ona, gardını düşürürse onu süpüreceğimi söyledim. Bir piliç dikkatimi dağıtacak değil ya.”

“Ve dünyadaki tüm piliçler bunun için teşekkür ediyor,” dedim. “Bu bıyıkla flört etmekten daha kötü ne olabilir ki? Her an altın aramaya başlayabilirsin.”

Tehlikeli bir şekilde kızardı. “Yüzümle ilgili takıntını gerçekten bir düşünmelisin, Trix. Senin için sorun olmaya başladı.”

Güneş gözlüğümün üstünden ona bakarak, “Duyarlılık kazanabilecek ve öldürme çılgınlığına yol açabilecek her şeye göz kulak olmak akıllıca görünüyor,” dedim. “Onun, senin küçücük IQ’nu aşması zor olmaz.”

“Hey,” dedi Peter, bir uyarı niteliğinde. Sesini alçaltmadan önce kulak misafiri var mı diye etrafına bakındı. “Konuşma kuralı.”

“Başlarım şimdi kuralına,” diye hırladı West. Bana doğru tehditkâr bir adım attı. “Gösteriyi kavgaya çevitmek ister misin, kızım? Henüz kampüste değiliz. Hadi.”

“Okul arazisindeyiz,” diye ciyakladı Meg. Ayaklarını bir çeşit manik hareketle çimenlere sürttü. “Görüyor musunuz? Resmî Messina Akademisi çimi. Peyzaj mimarlarının parasını bizim eğitim harcımız ödüyor.”

“Hayır,” dedim saksıdan atlayarak. “Yıllardır bu tartışmanın etrafında dönüp duruyoruz. Devam et, West. Bunu ilk ve son kez kazanmak için IQ seviyeni şişirsene.”

“İstersen gerçeği söyleyeceğim, Beatrice,” diye hırladı.

Peter yalvarırcasına, “IQ testi gerçekten güvenilir bir zekâ testi değil,” dedi. “Bu yüzden giriş sınavı çok uzun. Standarttan daha fazlasını ifade ediyor...”

“Meg, bizim için üçe kadar say,” dedim.

“Bunun bir düelloya dönüşeceğini biliyordum,” diye sızlandı Meg. “Bunun için ikiniz de uzaklaştırılabilirsiniz, biliyorsunuz.”

Peter eliyle alnını ovuşturarak saçlarını karıştırdı. “Gerçekten, bunun bir parçası olmamalıyım. Ben, öğrenci konseyindeki kol-tuğunu kaybedebilirsin...”

“Buna değer,” diye bağırdı West, gözlerini benden ayırmadan. “Meg, say.”

“Tamam,” diye içini çekti Meg. Peter’a özür diler gibi kaşlarını çattı. “Bir, iki... Üç.”

“Yüz yetmiş sekiz.”

Yankıyla durakladım. Sesim hiçbir zaman kulağa hoş gelmemişti ama sesimin bir erkeğinki gibi olmadığına da emindim. Kafamı tokat yemiş gibi görünen West’e çevirdim.

Peter ve Meg bize dehşet bir korkuyla bakıyorlardı. Ayağa kalktım ve güneş gözlüğümü çıkardım. Güneş ışığı karşısında gözlerimi kısıtım.

“Sen kahrolası bir yalancısın,” dedim.

West bir elini göğsüne vurdu. “Ben mi yalancıyım? Hiç de bile...”

“Tam olarak aynı IQ’ya sahiptiniz,” dedi Meg şaşkınlıkla yanaklarını tutarak, nefesi kesiliyormuş gibiydi.

“Bu, bazı şeyleri açıklıyor işte,” diye mırıldandı Peter.

Bunun doğru olması kesinlikle mümkün değildi. Tam olarak aynı puanı alma olasılığımız kaçtı? Hayal gücüne meydan okuyordu. Eski İstatistiksel Anomali öğretmenimizin bile bize bu konuda bir olasılık verebileceğinden şüpheliydim.

“Hiçbir şeyi açıklamıyor,” dedim. “Çünkü bu doğru olamaz. West sadece bir...”

“Bir ne?” Güldü ama yüzünde renk yoktu. “The Mess’teyiz, Hogwarts’ta değil. Ben kahrolası bir büyücü değilim.”

Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Ellerimi yumruk hâline getirdim. “Öyleyse gizlice dosyama bir göz attın ya da...”

Sırt çantasının kayışlarına tutunarak bize doğru gelen Cornell, ön kapıya doğru ilerleyen kalabalığın arasından göründü. Kaşlarını çatı. “Neler oluyor?”

“İnek düellosu,” diye yanıtladı Meg. “Harper nerede?”

“Sizinle, buradadır diye düşünmüştüm.” Kaşlarını çatı ve eliyle saçlarını ovuşturdu. “İnek düellosu nedir? Sihirli kartlar veya çok yüzlü zarlar görmüyorum.”

“Konuşma kuralı,” dedi Peter.

“Ah.” Cornell bana ve West’e bakmak için başını kaldırdı. “Kim kazandı?”

“Berabere,” dedi West uyuşuk bir sesle.

Beynim, sanki kısa devre yapmış gibi geç çalışıyordu. Kampüs-reki en yüksek IQ’ya sahip olduğumu asla varsaymamıştım. Ortalamanın üzerindeydim, ancak 190 veya üstü çılgin deha aralığında değildim. Ve Ben West’in dosyama bakmasının mantıklı bir yolu yoktu. Tek cevap, ki en imkânsızıydı, biz tamamen aynıydık.

Tek kelime etmeden uzaklaştım, kimsenin bana bir dakika daha bakmasına dayanamazdım. Arkamda ayak sesleri duydum ve onun Meg olduğunu sandım ama ön kapıya giden basamakları çıkarken West’in yüzünün pencereden yansıdığını gördüm. Beni Amerikan Göçmen sınıfına kadar sessizce takip etti. Birbirimizin varlığından habersiz rolü yaparak her zamanki yerlerimize oturduk.

Dosyamı çıkardım ve masamın üzerine koydum, Bay Cline bize bir sınav yapmaya karar verirse diye önceki günün notlarını gözden geçirdim. Birkaç dakika sonra Harper yanımdaki boş yere oturdu. Beklediğim gibi, her zamankinden daha cüretkârdı. Saçını el yapımı, Batman logolu bir saç bandıyla toplamıştı ve ahududu kokuyordu.

Ona baktım. Yüzünde, birisinin ona inek düellosunun sonuçlarını söylediğini gösteren bir gülümseme vardı. Cornell sandalyeye sinerek ve ellerini suçlu suçlu masasında kavuşturarak bu şüpheyi doğruladı.

“Sakın,” diye mırıldandım notlarıma dönerek.

“Bir şey demeyecektim,” dedi sakince.

“Hı hı.” Çantama uzandım ve Buffy çizgi romanını ona uzattım. “Al ve sinsi şeyler düşünmeyi kes!”

Harper çizgi romanı aldı ve dosyasındaki boş bir yere koydu. “Ben sinsi şeyler düşünmüyorum. Sadece düşünüyorum.”

Gözlerimi devirdim, ondan detay vermesini istemiyordum. Cornell’i mi düşünüyordu yoksa beni çenemi kapalı tutmaya zorlamanın en iyi yolunu mu düşünüyordu, bilmeme gerek yoktu.

İlk defa, The Mess ekibinin habersiz sınavlara ve sürpriz denemelere olan bitmek bilmeyen sevgisi için minnettardım. Zambiya’nın ulusal borcuyla ilgili notlarımı karıştırıp, Anna Karenina’daki trenin mecazi önemini hatırlamakta zorlanırken sabah yaşanan olayı düşünmeme vakit kalmıyordu. Tabii, Rus Edebiyatı dersinden muaf tutulduktan sonra kafeteryaya doğru uzun bir yürüyüşe çıkana kadar.

Saatlerdir ilk kez düşüncelerimle baş başaydım ve inek düellosunu düşünüyordum. Artık şokun büyük bir kısmı geçmiş olduğundan sarsılmaz bir kararlılıkla baş başa kalmıştım. Benedict West’i ezmeyi her zamankinden daha çok istedim. Şimdi onu sıralamada yenmenin gerçek bir zafer olacağını biliyordum.

Aynı kasabada büyümüştük. Aynı eğitimi almıştık. Ve görünüşe göre, bilinmeyen bir ondalık sayı farkını düşünmezsek aynı IQ'ya sahiptik.

Bu, oyun parkındaki olaydan çok daha fazlasıydı. Bu İmparatorluğa karşı İsyanlılardı.²⁹ Bu, Daleklere karşı Doktor'du.³⁰ Bu, Xenomorphlara karşı Ripley'in mücadelesiydi.³¹

Bu; gerçek, hakiki, tam ölçekli bir savaştı.

Sırt çantamın askısını kolumdan geçirerek güneş gözlüğümü taktım ve kampüsün avlusuna adım attım. Düzinelerce öğrenci betona işlenmiş M mozaiği üzerinde zikzaklar çiziyordu; bazıları kimya laboratuvarlarından fırlıyor, bazıları da öğle yemeği için kütüphaneye gidiyordu.

Kenneth Pollack'ın küçük, siyah saçlı bir çocuğu, avlunun kenarlarını süsleyen dekoratif çınar ağaçlarından birine ittiğini gördüm. Kenneth'in elleri omuzlarına dolanırken daha küçük olan çocuk kaskatı kesildi. Yanlarında yere fırlatılmış bir sırt çantası vardı.

Hafifçe sallanarak onlara doğru ilerledim. The Mess'te biriyle uğraşmak elbette yasaktı ama bu, Kenneth gibi mankafalıların ara sıra birinci sınıf öğrencilerini incitmediği anlamına gelmiyordu. Ayakkabılarımı çimenleri ezerken birinci sınıf öğrencisi içler acısı bir inlemeyle karşı koymaya çalıştı ama Kenneth onu tokatladı.

"Yapmadım," diye karşı çıktı çocuk. "Bilmiyorum bile..."

"Kenny," dedim arkalarından yaklaşarak. Sınıfımızda sadece yüz kişi vardı ve Kenneth da bizimle Aragon'a gidenlerden biriydi. Bu yüzden en azından kim olduğumu bildiğinden oldukça emindim. "Birinci sınıf öğrencilerini itip kakmak aşağılık bir hareket değil mi? Yani, bilinen bir şey bu."

Basketbol, kriket ve satranç yerine bir futbol takımımız olsaydı, Kenneth bir defans oyuncusu olurdu. Hâliyle, basketbol takımında Peter'in yerini almıştı ama sporun gerektirdiği doğal zarafetten yoksundu.

²⁹ Yazar burada, Star Wars'a atıfta bulunmuştur.

³⁰ Yazar burada, Doctor Who'ya atıfta bulunmuştur.

³¹ Yazar burada, Alien (1979)'a atıfta bulunmuştur.

“Cline’a kopya çektiğimi söyledi,” diye hırladı Kenneth bana.

“Onun kim olduğunu bile bilmiyorum,” diye itiraz etti çocuk, serbest bırakıldığının farkında değilmiş gibi ağaca yaslandı. “Öğle yemeği numaramı bile bilmiyorum.”

“Kenneth,” dedim dirseğimi çantamın üstüne dayayarak. “Cline’ın alt sınıflarla hiçbir bağı yok. Bu yıl mesai bile yapmıyor. Üniversitede şiir dersleri vermeye başladı tekrar.”

“E-posta, bu çocuğun hesabından geldi,” diye bağırdı Kenneth. Yanakları öfkeyle şişmişti ve çenesindeki bir sivilce göze çarpıyordu. “Messina Akademiden B. Calistero. Kampüste başka Calistero yok.”

“Okul e-postamız mı var?” diye sordu B. Calistero.

“E-postayı onun gönderdiğini nereden biliyorsun?” diye sordum Kenneth’a. “Cline sana böyle bir şey söylemez.”

Kenneth gizemli bir sesle, “Biliyorum işte,” dedi. “Cline’a e-posta gönderdi ve Mike Shepherd’ın Ellis Adası makalesinden kopya çektiğimi söyledi. Beni yedeğe almakla tehdit ediyorlar.”

Elbette, öfkesinin akademik sicilinin lekelenmesiyle ilgisi yoktu, bir kopya çekme olayı hiç şüphesiz herhangi bir üniversite kabulünü iptal ederdi. Ama hayır, her şey basketbolla ilgiliydi. Ailesi neden onun eğitim harcını ödemek için zahmet etmişti ki?

“B. Calistero,” dedim Kenneth’ın omzunun üzerinden çocuğa bakarak. “Kafatasını o ağaç gövdesiyle buluşturan bu beyefendinin adını söyleyebilir misin?”

Çocuğun gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yanlış cevap vermesi durumunda hangimizin onu daha çok inciteceğini bulmaya çalışıyormuş gibi bakışları benimle Kenneth arasında gidip geldi.

“Bilmiyorum,” diye kekeledi. “Yani, bu benim burada henüz ikinci haftam. Daha önce devlet okulundaydım ve...”

Çocuğun kendi üstüne kusmasını engellemek için, “Sorun değil,” dedim. Kenneth’a dönüp baktım. “Gördün mü? Hiçbir şey bilmiyor. Ayrıca, birinci sınıf öğrencileri tüm ev ödevlerinin basılı kopyalarını teslim ediyor.”

“Yani?” diye sordu Kenneth.

“Yani, senin kim olduğunu bilmiyor ve yepyeni e-posta hesabına hiç bakmadı bile,” dedim biraz bıkkınlıkla. Dürüst olmak gerekirse, bazen sınıf arkadaşlarımla konuşmak, giriş sınavının ne kadar yararlı olduğunu merak etmeme sebep oluyordu. “Muhtemelen, biri onu bir tür dönem başı şakası olarak hackledi. Dâhiler okulundayız. Böyle şeyler olur.”

Kenneth bu dediğimi düşündü. Alnı sivilcelerle doluydu.

“Ama bunu kim yapar?” diye sordu sonunda.

“Ne bileyim ben? Veronica Mars³² değilim.”

Kenneth boş, donuk gözlerle bana baktı.

“Televizyon dizisindeki bir dedektif. Ve bir filmi de vardı,” diye dalga geçti birinci sınıf öğrencisi. Sonra çok daha alçak bir sesle, “Film gerçekten güzeldi...” dedi.

Ona minnettar bir gülümseme sundum. “Teşekkürler, beyefendi. Şimdi koş ve özgürlüğüne kavuş.”

Çocuk başını salladı ve fırlatılan çantasının sapını yakalamaya çalıştı. Kafeteryaya doğru koşarken çantası arkasından sekti. Kenneth çocuğun gidişini izledi.

“Ama yine de Cline’a kopya çektiğimi kimin söylediğini bilmiyorum,” dedi huysuz bir söylenmeyle.

“Kopya çektin mi?” diye sordum.

Alaylı bir şekilde güldü. “Hayır. Çekseydim bile, Shepherd’dan çekmezdim. O bir salak.”

“Peki. Sana iyi şanslar. Yenileri hırpalamayı bırakmaya çalış. Zaten hassaslar.”

“Her neyse,” diye homurdandı. “Birkaçını hizaya sokacağım ki diğerleri iyilerle uğraşmamayı öğrensın.”

Vay canına, etrafta Kenneth gibi cevherler varken uygun bir erkek arkadaş bulmak neden bu kadar zordu?

“Vay. Senden iyi bir *efendi* olurdu.”

³² Veronica Mars, Amerikan gençlik dizisi Veronica Mars’taki başkarakter.

Arkamı döndüm ve hemen kafeteryaya gidip bir ıspanak ve yumurta salatası aldım. Harper ve Meg'i her zamanki yerimizde fısıldaşırken buldum, kalabalıktan rahatsız olmamak için kapıdan mümkün olduğunca uzak bir köşeye sıkışmışlardı.

Tepsimi Harper'ın karşısına koydum ve beni görünce Meg'le konuşmayı nasıl kestiklerini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. İnek düellosunu konuştuklarından emindim ve onları konuşmaya devam etmeye teşvik etmek gibi bir niyetim yoktu.

"Bayan Harper Leonard," dedim bir kutu kola açarken. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum. Son sınıfın İkinci Leydisi³³ olarak konumunuzu talep etmeniz gerekmiyor mu?"

Meg patates cipsi yerken kıkırdadı. "Peter bekârsa, Harper yine de İkinci Leydi sayılır mı? Yani, başkanın eşi yoksa, bu onu otomatik olarak ilk yapmaz mı? Tarihte bunun bir örneği yok. James Buchanan yeğenini kullanmıştı."

Güldüm. "Harper kendini buna hazır hissetmiyorsa görevdeki biri için oy kullanabiliriz belki."

Harper, gözlüğüne utanç verici bir ayar vermekten kendini alamadı. "Birlikte sonbahar festivaline gidiyoruz sadece. Şu an erkek arkadaşım değil gibi."

"Eh, seni *kıstırmak* için yeterli zamanı olmadı." Pişmiş kelle gibi sııttım.

"Bunun kulağa ne kadar pis geldiğini hiç düşünmemiştim." Meg kıkırdadı. "Kıstırmak."

"İğnemiz yok,"³⁴ dedi Harper.

"Ah, birkaç iğne bulabiliriz," dedim. "Eğer bu şovu ortaya çıkarmanın yolu buysa."

"Yine yaptı," dedi Meg kıs kıs gülerek. "Pis şey."

³³ İkinci Leydi, Amerika'da başkan yardımcılarının eşi için kullanılan unvan.

³⁴ Yazar burada *pin* kelimesi üzerinden kelime oyunu yapıyor. Pin: iğnelemek, kıstırmak, sabitlemek.

“Her neyse,” dedi Harper yüksek sesle. Yeşillikle dolu tabağını işaret etti. “Neredeydin?”

“Ah, Kenneth Pollack’ın birinci sınıf öğrencilerinden birinin kafasını yarmasını engellemem gerekiyordu. İlgi çekici bir şey yok.” Sustum ve salatadan bir çatal aldım. “Buraya geldiğinde neden Cornell’le oturmadığını bana tekrar açıklar mısın? Dün sana çizgi roman aldı.”

“Dört tane çizgi roman,” diyerek başını salladı Meg. “Tam olarak çeyiz değerinde çizgi romanlar.”

Harper pizza dilimini işaret parmağıyla tabağına itince parmağına yağ bulaştı.

“Çünkü,” dedi, “ben onun kız arkadaşı değilim. Ve öğrenci konseyi, kış balosunu planlamaya başlıyor.”

Ağızımdan düşmek üzere olan ıspanağı yakaladım ve yuttum. “Ne?”

Meg’in yüzü, Noel ağacının yanında duran tek boynuzlu atı gören bir çocuğun yüzü gibi aydınlandı. “Duymadın mı?”

Ona kaşlarımı kaldırdım. “Bugün üç sürpriz sınavım vardı, bu kış balosu Tolstoy veya Yemen’in mücadele eden insanları tarafından oluşturulmadığı sürece, hayır. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Sonbahar festivalini beklemiyor muyuz?”

“Evet,” dedi Harper. Bu haber konusunda tehlikeli bir şekilde heyecanlı görünüyordu ama heyecanını Meg’den daha iyi saklıyordu. “Ama sonbahar festivali ile bahar kaçamağı arasında nasıl bir durgunluk olduğunu biliyor musun?”

“Final sınavları gibi bir durgunluk mu?” diye sordum.

“Evet,” dedi Meg. Ellerini masaya dayadı ve bana doğru eğildi. “Bu yıl üçüncü dans etkinliği hazırlıyorlar.”

“Neden?” diye sordum.

The Mess, *normal* bir lise deneyimi yaşamamız adına bahar kaçamağı ve balo yapmamıza izin veriyordu. Bahar kaçamağı daha çok herkesin çorapla dans ettiği bir etkinlikti; resmî kıyafet yok, bol bol itiş kakış var. Meg, Harper ve ben genellikle

daha çok grup dansı olduğu ve balodan daha az flört gerektirdiği için bahar kaçamağına giderdik. Mezuniyet balosunu, şeker yiyerek ve yatak odamda film maratonu yaparak geçirmiştik.

“Bahar kaçamağından çok balo gibi bir şey olacak,” dedi Meg, hevesiz olmamdan dolayı incinmişti. “Resmî balo ama şehir merkezindeki süslü balo salonu yerine kampüste olacak.”

“Ve canlı müzik de olacak,” diye ekledi Harper.

“Sence Electric Slide’ı³⁵ biliyorlar mıdır?” diye sordum lokmalarımın arasından.

Harper ve Meg keyifsiz bir bakış attılar. Bu işkence için duydukları ortak heyecanın şakaklarıma vurduğunu hissedebiliyordum. Ya da bu bir stres migreniydi.

“Baloya gidiyorsunuz,” demeden önce kendime on saniyelik zihinsel küfür ve öfke nöbeti geçirme izni verdim.

“Elbette gidiyoruz,” dedi Meg. “Önemli bir okul etkinliği. Basketbol maçlarına da gittik,”

“Ve sonra gitmeyi bıraktık,” dedim.

“Biletler o kadar pahalı olmayacak,” dedi Harper. “Noni, bana Latince dersindeyken yirmi beşten fazla olmayacağını söyledi.”

“Bir balo elbisesine harcayacağım parayla neler yapabileceğim hakkında bir fikriniz var mı?” diye sordum çatalı indirerek. “Doctor Who figürümü satın alabilirim...”

“Trixie,” diye araya girdi Meg. “Bu bizim son yılımız. Bir kere olsun süslenip güzel bir gece geçersen güzel olmaz mıydı? Ve...”

“Ve?” diye sordum hızla Meg’e dönerek. “Üniformamın içinde yapamadığım bir dansla ne deneyimleyeceğim? Sonbahar festivaline gideceğim çünkü kostümleri ve patlamış mısırları seviyorum ama sizin beni baloya gitmeye ikna etmenize imkân yok.”

Harper, “Tamam,” diyerek tartışmaya devam etmeye hazır olan Meg’i engelledi. “Gerçekten. Bu konuda seni rahatsız

³⁵ Electric Slide, Marcia Griffiths ve Bunny Wailer’ın *Electric Boogie* şarkısına uyarlanmış bir dans türü.

etmeyeceğiz, Trix. Sadece, üçümüzün birlikte gitmesi güzel bir şey gibi görünüyordu.”

Ama üçümüz diye bir şey yoktu. Hiçbirimiz söylemek zorunda değildik ama hepimiz biliyorduk. Harper, Cornell’le gidecek ve kar kraliçesi tacı giyecek, kış balosunun en güzel çifti ödülünü alacaktı. Şüphesiz, Meg onunla gidecek birini bulur ve ondan sıkılınca da kaçıp gitmesini sağlardı. Ben de bir masaya oturup, ki muhtemelen şu anda işgal ettiğimiz masanın aynısı olur, bir el çantasına sığacak kadar küçük bir kitap okurdum. Bunu düşünürken bile içimden aşağılanma hissinin yükseldiğini hissedebiliyordum.

“Dönem sonuna kadar balo yok,” dedi Meg. “Ve önümüzdeki hafta sonbahar festivalimiz var.”

Ağrıyan başıma masaj yaptım ve kafeinin bir tür sihir gibi işe yarayacağını, günümü değiştireceğini umarak koladan bir yudum daha aldım.

“Pazar gününe kadar kostümleri yaptırmam gerek,” dedim. “Gelip denemek ister misiniz? Battlestar Galactica mini dizisini tekrar izleyebiliriz.”

Kızlar kabul etti. Meg, Jude the Obscure³⁶ ile ilgili yazması gereken bir makale için tavsiye istedi ve Beatles’ı mırıldanmaya başlamadan makalenin başlığını bile düşünemediğinden yakındı. Harper, omzunun üzerinden Cornell’in aynı şeyi yapmıyormuş gibi davrandığı masaya içten içe meraklı bakışlar attı. Denge yeniden kurulmuş gibiydi.

Ama bunun devam etmesini bekleyecek kadar aptal değildim.

Harper [21:03]

O gece soğuk olacak. Tayt giymeli miyim?

Eğer kostümü değiştirmemiz yasak değilse...

Ben [21:05]

**Supergirl normalde göbeğini göstererek
ortalıkta dolaşmıyor mu?**

³⁶ Jude the Obscure, Thomas Hardy tarafından yazılan ve 1894’te yayımlanan bir roman.

Harper [21:06]

**Bence Meg hepimize yetecek kadar
çıplak olacak.**

Ben [21:08]

**O zaman kendi sorunu
cevapladın. Tayt al.**

Harper [21:08]

Peki ya lensler?

Ben [21:09]

**Lensten nefret edersin sen,
üstelik gözlerini acıtıyor.**

Harper [21:10]

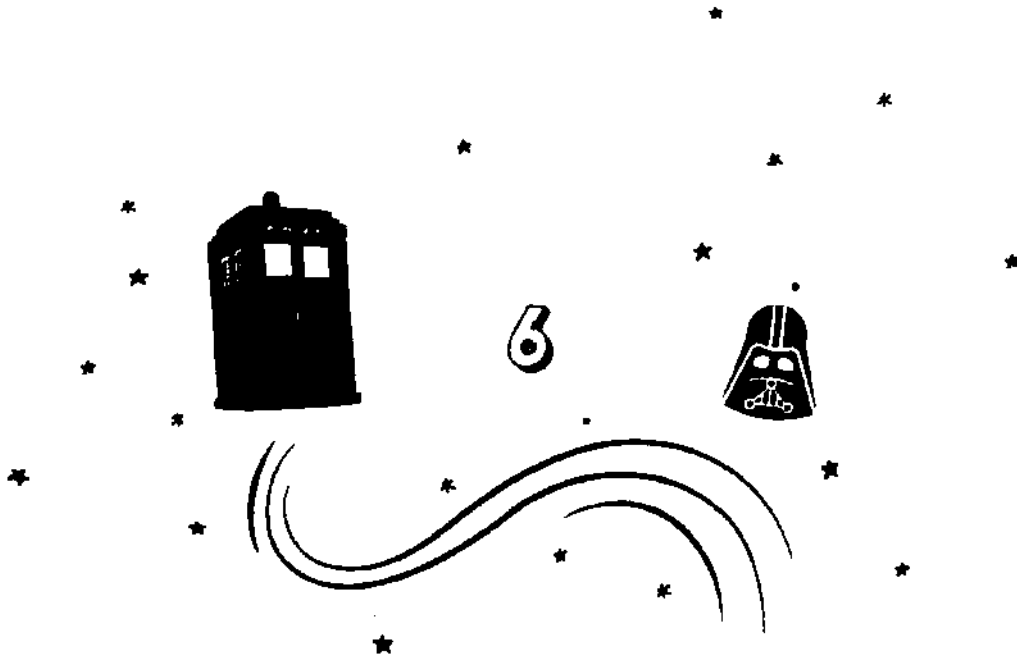
Ama Kara Zor-EI gözlük takmıyor!

Ben [21:11]

**Tamam, lens de al. Elbisenin
bel kısmını keseceğim.**

Harper [21:14]

Tamam. Lens yok.

Sonbahar festivalinin olduğu hafta kimse başka bir şeyden bahsetmedi. Öğle yemeği sırasında Harper, Meg ve ben, Jack Donnelly'nin bir merdivene isteksizce tırmanışını ve kirişlere sahte örümcek ağları gerişini izledik. Mary-Anne France, avlunun etrafından fırladı, giriş ücretini listeleyen turuncu-siyah ışıltılı tabelaları panoya tutturdu ve bir ikinci sınıf sürüsü, elindeki bandın arkasından onu takip etti. Peter, festivalin *yılın mutlaka görülmesi gereken etkinliği* olduğunu ilan ederken koridordaki alt sınıftan çocuklar, havaya salladıkları yumruklarıyla onu neşe içinde karşıladı.

Heyecanlandığımı itiraf etmem gerek. Yatak odamı, ucüza işçi çalıştıran bir atölye gibi kullanmam karşılığında Meg, kostümümün başlığını el işiyle yapmıştı. Kukuletaya iştirilmiş devasa, kavisli boynuzları olan, şık ve siyah bir başlıktı. Bu da saçlarım için endişelenmemem gerektiği anlamına geliyordu. Başlığı Iron Man yastığıma bağlamış ve ödevimi yaparken hayranlıkla bakabilmek için masamın üzerine koymuştum.

Harper ve Cornell, tüm zamanların en garip olmayan çifti olarak kampüste saatlerce bizi eğlendirdiler. Sonbahar festivalinde buluşup buluşmayacaklarından emin olmak için sürekli birbirlerini kontrol ettiler. Cornell, kafeteryadaki masamızın yanından geçerken, "Cuma görüşür müyüz?" diye sormuştu. Ve Harper

sakin görünmeye çalışarak, “Evet,” demişti. Şu anda kelimenin tam anlamıyla birbirlerini görmüyormuş gibi davranıyorlardı.

“Anlamıyorsun,” diye inledi Harper festivalden bir gün önce. “Bu, garip.”

“Ah, hayır,” dedim Meg ile kıkırdayarak. “Garip olduğunu anlıyorum. Garipliğin içindeyim zaten. Neden gidip süsleri asmak için yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuyorsun?”

Bir kucak dolusu siyah çöp torbasıyla masamızın yanında beliren Ben West, “Biraz yardıma ihtiyacımız olabilir,” dedi. “Birinci sınıf öğrencim kayıplara karıştı.”

“Yaylan, Grizzly Adams,”³⁷ dedim başımı kaldırmadan.

Torbalardan biri kollarının arasından kaydı ve yere düştü. Harper eğilip torbayı yerden alarak ona geri verdi.

“Çok teşekkürler,” dedi West ve torbayı alıp yığının üzerine geri fırlattı.

Meg, sanki bir yerlerde minyatür bir West görebilecekmiş gibi kafeye göz atarak, “Kendi birinci sınıf öğrencin mi var?” diye sordu.

West, kollarındaki torbaları daha yükseğe kaldırırken bıyığı alaycı bir şekilde seğirdi. “Bütün görevlilerin var. Yenilere kuralları öğretmeliyiz.”

“Öğrenci konseyinde ne yapıyorsun ki?” diye sordum. “Sadece çöp poşetlerini mi taşıyacaksın?”

West bana ters ters baktı. “Ben mali işler sorumlusuyum.”

“Gerçekten mi?” Meg ve Harper’a döndüm. “Ona mı oy verdik?”

“Sanırım,” dedi Meg. “Ona ya da Mike Shepherd’a verdik.”

Düşünceli bir şekilde çenemi sıvazladım. “Evet, Mike’e oy verdiğime eminim. West’in ne tür mali hatalardan sorumlu olabileceğini kim bilebilir? Mezun olduğumuzda, bütçemiz Somali’ninki gibi görünecek.”

³⁷ Grizzly Adams, The Life of Times of Grizzly Adams’taki başkarakter.

West umursamaz bir şekilde omuz silkti ve “Yo-ho-ho” dedi.

Somalili korsanlara yapılan göndermelerin hiç de hoş olmadığını belirtmeye fırsat bulamadan, çöp torbalarının altında küçülmüş bir figür kafeteryadan geçerek masamıza geldi. Siyah torbaların altına gizlenmiş yüzü zar zor seçebiliyordum.

“Üzgünüm, Ben,” diye ciyakladı birinci sınıf öğrencisi. “Hepsini dışarı bıraktım ve...”

Çocuğun ızdırap çeken ifadesini, torbaları yüzünden uzaklaştırırken görebiliyordum. Dikkat çekici bir Jack Russel teriyeri gibi görünüyordu, bu da onu tanımamı kolaylaştırıyordu.

“B. Calistero.” Sırıttım. “The Mess’te bir hafta daha hayatta kalmışsın! Tebrikler.”

West bize baktı, çenesi öyle bir kasılmıştı ki kölesini tanımamdan hoşlanmadığını anlayabiliyordum. Harper ve Meg şaşkınlıkla bana döndüler. Birinci sınıf öğrencileriyle pek arkadaş olmazdım. Ya da herhangi biriyle.

Çocuğun yüzünün önündeki torba yığınına işaret ederek, “Meg, Harper; Kenneth’in elinden kurtardığım birinci sınıf öğrencisi bu çocuk,” dedim.

“Tanıştığımıza memnun oldum, velet,” dedi Meg.

“Adım Brandon,” dedi ufaklık. “Birinci sınıf mali sorumlusu.”

West dehşet içinde çenesini gerdi ve yardımcısına bakmak için vücudunu çevirdi. Brandon hafifçe sinerek bir adım geriye çekildi.

“Seni kurtaran seksi kız Trixie Watson mıydı?” diye sordu West, sesi tiksinti doluydu. “Son D&D Monster Manual’dan³⁸ kaydını silmek zorunda kaldılar. İllüstratörler onun özünü yakalamaya çalışırken canlarından olacaktı.”

Utançtan kıpkırmızı olduğumu hissettim ve bu duyguyu bir kenara itmeye çalıştım. West’in açıklamasının dehşet verici olduğu kadar, seksi bir kız olarak anılmak da gurur vericiydi.

³⁸ D&D Monster Manual, 1977’de yayımlanan fantastik bir kitap.

“Ah, siktir git, West,” dedim, daha zekice bir şey düşünemeyecek kadar dalgındım.

“Vay canına, Trix.” Kahkaha attı. “Söyleyebileceğin tek şey bu mu?”

Gözlerimi devirdim. “Siktir git, seni geveze, zavallı şey. Yoksa annenin seni terk edip ülkenin diğer tarafında yeni bir aile kurması gerçeğine atıfta bulunan bir şey düşünmemi mi tercih edersin?”

Ah. Darbe. Bariz bir darbe.

Üçüncü sınıfın sonunda, Meg’in mali işler sorumlusu yarışı hakkındaki açıklamasıydı bu. Dörtlünün fotoğrafları kampanya afişleri için duvar kâğıdı hâline getirilmişti. Mike Shepherd, M mozağinin tam ortasında durmuş, çığlıklar atmıştı. Mike’in büyük bir çocuk olduğunu unutmak kolaydı. Normalde çok uysal, nazik bir devdi. Princess Bride’daki Fezzik gibiydi. Tek farkı, sarışın ve sivilceli olmasıydı. Ama sıcak bir yaz günü, öğle yemeğinin ortasında kendini kaybetmiş ve West’in posterlerini yırtarak sağa sola fırlatmıştı. Oyunculuk kulübü onu durdurmaya çalışmış, West ile dost olduklarını hatırlatmak için yalvarmışlardı.

“O benim dostum değil,” demişti Mike öfkeyle. “O bir kaybeden. Kendi annesi ondan uzaklaşmak için ülkenin diğer ucuna taşındı. Onu yeni bir bebeğe tercih etti. Ben de onun yerine geçebilirim.”

Mike bir haftalık gözaltı cezası almıştı. West de bu sayede insanların sempatisini kazanmıştı. Normalde bu bilgiyi kendi çıkarım için kullanmazdım ama görünüşümle alay etmesinden sonra bunu yaparak biraz mutlu hissediyordum. Buna sebep olan West’ti. Ben sadece ona uymuştum.

Harper ve Meg acı içinde nefes nefese kalmışlardı. West’in sırtı dikleşti ve kolları acıyla çöp torbası yığınınına dayandı. Başını Brandon’a doğru salladı ve onu öfkeyle kafeteryaya doğru itti.

“Güle güle, B,” diye seslendim. “Müthiş olmayı unutma!”

Brandon, West’in uzun adımlarından tökezleyerek kaçmadan önce, “Hoşça kal, Trixie!” diye kekeledi.

Harper onların arkasından baktı, dudağının köşesinde küçük bir kıpırtı belirdi. Bana döndü. “İnek düellosundan beri ilk kez mi konuşuyorsunuz?”

“Hayır,” dedim.

Kabul etmek gerekirdi ki, inek düellosu aramızda bir tür aç-maza dönüşmüştü. Sonrasında en az iki gün boyunca, üstü kapalı bir şekilde birbirimizi tamamen görmezden geldik. Ama bir noktada koridorda bana küçümseyici bir yorum yapmıştı ve ben ona tekrar Benedick diye seslenmiştim.

Harper’a, “Bu kadar gergin görünme,” dedim. “Erkek arkadaşın olmayan kişiyle aradaki kırılan ilişkiyi yok etmek için hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Arkadaşlık konusunda zevksiz olsa bile.”

Harper’ın ağzı açık kaldı. “Endişelenmedim,” demeyi başarmadan önce bir dakika boyunca ağzı açılıp kapandı.

“Evet, endişelendin,” diye mırıldandı Meg.

Harper’ın omuzları çöktü. “Tamam, belki biraz endişelendim. Sadece, yarın gece istiyorum ki...”

“Sihirli mi olsun?” diye sordum, sırtımdaki gizlemeyerek. “Seni yanlışlıkla bir erzak dolabına kapatmamı ister misin?”

“Hayır,” dedi sertçe.

“Lütfen, erzak dolabı fikrinden vazgeç,” diye yalvardı Meg. “Asla işe yaramayacak.”

“İyi,” dedim atkuyruğumu abartılı bir şekilde sallayarak. “Ben sadece gelecekteki çocuklarınız Cornell Jr, Cornelius ve Cornelia’ya göz kulak oluyorum.”

“Bunlar korkunç isimler,” dedi Harper. “Junior eki; anneliği geçersiz kılan, ataerkilliğin boğucu bir zinciri. Yoksa daha sıcak bakabilirdim...”

Sesi giderek kısılmıştı, Meg ve ben kıkırdarken gözlüğünün ardındaki gözleri fal taşı gibi açıldı. Bize ellerini çırpı ve muhtemel çocuklarla ilgili tüm ifadeleri dikkate almamamız için yalvardı.

Meg [5:46]

Makyajım, ayakkabılarım ve tacım hazır,
gitmeye hazırım. Neyi unutuyorum?

Ben [5:52]

Kazak?

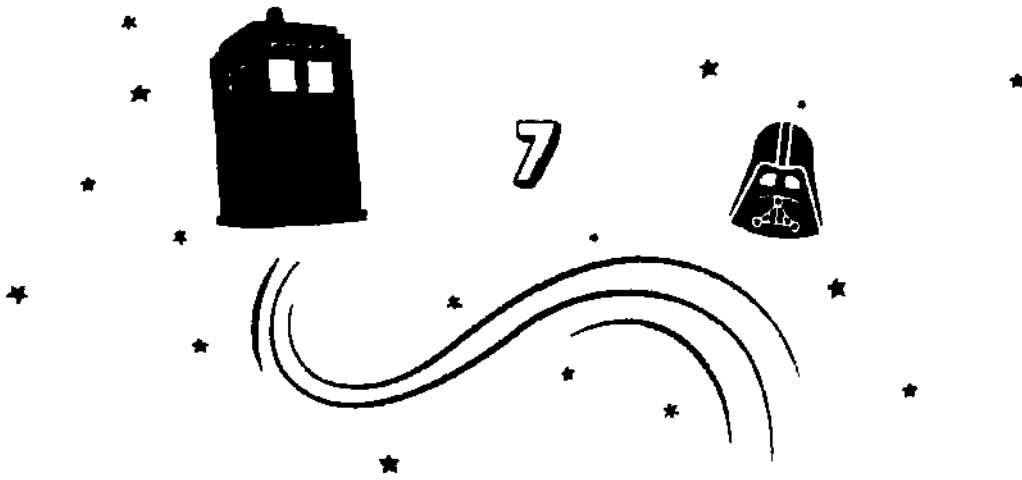
Meg [5:55]

Hayır. Bilet param. Ops.
Bu utanç verici olurdu.

Ben [6:07]

Düşündükçe ürperiyorum.

Ha ha ha.

The Mess, dışarıdan bakıldığında son zil çaldığındakinden pek farklı görünmüyordu. Görkemsiz ve süssüzdü. Baş döndürücü binaları ve gölgeli ön kapısı ile gün batımının çoğunu engelliyordu. Her yerde grup hâlinde takılan kostümlü insanlar vardı. Yanlarından geçen herhangi birinin, çocukların Cadılar Bayramı tarihini nasıl da yanlış anladığını merak ettiğinden emindim. Ya da belki herkes bizim her zaman *süper tuhaf* olmamıza alışmıştı.

Meg'in yüksek topuklu ayakkabılarının sesi, kaldırımında birbirine vuran Hindistan cevizi kabukları gibi geliyordu kulağa. Bir Monty Python³⁹ skeci tarafından izlenmek gibiydi. Biz kapıdan geçip uzun bir sıraya girerken Meg ve Harper birbirlerine yapıştı. İkinci sınıftan tanımadığım iki kızın arkasında durduk, ikisi de bariz bir şekilde mağazadan alındığı belli olan cadı kostümleri giymişti.

Meg hafifçe yerinde zıplıyordu ama bu, beklentiden mi yoksa hızla soğuyan akşam havasından mıydı, bilmiyorum.

"Kes şunu," diye tısladı Harper ona. "Beni korkutuyorsun."

"Pardon," diye ciyaktadı Meg. "Sadece, biliyorsun, bu bizim son sonbahar festivalimiz."

³⁹ Monty Python, bir İngiliz komedi grubu.

“Yedi buçuk ayımız var,” dedim, sıra ilerlerken bir adım daha attım. “Bu konuda endişelenmek için henüz çok erken.”

Mary-Anne France giriş masasının arkasında oturuyordu. Kısa, sarı bir peruk takmış ve uzun, pembe bir saten elbise giymişti. Kıyafetiyle uyumlu, dirseklerine kadar uzanan eldivenleri, sahiplenici bir şekilde metal para kutusunun kenarlarını tutuyordu. Her iki yanında biletleri kesen birinci sınıf öğrencileri vardı.

“On dolar,” dedi bana, sıkılmış bir şekilde içini çekerek.

Paramı uzattım.

“Kasada çalışmaya nasıl başladın?” diye sordum.

Sahte elmas bileziğini göstererek elinin tersiyle peruğunu düzeltti. En azından, o bileziğin sahte olmasını umuyordum.

“Ya bu ya da perili evde bir saat mahsur kalmak,” dedi dudağındaki küçük boyalı beni buruşturarak. “Ve Marilyn Monroe’nun korkutucu hiçbir tarafı yok.”

“Uyuşturucu bağımlılarından korkmuyorsan, tabii,” dedim ciddi bir şekilde.

“Ve başkanlık komplo teorilerinden,” diye ekledi Harper.

“Ya da Chanel kokusundan,” dedi Meg.

Her zamanki gibi, tüm akıllı olma girişimleri Mary-Anne’in sivilcesiz yüzünden sekti. Belli belirsiz bir şekilde *hı hı*, diye homurdandı ve bilet almamız için üçümüzün en yakınındaki öğrenciyi işaret etti.

Giriş, sahte örümcek ağlarıyla ve menteşelerle bağlı karton iskeletlerle donatılmıştı. Biri, başarı sırası sandığının üzerinde bir kâğıt parçası yapıştırmıştı. Damlayan kırmızı boyayla şöyle yazıyordu: BU TARAFTAN KÖTÜ BİR ŞEY GELİYOR. Bahçeye çıktığımızda buna güldüm.

Ağaçların dallarına saçılmış fenerler, festivale puslu bir turuncu ışık saçıyordu. Her yerde, çoğunlukla alt sınıflar tarafından işletilen stantlar vardı. Müdür Dr. Mendoza, kütüphane binasının yanındaki smaç tankında ıslak bir elbise içinde oturuyordu. Bir düzine insanın balkabağının üzerine parıltılar döktüğü, mi-

nik balkabaklarını boyamak için ayrılmış bir stant vardı. Sevimli, kırmızı bir araba alana girdi ve bir sürü şekerli patlamış mısırın çıtırtısını duyduk. Dumanı tüten sıcak elma şarabını kâğıt bardaklara döken devasa içecek kaplarından oluşan bir kabin vardı.

The Mess'e girmek için ödediğimiz gülünç eğitim harcına karşı pek çok şey söylenebilirdi ama bazen harika şeyler de yapılıyordu.

"Ah, bak," diye ciyakladı Meg, ileriye işaret ederek. "Çocuklar orada."

Kastettiği çocukların kim olduğunu sormaya başlamıştım ki Meg'in parmağının işaret ettiği yere baktığımda Cornell ve Peter'ı perili evin yakınındaki bir masada otururken gördüm. Cornell, üzerinde tüylü bir süveter ve sivri kulaklı bir saç bandı olan, Peter'ın eski basketbol üniforması olması gereken bir şey giymişti. Peter, tam bir Buzz Işık Yılı⁴⁰ gibi süslenmişti, dev alnı mor keçeli bir başlığın altından dışarı fırlamıştı.

Harper biraz sendeledi, eli göğsündeki dev S sembolüne gitti. Bahaneler bulmaya ya da bizi ürkütücü bingo kulübesine yönlendirmeye başlamadan önce onu kolundan yakaladım ve öne doğru sürükledim. Ben onu serbest bırakana kadar elimi iterek itiraz eder gibi bir ses çıkardı. Sonra dik durdu ve bizi çocuklara götürdü.

Yaklaştıkça masalarının çeşitli kaplarla dolu olduğunu fark ettim. Vazolar, kupalar ve beherler vardı. Hepsi de gıda boyalı suyla doluydu. Çocukların yukarısında duran afişe baktım ve *on sent at* yazısını okudum.

Biz yaklaşırken Cornell neredeyse sandalyesinden fırladı, göz kamaştırıcı beyaz dişlerini ortaya çıkaran titrek bir gülümsemeye baktı.

"Hey," dedi nefes nefese. "Geldin."

"Evet," dedi Harper.

⁴⁰ Buzz Işık Yılı, Oyuncak Hikâyesi film serisindeki bir karakter.

Harper söyleyecek başka bir şey bulmakta zorlanıyor gibiydi ve zaten başarısız oldu. Peter onu kurtaracak kadar kibardı, el salladı ama oturmaya devam etti.

“Mükemmel kostümler,” dedi.

Meg reverans yaptı. Gülünce, yanağına göz kalemi ile boyadığı minik kalbin çevresinde gamzeleri belirdi.

Elimi şişe ve bardak çeşitlerine doğru uzatarak, “Ee, Bay Işık Yılı,” dedim. “Arkadaki küçük şişeye bir kuruş atarsam ne kazanırım?”

Peter döndü ve güldü, gümüş ışıltılı suyla parıldayan büyük bir şişeyi yerine koydu.

“Nobel Fizik Ödülü,” dedi kıkırdayarak.

“Lanet olsun.” Parmaklarımı şıklatmaya çalıştım ama eldivenlerim ses çıkarmamı engelliyordu. “Ve bende hiç bozukluk yok.”

Peter eğildi ve ön kapıdakiyle aynı görünen bir para kutusu aldı. Hafifçe kutuyu okşadı. “Ah, bizde var.”

Pelerininim cebini karıştırdım, bir dolar buldum ve uzattım. Peter, avucuma on tane on sent saydı ve ben de yarısını Meg’e verdim. Bozuk paralar her yöne uçtu, konteynerlere çarptı ama içeri girmeyi reddetti.

Cornell, Harper’a, “Yerimize geçecek olanları bekliyoruz,” dedi. “Alt sınıflar gecenin geri kalanında kabini yönetecek.”

“Ah,” dedi Harper ışıldayarak. “Peki. Tamam.”

Meg’in on sentlerinden biri, bir vazonun ortasına tok bir sesle düştü. Meg, sevinçle el çıırttı. Peter, içi dolar oyuncaklarıyla dolu hasır bir sepeti uzatırken güldük. Meg plastik bir kendama⁴¹ çıkardı ve onu zarif bir şekilde salladı.

En uzaktaki kimya laboratuvarından bir insan kalabalığı çıktı ve masaya doğru yürüdüler. Kızları ve beni yolda iteleyip Peter’ın eline parayı uzattılar. On sentler tekrar havada uçmaya başladı. Bu kalabalık, en az bizim kadar şanslı görünüyordu.

⁴¹ Kendama, bir Japon oyuncak, top.

“Perili eve bir bakmalısınız,” dedi Peter, sandalyesinde arkasına yaslanarak. “Bu yıl çok güzel olmuş.”

Meg yüzünü ekşitti; şüphesiz, perili evin içinde bir palyaço olma ihtimalini çözmeye çalışıyordu. Palyaço fobisi düpedüz hastalık derecesindeydi.

“Kafeteryada dans devam ediyor mu?” diye sordu Meg.

“Evet.” Cornell başıyla onayladı, kurt kulakları öne doğru kaydı.

Meg bana ve Harper’a döndü, ellerini masumca arkasında kenetledi.

“Hayır,” dedim. “Dans etmek yerine kesinlikle perili evi seçeceğim.”

“Ama içeri tek başıma giremem,” dedi Meg, inanılmaz derecede yüksek bir fısıltıyla. “Acınası bir şey.”

“Neden? Kiminle girdiğin umurunda değil,” dedim. “Sadece sana şekerli patlamış mısır alması için yanında bir ahmak istiyorsun.”

Peter kaşlarını çatı ve masadaki gruba baktı. Bir sonraki kabinde Brad Hertz’i gördü ve onu işaret etti. Brad’i, Jack Donelly ve Nick Conrad yokken görmek tuhaftı. Genelde fazla homurdanma dışında, bizim grubumuz gibi takılırlardı. Brad sıradan bir kovboy gibi giyinmiş, kıvırcık, kahverengi saçlarını bir Stetson şapkanın altına tıktırmıştı.

“N’aber,” diye sordu Peter’a. “On sent falan atmayacağım.”

“Brad, Meg’i tanıyor musun?” Peter, Meg’i işaret ederek sordu.

“Üçüncü sınıftan beri tanıyorum,” dedi Brad, Meg’e bir kaşını kaldırarak. “Nasılsın?”

Meg elindeki oyuncağı beceriksizce döndürdü. “İyiym, teşekkürler.”

“Meg, kafeteryaya gidiyordu,” diye açıkladı Peter, oyuncak sepetini alıp para atışını en yeni kazanana bakmadan uzatırken.

“Ah,” dedi Brad, dönüp Meg’e baktı. “Benimle gitmek ister misin?”

Meg, mükemmel cilveli bir tavırla ayakkabısının ucunu kaldırıma sürterek, "Mecbur değilsin," dedi.

Harper bana korku dolu bir bakış attı. Kaşlarımı ona, "Eh, en azından işe yarıyor" demek için kaldırdım.

"Sana yetişiriz, Meg," dedi Harper tereddütle. "Perili evden sonra."

Meg kirpiklerini Brad'e bakarak kırptıştırırken, "Hı hı," dedi, bizimle uğraşamayacak kadar meşguldü. Utangaç bir şekilde Brad'e baktı. "Şekerli patlamış mısırın var mı?"

"Ah, hayır," dedi Brad. "Ama alabiliriz."

Geri kalanımızı şaşkın bir sessizlik içinde izlerken bıraktılar. Peter'a bakmak için boynuzlarımı salladım.

"Etkileyiciydi," dedim.

Peter parmaklarını başının arkasına koyarak sandalyesinde arkaya yaslandı. "Kral olmak güzel. Ya da sanırım başkan olmak."

"Ya da uzay komutanı," dedim.

Harper omzuyla beni dürttü. "Tamam, perili eve gideceğiz ve sonra..."

"Sana yetişeceğim," dedi Cornell.

"Harika," dedi Harper.

"Harika," diye onayladı Cornell.

Peter yumruğunu sıktı. Kulağa *harika* bir kelime gibi geliyordu. On sent atmak için ileri atılan bir grup insan tarafından polise gitmek zorunda kalmaktan kurtuldu. Cornell'in bir dolar bozdururken dikkatinin dağıldığı bir anda, Harper'ı perili eve doğru ittim. Hiçbir zaman perili evlerin ya da diğer korkunç şeylerin büyük bir hayranı olmamıştım ama etrafta durup onun ve Cornell'in kekelemelerini izlemek zorunda kalmamak için her şeyi yapmaya hazırdım. Onları sokabileceğim bir dolap bile yoktu.

Harper'ı matematik ve bilim binasına götürdüm. Kapıda doktor önlüğü giymiş, üzerine sahte kan bulaşmış biri bekliyordu.

"Sakın," diye fısıldadı kız yanından geçerken. "Sakın."

Kapı arkamızdan çarparak kapanırken kaşlarımı çattım. Kızın bir sonraki enayi grubuna da aynı şeyi fısıldadığını duyabiliyordum. Perili evlerden neden nefret ettiğimi hemen hatırladım. Bilgisayar ve kimya laboratuvarlarına giden koridor neredeyse simsiyahtı. Tüm kapıları ve pencereleri kaplayan opak muşambalar vardı, kanlı eller plastiğe uzanıyordu. Görünmeyen hoparlörler, ağır nefes alma ve hızlı bir nabız sesi çıkarıyordu.

Brandaya gizlenmiş olan ellerden biri koluma değince etrafımda başka insanların çığlık attığını duyabilmeme rağmen çığlık atmayı reddederek derin bir nefes aldım. Harper uzandı ve kolunu benimkine doladı. Pelerinler hışırdarken ilerledik.

Önümüzde bir doktor önlüğü içinde devasa bir şekil dururken, bir spot ışığı gümbürtüyle yandı ve bir an için bizi kör etti.

“Giremezsiniz,” dedi Mike Shepherd, gözleri vahşi ve mor bir çürüğü andıran makyajla çerçevelenmişti. Bize plastik bir kasap bıçağı sallarken Addams Ailesi’nden Fester Amca’ya benziyordu. “İltihaplılar. Onlar... Ah. Harika bir kostüm, Harper.”

“Teşekkürler, Mike,” dedi Harper.

Mike onaylarcasına başını salladıktan sonra karakterine bürünmesi gerektiğini hatırladı. Tekrar öne doğru sallandı, boğazını temizleyerek, “Hayır, iltihaplılar. Daha fazla ileri gitmeyin,” dedi.

İlk köşeyi döndük. Gözlerim aniden karşılaştığı karanlığa alışmaya çalışırken lekeler gördüm. Buradaki hoparlörlerden duyulan ısrarlı kalp atışı, görüşüne göre daha yüksek sesliydi. Kimseyi göremiyordum ama inleme seslerini duyabiliyordum. Bir şey uzandı ve bacağıma dokundu. Harper’ı daha sıkı tuttum.

Bu sadece birinci sınıf öğrencilerinden biri, dedim kendi kendime sert bir şekilde. Sadece karanlığa hapsolmuş bir insanın tırnakları. Korkmaya gerek yok. Küçücükler ve henüz kimyada uzmanlaşmadılar.

Harper çığlık attı, zıplarken ayaklarım neredeyse botlarımdan çıkacaktı. Ses sisteminden gelen sahte nabza karşı kalbim deli gibi atarak kaburgalarıma çarpıyordu.

“Bu ne?” Nefes nefese göğsümü tuttum.

“Pardon,” diye fısıldadı tanıdık bir ses. “Ben Cornell.”

“Ah, merhaba,” diye fısıldadı Harper.

“Size bir dakika veriyorum,” dedim. “Bu ürkütücü karanlığın içinde olacağım.”

Ayaklarımı sürüyerek yana kaydım, yerde bir şeye yanlışlıkla tekme atınca vurduğum şey, bacağıma çarparak karşılık verdi. Bir özür mırıldandım ve duvara yaslandım. Görünmeyen eller onlara uzanırken diğer insanların koridora doluştuğunu, çığlık attığını ve koştuğunu duyabiliyordum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken bile nabzım yavaşlamayı reddetti.

“Trix?” dedi Harper, solumda bir yerde.

“Buradayım.”

Ayakkabılar muşambaya sürtündü. Bir insan kalabalığı yere çarparken, gümbürtü ve çığlık sesleri duyulmadan önce toplu bir nefes alındı. Kalabalık içinde Harper’ın sesini ayırt edemiyordum. Bir el, eteğimi kavradı. Onu silkeleyerek daha da uzaklaştım.

“Harper?” diye seslendim fısıltıyla. “Cornell?”

“Ah,” diye ciyakladı bir kız. “Biri saçlarıma basıyor.”

“Üzerimde kim oturuyor?”

“Biri ışıkları açsın.”

“Anahtarların nerede olduğunu bilmiyorum. Bizi burada bıraktılar!”

“Peşuğum nerede? Kız kardeşim beni öldürecek.”

Düşen insanlar ayağa kalkarken, homurdanarak birbirleriyle tartışmaya devam ettiler. Biri beni itti ve pelerininimin eteğine takıldım. Karanlıkta durmaya devam edemezdim. Çok tehlikeliydi, üstelik hoparlörlerden gelen gümbür gümbür nabız ve ağır nefes alma sesi altında sinmeye başlamıştım.

Kapı aralığından geçene kadar eldivenli parmak uçlarımla duvara dokunarak ilerledim. Bir köşeyi döndüğümde, karton kutularla dolu ve içi hayvanlarla doldurulmuş loş bir oda buldum. Karşı taraftaki kapıdan bir grup insan giriyordu. Duraksadım, karton kutu yığınlarını ve yere yayılmış ikinci el oyuncakları elim aldım. Köşede dev bir panda vardı. Üstüne kan dökmeye bile tenezzül etmemişlerdi. Perili evin geri kalanı bu kadar bile ihmal edilseydi, daha iyi olurdu.

Açık kapıya doğru yürüdüm, gözlerim pandanın dikişli gülümsemesindeydi. Tam da bu yüzden diğer yanımdaki oyuncak ayının içinde bir insan olduğunu fark edemedim. Öne doğruldu, kollarını açtı, bir düzine daha küçük oyuncak hayvan onunla birlikte dalga hâlinde hareket ediyordu. Çığlık atıp yoldan çekildim, başlığımın altında soğuk ter birikmeye başlamıştı. Yan kapıdan koşarak geçtim.

Aslında kimya laboratuvarlarından biri olduğunu bildiğim yerde tek başımaydım. Beynimin mantıklı kısmı odayı incelemeye zaman ayırdı; kırmızı ampullerden, zincirle çevrili çitlerden, siyah plastik levhalardan ve sahnedeki kana bulaşmış karton yığınlarından gelen çamaşırları fark etti. Çığlık atan insanların seslerini ve içeride yankılanan müziğin sabit cırtlaklığını duymaya çalıştım. Çiftlik hayvanları gibi giyinmiş, neşeli ama korkmuş bir grup minicik şortlu birinci sınıf kız, el ele tutuşarak yanımdan geçtiler. Maskeli bir Freddy Krueger, bir karton kutu yığınının arkasından fırlayıp fare gibi giyinmiş bir öğrenciyi kaparken nefesim kesildi. Kız, çocuk onu serbest bırakıp gölgelere geri dönene kadar kıvrandı ve bağırdı.

Kendimi öne doğru ittim, ileriye bakmak için bir bahanem olsun diye boynuzlarımı düzelttim. Perili ev ekibinin hepsi maskelerle gizlenmemiş olsaydı, bu yardımcı olabilirdi. Tanıdığım bir yüz, sakinleşmemi sağlayabilirdi. Kendi sınıf arkadaşlarımdan korkamazdım. Ancak dışarı fırlayan ve anlaşılmaz bir şekilde

bağırان düzinelerce lastik suratlı yabancı, mantıklı bir şekilde düşünülemezdi. Sanırım mesele de biraz buydu.

Naylon Joker kostümü giymiş bir çocuğun ayağına bastığımda bağırsaklarım dehşet içinde düğümlendi. Çocuk yanımdan geçti, arkadaşlarıyla birlikte gülerek, "Neden bu kadar ciddisin?" dedi. Ve sonra hokey maskeli bir çocuk uzun, plastik bir bıçağı sallayarak önüne çıktığında hemen çığlığı bastı.

Harper ve Cornell beni nerede bırakmıştı? Çocuk katilleri salonunda mı? Bu ne tür bir saçmalıktı?

Etrafımda daha fazla insan roplanıp, bu kâbusta mutlu bir şekilde ilerlerken çenemi göğsüme bastırdım. Boynuzlarımın ağırlığının yanı sıra yaptığım aptalca makyajın da tenimde ağırlık yaptığını hissedebiliyordum. Hiperventilasyon geçirmeme çok az kaldığını bildiğimden kendimi geri çekince ciğerlerim yandı. Elbisemin kalın kadifesi sırtımdan aşağı panikle akan teri hapsetti. Bir yıl önce Duyguların Kimyası dersinde öğrendiklerimi hatırlamaya çalışarak ellerimi esnettim. Duyusal korteksim sahte kanı yanlış algılıyor ve maskeli insanları saldırgan olarak görüyordu. *Hipokampusum* bana korku filmlerinden ne kadar nefret ettiğimi hatırlatıyordu. Kızlarla birlikte *The Cabin in the Woods*'u izlemeye çalıştığımızda bir battaniyenin altına saklanmıştım. Ailemle *The X-Files*'ı bile izleyemezdin. Hipotalamusum çığlık atıp herhangi bir yöne koşmam için yalvarıyor, evrimsel olarak benzer sınıf arkadaşlarımı içinde olduğum duruma yanıt vermeleri için uyarıyordu.

Bunu bilmek yardımcı olmadı. Bu, sadece perili evin müteahhitlerinin de aynı bilgiye sahip olduğu ve boşlukları ortadan kaldırmanın bir yolunu bulduğu anlamına geliyordu. Duyuşsal Kimya öğretmeni Bayan Jensen, gerçekten korkunç bir deneyim yaratmaları için onlara muhtemelen ekstra kredi vermişti.

Neden buraya gelmenin kafeteryada fingirdeşmekten daha iyi olacağını düşünmüştüm?

Yırtık bir takım elbise ve serseri tarzı bir silindir şapkayla bir masanın üstüne tünemiş perili ev ekibinin en yakın üyesine doğru döndüm, yüzü garip bir palyaço maskesinin altına gizlenmişti. Elinde büyük bir lastik balta vardı. Neyse ki Meg'in palyaço korkusu bende yoktu. Maskenin ağzındaki şekilsiz kıvrım ve gözlerinin üzerindeki alacalı mavi boya, tıpkı Mary-Anne France'in yağmurda biri tarafından sıkıştırıldığında olacaklara benziyordu. Korkutucu olmaktan ziyade rahatlatıcı bulmuştum bunu.

"Affedersin, katil palyaço." Kendimi ona bakmaya zorladığımda sesim titriyordu. "Sinir krizi geçirmeden önce beni buradan çıkarma şansın var mı? Saygın bir beyefendiye benziyorsun. Senin cinsiyetin benim için önemli değil. Sadece yardıma ihtiyacım var."

Palyaço bana baktı ve silindir şapkasını daha da aşağı çekti, maskesi alnında büzüldü. Zarif bir sıçrayışla önümde duruyordu. Maskenin çene kısmı görüldüğüne göre palyaço konuşuyordu ama mühürlü ağzı her türlü sesi engelliyordu.

"Anlamadım," dedim. Ağzımda çok fazla tükürük varmış gibi görünüyordu ama susuzdum ve başım dönüyordu. Bir eldivenle alnıma dokundum. Kaygan ve yeşilimsi bir şey geldi. "Üzgünüm. Arkadaşlarım beni burada ekti, belki katil bir çocuk rolü yaptığınız için anlamazsınız ama perili evler tek başına eğlenceli değildir. Ve kimya laboratuvarında bayılan kötü kraliçe olarak tanınmak istemiyorum. Bak," Eldivenimi sıyırdım ve kolumdaki ev ödevi notlarımı gösterdim. "Yapılacaklar listeme *panik atak geçirmeyi* eklemeyi unuttum. Ciddi bir ihmal."

Palyaço, balta tutmayan, yırtık pırtık kahverengi kolunu bana uzatmadan önce bir anlığına ikilemde kaldı. Kolunu tuttum. Çocuk sıcaktı ve sahte kan gibi kokmuyordu.

Freddy Krueger önümüze atlarken gözlerimi sımsıkı yumarak, "Senin için de durum aynı," dedim. "Özgür olana kadar başıboş dolaşacağım. Sanırım bu, çılgılık atma ve bayılma olayını savuşturmaya yardımcı olacak."

Palyaço, *elbette Malefiz, devam et*, der gibi omuz silkti.

Bir palyaço için oldukça uzun boyluydu. Palyaçoları neden daha kısa hayal ettiğimi bilmiyordum. Ufak olsalardı, hepsinin o küçük arabalara doluşabilirlerdi. Ama baltalı katil refakatçim neredeyse boynuzlarım kadar uzundu, birinci sınıf öğrencisi olmayacak kadar büyüktü. Peter'ın Disney kazağıyla etrafta koştuğunu bilmeseydim, o olduğunu varsayardım. Ne olursa olsun, palyaço uzun boylu ve silahlıydı (elinde sallanan bir balta olsa bile) ama güven vericiydi.

“Bu arada, ben Trixie Watson,” dedim.

Palyaço baltasıyla beni selamladı. Dudaklarımı yalayınca dilime ter ve sümüksü, tatlı bir makyaj tadı geldi.

“Öncelikle bu partinin tüketici kısmından memnun olmadığımı belirtmek isterim. Kostümler ve şekerler mi? Ben de ekipten biriyim. Ama sınıf arkadaşlarım cinsel hayal kırıklıklarını insanları altına işleterek giderirken saatler sonra bile kampüste kapana kısılmak mı? O kadar da değil. Tabii ki, bazı insanlar cinsel hayal kırıklıklarının üstesinden normal bir kaçış ve özel bir köşe bulma yoluyla gelmeye çalışıyor. Teen Wolf'u ve Supergirl'ün buraya geldiğini gördün mü?”

Palyaço, bizi çiftlik hayvanlarının yarattığı karmaşadan kurtarmak için baltasını sağa sola savururken başını sallamayı da ihmal etmedi. Zombilerle dolu ikinci kimya laboratuvarını göstererek ortadan kayboldular. İnleyen, salya akıtan, gözleri pörtlemiş Walking Dead zombilerini... Oda, sahte sis dalgaları yaymak için kullanılan katı karbondioksit kokuyordu. Müzik burada farklıydı. Uyumsuz bir uğultu, kükreme ve çığlıklarla birlikte bir kemanın sesiyle karışmıştı.

Damarlarım yeni bir adrenalin dalgasıyla kasıldı. Zombiler bize yaklaşmaya başlayınca tırnaklarımı palyaçonun koluna geçirdim. Baltasını savurunca zombiler geriye sendeledi, birkaçı eğlencelerini mahvettiği için ona dik dik baktı.

“Supergirl, benim en iyi arkadaşım Harper,” diye devam ettim zombilerden birinin bana dokunmasını engellemek için yüksek sesle. “Ve yıllardır Cornell Aaron’a âşık. Bu çılgın çocukların önlerine geçip dillerini birbirlerinin suratlarına falan sokmaları an meselesi ama bilirsin, ben perili evden sağ salım çıkana kadar bekleyebilirlerdi.”

Birdenbire palyaçonun omuzları, duyamadığım bir kahkahayla sarsıldı. Baltasını kaldırdı ve karnımı dürtmek için uzandı. Bıçak, göbek deliğimin üzerinde kendi içine katlandı. Kendime rağmen bıçağı gülerek savuşturdum ve palyaçoymu omzumla dürttüm.

“Evet, biliyorum. Korkmak aptalca. Ama ekibin geri kalanı senin kadar gülünç değil. Gerçekten, pelüş hayvan kılığında bir yığın insan mı? Tarzım değil. Haftalarca kâbuslar göreceğim.”

Palyaço başını salladı ve baltasıyla göğsünü gururla okşadı.

“Bu senin fikrin miydi?” diye sordum.

Başını coşkuyla sallarken maskesi boynunda dalgalandı. Mimiklerini ne kadar iyi anlayabildiğime şaşırdım. Öz geçmişime koyabileceğim bir başka işe yaramaz beceri daha.

“Bu tam bir çılgınlık,” dedim. “Ama serseri bir palyaçodan daha azını beklemezdim. Ya da sirkten kovulmuş, profesyonel bir palyaço mu tercih ederdin?”

Palyaço, baltayı tutan eliyle iki parmağını kaldırdı ve ikinci seçeneği tercih ettiğini anlatmaya çalıştı.

Bir zincirli çitin arkasında, hırlayan ve tüküren daha fazla zombi belirdi. Biri kedi gibi giyinmiş bir kızı kuyruğundan yakaladı ve onu çite doğru çekti.

Bir küfür savurdum ve palyaçonun omzuna sindim. Beni daha da yakınına çekti, şapkasının kenarı boynuzlarıma dayanıyordu. Bir an hareketsiz kaldık. Nefesinin yükselip yanağıma değdiğini hissedebiliyordum. Kolum onun yanına sabitlenmişti, eldivenlerim kolunun liflerinin derinliklerine gömülmüştü. Kolun altında başka bir kol vardı. Omuz ve dirsek arasındaki kemiğe bağlı kas ve uzantılar vardı. Gerçek bir erkeğe bağlı bir insan kolu.

Nabzımı yine şiddetle çarptı.

Zombiler bir stüdyo seyircisi gibi, “Oo” diye fısıldadı. Palyaço ve ben bir adım attık.

“Her neyse,” dedim ayaklarıma dümdüz bakarak. “Harper ve Cornell sonsuza kadar mutlu olacaklar ve geri kalanımız buna alışmak zorunda kalacak. Cornell’in artık Ben West ile süper en iyi arkadaş olduğunu düşünürsek, bu benim için oldukça berbat olacak. Cinayete meyilli palyaço, Ben West’i tanıyor musun?”

Bana bakarken balta tutan eli gevşedi. Maskesinin gölgeli girintilerinden şaşkın, kahverengi gözlerini zar zor seçebiliyordum.

“Ben West?” diye tekrarladım. “Sıska, bıyıklı ve gerçekten ağır hakaretler eden?”

Palyaço başını iki yana salladı.

“Şanslısın,” dedim titreyerek ona yaklaşırken. “Yeni olmalısın. O, sınıfın palyaçosu değil. Alınma sakın. O daha çok, sınıfın adi ve salak dâhisidir. Cornell ve Peter’in onun budalalıklarına nasıl katlandıklarını anlamıyorum. West ile iki dakika geçirmek gerçekten iğrenç bir yaşam süresine bedel. Önünde sonunda anlayacaklar. Herkes anlayacak. Yani, oyunculuk kulübünden atılmak için ne tür bir ezik olman gerekir ki?”

Palyaço tuttuğum dirseğini çekti, beni karşı duvardan yan odaya doğru giden bir grubun etrafından dolaştırdı. Odaya açılan kapıyı ortaya çıkarmak için duvarın bütününden farklı görünmeyen siyah plastik bir levhayı geri çekti. Elllerinde şekerli patlamış mısır ve şekerli elimalar olan insanlar etrafta zıplıyordu.

“Ah... Güzel, rahatlatıcı özgürlük,” dedim boynuzlarımı plastiğin altına sokarak. Elim kapı kolundayken arkamı döndüm. “Teşekkürler, katil palyaço. Güzel bir yoldaş oldun. Olur da öldürme tutkundan vazgeçersen, pazartesi günü beni kafede bul. Sana bir kola borçluyum.”

Silindir şapkasını bana doğru eğdi ve arkasını döndü, ben dışarı çıkarken zombilerin arasından geçti. Gittiğine neredeyse

üzülecektim ama temiz hava beni o kadar rahatlatmıştı ki bunu dert edemiyordum.

Hemen pelerinimden para çıkardım ve bir elma şarabı aldım. Kendimi bir banka bırakırken içeceğimden derin bir fırt çektim. Harper ve Cornell'la, ortadan kaybolmak için uygun bir zaman mıydı diye konuşmaya ihtiyacım vardı ama asıl ihtiyacım olan şey, onlar adına mutlu olmaktı.

Elma sallama kabinine koşan prenseslerin ve süper kahramanların geçit törenini izleyerek elma şarabımdan bir yudum aldım. Perili evde kapana kısıldıktan sonra yüzümü bir kova suya sokmaya kesinlikle hiç niyetim yoktu. Meg ya da Harper yeniden ortaya çıkana kadar kışımı oynatmayacaktım.

Parmaklarım, içinde sakladığım Otostopçunun Galaksi Rehberi'nin yıpranmış kopyasını bulana kadar pelerininin ceplerini karıştırdı. Kitabı çıkardım ve birkaç bölüm okudum. Elma şarabım soğuyana ve gerçekten baharatlı bir meyve suyu hâline gelene kadar yavaş yavaş içtim.

"Her gün görmediğin bir şey var burada."

Başımı kaldırdım ve Peter'ın önümde durduğunu gördüm. Saçları, mor kukuletasının önünden dışarı fırlamıştı. Yer açmak için pelerinimi kenara çektim, Peter yavaşça yanıma oturdu, elinde büyük bir şekerli patlamış mısır poşeti vardı.

Biraz mısır alabilmek için kitabı dizimin üzerine bıraktım. Elma şarabım gibi o da taze değildi ama yine de bir avuç mısır yedim. Eldivenlerime şeker yapıştı.

"Grubun nerede?" Çıtırtılar arasında sordum.

"Dağıldılar."

"Benimkiler de öyle," dedim. "Görünüşe göre daha maceracı olmak için kostümleri bir bahane olarak kullanan bir tek biz varız."

"Hey, sonsuzluğa ve ötesine gittim," dedi Peter avucuna biraz mısır almadan önce kostümünü gururla göstererek. "Ama dizim ağrıyor ve içimden dans etmek gelmiyor."

Yüzümü buruşturdum. “Herkesin olduğu yer orası mı?”

“Öyle görünüyor,” dedi. “Sanırım eşleşmeyen tek kişiler biziz. Şey, sen, ben ve Ben.”

“İyy,” dedim. Perili evde kapana kısılmış olsam bile West’ten bağımsız, güzel bir akşam geçiriyordum. “Bizi Ben West ile aynı kefeye koyma. Bu kadar zavallı olamayız, değil mi?”

Peter güldü ve beni omzuyla dürttü. “Sanırım hayır. Yani, her zaman olabiliriz...”

Ağır çekimde döndü. İri, mavi gözleri gerçekten aptalca bir soru soruyordu. Aramızda, zombi odasındaki kuru buz sisi gibi bir şey havada asılı kaldı. Eğer başka biri olsaydım, grubumuzun geri kalanı için eşleşmemiz mantıklı olurdu. Televizyonda işler böyle yürüyordu. Çift sayıda kız ve erkek grubunuz varsa, birbirinizle eşleşirsiniz. Sitcom izlemiştim. Kuralı kapmıştım. Bu fikir karşısında sııttım.

Peter hızla geri çekildi. Onun duygularını incitmek istemedim. Bu, sadece saçmalıktı. Donnellyler okul açıldığından beri The Mess’in öğrenci kurulunu yönetiyordu. Jack hariç. Ama öğrenci konseyi başkanından çok, sosyal biri için uygundum.

“Özür dilerim,” dedim ellerimi kucağımda birleştirip. “Kesinlikle incitmek gibi bir niyetim yoktu. Ama ben First Lady türünde biri değilim. İstemediğim hâlde seni mahvedebilirim. Çünkü ben, biliyorsun benim. Ve sen...”

“Liderliğin beceriksiz üyesi mi?”

Ellerimi kaldırdım. “Gördün mü? Her zaman benimle uğraşamayacak kadar iyisin. Ben kötü kraliçeyim ve sen günü kurtarıyorsun.” Ona bakmak için durakladım. Kostümünü iyi seçmişti. Buzz’ın çene gamzesini çizmesine bile gerek yoktu. Zaten karaktere uyuyordu. “Aşırı yakışıklı olmadığın için değil. Mesele sensin. Bunu biliyorsun. Güzel bir Jackie Onassis⁴² bulmalısın.”

⁴² Jackie Onassis, Amerika Birleşik Devletleri Eski First Leydi’si.

Bana şaşkın bir şekilde başını salladı. “Bir iltifatta çok fazla gönderme vardı.”

Okulun ilk gününde ona hakaret etmem hakkında benzer şeyler söyleyen West'i düşünerek ürktüm. “Evet, öyle. Pek havamda değilim. Harper ve Cornell birlikte eğlenmeye gittiğinde perili evde kapana kısıldım ve biraz başım dönüyor. Palyaço gibi giyinmiş bir çocuktan kaçmama yardım etmesini istedim.”

Peter bana kaşlarını kaldırdı. “Sen kimden...”

Elimi kaldırdım. “Bu konuyla ilgili konuşmak istemiyorum. Görünen o ki zombilerle kişisel sorunlarım var, tamam mı?”

“Bu konuyla ilgili çok kötü hissetme. Oyunculuk kulübü tüm haftayı onları eğitmekle harcadı. Jack bile oldukça yoğun olduklarını söyledi.” Peter ayağa kalktı, neredeyse boş olan mısır poşetinin içine baktı. “Bir elma şarabı daha ister misin?”

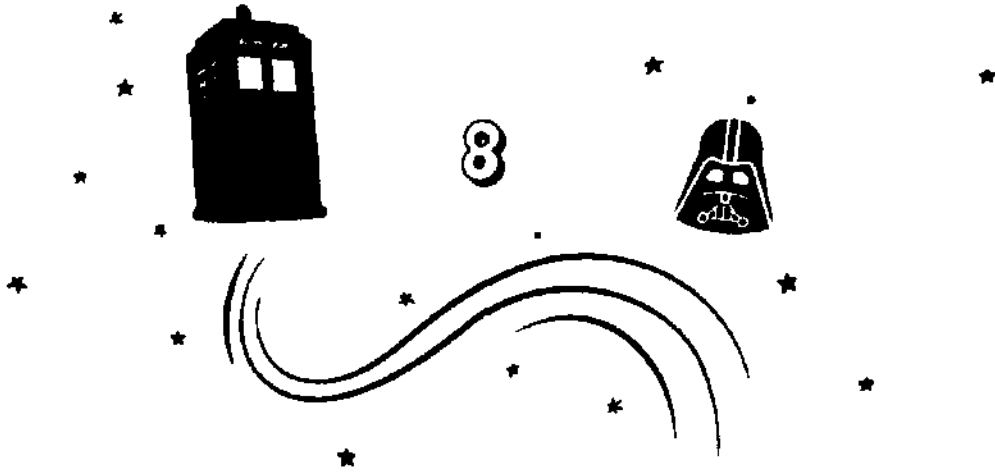
“Lütfen,” dedim. “Ve yeni âşık olmuş aptal arkadaşlarımızın izini sürebilir miyiz? Bu pisliği yüzümden silmek istiyorum.”

Alıcı: Messina Akademi Öğrencileri

Gönderici: İdari Hizmetler

Konu: Sonbahar Festivali

... okul kurallarına karşı yapılan ihlaller, okul saatlerinde yapılan ihlallerle aynı seviye seviyede sayılacaktır.

Peter ve ben, herhangi bir stantta çok fazla zaman harcamadan, bir kez daha şekerli patlamış mısır yiyip elma şarabı içerek amaçsızca dolaştık. Dr. Mendoza, öğrenci topluluğunun yarısının onu dondurucu soğuk suya batırmasına izin vermiş olmalıydı çünkü arkasında nemli izler bırakarak smaç tankını terk etmişti.

Peter, mısır tanelerini ağzına atarak, “Bacağım sakatlanmadan önce bile profesyonel olmayı hiç düşünmedim,” dedi. “Anaokuluna başlamadan önce Massachusetts Teknoloji Enstitüsüne gitmek istiyordum. Ülkedeki en iyi makine mühendisliği programı orada.”

Kendime bir avuç mısır alarak, “En iyisini hedefleyebilirsin,” diye onayladım. Eldivenlerime şekerler yapıştı ve artıkları dişlerimle kazımak zorunda kaldım, bundan hiç hoşlanmamıştım. “Stark Endüstrisi’ne⁴³ mi yoksa Skynet’e mi daha yatkınsın?”

Peter’in dudağının kenarları kıvrıldı. “Onları bilmiyorum.”

“İnek öğrenci ıvır zıvırları.” Omuz silktim. “Takma kafana.”

“Trixie! Peter!” Meg bize doğru koşuyordu, bacakları ayak-kabılarından çok daha hızlı hareket ediyor gibiydi. Saçlarının bukleleri şeklini kaybetmeye başlamıştı. Önümüze atlarken

⁴³ Stark Endüstrisi, Marvel’ın Iron Man serisindeki Tony Stark’ın şirketi.

kızarmış yanağına bir şey yapışmıştı. “Aman Tanrım, en güzel gece. Brad’le bir süre dans ettim ama sonra ortadan kayboldu ve sonunda Ishaan Singh’le baş başa kaldım. Çoğunlukla kriketle ilgili konuştuk. Kriket kaptanı ve sıralamada beşinci ama takımı J.M. Barrie’nin, Wodehouse ve Kipling ile kurduğunu bilmiyordu, tabii buna inanırsanız. Bunun yaygın bir bilgi olduğunu sanıyordum. Her neyse, şekerli patlamış mısır yedik ve elmalı şekeri paylaştık. Çok tatlıydı.”

“Hatta tüm şekerlemeleri.” Kıkırdadım.

“Ah,” diye ciyakladı heyecanla. “Ve Harper’la Cornell’i gördüm. Şu anda Nightmare Before Christmas film müziğiyle yavaşça dans ediyorlar. O kadar tatlılar ki çılgık atabilirim. Sanırım resmî olarak sevgili oldular.”

“Zamanı gelmişti,” dedi Peter.

“Peki ya sen, Meggie?” diye sordum. “Ishaan, asiliğini nasıl etkiliyor?”

Dalgın bir şekilde kıkırdadı. “Ah, kış balosuyla ilgili bir ipucu bıraktım. Mesajımı alıp almadığını göreceğiz. Ama erkeklerle olma olayı oldukça yorucu. Günlük bir erkek arkadaşına ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum. Dolabında olması gereken bir kıyafet gibi. Onu kafeteryada giymek aptalca olurdu ama elinin altında olması güzel.”

Peter bu bilgiyle boğuşuyor gibiydi, gözleri kısılrken alını kırdı. Bir şey söylemeye başladı, yutkundu ve yumruğuyla ağzını kapattı.

“Merak etme,” dedim omzuna vurarak. “Önünde sonunda onun mantığına alışırsın.”

Meg bir elini kalçasına dayadı ve bir hışımla tek bacağına üzerine çöktü.

“Her neyse,” dedi yüksek sesle. “Harper ve Cornell’i bir süreliğine ayırabileceğimizi sanmıyorum. Ama buradaki işim büyük ölçüde bitti.”

“Ah, benim de,” dedim.

“Siz birlikte mi geldiniz?” diye sordu Peter.

“Yürüyerek geldik.” Kendimi eve geri sürüklemem gerektiği aklıma geldiğinde homurdandım. Ayak parmaklarım çizmeleri-min sert derisini parçalayacak gibi zonkluyordu. Boş elma şarabı bardağımı en yakın çöp kutusuna keyifsizce attım.

“Sizi bırakmamı ister misiniz?” diye sordu Peter.

“Cidden mi?” diye neşeyle sordu Meg. “Bu harika olur.”

“Harper’a söylememiz gerekecek,” dedim ama Meg eteğini kalçalarının etrafında hışırdatarak kafeteryaya doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

“Burada kalıp temizlik yapman gerekmiyor mu?” diye sordum Peter’a. “Bütün bunlar için bir hafta harcadınız.”

“Yarın sabah her şeyi temizleyeceğiz. Daha sonra kardeşimi almak için geri döneceğim. Perili evde müziği o yönetiyor.” Çöp kutusuna yaslandı, uzanıp başlığını çıkardı ve başlığını cebine sokmadan önce eliyle saçlarını öne doğru taradı. “Sizin yürüyerek geri dönmenize izin veremem. Meg üşümüş görünüyor.”

Ona gülümsedim. “Meg çıplak gibi görünüyor demek daha doğru olur.”

Şaşırmış gibi kahkaha attı. “Yani, güzel görünüyor...”

“Ama aynı zamanda her zamanki gibi tamamen giyinik değil. Tamam. Bu onun düşünce deneyinin bir parçası.”

Peter cevap veremeden Meg tüm ihtişamıyla yeniden ortaya çıktı ve bize doğru seke seke geldi. Kıkırdamamı ya da Peter’ın o yaklaşırken boğazını temizlediğini fark ettiyse bile belli etmedi.

“Cornell, Harper’ı eve bırakacak,” dedi gamzeli bir gülümsemeyle. “Yarın senin evinden sırt çantasını almaya geleceğini söyledi, Trix.”

“Vay canına,” dedim. “Bu gece ödevinden ayrı mı kalacak? Bu ciddi bir şey.”

Peter bizi avludan dışarı çıkardı ve ana binanın kapısını, sıkışmamamız için açık tuttu. Gürültülü şenliklerden sonra, parlak, floresan ışık ve sessiz koridor garip bir şekilde sarsıcıydı. Birden

kampüste olduğumuzu ve pazartesi günü okula döndüğümüzde ilk sıralamanın açıklanacağını hatırladım. Aniden, panoya yapıştırılan Shakespeare alıntısı gözümde daha az komik geldi.

Dışarıya, binanın önüne çıktık. Kayıt masası aynı yerinde duruyordu, şimdi yüksek sesle telsize fısıldayan iki genç tarafından yönetiliyordu. Kenneth Pollack onlara kükrüyordu, geniş omuzları ucuz, plastik bir Romalı askerzırhıyla kaplıydı.

“Saçmalık bu,” diye bağırdı. “Bana lanet biletimi ver.”

“Veremeyiz,” dedi tavşan kulaklı bir kız. Para kutusunun yanındaki bir kâğıdı işaret etti. “Listedesin.”

İkinci kız telsize fısıldayarak bağırmaya devam ederken Kenneth başka iğrenç şeyler yapmaya başladı.

Peter ileri doğru yürüdü, ellerini iki yana açtı; bu, evrensel dilde şakacı bir niyetin göstergesiydi.

“Kardeşim,” dedi normal konuşmadan *kanka* diline geçerek. “N’aber?”

“N’aber mi? Bu kaltak...”

“Söylediklerine dikkat et, Kenny,” dedi Meg kaşlarını çatarak.

Meg’i tamamen görmezden geldi. “Bu çok saçma, Donnelly. Beni içeri almalarını söyle.”

“Bunu yapamam, Ken,” dedi Peter yumuşak bir sesle. “Kuralları biliyorsun. Akademik gözetimdesin. Giremezsin...”

“Kopya çekmedim,” diye hırladı Kenneth kendini geri çekerek. Göğüs zırhı yana doğru savrularak altına giydiği kırmızı tişörtü ortaya çıktı.

Ön kapı çarpılarak açıldı. Dr. Mendoza ıslak elbisesini çıkarmış, laboratuvar önlüğünü giymiş ve stetoskopunu takmıştı. Beni ve Meg’i iterek geçti. Peter başını saygılı bir şekilde eğerek yolundan çekildi.

“Bay Pollack,” dedi Dr. Mendoza. Siyah beyaz, kırçilli Mr. Sinister keçi sakalı loş ışıktaki parlıyordu. “Önümüzdeki iki maç için yedekte kaldın. Takımdan tamamen atılmak mı istiyorsun?”

Kenneth sesini dikkatlice alçak tutarak, “Kopya çekmedim,” diye tekrarladı. Kimse Dr. Mendoza’ya bağırmaıdı. Üniversite referanslarımızı o kontrol ediyordu.

Peter’in omuzları çöktü. Bana ve Meg’e bakıp onu takip etmemizi işaret etti. Dediğini yaptık, Kenneth’in cüssesine değmemeye özen göstererek yanından geçmeye çalıştık. Sessizce ön kapıdan geçtik ve otoparka girdik. Peter cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve bizi gümüş bir minivana bindirdi. Boynuzlarım yolcu koltuğuna sığmadığı için çıkarmak zorunda kaldım.

“Yani,” dedi Meg, Peter motoru çalıştırırken. “Tanrı aşkına, bu da neydi?”

Biz park yerinden geri geri çıkarken Peter omzunun üzerinden bakarak bir nefes verdi. Ona evimin yolunu gösterdim.

“Ken, Cline’in dersinde kopya çekerken yakalandı,” diye homurdandı.

“Bu kadar çabuk mu?” Meg’in nefesin kesildi. “Daha bir aydır okuldayız.”

Eldivenlerimi dikkatlice çıkardım, ellerimi klimaya bastırdım ve soğuk havanın parmaklarımın üzerinden geçmesine izin verdim. “Yapmadığını söyleyip duruyor.”

Meg tacını saçından çıkardı ve saç derisine masaj yaptı. “Emimin ki yapmıştır. O da başka bir mankafa...” Nerede olduğumuzu hatırlamış gibi, oturduğu yerde geriye doğru büzüldü. “Pardon, Peter.”

Peter, bir köşeden dönerken omuzlarını silkti. “Hayır, o bir mankafa cidden. Geçen yıl Ben’i fena dövmüştü. Antrenman sırasında dolaplarımızdan notlar çalardı. Kopya çektiyse şaşırmam. Bunun için hafif bir ceza aldı ama kovulabilirdi.”

“Kovulmalıydı,” dedim.

“Henüz yeterli kanıtları olduğunu sanmıyorum.” Peter kaşlarını çatı. “Birinci sınıftan bir çocuğun ona tuzak kurduğunu söyleyip duruyordu.”

“B değildi,” dedim. “Okul e-postası olduğunu bile bilmiyordu.”

“Ben de öyle söyledi,” dedi Peter. “Bunu duyduğunda doğrucu Dr. Mendoza’nın ofisine gitti ve Brandon’ın kendi hesabına henüz erişemediğini kanıtladı.”

“Bu yaptığı çok hoş bir hareket.” Meg esnedi. “Bunu yapmak zorunda değildi.”

“Hayır ama Brandon’ın adının temizlendiğinden emin olmak istedi. Yani, olayı şimdi yönetim *araştırıyor*. Bu ne demekse artık...”

“Bu, Ken’in basketbol oynamaya ve etraftaki masum insanları hırpalamaya devam etmesi anlamına geliyor,” dedim iç çekerek. “Lanet olsun. Bu hafta ikinci kez dedektif olmayı diledim.”

Meg başını bana eğerek tacını yana yatırdı. “Av köpeği olarak Nancy Drews’umu bulmamı ister misin?”

Eldivenimle kafasına bir tane geçirdim, hak etmişti.

Odama döndüğümde, Meg üniformasını giydi ve kostümünü çantasına koymadan önce özenle katladı. Annem onu eve götürmeyi teklif etti ve ben de kaynar suda yüzündeki yeşil boyayı kazıyarak bir duş aldım. Yarım şişe şampuanı saçımdaki jele dökerken Harper ve Meg’e, Peter’in olası flört teklifini geri çevirdiğimi söylersem ne olacağını düşündüm. Muhtemelen, beni cinsiyetime ihanet eden birinin umabileceği tek onurlu ölüm olan seppuku⁴⁴ yapmaya zorlayacaklardı.

The Mess’te gece geç saatlere kadar oturup Peter’in onlara bakmasını ve çıkma teklif etmesini dileyen en az yüz kişi olmalıydı. Uzun boyluydu, yakışıklıydı ve aşırı derecede centilmendi. İki saat içinde Meg’e bir dans partneri bulmuş, Kenneth Pollack’ın çılgına dönmesini engellemiş, beni ve Meg’i eve bırakmıştı. Duygusal yükü olmayan Kaptan Amerika’ydı. Onu gördüğümde mü-kemmel olduğunu anlamıştım. Ve Peter, kızların listesine alacağı türden harika biriydi. Fal oyunlarına meraklı biriyseniz, Peter için AŞK YEMİNİ diyebilirdiniz.

⁴⁴ Seppuku, Japonya’da bağırsakların çıkarılması ile yapılan intihar.

Yani, belki de deliydim. Çünkü tüm bu mükemmelliğe rağmen beynimi, ev ödevi yerine bir erzak dolabında onunla işi pişirmek, onu düşünmek gibi şeyler yaparken hayal etmek için zorlayamıyordum. Şaşkın gülümsemesi dizlerimi titretmiyordu. Onunla konuşmak hoştu ama dünyamı sarsmıyordu. Beni festivalde gezdirirken hiçbir zaman el ele tutuşma ya da benim için pelüş bir hayvan kazanma konusunda ayrıntılı bir fantezim olmamıştı.

Bir ilgi kıvılcımı yoktu. Cinayete meyilli palyaçoyla daha çok kimyam uymuştu. Panik atağın ortasında bile, maskeli çocuğun kolunun sıcaklığından, dilsiz espri anlayışından, ceketinin hafif biberli kokusundan etkilenmiştim.

Herhangi biri olabilecek bir çocuk hakkında, ana karakterin erkek olduğu Külkedisi senaryosu geliştirmek -ki kendisi acayip uzun boylu bir kurbağa, tamamen yabancı ya da daha kötüsü Jack Donnelly olabilirdi- zavallılıktı. Leş gibi psikoz kokuyordu.

Asıl mesele, Peter'a karşı sıcak ve heyecan verici duygular beslemek için kendimi zorlayamamamdı. Ve bu hislerin karşılıklı olduğu izlenimini edinmiştim. Teklifi mantıklıydı; ben bir kadındım, o bir erkekti. İkimiz de yalnızdık ve aslında çoğul hâle gelebiliyorduk. Romantik değildik. Bu bir denklemdi. İlişkiler, aşk ve tüm o dedikodularla ilgili söyleyebileceğim tek şey, matematiksel olarak makul olmaktan daha fazlası olması gerektiği idi.

Saçımı kuruttum, agresif bir şekilde bir havluyla kafamı ovdum ve tepeden tırnağa temiz olma hissinin tadını çıkardım. Pijamalarımı giydim ve bir zamanlar babama ait olan Flash Gordon tişörtünün yıpranmış kenarını parmaklayarak yatağıma çöktüm.

Ben matematik notlarımı alırken Sherry yatağımın kenarına kıvrıldı. Sıralamanın yazılacağı boş pano gözlerimin önünden geçerek daha çok çalışmam için beni cesaretlendirdi.

Tek değişkenlerin asimptotik ve sınırsız davranışları üzerinde bir saat kadar çalıştım, evet, bunun hayatım için nasıl bir metafor olduğunun farkındayım. Ve sonra telefonum çaldı.

Telefonum çalınca hem beni hem de vınlayan TARDIS⁴⁵ kalkış sesinin kaynağını bulmaya çalışan Sherry'yi ürküttü. Esneyerek komodine uzandım ve telefonu açtım.

"Merhaba?"

"Selam," dedi Harper. "Benim."

Beni göremeyeceğini bildiğim için gözlerimi devirdim. Anaokulundan beri arkadaş olduğumuzu düşünürsek, bir telefon görüşmesinin başında kimliğini bana açıklamasına gerçekten ihtiyacım yoktu.

"Harper?" Büyülenmiş bir ses tonuyla söylemiştim. "Harper Leonard mı? Sen misin? Yıllardır arkadaşım olan."

"Ah, kapa çeneni." Güldü. "Yarın parkta buluşabilir miyiz?"

Yanağımı yalamaya çalışan Sherry'nin yüzünü benimkinden uzaklaştırmaya çalışarak, "Elbette," dedim. Telefonu çenemin altına sıkıştırdım ve Sherry'yi yere yatırdım.

"Harika," dedi Harper. "Meg'e zaten mesaj attım. On otuz senin için uygun mu?"

Onu, tertemiz odasında oturmuş, kutsal gün planlayıcısının üzerinde bir kalemle beklerken hayal edebiliyordum. Supergirl gibi giyindiğini hatırladığımda görüntü çok daha eğlenceli olmuştu.

"Evet," dedim. "Yarın ödev yapmak dışında bir planım yok."

"Harika," dedi tekrar. "Görüşürüz o zaman. Lütfen sırt çantamı getirmeyi unutma..."

Oturduğum yerde dikleştim ve sözünü kestim. "Vay, vay, vay! Bu kadar mı? Yarın görüşürüz ve sırt çantamı unutma mı?"

"Hımm?" dedi, planlayıcısına yazarken dikkati dağılmıştı kuşkusuz. "Ah. Gece iyi vakit geçirdin mi?"

"Ben mi iyi vakit geçirdim mi?" diye tekrarladım. "Harper, perili evden ayrıldıktan sonra ne olduğunu söylemeden telefonu kapatmana izin vereceğimi sanıyorsan, beni fazlasıyla hafife almışsın demektir."

⁴⁵ Tardis, Doctor Who dizisinin müziği.

“Ama seni on iki saat sonra göreceğim. Her şeyi Meg’e tekrar etmem gerekecek.”

Sherry’ye, karşılık verecek bilişsel işlevlere sahip olmadığına dair bir bakış attım.

Yargılamaya benzer herhangi bir şeyi sesime yansıtmayarak, “Cornell’le misin?” diye sordum.

“Hayır,” dedi hızlıca. “Yaklaşık yarım saat önce beni eve bıraktı.”

“Madem öyle, bana şimdi birkaç ipucu verebilir ve destansı anlatımını yarına saklayabilirsin.”

“Pekâlâ,” dedi. “Dans ettik. Bir elma şekerini bölüştük. Konuştuk.”

“Sadece konuştunuz mu?” diye sordum deli gibi sırtarak.

“Beni düşünmeden duramadığını söyledi. Yıllardır falan sanırım.” Fısıldamaya başlamıştı. “Bunun sadece kibar bir davranış olmasından ve benim de aynı şekilde hissetmediğimden korktuğunu söyledi.”

“Onu ne ikna etmiş? O etraftayken çok beceriksiz olman mı yoksa öğle yemeği sırasında, üzerinde uzun süre oyalanan bakışların mı?”

“Hiçbiri. Yine de denemeye karar vermiş.” Nefes nefese kahkaha attı. “Yani, şimdi beraberiz. Birlikteyiz. Pazar günü kütüphaneye gideceğiz.”

“Ah, inek aşkı,” dedim Sherry’nin kulaklarını kaşımak için uzanarak. “Bu gerçekten harika, Harper. Senin adına sevindim.”

“Teşekkürler, Trix. Buna inanamıyorum, biliyor musun? Bu...”

“Büyüleyici?”

“Evet. Öyle.”

Sabah buluşmak için sözleştik. Telefonumu yerine koydum ve ders kitabımı itip başımı Sherry’nin sırtına yasladım. Elimi usulca yaladı.

Duvarımdaki posterlere bakarken *cinayete meyilli palyaçonun izini sürmek o kadar da zor olamaz*, diye düşündüm. Öğle yemeğinde öğrenci konseyiyle birlikte otursaydım, en azından perili

evde bana eşlik eden çocuğun adını sorabilirdim. Belki de sonbahar festivalinin büyüünün bir kısmını kendim için deneyebilirdim.

Ben [19:43]

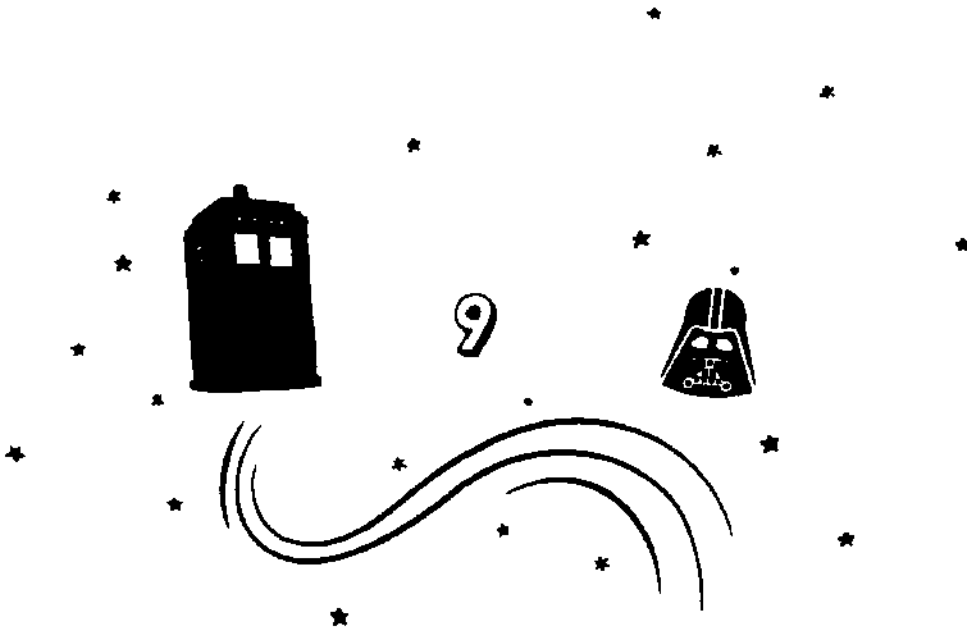
Babam soyadımızı Cumberbatch olarak değiştirmemiz için bizi ikna etmeye çalışıyor.

Harper [19:47]

Yine BBC'deki Sherlock'u mu izliyorsunuz?

Ben [19:53]

Yargılama bizi. Cumberbatchler gururlu insanlardır.

S tandart salata kâsem ve bir kutu kola ile kafeteryada uzun adımlarla yürüdüm. Öğrenci konseyinin oturduğu masaya doğru ilerlemeye başladım ama Harper ve Meg'i her zamanki yerimizde otururken görünce rotamı değiştirdim.

"Bu, yemek yerimizi değiştirmediğimiz anlamına mı geliyor?" Tepsimi bırakıp Meg'in yanındaki banka atlayarak oturdum. Aslında Harper ve Cornell'in çiçeği burnunda bir çift olmalarının bir işaretini görmeyi bekliyordum ancak görebildiğim tek şey, Cornell'in masamızın yanından geçerken Harper'ın eline dokunduğu an olmuştu. "Başkan Yardımcısı ile aranız iyi olduğuna göre öğrenci konseyinde olmamız gerekmiyor mu?"

"Bugün burada oturuyoruz," dedi.

"Bize, boşanmış ebeveynlermişiz gibi davranıyorlar," dedi Meg. "Bir gün bizim masamızda, bir gün onların masasında. Ve cuma günleri dönüşümlü."

"Dalga geçiyorsun."

Harper'ın yanakları kızardı ve gözlüğünü parmak boğumuyla yukarı kaldırdı. "Mantıklı olan tek şey buydu," dedi tabağına doğru. "Her gün öğrenci konseyi etkinlik planını dinlemek istemiyorum ama çocukların onlarla görüşmesi gerekiyor. Özellikle de kış balosu yaklaşırken."

“Pazar günü dışarı çıktığınızda elleştiniz mi yoksa oturup bir zaman çizelgesi mi yaptınız?” diye sordum. “Excel seksinden bahsetmiyorum.”

Üç tepsi, kulak tırmalayıcı bir şekilde masaya kondu. Peter ve Jack Donnelly banka çökerken Cornell, Harper’ın yanına oturdu.

Cornell, kolunu Harper’ın omzuna atarak, “Bir hesap tablosunun temiz satırlarını her zaman sevmişimdir,” diye güldü. Yüzünü Harper’ın yüzüne doğru eğdi ve yanağına küçük, saf bir öpücük kondurdu.

“Merhaba,” diye fısıldadı Harper.

“Selam,” diye fısıldadı Cornell.

“Evet,” dedi Peter, bana ve Meg’e başını sallayarak. “Birlikte iğrençler.”

“Ve yine de kimse elleşmeyle ilgili sorumu yanıtlamadı.” Salatamdan bir lokma aldım ve çiğnerken Harper’a sııttım.

“Ve buna cevap vermeye niyetim yok,” dedi.

“Ben verebilirdim,” dedi Peter.

Cornell ona baktı. “Ama yapmayacaksın.”

“*Bu Konuyu Konuşmayalım* takımındayım,” dedi Meg.

“Teşekkürler.” Harper pizza dilimini havaya kaldırdı ve zarif bir ısırik aldı. Cornell eğildi ve bir sosis kaptı. Birbirlerine kıkırdamak için oyalandılar; kuşkusuz, birinci sınıfta o et parçasını Harper’ın saçından çıkardığı zaman doğan aşk hakkında bir tür telepatik konuşma yapıyorlardı. Salatamdan bir lokma daha aldım.

“Peki, siz burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu Jack bir dilim pizzanın çoğunu ağzına sıkıştırarak.

“Yapmak?” diye sorgu Meg.

Jack gözlerini Meg’e dikti. Çenesinden aşağı bir yağ damlası aktı. “Sizler cemiyet gibi bir şey misiniz? Her zaman birlikte takılıyorsunuz.”

“Hep Nick ve Brad’in yanındasın,” dedim. “Siz çocuklar ne yapıyorsunuz?”

Küçük hayvanları öldürmekten ve bir Deathlok⁴⁶ serisi toplamaya çalışmaktan başka.

“Açıktası her zaman yanlarında değilim,” dedi Jack, pizzasını bana uzatarak. “Şu anda sizinle birlikteyim.”

Peter sanki boynunu bize göstermek onu görünmez yapacakmış gibi başını kardeşine doğru eğdi. “Sen gelmek istedin.”

Dirseğime bir şey çarptı, neredeyse çatalımla boğulmama neden olacaktı. Ben West’in tepsimdeki kolamı kaptığını görmek için tam zamanında baktım. Az önce beni sarsan çantası sırtındaydı. Saçları her zamankinden daha az derli toplu görünüyordu, bir tarafından daha fazla saç fıskırmıştı.

“Ne oluyor be?” diye hırladım ve içeceğimi geri vermesini beklerken elimi uzattım.

Elinde sıkıdığı parlak kırmızı kutuya baktı ve açma halkasını kırmadan önce kutudaki yansımasına hayran kaldı.

“Ben,” dedi Cornell.

Ama West onu duymazdan geldi, bıyıklarının ucundaki kola damlacıklarını temizlemek için elinin arkasıyla ağzına dikkatlice sildi. Bana baktı, dudaklarında tatmin edici bir gülümseme belirdi.

“Borcunuz ödendi, Beatrice Watson,” dedi.

“Borcum mu?” diye ağzım açık bakakaldım ona. “Sana borçlu olduğum tek şey, West, bugün sıralama açıklandığında dördüncü sıradaki yerin. Ve muhtemelen bir de ustura. Böylece o şeyi yüzünden kazıyabilirsin.”

Başımın üzerinden masasının geri kalanına bakarak, “Kalıp sohbet etmeyi çok isterdim,” dedi West. “Ama öğrenci konseyini ahmırlığımdan mahrum etmekten nefret ediyorum.”

Kelimeler, biriktirdiğim tüm zehri yok ederek göğsüme çarptı. Kendimi, doğrudan onun gözlerine bakmaya zorladım. Koyu kahverengi gözleri, yüzündeki gülümsemeyle uyuşmuyordu. Onu yakından inceledim. Gerçekten düşündüğümde daha

⁴⁶ Deathlok, Marvel Comics tarafından yayımlanan Amerikan çizgi romanlarında yer alan kurgusal bir karakter.

uzun boyluydu. Neredeyse Donnelly ikizleri kadar uzundu ama vücudu inceydi.

Olur da öldürme tutkundan vazgeçersen, pazartesi günü beni kafede bul. Sana bir kola borçluyum.

Elbette, palyaço Ben West'ti. Tabii ki kendimi koluna kilitlemiştim ve ona söylediğimi bilmeden ondan ne kadar nefret ettiğim konusunda gevezelik etmiştim. Sevgili Tanrım, değerli beyin gücümü onun izini sürmeyi düşünmeye adanmıştım...

Bir duşa girmek ve o özel anıyı silmeye çalışmanın zorlu sürecini başlatmak için biraz sodaya ihtiyacım vardı. Belki annemden, tıp fakültesindeki arkadaşlarından birinin bana lobotomi⁴⁷ ayarlamasını isteyebilirdim.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Peter. "Git, Trixie'ye bir kola daha al ve otur."

"Hayır." Dudaklarım uyuşmuş gibiydi. "Bu onun kolası."

İlk defa West'in gözlerinde gerçek bir hoşnutsuzluk gördüm. Bu kez aramızdaki şey, her zamanki problem değildi, aynı zamanda yoğun ve dayanılmaz bir tiksinti vardı. Salatama döndüm, midem bulanmıştı.

"Ve iki dakikam doldu," dedi West. "Sonra görüşürüz."

Kafeteryadan öğrenci konseyi masasına doğru yürüdü, arkasında tamamen bana yönelikmiş gibi görünen bir sessizlik bıraktı. Meg elini sabırla havaya kaldırdı.

"Evet, Bayan Royama?" diye sordum hâlsizce. Artık yemeyi düşünmediğim salatadan başımı kaldırmadım.

Meg elini kucağına indirdi ve dudaklarını yaladı. "Bu da neydi?"

Cornell içini çekerek dirseklerini tepsinin iki yanına dayadı. "Sonbahar festivalinde Harper ve ben perili evden ayrıldığımızda Trixie, Ben'e hazmetmesi zor şeyler söyledi. O, hımm, bundan mutlu değil."

"Trixie," dedi Harper inleyerek.

⁴⁷ Lobotomi, inatçı zihinsel bozuklukların tedavisinde beynin frontal lobundaki bir veya daha fazla sinirin cerrahi yolla kesilmesi.

“Benim suçum değildi,” diye karşı çıktım. “Zombi sorunsalından dolayı panik atak geçiriyordum. Bana o palyaço maskesinin altında kendisi olduğunu söylemedi.”

Meg, “Ay! O bir palyaço muydu?” diye sordu.

“Konu bu değil, Meg,” dedi Harper sessizce. Bana baktı. “Ona ne dedin?”

“Ne bileyim ben!” Yalan söylemiştim.

“Oturduğum yerden oldukça rahat görünüyordunuz,” dedi Jack, Peter’in tepsisinden bir peçete çalarken. Çenesindeki yağı sildi. “Karantina bölgesinde sarılıyor gibiydiniz.”

“Kesinlikle sarılmıyorduk,” diye bağırdım. “Tekrar ediyorum, zombilerden dolayı panik atak geçiriyordum. Bayılmadan önce oradan çıkmaya çalışıyordum.”

“Seni bulduğumda oldukça kötü durumdaydın,” dedi Peter. Beni korumak için yalan mı söylüyordu yoksa yanlışlıkla laf mı sokuyordu, bilmiyordum.

Cornell yüzünü buruşturdu. “Sanırım ona, arkadaşları olmaması gereken, aptal bir dâhi olduğuyla ilgili bir şeyler söylemişsin.”

“Dâhiyi eklemekle canını daha az yakmış olmalısın.” Jack kahkaha attı.

Hızlıca Jack’e döndüm. “Gerçekten yardımına ihtiyacım yok, kötü olan ikiz. Burada ne yapıyorsun? Biz senin arkadaşın değiliz.”

Bu çıkışım onun kahkahasını yarım bırakmıştı. O ve Peter bir an için birbirinin aynısı salak bakışlara büründü ama Jack hemen suratını astı.

“Özür dilerim,” dedim tavana bakarak. “Ben sadece...”

“Konuyu saptırıyor,” dedi Meg. Elini tepsimin yanına koydu. “Ben’e gerçekten aptal bir dâhi mi dedin?”

“Ah, hadi ama,” dedim çok yüksek bir sesle. “Sanki o da bana buna benzer korkunç şeyler söylememiş gibi yapma. Geçen hafta bana Bayan Havisham’la aramızdaki tek farkın en azından bir erkeğin onunla ilgilenmesi olduğunu söylemişti. Ve ben bu Dickensvari hakareti mızızlanmış görünmemek için kabul ettim.”

“Normatif cinsiyet deneyimi ve anti-feminist,” diye mırıldandı Harper.

Çantamı alıp omzuma attım. “Tamam. Onu geri çağır ve onunla olan arkadaşlığının keyfini çıkar. Jack aktivite eksikliğimizle bu kadar ilgilendiğine göre, bir Benedict West hayran kulübü kurabilirsin, umurumda değil. Ben kütüphaneye gidiyorum.”

“Trixie,” dedi Peter. “Yapmak zorunda değilsin...”

Kocaman, yalvaran mavi gözlerine baktım. Boğazım bir menegeneyle sıkılmış gibiydi, kelimeleri ağzımdan çıkarmam neredeyse imkânsızdı.

“Sana söyledim. Benimle her gün uğraşmak istemezsin.”

Kafeteryanın kapısı arkamdan çarptı. Melodramatik davrandığımın tamamen farkındaydım ancak suçluluk duygusu yakamdan düşmüyordu. Onunla yüzleşmektense öfkeli olmak daha kolaydı. Dürüst olmak gerekirse, West’e ettiğim hakaretlerden birinin gerçekten gün yüzüne çıktığı günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Kötü adam olmak istemezdim çünkü zekâ savaşını kazanmıştım.

Ben de onun kadar incinmiş değil miydim? Neden aptal maskesini çıkarıp *hey, Trixi, benim, baş düşmanın. Aptal bırığıma bak. Eve gidip benim erkek arkadaş olup olamayacağımı merak etme sakın*, demedi?

Ben kütüphaneciye bakma zahmetine bile girmeden önünden geçip odaya girerken midemdeki salata sosu boğazımdan tırmanıp yemek borumu yaktı. Çantamdaki Ekonomi notlarımı çıkararak kendimi bir masaya attım. Kendi el yazım anlamsız bir şekilde bana baktı.

West neden perili evden çıkarırken bana eşlik etmişti? Freddy Krueger gibi giyinen çocuk yardım isterken arkasına yaslanıp bir kadife ve boynuz yığınının içinde çöküşümü izlemek daha eğlenceli olmaz mıydı? Yoksa bu, daha sonra bana karşı kullanmak üzere bilgi aldığı büyük bir planın parçası mıydı? Eğer durum böyleyse, cinnet geçirdiğini düşünürsek planı geri tepmiş olmalıydı.

Gözlerimi sıkıca yumdum. Bunun için tüm suçu üstlenmeyi reddettim. Harper, Cornell, Peter, Jack ve Meg olan biten her şeyi bilselerdi, beni bu konuda suçlayamazlardı.

Ama büyük çıkışından sonra kafeteryaya geri dönemezdim. Ve onun maskeli yüzüne hakaret etmeye başlamadan önce West'le hoş bir sohbet ettiğimizi gruba duyurma fikri özellikle içime sinmemişti. Bunu yüksek sesle söylemek doğru olduğunu gösterecekti.

Bu yüzden, zil çalana kadar kütüphanede kaldım ve Ekonomi notlarımdaki önemli bilgilerin altını çizdim.

Matematik ve Programlama Dilleri dersleri sırasında Mike Shepherd, C++ ile ilgili bir dersin ortasında Lisp⁴⁸ sistemindeki noktalı çift notasyon hakkında atıp tutmaya başladığında bile doymak bilmez notlar alarak ve elimi kaldırmaktan kaçınarak başımı aşağıda tuttum.

Zil çaldı; görev bilinciyle bilgisayarımı kapattım, çantamı topladım ve perili evin girişi olan koridoru tanıyınca çekingen adımlarla bilgisayar laboratuvarından çıktım. Postacı çantamı sınıf arkadaşlarıma karşı kalkan olarak kullanarak kapıdan içeri girdim ve ana binaya doğru fırladım. Koridorlar tıklım tıklım doluydu, yüzlerce öğrenci idari ofise yetişmeye çalışıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu birinci sınıflardan biri.

Üçüncü sınıflardan biri, “İlk sıralamalarınız belli oldu,” diye yanıtladı çocuğun yanından geçerken.

İnsanlar etrafımda toplanıyordu. Hepimiz panoya yaklaşmaya çalışırken ellerimi yumruk yaptım. Sıralama listelerinin tam önünde duran insanlardan kimileri gülüyor, kimileri susuyor, bir kız ise arsızca isyan ediyordu.

İdari ofis, panjurların arkasına gizlenmişti. Ofis personeli, sıralama gününde bizimle uğraşmak istememişti. Kapının kilitli olduğuna bahse girerdim.

“Hey, B,” dedim.

⁴⁸ “Lisp, peltek konuşma.

Brandon döndü ve şaşkınlıkla bana baktı. "Trixie! Selam."

"İlk sıralaman için hazır mısın?"

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Pek sayılmaz. On dakika öncesine kadar bundan haberim bile yoktu."

Birinci sınıf öğretmenlerinin hiçbirinin yeni çocukları sıralama konusunda uyarmaması acımasızdı. Birinci sınıftaki ilk sıralamamı, sınıftaki herkesin adının, bir sayının yanında listelendiğini görmemin verdiği dehşeti hatırladım. Meg ağlamıştı ve Harper ilk beşte olduğu için böbürlenmemeye çalışmıştı. B'yi rahatlatılabilmeyi ve sonunda herkesin derslerinde nasıl olduklarını bildiklerini ve buna alıştıklarını söylemeyi diledim. Ama söylemedim.

"İyi olacak," dedim teselli edercesine. "İkinci sınıfa kadar sıralaman gerçekten önemli değil. Ama ondan sonra üniversite başvuruların için sıralamalarını takip etmelisin. Bu bir deneme uygulamasıdır."

İlk öğrenci grubu ön kapıya doğru ilerlerken kalabalık yeniden toplandı. B ilerlemeye devam etti, önümde ilerleyen sırt çantası benim takip edebilmem için açık bir yol sağlamıştı. B aniden durdu, birinin sırtına çarptı.

"Özür dilerim, ben bilerek... Ah. Selam, Ben!"

West omzunun üzerinden baktı, bıyığı yüzünün geri kalanına yol gösteriyordu âdeta. Önce B'ye, sonra da bana baktı. Dudağı, memnuniyetsizce aşağı doğru kıvrıldı.

"Brandon," dedi West. "Cadalozdaki uzaklaş."

B'nin omuzları kasıldı.

Etrafımızdaki insanları sıkıştıran sağlam duvarı işaret ettim. "Gidecek başka bir yer yok. Sıralama sonucuyla tokatlanmaya hazır bir biçimde arkanı dön."

West gözlerini kıstı, dişlerini çirkin bir hırlamayla sıktı. "Bakılmana izin vermeliydim."

Omuzlarım çok gergindi, sanki içimden She-Hulking⁴⁹ çıkacaktı. "Bence de. Aklından ne geçiyordu ki?"

⁴⁹ She-Hulking, Marvel karakteri Hulk'ın kadın versiyonu.

Aramızda kapana kısılmış olan B, savaşı ebeveynleri arasında kalmış bir çocuğun dehşete düşmüş ifadesiyle bize bakıyordu. Mutlu bir ev hayatı olması için dua ettim, yoksa bir tür regresif bayılma yaşayabilirdi.

“Bir kereliğine insan gibi davrandığını düşünmüştüm,” dedi West. “Benim hatam.”

“Birçok hatandan biri. Kişisel bakımın ve beyninle ağzın arandaki filtre eksikliği gibi.”

“Cuma gecesi herhangi bir şikâyetin yoktu.”

Şimdi etrafımızdaki insanlar dönüp bizi izliyordu. Etrafımda fısıltılar yükselince onları algılamaya çalışmaktan kendimi alamadım. Cornell’i gözümün ucuyla gördüğümü sandım ama gözlerimi West’ten ayırmadım.

“Peki, sen ne yaptın? Elimi tutarak etrafımda dolaşmaktan son derece memnun görünüyordun. Kim olduğumu da biliyordun. Mazeretin nedir?”

West’in yanakları kızardı. Kalabalığın önünü görebilmek için boynunu uzatarak etrafında döndü. Mary-Anne France parmağını panoya bastırarak aşağıya kaydırıp isimleri tarıyordu.

West, kalabalığın uğultusunu bastırarak, “Mary-Anne,” diye bağırdı. “Üçüncü ve dördüncü kim?”

İnsanlar bağırarak karışıklık yaratıyordu ama Mary-Anne tırnağını listede yukarı kaldırdı. Nefesimi tuttum, ellerim yumruk hâlindeydi.

Mary-Anne, “Trixie üçüncü,” diye seslendi. “Ve sen dördüncüsün, Ben.”

Kaslarımdaki her düğümünden kurtulup rahatlayarak sesli bir şekilde nefes aldım. Thor’a teşekkürler. Bugün güzel bir şey olmasını hak etmiştim.

West’in nefes alıp verişiyile göğsündeki The Mess amblemi hareket etti.

“Si vis pacem, para bellum,” dedim hâlimden memnun bir sırıtışla. “Barış istiyorsan, savaş için hazırlan.”

“Me mordre, chienne.”⁵⁰

West, yoluna çıkan herkese dirseklerini savurarak kalabalığın arasından geçerken, B şok içinde bir nefes verdi.

“Fransızca konuşabiliyor musun?” diye sordum B’ye.

Aynı anda hem başını olumsuz anlamında sallayıp hem de başıyla onaylayarak titreyen bir köpek gibi göründü.

“Biraz,” diye mırıldandı. “O, *ısır beni*, dedi. Ve sonra, ah, başka şeyler de dedi.”

“Başka bir dilde bile tembel,” diye kıkırdadım elimle B’nin saçını karıştırarak. “İyi şanslar, benek. Ben eve gidiyorum.”

Arkadaşlarımı bulmaya çalışmakla ilgilenmeden kalabalığın arasında dolaştım. Eğer orada olsalardı ki orada olduklarına emindim, şüphesiz, West’le aramda geçen konuşmayı dinlerlerdi ve bu konuda beni bok gibi hissettirmeye hazır olurlardı. Kabul etmek gerekir ki, tüm öğrenci topluluğunun ortasında bağırarak tartışmak çok iyi bir seçim değildi ama gerçekten önemli olan tek şey, mezuniyet sıralamasında onu geçme hedefime ulaşırken katettiğim yoldu. Tek yapmam gereken, notlarımı korumaktı.

Evde dans ettim.

Bilinmeyen numara [18:05]

**İşte Cline’in bu hafta atıfta
bulunduğu NPR röportajının linki.**

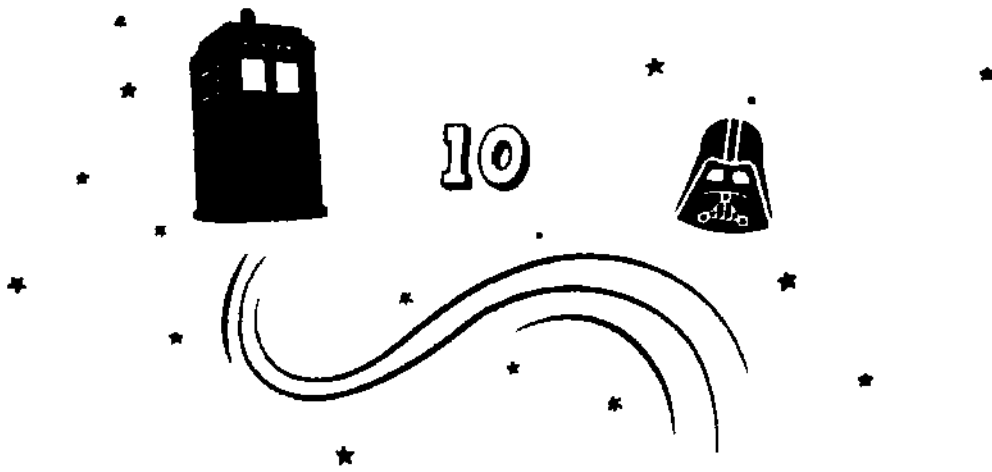
Ah, pardon. Ben Cornell.

**Harper’in bana numaranı vermesi
sorun değildir umarım.**

Ben [18:08]

**Sorun yok. Ekstra kredi
puanları için teşekkürler.**

⁵⁰ *Fr. Isır beni, dişi köpek.*

Ertesi sabah okula gittiğimde çok yorgundum. Rus Edebiyatı makalesinin üzerinde çalışmak için geç kalmıştım ve ödevi düzenleyip The Mess'in internet sitesindeki ödev sistemine yüklemek için çok erken uyanmıştım. Sıralama açıklandıktan sonra Harper veya Meg'den haber almamış olmam beni şaşırttı ve biraz sinirlendirdi. En azından birinden azarlayıcı bir mesaj bekliyordum; West'le yaşadığım patlamaya şahsen tanık olmasalar bile, birileri onlara olanları anlatacaktı.

Kampüse vardığımda Meg ön kapıda beni bekliyordu. Hâkî eteğinin altına neon yeşili külotlu çorap giymişti ve saçında buna uygun bir fiyonk vardı. Bu, beni eskisinden daha özensiz hissettirdi. Bana ışıldayarak gülümsedi.

"Günaydın. Üçüncülük için tebrikler."

Esnedim, güneş gözlüğümü hafifçe indirerek ona baktım. "Sen kaçınıcı..."

Umursamaz bir şekilde elini uzatarak, "On dört," diye içini çekti. "Bu sıralarda üç nokta dokuzlar dolu. Okulun ilk ayında hepimiz dört puanı geçemeyiz. Kenneth'in sıralamasını gördün mü?"

"Hayır," derken esneyince çenem ağrıdı. "Mary-Anne bana sıralamada kaçınıcı olduğumu söyledi. Listeye bakmadım."

Meg'in gözleri şeytani bir şekilde parladı. "O, alt sırada. Ona bir sayı bile vermediler. Sadece AC yazıyor. Akademik ceza gibi bir şey."

"Oha," dedim. "Hiç kimsenin sıralamadan ayrı tutulduğunu görmemiştim."

"Bu çılgınlık. Onu kovmalıydılar. Böylece daha az aşağılayıcı olurdu."

"Kenny Pollack'ın, sıralamasını pek umursadığını sanmıyorum."

Meg'in omzunun üzerinden ön kapıdan geçen insanlara baktım. Sıralamadan sonraki sabah, her zaman normal bir günden daha kasvetli olurdu. Çoğu kişi, benim hissettiğim kadar yıpranmış ve bitkin görünüyordu. Tabii ki bir kahvenin dibinde uyanmış ve özgürlüğüne giden yolu içmiş gibi görünen Meg dışında. Muhtemelen öyleydi. Kafein ikinci sınıftayken yaptığı düşünce deneyiydi. İlk periyotta step dansına başladıktan sonra onu kahvelere geri döndürmek zorunda kalmıştık.

"Hadi, girelim," dedi. "Harper, Cornell ile gelecek ve muhtemelen birbirlerini kur yapmaktan dikkatleri dağılacak."

Kapının yakınında takılmamamızın gerçek sebebinin beni tekrar West'i görmekten alıkoymak olup olmadığını merak ettim. Belki Peter ona huzuru nasıl koruyacağına dair ipuçları vermişti. Bu fikrin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum ama etmişti. Bana vahşi bir hayvan gibi davranıldığı fikri hoşuma gitmedi.

"Dün öğle yemeğinde olanlar," dedim. "Perili evin olağandışı durumlar için yapıldığını belirtmek isterim. West'i ona işkence etmek için bilerek arayıp bulmadım."

"Ve o bir palyaçoymuş," dedi Meg küstahça. "Bu korkunç. Anlıyorum."

"Evet. Kötü bir an yaşıyordum. Daha önce bahsetmedim çünkü..." *Palyaçonun uzun boylu, esmer ve inek biri olmasıyla ilgili gizli fanteziler mi besliyordum?* Bu düşünce iznim olmadan beynime girdi ve ürpererek bunu uzaklaştırdım.

“Çünkü bu durumdan utandım. Duyguların Kimyası’ndan A aldım ve olumsuz uyarıların etkisinde kalıyorum.”

“Anladım. Neden o eve girmedim sanıyorsun?” Sırt çantasını omzuna attı ve beni kapıdan içeri soktu. “Ama biliyorsun, o gerçekten de o kadar kötü biri değil. Ben’den bahsediyorum. Geçen gün Cinsiyet Rollerı dersimizde çok iyi bir Doctor Who göndermesi yaptı. Doktor ve Martha’nın erkek okuluna geri döndüğü bölümle ilgili miydi?”

“İnsan Doğası ve Kan Ailesi,” diye mırıldandım. “İki kısımdan oluşan bir bölüm.”

“Evet. O işte.” Meg’in yüzünde imalı bir gülümseme belirdi. “Her neyse, ikiniz de Doctor Who’yu seviyorsunuz, aynı çizgi romanları okuyorsunuz ve...” Durdu. “Aynı IQ’ya sahipsiniz,” diye fısıldamadan önce etrafa alaycı bir bakış attı.

Mary Janes ayakkabılarım parıldayan beyaz kaldırımında sürüklenerek durdu. “Bunu unutabilir miyiz? İnek düellosu bir hataydı.”

Ellerini meydan okurcasına beline koyarak, “Sadece söylüyorum,” diye vurguladı. “Belki ona karşı daha iyi olmayı deneyebilirsin. Her öğle yemeğini kütüphanede geçiremezsin. Açlıktan öleceksin.”

“Güzel numara yaparım,” dedim. “Sadece benimle konuşmasına izin verme.”

Mary-Anne France çok az ilgi göstererek, “Bence bir Rus Kışı teması yapmalıyız,” dedi. “Anna Karenina’daki balo gibi. Bayan Gronski’nin bunun için bize fazladan kredi vereceğine bahse girerim.”

Çatalımı salatama sapladım. Harper bana özür dilercesine baktı. Öğrenci konseyi ile ilk öğle yemeğimiz hızlı başlamıştı. Peter, astlarının kış balosu hakkında konuşmasını engellemek için başlangıçta elinden geleni yapmıştı ancak konuyu kapatacak bir

şey yoktu. Diğer yetkililer, masalarındaki meclis üyesi olmayanların dikkatlerini dağıtmak için kullandıkları ders kitaplarını ve romanları bir kenara itmişti. Mary-Anne, resmî sekreter defterini çıkarmış ve kalemini yeni bir sayfanın üzerine koymuştu.

“Eğer Romanov⁵¹ teması yapacaksak herkesin elbisesinin kenarına mücevher dikebilirim,” diye teklif ettim.

“İdam mangası için fazladan ödeme yapmamız gerekecek mi?” diye soru West. Aramızda altı kişi vardı ama yine de bir tabak patates kızartmasını döktüğünü açıkça görebiliyordum.

“Romanov teması değil,” diye düzeltti Mary-Anne sert bir şekilde. “Bu, Rus Kışı. Romantik olacak.”

Peter kaşlarını çattı ve başparmağını tepsisine vurdu. “Belki de ırkla ilgili temalardan uzak durmalıyız.”

Cornell bir paket cipsi Harper’a doğru iterek, “Bu, kış balosu,” dedi. “İkinci bir temaya gerçekten ihtiyaç var mı?”

Peter’in yanındaki bir çocuk, “Tema, kriket takımının beyaz kıyafetlerini karşılayacak kadar para kazanmamız,” dedi.

İkinci sınıflardan biri, “Ve onları, kriket oynayan diğer okullara göndermeye devam etmek için,” diye mırıldandı.

“Ama bu romantik değil,” diye itiraz etti Mary-Anne, kalemini masaya vurup buzlu çayına uzanarak.

“Hatırlanacak bir gece gibi bir şeye ne dersiniz?” diye sordu sağımdaki üçüncü sınıftan bir çocuk.

İkinci sınıftaki kızlardan biri, “Üstün yetenekliler okulundayız,” diye atladı sohbete. “Bundan daha az *sıradan* bir şey düşünebiliriz.”

Güldüm, neredeyse bir parça marulu çiğnemedен yutuyordum. Kış balosu dışında beni ilgilendiren konularla ilgili konuşmayı çoktan özlemiş olsam da öğrenci konseyinin birbirleriyle atışmalarını izlemek büyüleyiciydi. Bir masada tartışan on altı konsey üyesi, gerçekleşmeyi bekleyen bir kafes maçı gibiydi.

⁵¹ Romanov Evi, 1613’ten 1917’ye kadar hüküm süren Rus imparatorluk evi.

Zavallı B'nin zarar görmeden kaçmasını umuyordum. Hesap makinesinin arkasına saklanmak için elinden geleni yapıyordu.

"Kafeteryayı, Oslo ve Stockholm partisi olarak ayırmaya ne dersiniz?" diye sordu West, hayali ayırım çizgisini göstermek için etrafa bir patates kızartması sallayarak.

Masanın geri kalanı şaşkınlıkla ona döndü. West başını iki yana salladı, yüzü sıkıntıyla buruştu.

"Hadi canım?" dedi West. "Bunu kimse anlamadı mı?"

Şaşkın sessizlik devam etti. Dürüst olmak gerekirse, hemen hemen herkesin başka bir dil konuşabildiği, eski metinlerin pasajlarını anlayabildiği ve bir bilgisayarı çalıştırabildiği bir masada, hiç kimsenin Oslo ile Stockholm arasındaki bağlantıyı bulamaması gerçekten berbatı.

"Bu bir Nobel Ödülü şakası," dedim.

"Teşekkürler, Trix," dedi West.

Önceki günün kaynayan nefreti, her zamanki kayıtsızlık miktarına geri dönmüş gibiydi. Meg'in benimle yaptığı sert konuşmayı Peter'ın da West'e yaptığını sanıyordum.

Peçete ararken yemeğime dönerek, "Bıyığında ketçap var," dedim.

Meg bana, *bak, hepimiz iyi davrandığımızda eğlenceli olmuyor mu?* dercesine gülümsedi.

Peter sohbeti güvenli bir yere yönlendirerek, "Bunun bir Noel dansı olduğunu söyleyemeyiz," dedi neşeyle. "Ama Ökseotu Balosu gibi bir şey olabilir."

"Resmî kıyafetler ve *mononükleoz* mu?" diye sordum.

"İğrenç," dedi Meg.

İkinci sınıflardan biri, "Bu bir Noel dansı değil," dedi. "Şükran Günü'nden sonraki hafta olan bir şey. Kış bile değil."

Mary-Anne, "Bunu çoktan aştık," dedi. "Aralık ayındayız. Kültürel kış fikri bu."

"Kış Balosunun Kültürel Fikri." West burnunu çekti. "Hayır, bunun da işe yarayacağını sanmıyorum. Biraz fazla kaçıyor."

“Bir alıntıya ya da başka bir şeye ne dersiniz?” diye sordu Harper, Cornell’in cipslerinden birini kibarca alırken.

Alt sınıflar, herkesin müzik zevkiyle ilgili uzun bir hakaret dizisine dönüşen bir sürü korkunç şarkı alıntısı ortaya attı. Harper ve Cornell’in dikkati tamamen dağılmıştı, birbirlerine tatlı sözler mırıldanıyorlardı. B’nin sesi, West’in arkasından duyuldu. “Peki ya, Bahar Günlerinden Kışa nasıl?”

Masanın geri kalanı onu fark etmemişe benziyordu. Kafaları, üçüncü sınıf öğrencisi sekretere, alıntı olarak neden bir Taylor Swift şarkısını kullanmayı reddettiklerini açıklamakla meşguldü.

“Bunu bir daha söyle, Brandon,” dedi West.

“Bahar Günlerinden Kışa mı?” diye tiz sesle bağırdı B.

West’in kaşları çatıldı ve bıyığını okşamak için uzandı.

“*Gözlerimin hiç görmediği aşk,*” diye alıntı yaptı neşeyle. “*O mutlu güvercinin altın kanatları var.*”

Bu, herkesin dikkatini çekti. Benedict West’in yüksek sesle rastgele şiir okuması, her öğle yemeğinde görebileceğiniz bir şey değildi. Acaba felç geçiriyormuş gibi hissedene başka biri var mı diye merak ettim. Mary-Anne kesinlikle biraz solgun görünüyordu ama şiir onun işiydi ve West’ten önce onun düşünmesi gerekiyordu. Ne de olsa masada edebiyat kurdu olan tek kişi oydu.

İkinci sınıflardan biri, “Her yerde küçük altın güvercinlerimiz olabilir,” dedi. “Sahte olanlardan.”

“İşe yarar,” dedi Peter onaylarcasına başını sallayarak.

West, zaferinden pek de etkilenmemiş görünüyordu. “Son dörtlük tamamen ölümle ilgili ama geri kalanı işe yarar.”

Ona şok içinde bakarak, “Bu, Oscar Wilde,” dedim.

Bana sırtıttı ve başını eğdi, ikinci bir gönderme yakaladığım için sessizce teşekkür etti. Hareketi, perili evde gururla taklit ettiği anısını canlandırmıştı. Birlikte hoş bir an geçirdiğimiz gerçeğinden kendimi tam olarak uzlaştıramamıştım. Bahaneler uydurmuş, reddetmiş ve bu konuda açık vermekten kaçmıştım ama bu, olanları aklımdan silemezdi.

“Bıyığında ketçap var, dostum,” dedim ona. B’yi görebilmek için arkama yaslandım. “Güzel fikir, B.”

Brandon öğle yemeğine dönmeden önce bana kendinden emin bir şekilde gülümsedi. West yüzünü yıpranmış bir peçeyle ovarak bana baktı. Kafasında bir araya getirmeye çalıştığı hakaret, Brad Hertz’in masamıza koşturmasıyla kesildi. Tişörtü terden sırılsıklam olmuştu. Vücudundan keskin bir koku yayılıyordu, bana annemin buzdolabının arkasında köri dolu bir kabı unuttuğu zamanı hatırlattı. Hemen salatamı kenara ittim.

“Peter,” diye mırıldandı. “Dostum, duydun mu?”

Peter, Brad’e bakmadan önce bize baktı. “Neyi duydum mu?”

“Otoparkın etrafında tur attığını ve sonra bir çöplükte kendinden geçtiğini mi?” diye sordu West.

“Sıralamayı düşürdüler,” dedi Brad.

Kâğıt tabaklara çarpan plastik çatalların ve hamburgerlerin takırtısı duyuldu. Masadaki herkes elinin tersiyle alnından akan teri silen Brad’e döndü.

“Tüm sıralamalar mı?” diye sordu ikinci sınıflardan biri.

“Hayır, sadece bizimkiler,” dedi Brad elini pantolonuna silerek. Islaklık, hâkînin üzerinde daha koyu görünüyordu. “Son sınıf listesi gitti.”

“Neden?” diye sordu Cornell.

“İki AC daha,” diye yutkundu Brad.

“AC’ler mi?” diye masanın diğer ucundan bir öğrencinin sesi yankılandı. “İleri Düzey Yerleştirme sınıfları mı? Bizde de var mı?”

Bir diğeri, “Hepsini ortaokulda almıştım,” dedi.

“Akademik ceza,” dedim Brad’e bakarak. “Kim bunlar?”

“Alex Nguyen ve Ishaan Singh. Her birine birer hafta uzaklaştırma cezası verildi.”

Meg derin bir nefes aldı, eli göğsüne gitti. Ishaan’ın kopya çekerken yakalanmasından mı yoksa kış balosuna katılmasına izin verilmeyeceğinden mi daha çok korkmuştu, bilemiyordum.

“Ama Ishaan ilk onun içinde,” diye itiraz etti Harper. “Neden kopya çeksin ki?”

“Herhangi biri neden kopya çeksin ki?” diye sordu West. “Bir ayı geride bıraktık. Paniklemek için biraz erken.”

Mükemmel bir başkan endişesiyle Peter, bir eliyle şakağını ovdu. Ellerini Oval Ofis'teki⁵² masaya dayamış gibiydi.

“Ishaan'ı kriket takımından çektiler mi?” diye sordu.

Brad başını salladı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Peter.

Harper, kabinesinin önünde sert bir dil kullanılmasını açıkça protesto ederek hafifçe kıkırdadı. Cornell onun kolunu okşadı.

“Bunu nasıl öğrendin?” Mary-Anne, Brad'e gözlerini kısarak sordu.

“Listeyi getirdiklerinde yönetici ofisindeydim.” Peter'a baktı. “Sadece bilmen gerektiğini düşündüm, dostum. Jack'i bulmam gerek.”

“Bugün kütüphanede çalışıyor,” dedi Peter. “Haber verdiğin için teşekkürler.”

Brad sendeleyerek uzaklaştı ve masaların arasında ilerlemeye başladı. Masadaki herkes yavaş yavaş normale döndü. Kitaplar açıldı, içecekler içildi. Harper başını Cornell'in omzuna dayadı, düşünceli bir şekilde yanağının içini çiğnedi.

Cornell, “Böyle bir şeyi hiç görmedim,” dedi. “Bir haftada üç kişi kopya çekerken mi yakalandı?”

Peter içini çekti. “Son yılmızıdayız, insanlar üniversite uygulamaları yüzünden gergin olmaya başladı. Yine de bunu Alex veya Ishaan'dan beklemezdim.”

Masanın diğer ucundaki ikinci sınıflar, son sınıfların kopya çekenlerle dolu olduğu haberinden etkilenmeden, birbirleriyle heyecanla konuşmaya başladılar. Biraz fısıldaşıp birbirini işaret ettikten sonra kızlardan biri doğruldu ve sesini yükseltti.

⁵² Oval Ofis, Amerika Birleşik Devletleri başkanlarının, Beyaz Saray'da yer alan resmi makamı.

“Peki ya maskeli balo yapsak?”

“Maske yok,” dedi West.

İkinci sınıf görevlilerinin havaları söndü, düşünce balonlarının hepsi sağlam bir şekilde delindi. West her ne kadar ikinci sınıftaki kıza bakıyor olsa da bana yönelttiği sözlerinin keskinliğini hissedebiliyordum.

“Lafı insanların ağzına tıkmaktan vazgeçilse nasıl olur sizce?” diye sordum. “Böylece West’in monarşik tutumundan kurtulup insanların gözyaşlarına boğulmasını engellemiş oluruz.”

Zil, bir boks maçının sonundaki muzaffer çınlama gibi yankılandı. West vedalaşmadan masadan fırladı. Yüzümde tatmin edici bir gülümsemeyle banktan fırladım ve çantamı aldım.

Meg, biz kapılara doğru ilerlerken neon yeşili fiyonkunu hüznle düzelterek, “Ah, Trixie,” diye mırıldandı.

“Ne?” diye sordum.

Harper ve Cornell bize yetişti, elleri birbirine kenetlenmişti. Birbirlerine ne kadar yakıştıklarına bir kez daha hayran kaldım. Bir hafta önce birbirlerinin etrafında döndüklerine dair hiçbir belirti olmadan hareket edip konuşuyorlardı. İkiz görünümlerindeki hayal kırıklığı sadece genel bir etkiydi. Ailemin bana karşı bir araya gelmesinden pek de farklı değildi.

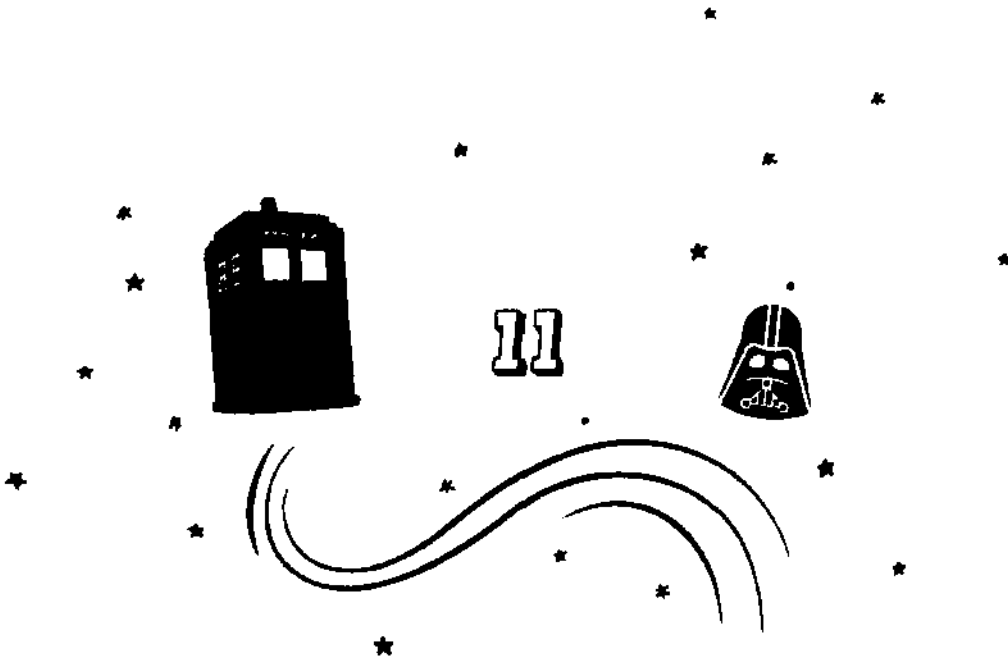
“Hadi,” dedim bir davet beklemeden savunmaya geçerek. “Son kısım dışında tamamen iyiydim. Konuşmanın dış uyarıcılarını kontrol edemiyorum.”

“Bu doğru,” dedi Harper.

“Bu sadece...” Cornell kaşlarını çatınca daha iyi göründü. “Boş ver. Endişelenme, Trix.”

Ben [19:18]

**Ev ödevi tatiline ihtiyacım var. İkinizden biri parkta kaliteli zaman geçirmek için yarım saat ayırabilir mi?
(Ve birbirlerine, tabii ki.)**

Sonraki iki hafta, bir tür zaman döngüsü içinde geçti. Ev ödevi için geç saate kadar ayakta kaldım, okula gergin ve bitkin geldim ve öğle yemeği sırasında Best West'in bağırsaklarını deşmemek için dişlerimi sıktım. Harper ve Cornell, bizim alışverişimiz ile West ve arkadaşlarının alışverişi arasındaki çakışmayı üç buçuk dakikadan fazla olmayacak şekilde sınırlandırıp çizgi roman alışverişi için titiz bir program hazırlamıştı. Beni ve West'i ayrı tutmak için bu kadar sıkı tedbir almalarından dolayı kendimi suçlu hissetmeliydim ama umurumda olmayacak kadar rahatlamıştım. Okulda onunla uğraşmak zorunda olmak başka bir şeydi. Marvel raflarında oyalandığımı görmek istemiyordum.

Tam bir gece uykusu çekmenin hayalini kurarak okula yürüdüm. Amerikan Göçmen Tarihi için on sayfalık bir makale üzerinde iki gün harcamıştım. Sonunda ödev sistemine yüklendiğinde arkama yaslanıp rahatlayabilmişim. Çantamda okunmamış üç çizgi romanım ve okuldan sonra onlarla güzel vakit geçirmek için parka gitme niyetim vardı. Hava tam benlikti, güneş gözlüğümü takmak için biraz fazla bulutluydu ama herhangi bir yağmur belirtisi de yoktu.

Ben yukarı çıkarken Harper ve Meg ön kapının dışında beni bekliyordu. Kafaları aynı anda havaya kalktığına ve birer manken gibi gülümsediklerinde sıkıntıyla omuzlarımı dikleştirdim. Beni görünce konuşmalarının kesilmesi gitgide daha sıklaşmıştı. Beni köşeye sıkıştırıp etrafımda dans ederek her türlü müdahaleyi yapsalardı, daha kolay olurdu. Söyleyeceklerinden hoşlanmamış olabilirdim ama bu, onların devam eden başarısız gizleme girişimlerinden daha iyi olurdu.

“Günaydın,” dedi Meg dikkatleri çabucak üzerine toplayarak. “Nasılsın?”

“Her zamanki gibi bitkin,” dedim. “Sabahları gerçekten kafen içmeye başlamalıyım. Artık büyümemi engelleyecek diye endişelenmeme gerek yok.”

Harper endişeli bir şekilde kıkırdadı. “Eh, kadınlar resmî olarak ergenliği yirmi ya da daha ileri bir yaşta bitiriyor ama sen zaten yeterince uzunsun.”

“Hoş bir şey olmalı,” dedi Meg cıvı cıvı bir kahkahayla. “Bilirsin, ufak tefek olmamak. Benim gibi.”

Onlara dikkatle baktım. Son zamanlarda işler daha tuhaf bir hâl almıştı ama bu, yeni bir huzursuzluğu da beraberinde getiriyordu.

“Evet,” dedim yavaşça. “Dün gece ikinizden de haber alamadım. Okuldan sonra ödev molası vermek ister misiniz? Yani, ben düşündüm ki...”

“Gelemem,” diye araya girdi Meg. “Cinsiyet Rollerini için ekstra kredi projesi yapıyorum. Üretim tarihinin, toplumsal cinsiyet normları üzerindeki etkisine dikkat çekmek için Gurur ve Önyargı’nın üç versiyonunu arka arkaya izleyeceğim...”

“Bu bir kelime mi?” diye sordu Harper. “Norm?”

“Sanırım,” dedi Meg.

“Her neyse,” diye devam etti Harper neşeyle. “Cornell ve ben okuldan sonra kütüphaneye gideceğiz. Amerikan Göçmen finali-ne erkenden hazırlanacağız. İstersen gelebilirsin.”

Ona gözlerimi devirmemek için her şeyi yaptım. Harper ve Cornell ile halk kütüphanesinde, bir çalışma odasındaki aşk yuvasında mahsur kalmak, kesinlikle cehennemin en alt katlarından birinde olmak olarak kayıtlara geçerdi. Dante bile ellerini havaya kaldırıp, “Hey, Virgil, bu çok fazla. İnsanların eşek arıları tarafından sokulduğu kısma geri dönelim,” derdi.⁵³

“Benimle Gurur ve Önyargı izlemek için gelebilirsin,” dedi Meg. “Annemi akşam yemeği için vejetaryen bir şeyler yapmaya ikna edebilirim.”

“Önemli değil,” dedim ikisine de. “Ama olur da yarın benden haber alamazsanız, kendimi Rip Van Winkle’a⁵⁴ kaptırmadığımdan emin olun.”

Meg’in ağzı açık kaldı ve gözleri bariz bir şokla açıldı. Bu, onun için bile aşırı bir tepkiydi.

“Üzgünüm,” dedim. “Washington Irving için çok mu erken? Uyuyan Güzel’in salya akıttığı bir televizyon görüntüsü için fazla çekici olacağımı düşünmüştüm.”

“Hayır,” dedi Harper. Çenesiyle sol omzumun üzerinde bir yere işaret etti. “Bu.”

Arkamı döndüm ve otoparktan bize doğru yürüyen çocukları gördüm. Jack, geçide doğru bir yürüyerek kendini gruptan kurtarmıştı. Peter, dizini zorlamamak için adımlarını kısaltan Cornell’in yanında topallıyordu. Üniforma giymişlerdi, öğle yemeğinde karşımda görmeye ahştığım gülümsemeleri yine yüzlerindeydi. Arkalarında üçüncü bir çocuk vardı. Saçları yanlardan kısa kesilmiş, kıvrılmış ve alnının üzerinde daha ufak, daha dağınık bir görüntü oluşmuştu. Peter’la aynı hizaya geldiğinde, ağzı ukala bir sırıtışla yana doğru kıvrıldı ve ben çılgılığımı bastırmak zorunda kaldım.

⁵³ Dante’nin İlahi Komediya adlı eserinde, iyi ve kötü arasında seçim yapamamış kişilerin eşek arıları tarafından sokulmasına atıfta bulunulmuştur.

⁵⁴ Rip Van Winkle, Washington Irving’in kısa öyküsü.

Bir gün önce öğle yemeğinde bana cadaloz dedikten sonra Ben West bıyığını ve saçını kestirmişti. Mümkün olsa, boyu bir parmak kadar uzamış derdim. Ya da belki bıyıkları onu çökertmediği için daha dik duruyordu.

“Hey,” dedi Cornell bize yaklaşıırken. Bir kolunu Harper’ın beline doladı ve onu öpmek için eğildi.

West ve Peter yaklaşıırken, “Aman Tanrım, Ben,” diye ciyakladı Meg.

West bir papağan gibi, “Aman Tanrım, Meg,” dedi, başparmaklarını sırt çantasının askılarına geçirmişti. Bana bir bakış attı. “Günaydın, Trix.”

West’i en son ne zaman tıraş olmuş hâlde gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Üçüncü sınıftayken aptal bıyığı yoktu ama genel olarak tüylü bir erkek olduğunun bir işareti olarak, kirli yüzünü tıraş etmemeyi tercih etmişti.

Diğer kızlar gibi ona ağzım açık bakakalmamam için yüzümü ovuşturarak, “İyi tespit. Gerçekten de sabah oldu,”⁵⁵ dedim. “Akıl hastası bir berberin saldırısına mı uğradın?”

Uzanıp artık bıyıklarının sarmadığı üst dudağına dokundu.

“Onun gibi bir şey.”

Sanki daha sonra söyleyeceğim şeyden korkuyormuş gibi benden hızla uzaklaştı. Bu düşüncesi tamamen yersiz de değildi. Onun değişimiyle ilgili bir dünya şakalar yapabilirdim. *She’s All That*,⁵⁶ *The Princess Diaries*,⁵⁷ *My Fair Lady*;⁵⁸ Meg ile olan dostluğum, bu filmler toplumsal cinsiyet normlarına uygun olsa bile kadınlarla ilgili hakaretler içeriyordu. Ama hiçbirisi, şaka için uygun görünmüyordu.

“Harika görünüyorsun, Ben,” dedi Harper, başını Cornell’in omzuna bastırarak.

⁵⁵ Yazar, İngilizce’de hem günaydın hem de sabah anlamına da gelen *morning* kelimesini kullanarak kelime oyunu yapıyor.

⁵⁶ *She’s All That* (İşte Böyle Bir Kız), 1999 yapımı romantik komedi filmi.

⁵⁷ *The Princess Diaries* (Acemi Prenses), 2001 yapımı romantik komedi filmi.

⁵⁸ *My Fair Lady* (Benim Tatlı Meleğim), 1964 yapımı müzikal film.

West ona gülümsedi. Gülümsemesi, dudakları hareket ettiğinde uzayacak bir bıyığı olmadan daha geniş görünüyordu. “Erkek arkadaşının önünde benimle flört etme. Othello’yu üzerimize salabilir.”

Cornell güldü, parmaklarını Harper’ın parmaklarının arasından geçirdi. “Shakespeare ırkçılığı. Harika iş, Ben.”

“Sadece şık görünmeye çalışıyorum,” dedi West.

“Hiçbir yere mendil düşürmemeye çalışacağım. İkinciniz için de sorun değilse, boğulmaktan kaçınmak istiyorum.” Harper kıkırdayınca Cornell da onu dürterek kıkırdadı.

“Dokuzuncu Doktor’a benziyorsun,” dedi Meg, West’e bakarak.

“Onuncu,” diye düzelttik onu West’le aynı anda. West’e pis bir bakış attım ve konuşmaya devam ettim: “Dokuzuncusu saçlarını kazımişti, koca kulaklı olan. David Tennant’ı⁵⁹ hatırlıyorsunuzdur, Megs.”

Peter yüzünü buruşturdu. “Tamamen koptum. Bu başka bir Star Wars göndermesi mi?”

Harper, Cornell’e bakmak için başını kaldırdı. “Doktor’un Star Wars’tan olduğunu düşünen biriyle nasıl en iyi arkadaş olabilirsin?”

Cornell, “O, iyi niyetli,” dedi. “İnek geni olmadan doğmuş. Yine de Magic oynamada iyi.”

“Doktor,” diye açıkladım Peter’a, “Uzun süredir devam eden BBC dizisi Doctor Who’nun başkarakteri. West’in yeni görünümü, Doktor Who’yu oynayan onuncu aktörü andırıyor.”

“Ah,” dedi Peter. “İyi mi peki?”

“Daha kötü şeyler de var,” dedim, *hadi, Benedict’i kendine çekidüzen verdiği için kutlayalım* kervanına katılmayı reddederek. “Artık içeri girebilir miyiz? Tutmam gereken notlarım ve korumam gereken bir sıralamam var.”

⁵⁹ David Tennant, Doctor Who’da onuncu doktoru oynayan aktör.

Sıralamadan söz ettiğimde Meg alaycı bir ses çıkarsa da herkes benimle aynı fikirdeydi. Harper ve Cornell, kenetlenmiş ellerini yukarı kaldırdı ve biz de ellerinin altından geçtik.

“Öğleden sonrası için planımız geçerli mi?” Cornell, Harper’a mırıldandı.

“Kesinlikle,” dedi Harper. “Taslağın ne durumda?”

“Ah, oldukça hazırlıklı olduğunu söyleyebilirim.”

“Benimkini yazmadan önce notlarına bakmama izin verecek misin?”

“Bu tamamen haksızlık,” dedim. “Bize karşı güçlerinizi birleştiremezsiniz.”

“Bu bir itilaf,” diye onayladı West.

Meg bir dizi kıkırdamayı yutarken Harper ve Cornell karşılıklı gülüştüler. Şakayı anlamayarak onlara baktım.

“Üzgünüm,” dedi Harper memnun bir şekilde. “Hepimiz aynı sınıftayız. Notlarımız aşağı yukarı aynı olmalı, değil mi?”

Ön kapıya varınca Cornell kapıyı açık tuttu ve hepimizin geçmesini işaret etti. Meg ve Peter bize el salladılar ve avluya doğru ilerleyen kalabalığa katıldılar. Harper ve Cornell, küçük çocuklar gibi birbirleriyle fısıldaşıp kıkırdayarak Amerikan Göçmen sınıfına yöneldiler. West başı eğik bir şekilde yanımdan geçti. İç çektim ve onu sınıfa kadar takip ettim.

Ben [02:51]

Hulk mahveder. Sandviç yemeliyim.

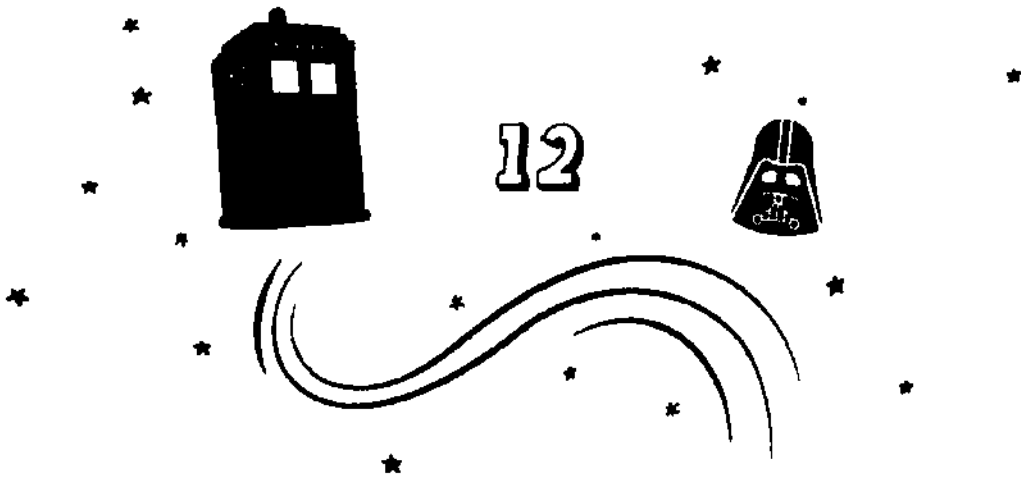
Ben demiştim demeyin.

Meg [02:54]

Düşünce deneyi, kahvaltının metabolik stabilite için tembel olduğunu kanıtlamıştır.

Ben [02:55]

BU, BEN SÖYLEMİŞTİM DEMEK OLUYOR.

Son iki ders boyunca midem öylesine guruldadı ki, bu sesi neredeyse beynimde hissediyordum. Parmaklarımı, Bay Holbrook'un elektronik sınavının tuşlarının üzerinde gezdirerek ilerlemeye başladım.

Öğle yemeği saatini, ders çalışmak için kütüphanede geçirmiştim Jack de yemekten vazgeçmiş, geniş sırtını bir yığın ders kitabının yanında dizüstü bilgisayarının klavyesine yaslamıştı.

Bana, "Programlama Dilleri berbat," dedi yanından geçtiğim sırada.

"Katılıyorum." Duraksadım. Jack son zamanlarda kafeteryada dolaşıyor, sırada bekliyor ve sonra tekrar gözden kayboluyordu. Başını tekrar ekranın arkasına eğdiğinde omurgalarımın bir ürperti yükseldi. Jack Donnelly'den hoşlanmazdım ama sorumluluğunu kabul edebileceğim birçok hatam vardı. Boğazımı temizledim. "Hey, geçen günkü o kötü ikiz yorumu için özür dilerim."

Kafasını kaldırmadan, "Kim iyi ikiz olmak ister ki?" dedi.

Değindiği nokta doğrudu.

"Yanımıza oturmaya gelmedin," dedim. "Benim hatam yüzünden böyle olmasını istemiyorum."

“Seninle bir sorunum yok. Ama Ben West hiç susmuyor.” Ellerini tekrar klavyeye koydu ve yazmaya başladı. “Ben, Peter değilim. İstemediğim zaman öğrenci konseyiyle vakit geçirmek zorunda değilim.”

Kimse seni Peter’la karıştırmaz.

“Peki. Güzel sohbetti,” dedim.

Boş bir masa bulup notlarıma göz gezdirdim. Midem itiraz etti ama ona bir sandviç sözü verdim ve kırk beş dakikamı üç bilinmeyenli denklemi hafızama kaydetmeye çalışarak geçirdim. İşe yarıyor gibiydi. Testi yedi dakika kala bitirdim ve zil çalana kadar ekranımın köşesindeki saati izledim.

Nick Conrad’ı itmek zorunda kalmama rağmen kapıdan ilk çıkan ben oldum. Âdeta koşarak ön kapıdan aceleyle fırladım ve The Mess ile evimin yakınındaki park arasındaki şarküteriye doğru hızla ilerledim. Havanın soğukluğuna rağmen terledim, şarküteriden içeri dalıp bulabildiğim en büyük humuslu ve Brüksel lahanalı sandviçi aldım. Parka giderken bir paket cips ve yarım şişe kola gömdüm.

Meg’in kahvaltının faydaları konusundaki tavsiyesini gerçekten dikkate almalıydım. Büyük Düşünce Deneyi her zaman yanlış olmayabilirdi.

Parkta kimse yoktu. Çimenlerin hepsi, hafif bir esintiyle ür-kütücü bir şekilde hareket ediyordu. Salıncaktaki zincirler gıcır-dıyordu. Oyun alanına tırmanırken metal ve ahşap, ayaklarımın altında gıcırdadı. Kendimi yere attım ve sandviçi normalden çok daha az çiğneyerek yedim. Sandviğin paketini buruşturdum, çizgi romanlarımı ve hırkamı almak için çantamı açtım. Dolu midem ve üzerimdeki kazak sayesinde kendimi çok daha iyi his-sediyordum. Oyun alanından aşağı atladım, çantamı kayışından sürükledim ve küçük kaydırağın altındaki ağaç kabuğundan sü-rünerek geçtim.

Kaydırak ve merdivenler arasındaki beton bölme, bana her za-man bir tür tasarım hatası gibi gelmişti. Binlerce çocuk, ayrılma

zamanının geldiği söylendiğinde muhtemelen ailelerinden kaçarak buraya saklanıyordu. Şehir, bir gün plastik olmayan bir parkın var olduğunu fark edecek, betonu ve eskimiş ahşabı yerden sökecekti. Ama o zamana kadar gidecek mükemmel bir yerim vardı.

Sırtımı bir duvara, ayaklarımı da diğer duvara yaslayarak kendimi kabine sıkıştırdım. Bir zamanlar buraya Harper ile gelirdik. Ebeveynlerimizin bizi gitmeye zorladığı üçüncü sınıftaki doğum günü partisinde saklanmıştık. Kimin doğum günü olduğunu hatırlamıyordum ama Harper ve benim yeşil sahada Red Rover oynamaktan kaçmak için kulübeye sıkıştığımızı çok net hatırlayabiliyordum. O zamanlar, burası bizim kişisel denizaltımızdı, Jules Verne evrenindeydim. Artık benim kişisel sığınağımdı. Kardeşsiz olmanın başka bir dezavantajı diyebilirsiniz ama özel alanımı seviyordum.

Yanımda getirdiğim çizgi romanların ilkinin açarken memnun bir şekilde iç çektim. Bölme, beni esintiden koruyarak sayfalarımın karışmasını engelliyordu. Yeni ev ödevleriyle dolu bir sırt çantası yerine, dünyadaki tüm zamana sahipmişim gibi her panelin ve konuşma balonunun tadını çıkararak, yavaş yavaş okudum.

Üçüncü çizgi romanın yarısına geldiğimde çatının dışında ayak sesleri duydum. Bir koşucu ya da başka biri olması için dua ederek kolamı mideme indirdim. Dışarısı neredeyse kimsenin çıkmayacağı kadar soğuktu. Bir çocuğun, ufak kaydırağın altında saklandığını keşfetmesini gerçekten istemiyordum.

Ama rahatsız edici ayak patırtısı yerine, yanımdaki merdivenler ağır adım sesleriyle titriyordu.

“Bu çok büyük. Hayır, devasa. Bu o kadar korkunç ki uydurma kelimeler kullanmam ve muhtemelen Hubble Yasası’nı uygulamam gerekiyor.”

Meg’in sesini tanıyınca oturduğum yerde dikleşirken alnımı betona vurdum. Saklandığım yerden çıkmaya çalışırken Harper’ın, “Trixie’ye söyleyemeyiz,” dediğini duydum.

Bir elimi duvara, bir elimi zonklayan kafama bastırarak olduğum yerde kaldım. Kolum duvardan kucağıma kayarken avucum betona sürttü. Evet, son birkaç haftadır grubumuz eskisi gibi değildi ve sürekli benden gizli konuştuklarını biliyordum ama öğrenci konseyiyle yeterince iyi anlaşılamadığım için üzgün olduklarını varsaymıştım. Ama bu, sahip olmamam gereken bir bilgiydi. Onları röntgenlemek için başımı kaldırdım.

Birbirimizden bir şey saklamazdık. Hiçbir zaman buna ihtiyacımız olmamıştı. Harper, makale yazılarım konunun dışına çıktığında bana söylemişti. Sesimi yükselttiğimde Meg uyarmıştı. Kimsenin sutyen askılarının görünmediğinden emin olmak hepimizin sorumluluğuydu. İlkokuldan beri dünyaya karşı bizdik.

“Ona söylemeliyiz,” diye bağırdı Meg. Humusla kaplı midemin içinde bir rahatlama hissettim. En azından benim tarafımdaydı. Benim tarafım her neresiyse.

“Hayır,” diye karşı çıktı Harper. “Cornell’e ona söylemeyeceğime dair yemin ettim. Muhtemelen sana da söylememeliydim ama artık bunu bir sır olarak tutamazdım.”

Kafamda Harper ve Cornell’in saklayabileceği sırların bir listesini çıkardım. İlişkilerinin fiziksel kısmı hakkında oldukça sessizdi. Kısa öpücük sürecini mi geçmişlerdi?

Bu, bana kişisel olarak zarar vermezdi. Harper’ın *alt bölgele-
rinin* koruyucusu değildim, üstelik onları erzak dolabına kilitlemekle tehdit eden bendim.

“O bana âşık olsaydı, bilmek isterdim,” dedi Meg yüksek sesle. “Kasabayı koşarak geçer, kapısını çalar ve kendimi onun kollarına atardım.”

“Ama sen Trixie değilsin,” diye itiraz etti Harper. “Âşık olduğunu bilse onun yüzüne gülerdi.”

Ağzım açık kaldı. Biri bana âşık mıydı? Beatrice Watson’a, bana? Ya da daha da önemlisi, kim bana âşık olabilir ve bu sırrı Cornell’e emanet ederdi?

Sonbahar festivalinde Peter'ı ve çıkma teklifini düşündüm. Tüm bu sohbeti yanlış mı yorumlamıştım?

Artık buradan çıkamayacağımdan emindim. Neler olup bittiğini çözene kadar buradan çıkmayacaktım. Ya da ayak parmaklarımı yeniden hissedene kadar.

"Ona bunu seçme şansı vermeliyiz," dedi Meg. Kulağa çılgınca geliyordu, sesinin seviyesi sürekli değişiyordu. "O..."

"Yapmaz," dedi Harper. Ayağını oyun çatısına vurduğunda titreşimi hissettim. "Yapmayacağını biliyorsun. Bunun için onu parçalayacak. Tanrım, onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Nasıl biri? Ellerim çizgi romanımı buruştururken bunu düşündüm. *En iyi arkadaşın mı? Biraz inatçı ve sevgi dolu bir inek mi?*

"Biliyorum," dedi Meg. Bir gümbürtü duyuldu ve sesi aniden yakınlaştı. Oturmuştu sanırım. "Ama belki onun öyle olduğunu görebilirdi, biliyorsun... Kusursuz. Demek istediğim, Cornell'e aldırma..."

Bir gümlleme daha oldu ve Harper'ın sesi de daha yakından geldi. "Hayır, anladım. Cornell harika biri ama Ben... Ben inek, zeki, eğlenceli ve düşünceli biri."

Ben mi! Adını mırıldandım, anlamaya çalıştım. Ben ismini Peter'la karıştırmamın hiçbir yolu yoktu. Ama Benedict West'in bana âşık olması fikri o kadar gülünçtü ki neredeyse sesli gülecektim. Onları gizlice dinlediğimi hatırlayarak çizgi romanımı yüzüme bastırdım. Belli ki birilerinin mesajı yanlış iletilmişti. Ben'in bana âşık olma ihtimali kesinlikle yoktu. Benimle sözlü olarak kan dökmeden aynı odada bile kalamazdı.

"Kenneth Pollack'ın birinci sınıf öğrencisini benzetmeye çalıştığını duyduğunda Ben'in ne yaptığını biliyor musun?" Harper konuşmaya devam etti: "Yazılı ifade verdi. Dr. Mendoza'ya götürmeden önce notere bile tasdik ettirdi. Eğer Brandon Calist-retero akademik ceza alırsa, bunu protesto etmek için kendisinin de sıralamadan çıkacağını söyledi. Bunu başka kim yapardı?

Demek istediğim, Trixie, Brandon'a gerçekten iyi davrandı ve Ben ise daha fazlasını yaptı."

"Kampüsteki diğer tüm erkeklerden daha olgun," dedi Meg. "Ve bugün o saç kesimi ve tıraşlı hâliyle geldiğinde neredeyse bayılacaktım. O, oldukça seksi."

Ben West'in aptal, bıyiksız yüzünü hayal etmeye çalıştım. Saç kesimi kesinlikle bir gelişmeydi. Ve güçlü bir çenesi vardı, bunu inkâr etmek mümkün değildi. Sorun ağzıydı.

"Ağladı mı?" Meg aniden sormuştu. "Sonbahar festivalinden sonra? Onun için ne kadar korkunç olduğuna hayal edemiyorum bile."

West'in o aptal palyaço maskesinin altında gizlendiğini bilmemin hiçbir yolu olmadığını onlara bağırarak söylemiştim. Pannik atakla savaşıyordum o an. Zombilerle çevriliyken ağzımdan çıkan saçmalıkları, o zombiler sadece makyaja bulanmış ikinci sınıf öğrencileri olsa bile kontrol edemiyordum.

"Yıkılmış," dedi Harper. "Cornell ve Peter onun için çok endişeleniyorlar. Çünkü söylediklerinden sonra bile..."

"Aptal dâhi şeyi mi yoksa tüm eski arkadaşlarının onu ektiği kısım mı üzmüş?"

"Her ikisi de. Bu olaydan sonra bile ona koşulsuzca âşık. Sanırım hep âşıktı. Kampüste başka bir kıza bakmadığını hiç fark ettin mi? O, hep Trixie'yi sevdi. Oyun parkındaki parmaklık olayından, birinci sınıftan beri."

"Onu bu yüzden mi itmiş?" diye sordu Meg.

"En kötü yanı bu," diye feryat etti Harper. "Öyle yapmak istemiş. Cornell'e, onun elini tutmaya çalıştığını ve Trixie'nin kaydığını söylemiş. Yıllardır bunu telafi etmeye çalışıyor ve o çok..."

"Kör," diye mırıldandı Meg.

"Aynen öyle. Trixie her zaman ondan nefret edecek."

"Haklısın. Ona söyleyemeyiz," dedi Meg yumuşak bir sesle. "Onu sevdiği için Ben'in gerçekten savaşmadığını bilseydi,

Trixie muhtemelen onun bağırsaklarını deşerdi. Bundan daha iyisini hak ediyor. Cornell veya Peter onu vazgeçiremez mi?”

“Denemişler,” dedi Harper. “Ama hiçbir işe yaramamış. Ve bu yıl çok çabaladı. Öğle yemeğinde Oscar Wilde şiirini okuduğu zamanki gibi. Ve Trixie onu görmezden geldi.”

Çünkü B'den rol çalmaya çalışıyordu. Ama bu kulağa doğru gelmiyordu. B'nin özgürce yürüyebilmesi için sıralamasının düşme riskini göze almışsa, neden B'den rol çalsın ki? Ben, şiirden alıntı yaparken bana bakıyordu. Etrafındaki masanın geri kalanın planlama yapmaya devam ettiğini fark etmemişti bile.

Sevgili Tanrım. Haklı mıydılar? Bu, gerçek miydi? Bu, gerçekten birinci sınıftan beri var mıydı?

“Çocuklar, Ben'e onunla konuşmayı bırakmasını söylemeye çalışıyorlar,” diye devam etti Harper. “Ama Ben, en azından Trixie'nin dikkatini çekebildiği için kalbini parçalamasına izin vermenin daha iyi olduğu konusunda ısrar ediyor.”

“Ben'e ondan uzak durmasını söylemeliyiz. Bundan sonra ona ne söyleyeceğini kim bilebilir? Tek bir yanlış kelime ve... Bunu söylemek bile istemiyorum. O... o...”

Harper'ın sesi benim duyabileceğim kadar yüksekti. “Kendini öldürebilir.”

Sığınağımın duvarları üstüme geliyor gibi hissetmeye başlamıştım. Kafamın içi *fiberglasla* doluymuş gibi hissettim. Yukarının aşağı, siyahın beyaz olduğu bu alternatif evrende kapana kısılmıştım; Ben West'in bana âşık olduğunu hiç fark etmemiş, korkunç bir iblistim.

Ben West bana âşıktı. Arkadaşlarına, bana âşıkken onunla dalga geçmeye devam edersem muhtemel bir intiharın eşiğinde olduğunu söylüyordu.

Aman Tanrım! Derin bir nefes almamak için yanaklarımı şişirdim. Bıyık. Bıyığını kesmişti. Çünkü çok ileri gitmiştim. Onu incitmiştim ve bunu bile bilmiyordum. Hepsinin aynı oyun olduğunu düşündüm.

Ama asla bir oyun olmamıştı. Ben, altı yaşımızdan beri parmaklıkların üzerinde bana olan sevgisini sessizce iletmeye çalışıyordu. Ben de bir süredir onu susturmaya ya da ağlatmaya çalışıyordum. Ne zaman zekâsı hakkında bir şeyler söylesem, annesinin yeni bir aile kurmak için ülke değiştirdiğinden ya da onu zora sokacağım başka bir şeyden bahsetsem...

Ben bir zorbaydım.

Ben bir canavardım.

En iyi arkadaşlarım bile bana güvenilmeyeceğini biliyordu. Ben Hulk'tım ve onlar beni, kimseye zarar veremeyeceğim bir gezegene göndermeye karar veren Illuminati'ydi.

Bu konuda ne yapabilirdim? Meg'in yapacağı gibi, kasabanın öbür ucuna koşarak kapısına dayanmazdım. Her şeyden önce, bisikletim bile yanımda değildi. İkincisi, ne diyeceğimi bilmiyordum. Bununla uğraşmaya hiçbir şekilde hazır değildim.

"Eve gitmem gerek," dedi Harper. "Amerikan Göçmen ödeme başlamam gerekiyor. Ama bugün öğle yemeğinden sonra Cornell ile çalışmadım. Ben onun gelmeyeceğini anladığında çok depresif görünüyordu.

"Peki ya pazartesi?" diye sordu Meg. "Ne yapıyoruz?"

"Ben'e Trixie'den önce ulaşmaya çalışacağım ve ondan mümkün olduğunca uzak durması gerektiğini söyleyeceğim. Belki önümüzdeki dönem farklı bir sınıfa geçebilir. Peter'ın, Ben ve Trixie'nin hiçbir dersi beraber almadıklarından emin olmak için ofiste bazı değişiklikler yapabileceğine bahse girerim. Bu, yardımcı olabilir. Cornell, Ben'in Amerikan Göçmen dersinde ona odaklandığı için zorlandığını söylemiş. Zaten sıralaması düştü. Geçen yıl beni ikincilikte neredeyse yendiğini biliyorsun."

"Onun için doğru olanı yapmalıyız," dedi Meg sertçe. "O çocuk çok iyi biri. Zeki, komik, yakışıklı ve..."

"Yanlış kıza âşık," diye bitirdi Harper üzgünce.

Çatı yeniden gıcırdadı ve kızların geri çekilen adımlarının duvarda titreştiğini hissettim. Sonra Daredevil'in yeni sayısının yok edilmiş bir kopyasıyla baş başa kaldım. Titriyordum ve gözyaşlarına boğulmuştum.

"Trixie?"

"Beatrice Lea?"

Kafamı kaldırdım ve beni endişeli bir şekilde izleyen aileme baktım. Önümdeki kâsede pişmiş biber vardı ve buharı yüzüme geliyordu.

"Pardon. Ne diyordunuz?"

"Ah, bir sürü şey," dedi babam. "Oturma odasındaki perdeleri değiştirmeyi düşündük, sonra bir DeLorean almayı tartışmaya başladık ve sonra da tatlıyı atlayıp heyecan verici bir bira pong⁶⁰ oyunu oynamamızın en iyisi olacağına karar verdik."

"Ne?" Tiz bir sesle sordum. Beynim iki saate yakındır puding kıvamındaydı ve beynimin bu şekilde düşünce üretmeye çalıştığını hissettim. "Bira pong mu?"

"Programlama Dilleri sınavının nasıl geçtiğini sorduk," dedi annem. "Ve sonra Sherry senin yere düşürdüğün bisküviyi yedi."

"Ah."

Aşağıya baktım ve Sherry'nin burnunun kırıntılarla kaplı olduğunu gördüm. Normalde akşam yemeğimden birkaç parça arakladığı için parmağımı tehditkâr bir şekilde ona doğrulturdum ama aç değildim. Midemde çok fazla humus ve endişe vardı. İkisi de egemenlik kurmak için birbirleriyle savaşıyorlardı.

"Tuz madenlerinde zor bir gün müydü?" diye sordu babam.

"Bir nevi öyleydi," dedim.

Ben West durumunu aileme açma fikrinden rahatsız değildim. Karşılıksız aşkla ilgili olağan, dolambaçlı yetişkin bilgeliğiyle dolu olduklarından emindim. *Onu utandırma ve başkalarının*

⁶⁰ Bira pong, içi bira ile dolu bir bardak ve pinpon topuyla oynanan bir oyun.

sana nasıl davranmasını istiyorsan ona öyle davran gibi şeyler diyeceklerdi. Ama şu an başka bir şey düşünecek durumda değildim. Harper ve Meg'in konuşmalarını kafamda tekrar ediyordum.

Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun.

Yanlış kıza âşık.

"Sanırım kadınsal sorunlarım var," diye homurdandım kâsemi uzağa iterek.

Annemin hemen dikkatini çekti. Yüzü, resmî Doktor Watson şeklini aldı. Büzülmüş dudaklar, kısılmış gözler. "Sıcak su torbasına ya da ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

Babam rahatsız olarak ağzının içinde acı biberiyle gargara yaptı. Ellerim evrensel *hayır, dur lütfen* işaretini yaptı.

"İyiyim," dedim. "Sherry'yi alıp biraz uzanacağım."

Ayağa kalkıp parmaklarımı Sherry sıçrayıp beni takip edene kadar hafifçe şaklattım, muhtemelen onun için bir yerlerden bir bisküvi bulacağımı düşünüyordu. Buzdolabının tepesinden bir paket şeker alıp odama çekildim. Yatağıma yayılmadan önce Sherry'nin ağzına bir süt kemiği verdim. O, mutlu bir şekilde yere kıvrılırken ben de Iron Man yastığıma kıvrıldım.

On yedi yıllık hayat beni pek çok şeye hazırlamıştı. İyi bir kriket oyuncusuydum, iki saat içinde bir elbise dikebilir, herhangi bir edebî metni sadece metafor ve yazarın amacını çözene kadar detaylandırabilirdim. Ama bu yeni keşfettiğim erkek sorununa gelince tamamen kaybolmuştum. Ya da bir erkek meselesine.

Bir yandan dehşete düşmüştüm. Bana âşık olan ilk kişinin Ben West olması değildi sorun. Asıl olay, bunun on yıl önce olması ve benim hiç fark etmemiş olmamdı.

Öte yandan, tüm bunlar hoş sayılırdı. Her zaman, kimsenin geç saatlere kadar düşüneceği türden bir kız olmadığımı varsaymışım. Ve burada, beni düşünen bir çocukla birlikteydim. Saatlerce işkence ettiğim bir çocuk...

Ve Ben'in benden bu tür bir cezayı, ilgisini kaybetmeden kabul etmesi konusunda ne diyebilirdim ki? Bu, psikolojik bir sıkıntı belirtisi miydi?

Bunun adil olmadığına karar verdim. Sürekli düello yapmak eğlenceliydi. West bile bunu inkâr edemezdi. Bazı insanlar zekâlarını esnetmek için sudoku veya satranç oynardı. West ve ben kelimeleri kullanırdık. Sadece birbirimize karşı değil, herkese karşı. Ruhunu ezmeye devam etmekten kaçmak için taktik değiştirseydim, o kadar da farklı olmazdı. Meg, West ve benim benzer olduğumuza dikkat çekmişti. Aynı çizgi romanları okumuştuk ve aynı televizyon dizilerini seyretmiştik. Onunla konuşmanın daha fazla yıkımla sonuçlanmayacak bir yolu olmalıydı.

Bir şekilde.

Kaşlarımı çattım ve üstü kapalı dikiş makinemin üstünde sessizce duran telefonuma baktım. Bu fikir değişikliğini Meg ve Harper'ın yardımı olmadan gerçekleştirme düşüncesi rahatsız ediciydi. Onları aramak, olduğumu düşündüğüm canavar olmadığıma dair beni rahatlatmalarını istedim. İnatçıydım elbette, hatta belki biraz fazla dogmatik ve kabaydım ama tamamen umutsuz vaka değildim.

Ancak konuşmalarına kulak misafiri olduğumu onlara söyleyemezdim. Onlarla konuşmaya hazır olmadığım çok fazla şey vardı. Bir eylem planım yoktu ve beni Ben'den uzak tutmaya çoktan karar vermişlerdi ki bu, şimdiye kadarki en kötü fikir değildi. Bana olan hislerini onunla konuşabilselerdi, o zaman bunu bildiğimi kimseye söylemek zorunda kalmazdım.

Bu fikir beni dürtükledi. Sırtüstü dönüp tavana baktım. Ne kendime ne de bir başkasına yalan söyledim, Ben'e karşı benzer bir ilgim yoktu. Perili ev hariç.

Perili ev. Ben ve palyaçonun aynı kişi olduğunu anladığım an neden görmemiştim? Beni kurtarmak için atlamış, kolunu uzatmış ve beni güldürmüştü. Peter ile yalnız olduğumuz bir saatte hissettiğimden daha fazlasını onunla geçirdiğim beş dakikada

hissetmiştim. Eve gelip bunu kafama takmış ve onun izini sürmek için planlar yapmışım.

Hep oradaydı, korkunç bir bıyık parçasının ve on yıllık reketin arkasına saklanmıştı.

Kendime karşı dürüst olsaydım, ki konfor alanımın çok ötesindeydim, onu görmeyi dört gözle beklediğimi söyleyebilirdim. Ben'le gün boyunca konuşmamak, Harper ya da Meg'le konuşmamak kadar hayal kırıklığı yaratıyordu. Ona güzel bir şey söylemeye çalışmak, kör bir bıçakla dövüşmek gibi olurdu. Böylece savaşmak yerine centilmence spor yapmış olurduk.

Harper ve Meg, pazartesi sabahı onu köşeye sıkıştırıp benden uzak durmasını söylemeye niyetlenmişlerdi. Onunla yüz yüze konuşma fırsatı bulamadan bunun olmasına izin veremezdim. En azından özür dilemem gerekiyordu.

Ama bundan daha fazlası vardı, onun önünde durana kadar bu konuda gerçekten nasıl hissettiğimi bilemezdim.

Harper [18:22]

Cornell beni sevdiğini söyledi.

Ben [18:23]

Oha! Şimdiden mi?

Meg [18:24]

**AMAN TANRIM, AMAN TANRIM,
AMAN TANRIM. Yehu! Her şeyi anlat!**

Harper [18:25]

**Benimle ve babamla yeni Hint lokantasında yemek yedi.
Sonra beni eve bıraktı ve o an söyledi. Ve neredeyse
karşılık vermeyi unuttuyordum, çok şaşırmışım.
Ama ben de sevdiğimi söyledim ve işte, bu harika.
Tavuk tikka masala, ineklerin aşk yemeği!**

Ben [18:27]

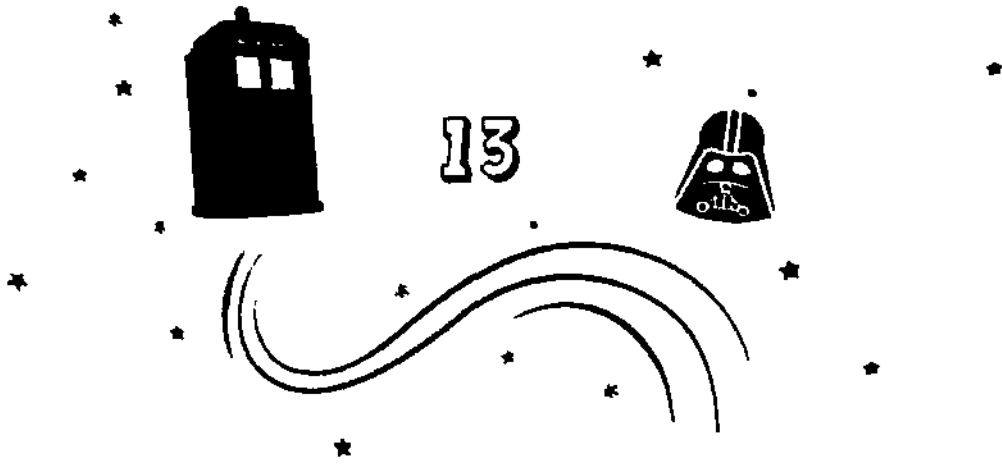
**Tebrikler! (Bu, feminizm karşıtı bir şey mi?
Yani, bir erkeğin senin değerini kanıtladığını
düşündüğüm için değil, duyguların
karşılık bulduğu için tebrik ederim!)**

Meg [18:29]

**Lütfen rahatça paylaşabileceğin
tüm ayrıntıları yaz bana. Düşünce deneyim için
notlara ihtiyacım var.**

Harper [18:30]

Hafta sonunun geri kalanında ve pazartesi sabahında yağmur yağdı. Okula başımın üzerinde bir Örümcek Adam şemsiyesiyle uçarak gittim. Düz taban, siyah, yağmur çizmelerim bacaklarımı büyük su birikintilerinin çoğundan koruyordu ama su damlaları hâkî pantolonumu ıslatıp dizlerime yapıştırmıştı.

The Mess'in ön kapılarını iterken şemsiyemi kapattım. Birkaç yağmur damlası kafamın üstüne sıçradı. Koridor, kaloriferlerin tozlu kokusu ve etrafa atılmış yüzlerce şemsiyeden gelen ıslak naylon kokusuyla doluydu. Weille çizmelerimin ayaklarımı sıkmasını engellemek için kısa adımlar atarak Amerikan Göçmen sınıfına doğru gittim. Son giydiğimden beri biraz daha küçüldüğünü geç keşfettiğim hırkamın kenarını çekiştirdim. Çamaşırlarımı asla anneme emanet etmemeliydim. Görüşüne göre, bir doktora sıcak ve soğuk yıkama döngüleri arasındaki farkı anlatmak mümkün değildi.

Masaların çoğu çoktan dolmuştu. Harper sırasında dönmüş, Cornell'le sohbet ediyordu. Ben pencereden dışarı bakıyordum. Saçlarının ustaca düzenlenmiş kısımlarında yağmur damlaları vardı. Sıraların arasından geçerken sertçe yutkundum.

"Hey," dedi Harper bana gülümseyerek.

Onu veya Meg'i görünce nasıl hissedeceğimi cuma günü öğleden sonra düşünmemiştim. Ama içimde, onun sırrı olmasa bile benden sakladığı için ona bağırarak isteyen, hain ve incinmiş bir his büyüdü. O ve Meg, yardım ettiklerini düşünüyorlardı. Beni anlaşmalarına dâhil etmemek için geçerli bir kanıt sunduklarını inkâr edemezdim.

Bu, daha az iç çekmemi engellemiyordu.

Otururken zorla gülümsedim.

"Merhaba," dedim. "Hafta sonun nasıldı?"

"İyi idi. Finalin ilk taslağını bitirdim. Seninki nasıldı?"

"İyi idi. Biraz Red Dwarf⁶¹ izledim, biraz Gogol okudum. Olağan şeyler."

Ondan uzaklaştım; şemsiyemi yanıma, yere koydum ve çantanın askısını sıramın arkasına geçirdim. Gözümün ucuyla Ben'in koridora biraz eğildiğini görebiliyordum.

"Güzel şemsiye, Trix."

Ona bakarken kendimi nefesimi tutarken buldum, geçmişini düşünmeden görünüşünü anlamaya çalışıyordum. Düzgün, ince ve kusursuz bir burnu vardı. Uykulu bir gülümsemeyle kıvrılan alt dudağı kalındı. İri gözleri koyu kahverengiydi, tuhaf bir şekilde uzun kirpikleri vardı. Bana beklentiyle göz kırptı, henüz konuşmadığımı fark ettim. Dudaklarımı istemsizce ıslattım.

"Teşekkür ederim," dedim. "Yeni Örümcek Adam serisine devam ediyor musun? Son sayı oldukça güzeldi."

Başını bana doğru eğdi, oldukça şaşkındı. "Ah, evet. Miles Morales harika."

Başımınla onayladım ve iyi bir başlangıç yapmaktan memnun kalarak arkamı döndüm. İçten bir özür olmayabilirdi ama hiç yoktan iyi idi. Harper'ın gözlerinin odaklandığı yeri görmezden gelerek dosyama odaklandım.

⁶¹ Red Dwarf, 1988 yapımı 12 sezonluk bir sitcom.

Zil, Bayan Gronski'nin Palto hakkındaki konuşmasını böldü ve Rus Edebiyatı dersim böylece bitti. Dışarısı şimdi daha kasvetliydi. Gökyüzü giderek daha uğursuz bir renge bürünüyordu ve avludan hızla geçen öğrencilerin üzerine yağmur damlacıkları fırlatıyordu.

Şemsiyemi aceleyle kapatarak kafeteryaya girdim. Çizmelerimin muşambaya karşı çıkardığı sesi, dolu kafeteryadaki itişme sesleri bastırdı. Normalde öğle yemeğini avludaki ağaçların gölgesinde yiyen ya da spor salonunun kenarına yaslanan herkes şimdi aynı odaya hapsolmuş, uzun plastik banklarda bir araya getirilmişti.

Tepsimdeki bir kâse sebze çorbasıyla bir avuç istiridye krakerini dengeleyerek odanın öbür ucuna, öğrenci konseyi masasına doğru ilerledim. The Mess genellikle kafeteryada "sporcu" ya da "tuhaf" masaların tahsis edildiği klişe lise filmi gibi görünmekten kaçınıyordu ve hiç kimse yanlışlıkla üst sınıfların yemek yediği sıraya oturmuş gibi görünmüyordu. Peter ve Cornell'in yerleri boştu.

İkinci ve üçüncü sınıf öğrencileri diğer uçta bir araya toplanmış, tepsileri poster panosu yığınlarına yer açmak için bir kenara itilmişti. Sim saçıp yapıştırıcı döken on elin altında KIŞ BALOSU kelimelerinin ana hatlarını seçebiliyordum. Mary-Anne France, plastik çatalının ucundaki ıspanağı boş boş kemirirken işçilerini denetleyen bir ustabaşı edasıyla onları izliyordu.

Birinci sınıflardan B, bir tabak köfte ve lokmalarının arasında not aldığı açık bir grafik defterinin üzerine eğilmişti. Diğerlerinden çok daha samimi görüldüğü için tepsimi yanına koydum. Başını kaldırdı, ağzının kenarından bir parça köfte döküldü.

Defterinin altından peçeteyi alırken, "Hey, Trixie," dedi. Çenesindeki yağı temizlerken defterine baktım ve elle yazılmış bir hesap tablosu gördüm. Kurşun kalemle yazılmış küçük, sıkışık sayılar, düz siyah çizgilerin arasına özenle sıkıştırılmıştı. Sağ alt köşeye tıktırılmış küçük bir çubuk grafiği bile vardı.

“İş mi yoksa keyif mi?” Kaşığımla defteri işaret ederek sordum.

“Kış Balosu için bazı kâr ve zarar bilgileri sadece.” Yüzü kı-zardı, elindeki kirli peçeteyi kâğıdın üzerinde salladı. Tablonun ortasındaki bir şekle parmağını koydu. “İşte, üst sınıfların yarısı katılırsa olacak olanlar. Yüzde seksen üç gelir var ve istikrarlı bir şekilde artıyor.”

Çorbadan bir yudum aldım ve ağzımın içini yaktığı için geri çekildim. Hafifçe boğularak alttaki tabloyu işaret ettim. Her çubuğun altında, yanında artı veya eksi sembolü olan harfler vardı. “Ve bu?”

B’nin yüzü düştü ve sesini fısıltıya dönüştürmeden önce çalışma konseyi üyelerinin meşgul olduğundan emin olmak için masanın etrafına bakındı.

“Bu, okulun geri kalanı üzerindeki etkilerine göre belirlenen akademik ceza alan öğrencilerin listesi,” diye mırıldandı gururla.

“Hadi canım?” Kaşığımla bırakıp yaklaştım. “Bunu nasıl anladın?”

“Çoğunu gizlice dinleyerek öğrendim,” diye fısıldadı. Altında KP harfleri olan çubuğa hafifçe vurdu. “Bak, Kenneth Pollack’ın cezası o kadar da sert değil. Basketbol takımının geri kalanı büyük oranda balo biletini alacak. Ama Ishaan Singh...” Parmağı çok daha uzun bir çubuğa doğru kaydı. “Ishaan, kriket takımının kaptanı, bu dans da bir kriket bağış toplama etkinliği olduğundan bu durum öyle ya da böyle yaklaşık otuz iki katılımcı kaybedeceğimiz anlamına geliyor.”

“Vay canına, B,” dedim arkama yaslanarak. “Sen tam bir dâhisin.”

Oturduğu yerde kıpırdandı ve defteri kapattı, dikkatini yeniden köftesine çevirdi. “Bu, sorunu gerçekten nasıl çözeceğimizi bildiğimiz anlamına gelmiyor.”

“Birinci adım,” dedi Ben, tepsisini bir takırtıyla masaya bırakarak, “İnsanların kopya çekmesini bırakmayı sağlamak.”

Mary-Anne, Ben otururken ona dokunmasını önlemek için dirseğini çekti. Çalışma konseyi üyeleri, alt sınıflara daha da yaklaştı.

“Bunun için iyi şanslar,” dedi Mary-Anne, sanki Ben’in varlığı saçlarını karıştırmış gibi onları kabartarak. “Yolsuzluk, genel bir sel gibi herkesi sular altında bırakacak.”

Ben’in dudağı seğirdi ve bana öfkeyle yan yan baktı. “Tam alıntı bu değil. Pope’u düzenleyemezsin.”

“Asıl meseleyi anladın,” dedi Mary-Anne. “İnsanlar kopya çekiyor çünkü herkes çekiyor.”

Yanan ağzıma aldırmadan çorbadan bir yudum daha aldım. Gözlerimi Mary-Anne’den ayırmadım. “Ve eğer tüm arkadaşların bir köprüden atlarsa...”

“Bu arkadaş baskısı değil, Beatrice.” Sanki çok sıradan bir yaratılmışım gibi iç çekti. Masanın üzerine eğildi. Göğsü, ıspanağa dalma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. “Şu anda sadece sporcular ve işi bırakıp antianksiyete ilaçları alan insanlar olabilir ama üniversite redleri gelmeye başladığında ne olacak? Bu kadar çok çalışan ve ardından bekleme listesine alınan insanlar? Umutsuzca bir şeyler yapacaklar. Ve toplu bir histeri krizi yaşanacak.”

Üçüncü sınıf konsey üyelerinden biri, bir şişe Elmer yapıştırıcısını havaya kaldırarak, “Yaşlılar rekabetle baş edemez,” dedi. “İlk beşimizi, ilk beşinizle karşılaştırırsanız, yüzdelerimiz...”

“Ah, lütfen. Hesaba hepiniz dâhil değilsiniz,” diye alay etti Mary-Anne. Kızın incinmiş bakışına karşılık olarak bir gülücük gönderdi. “Darılmak yok.”

Ben, suçlayıcı bir şekilde malzemeleri göstererek, “Bunu burada yapmak zorunda mısınız?” diye sordu.

“Ne fark eder?” diye sordum. “Gizemli etindeki parıltıdan mı korkuyorsun?”

“Bu gizemli bir et falan değil.” Çatalını kaldırdı ve bir yağ birikintisi olan köftesinin ucuna sapladı. “Sığır eti.”

“Sanırım hindi,” dedi B. “Ya da domuz mu?”

Ben kaşlarını çattı. “Ha. O zaman gizemi kabul ediyorum.” Çenesini kâseme doğru uzattı. “Yüzü olan herhangi bir şeyden kaçıyor musun?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ve durdum, yüzünde bir iğneleme belirtisi aradım. Sonuçta bu, bana âşık olan çocuktur. Ama gözlerinde hiçbir duygusallık ya da hayranlık ifadesi yoktu. Yüzünde, yemeği yüzünden yaşadığı hayal kırıklığı vardı daha çok ve kazara başlattığım bakışma yarışması yüzünden kafası karışmış görünüyordu.

“Oldukça fazla,” dedim. “Tofu peynirinin duygulara sahip olduğunu keşfederlerse mahvolurum.”

Düzgün dişlerini göstererek gülümsedi. “Endişeleniyorsan, biyoloji laboratuvarından kalın bir dilim alabiliriz.”

Hiç düşünmeden gülümsedim. “Risk almasan iyi olur.”

Harper ve Cornell, arkalarında Meg ve Peter ile yürüyorlardı. Harper bana, Ben’e, sonra Cornell’e baktı. Oturdıkları zaman yorum yapmanın daha uygun olacağını düşünüyor gibiydi. Utançtan kızarak ağızma bir kaşık çorba daha tıktırdım.

“Jack’le kütüphaneye gittiğini sandık,” dedi Meg, eteğini dikkatlice dizlerinin üzerine örtmeden önce yanıma oturarak. “Programa göre bugün bizim masamızda olmamız gerekiyor.”

“Öyle mi?” diye sordum, kendimi zihinsel olarak zorlayarak. Ben’le barışmaya o kadar odaklanmıştım ki öğle yemeği çizelgemizi tamamen unutmuştum. “Günleri karıştırmış olmalıyım.”

“Çıktısını almayı teklif etmiştim,” dedi Harper.

“E-tablo bağımlılığına katkıda bulunamam,” dedim.

“Excel, bir ağ geçidi yazılımıdır.” Cornell kıkırdadı. “Daha ne olduğunu anlamadan, Gnumeric’i⁶² özgürce kullanıyorsun.” Harper, kaburgalarına dirseğiyle bastırınca Cornell güldü ve onun kolunu yakalayıp parmak boğumlarına bir öpücük kondurdu.

⁶² Gnumeric, elektronik tablo programı.

“Hesap tablolarından bahsetmişken,” dedi Ben, Peter’a dönerek. “Brandon, kış balosuyla ilgili araştırmamızı büyük ölçüde bitirdi. Bence devam edip bu hafta bilet satmaya başlamalıyız. Daha fazla zamanımız olması bizim lehimize olur.”

“Son sınıfların geri kalanı cezaya takılmadan, hâlâ bilet alabiliyorken mi demek istiyorsun?” diye sordu Mary-Anne.

Ben’in dudağı kıvrıldı. Eros’un yayında küçük bir çentik vardı. Bıyıklarını keserken kendini de kesmiş olmalıydı. Tek seferde bu kadar kıldan kurtulmak çok uğraştırıcı olmalıydı.

“Buna izin mi vereceğiz?” diye hırladı Ben. “Bütün bu üçüncü dans olayı senin parlak planındı. Bir hafta önce bu konuda susmak bilmiyordun.”

“O daha önceydi,” diye bağırdı Mary-Anne, çatalını masaya atarak. Çatal takla attı ve kurumuş bir yaban mersini karşısında acınası bir şekilde durdu. “Şimdi tüm bu lanet şeyi iptal edebiliriz.”

Kafeteryanın her tarafındaki insanlar bize doğru döndü. Kimse ne kuantum fiziği ne Barok bestecileri ne de daha önce hangi video oyun sisteminin en hızlı işlemcisi olduğu hakkında herhangi bir sohbete odaklandı. Mary-Anne hırlayarak ayağa kalkarken herkes dehşet içinde onu izliyordu.

“Bunun özel olması gerekiyordu,” diye çığlık attı, ellerini masaya çarparak. Artık Ben’e bakmıyordu bile. Etraftakilerin tamamının ilgisini çekmişti, öfkesi onu her zamankinden daha büyük gösteriyordu; okyanustan kırmızı bir ceketle yükselen bir kaiju⁶³ gibi. “Ve hepiniz bunu mahvedeceksiniz. Sizin lanet olası küçük hayat problemleriniz her şeyi mahvediyor.”

Tabağını kaptı ve tüm gücüyle üçüncü sınıf öğrencilerine fırlattı. Vinegret soslu ıspanak, tavuk ve kızılıcak, öğrencilerin üzerlerine yağdı ve çorba kâselerindeki sıvılar saçlarını ıslattı. Pembe sos, poster panosundaki ıslak parıltıya sıçrayınca çalışma konseyindekiler

⁶³ Kaiju, dev canavarların yer aldığı bir Japon filmi.

âdeta uludu. Mary-Anne'in yanındaki küçük kız, en çok zarar görendi. Kız gözlerini kısıp sosu çıkarmaya çalıştı.

Peter ayağa fırladı, elleri Mary-Anne'in fırlatacak başka bir şey bulmasını engellemek için havada uçtu. Peter onu arkasından tutup bükerken kız resmen kükredi, manikürlü parmakları maden suyu şişesine uzanırken atan nabızı, boynunda görülebiliyordu. Masadakiler öfkeliydi, herkes aynı anda küfredip koro hâlinde konuşuyordu. Su döküldü ve geri kalanımızı bu öfkeden kaçırmak için ayağa kalkmaya zorladı. B, defterini ve hesap makinesini başının üstüne kaldırdı, bir yetişkinin onu kurtarması için çılgınca etrafına bakındı.

Ben ve Cornell banktan atladılar ve Peter'a yardım etmek için koştular, plastik çatallarıyla Mary-Anne'e *sic semper tyrannis*, diyen öğrenci konseyinin saldırmasına yaklaşık üç saniye kala kızı uzaklaştırdılar.

"Kimse sizi umursamıyor!" Mary-Anne çığlık attı, sesi Peter'ın beline sarılı kollarının gücüyle kısık çıkıyordu. "Hiçbiriniz kimsenin umurunda değilsiniz! Hepiniz önemsizsiniz. Sizin için neden bir şeyler yapalım ki? Hiçbir anlamı yok! Hiçbir şey ifade etmiyorsunuz! Hepiniz başarısız olacaksınız ve bu, hiçbir şey ifade etmiyor!"

Kaosun dışında bir yerde, çok daha yüksek ve öfkeli bir ses, "Bu kadar yeter," diye kükredi. Dr. Mendoza bir eliyle takım elbisesinin ceketinin düğmelerini ilikleterek masamıza doğru yürüyordu. Keçi sakalının köşesindeki mayonez damlası bile onun genel otoriter havasını azaltamazdı.

Kafeterya sustu. B'yi dürttüm; kollarını indirdi, defterini ve hesap makinesini bir can simidi gibi göğsüne bastırdı.

"Onu serbest bırak, Bay Donnelly," diye emretti Mendoza.

Peter teslim olurcasına ellerini havaya kaldırarak emri hemen yerine getirdi. Mendoza ağzını kapalı tutma çabasıyla nefes nefese kalan Mary-Anne'e bakarken Peter, Ben ve Cornell kenara çekilip yer açtılar.

“Bayan France,” dedi Mendoza, sesi her zamanki sakinliğine geri dönmüştü. “Belki de Vassar Üniversitesini arayıp referans mektubuna bir ekleme yapmalıyım.”

Harper’in nefesi kesildi ama Mary-Anne öğretmeni duyduğuna dair herhangi bir belirti göstermeden ona baktı. Kusursuz saçının bir parçası alnından fırlamıştı. Onun belli belirsiz dağıldığını görmek, çılgına dönmesini izlemekten bile daha korkutucuydu.

“Benimle gel, lütfen,” dedi Mendoza. Bu bir rica değildi.

Mary-Anne sırt çantasını masanın altından çıkardı. Yanındaki üçüncü sınıf öğrencisi kızın omzuna çarptı ve yapışkan şişe, ıslak kış balosu levhasının üzerinden uçtu. Çalışma konseyi üyeleri çığlık atıp poster panosundan parıltılı lekeleri kazırken Mendoza iç çekti ve Mary-Anne’i odadan dışarı çıkardı. Eli dirseğinin arkasında duruyor, kaçmaya çalışırsa diye hazır bekliyordu.

Hepimiz ayağa kalktık ve oluşan zararı inceledik. El çantamı, tepsimin kenarlarından aşağı dökülen maden suyu nehrinin önünden çektim.

“Peçete almaya gideceğim,” dedi Harper.

Meg, erkeklerin etrafından dolaşp gençlerin olduğu alana en yakın olan kızın yanına geldi ve kolunu sıvazladı. Kızın gözleri kızarmıştı ve tişörtünde bir parça tavuk vardı.

“Hadi, tatlım,” dedi Meg tatlı bir şekilde. “Gidip üstünü temizleyelim.”

Kızı, Mendoza ve Mary-Anne’in gittiği yoldan geçirdi ve salataya bulanmış bir dizi görevli öğrenci de onları ördek yavrusu gibi takip etti.

Harper avuç avuç peçeteyi, teselli vermeyi umarcasına dağıttı. Hepimiz sessizce ortalığı topladık, kalan çalışma konseyi üyeleri posterlerindeki hasarı temizlemeye çalışıp su birikintilerini sildiler.

“İyi haber,” dedim, oturup çorbama bir şey düşmediğinden emin olmak için kontrol ederek, “muhtemelen tüm bunlarla ilgili yıllığına bir destan yazacak.”

Zil çaldı ve herkes yağmurdan sıırıslıklam olmuş bir şekilde koridora doğru ilerledi. Bir sonraki sınıfına koşan B'ye el salladım. Harper ve Meg, kış balosu için bir limuzin kiralamanın mı yoksa birinin annesinin arabasını almanın mı yararlı olacağı konusunda yeni bir sohbetin içindeydiler. Peter ve Cornell de konuyla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Kapıdan içeri girdiler, ben de şemsiyemle oyalandım. Kafamı kaldırdığımda grubun ayrı yönlere gittiğini ve Ben'in kapıyı benim için açık tuttuğunu gördüm.

Avluya girerken şemsiyeyi kaldırarak, "Teşekkürler," dedim. Yağmur suyu Örümcek Adam'ın yüzüne çarptı, yanlardan kayarak omuzlarıma sıçradı.

"Rica ederim." Kapıyı açtı ve yüzünü buruşturarak kalabalığın içine girdi. Yağmurdan ıslanınca saçlarının şekli bozuldu ve saçlarını şekillendirmek için kullandığı tüm ürünler akıp gitti. Başparmaklarını sırt çantasının kayışlarına geçirdi, fırlamaya hazırды.

"Bir sonraki dersin ne?" diye sordum. "İşlemsel Biyoloji." Durdu, kaşlarındaki suyu sildi. "Senin?"

Bu yıl hangi matematik dersini seçtiğini sorma dürtüsünü bastırarak, "Çok Değişkenli Matematik," dedim ve şemsiyeyi ikimizi de içine alacak şekilde tuttum. "Saçını mahvetmenin bir anlamı yok."

"Teşekkürler." Şemsiyenin altına daldı, ucundaki plastik parçalardan birine gözünü kaptırmamak için boynunu eğdi.

Sanki yanlışlıkla üç ayaklı bir yarışa girip anında pişman olmuşuz gibi matematik ve fen binasına doğru yürüdük. Kolu benimkine dokundu, şemsiyenin metal sapını elimi neredeyse delene kadar sıkıca tuttum. Bu çok saçmaydı. Ben'in palyaço olduğu gerçeğini kabullenmek için tam bir haftam vardı. Sonbahar festivalinde canıgönülden o kolu tutmuştum. Birbirimizin yanında rahat etmemiz için bir zombi yığını gerekmemeliydi.

Bana baktı ve gözlerini kaçırmadan önce yutkundu.

“Amerikalı Göçmen dersinin öğretmeni Cline, biraz fazla hevesli oluyor, ha?” diye sordu.

“Bugünkü Angela’nın Külleri fena değildi,” dedim. “İrlanda aksanı gerçekten de ortaya çıkıyor. Bugün kesinlikle daha az Jamaikalıydı. Neredeyse Yeni Zelandalı olmasına rağmen...”

“Eh, onların da koyunları var. Giderek yakınlaşıyor. Antik Dünya’da Matematik dersine Graham giriyor. Denklemleri bir şarkı söyler gibi anlatıyor. Öklid algoritmasını bir şarkı gibi duymaktansa Cline’in katlettiği lehçeleri memnuniyetle dinlerim. *“EBOB, en büyük ortak böleeeen. Doğal sayıdır ama var mıdır gören? Yeeeee...”*”

“Vay. Bu hem iğrenç hem de gerçekten akılda kalıcı.”

“Aynen öyle. Haftalardır beynimin içinde dönüp duruyor.”

Sessizliğe gömüldük ve ilerlemeye devam ettik. Yakınlığının, giysilerindeki çamaşır deterjanı kokusunun, hareket ederken kollarının hafifçe sallanmasının yoğun bir şekilde farkındaydım. Kafamdaki mevcut Ben West klasörünü silerek, yeni Ben West’le ilgili izlenimlerimi zihnime kaydetmekten kendimi alıkoyamadım.

“Bak,” diye fısıldadım, aynı anda Ben, “Yani, ee,” derken.

İkimiz de avlunun merkezinde, betona yerleştirilmiş M mozaığının ortasında donakaldık. Yağmur gürültülü bir şekilde şemsiyenin tepesine yağıyordu.

“Devam et,” dedim.

Sağ kolu şemsiyenin altına geri döndü, ceketinin ıslanan koluna alnını sildi. “Saga’yı okuyor musun?”

“Hiç duymadım,” dedim. “Çizgi roman mı?”

“Çok daha iyisi. Bu bir Brian K. Vaughan çizgi romanı.” Kaşları biraz yukarı kalktı. “Vaughan’ın kim olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Ben çömez değilim, West. Tüm Runaways serisini okudum.”

“Buffy’nin sekizinci sayısını yaptı,” dedi. “Ama mutlaka bakmalısın Saga’ya. Biraz kanlı, biraz Star Wars gibi.”

“Kulağa benim tarzımda bir şey gibi geliyor. Listeme ekliyorum,” dedim.

Etrafımızda insanlar binalara doğru koşuşturuyordu ve saat tıkr tıkr işliyor, her saniye bizi beşinci ders ziline daha da yaklaşıtıyordu. Anksiyetenin anafilaksiye yol açmadığından emindim ama yine de boğazım düğümleniyor gibiydi.

Ben öksürdü ve ileriye işaret etti.

Sağa dön. Sınıfa yürü. Nefes al. Yağmurdan kaç. Normal ol. Ama kalbim biraz fazla hızlı atmaya devam etti. Bir su birikintisini geçerek, “Bir şey söyleyecektin,” dedi. “Benden önce.”

“Ah,” dedim, tamamen korku diyemeyeceğim bir hisle. “Bıyıklı çok daha iyi görüldüğünü söyleyecektim. Daha az bir süper kötü adam gibi. Daha... Kötü olmayan.”

Biliyorum, biliyorum. Beatrice Watson, dâhiyane bir IQ'ya sahipsin ve bulabildiğin en iyi şey bu muydu?

“Artık bıyık şekillendirici jöleye ihtiyacım yok ve ona harcadığım paradan tasarruf edebiliyorum.” Sırıttı. “Ve minik taraklardan.”

“İçinde balmumu var mıydı?” güldüm. “Varsa pek hijyenik bir şey değildir.”

“Muhtemelen hayır ama işe yaradığı sürece güzeldi.” Bana yan yan baktı. “Annem mezuniyet fotoğraflarında bıyıklı olmamı istemedi.”

İlk tepkim, annesiyle hâlâ konuşuyor olmasına şaşırdığımı ifade etmek oldu. İlişkilerinin şu anki durumunu gerçekten hiç düşünmemiştim. Üvey kardeşleriyle tanışıp tanışmadığını bile bilmiyordum.

“Ben.” Ona adıyla seslenmek tuhaftı. En son ne zaman yüksek sesle adını söylediğimi hatırlamıyordum. Birinci sınıftayken ona soyadıyla hitap etmediğimden oldukça emindim. Öte yandan, ailem her zaman benim en başından beri aşırı olgun olduğumu iddia etmişti. “Ben...” Yine bocaladım. Bütün hafta sonunu mükemmel bir özür dilemeye çalışarak geçirmiştim ama pratikte doğru kelime dizisini bulamamıştım. “Sonbahar festivaliyle ilgili...”

The Mess'in beton yapılarının en heybetlisi olan matematik ve fen binasının önüne geldiğimizde, "Bu konuda endişelenme," diye araya girdi. Binanın tepesi kararan gökyüzüne saplanıyordu sanki. "Panik atak geçiriyordun. Önemli değil."

Ben, kapıya uzanamadan önce önüne geçerek, "Hayır," diye ısrar ettim. Şemsiye kayınca gözüme bir yağmur damlası çarptı. Kısmen kör olduğum için dudaklarının aşağı doğru kıvrıldığını sadece belli belirsiz seçebiliyordum. "Bana karşı gerçekten iyiydin ve ben..." İğrençtim. Ayıplanacak türden. Cehennemden gelen bir iblis, sadece gerçekten kötü insanlar yaratır. "Sebepsiz yere sana korkunç davrandım. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Sorun yok," dedi.

"Şemsiyeni paylaştığın için teşekkürler. Ödeştik." Yanıma uzandı ve kapıyı açtı. Saçının neminden ciddi bakan kahverengi gözlerine, oradan da dişlek sırtışına baktım ve ona odaklanarak, *Ah, lanet olsun, başaramadık* diye düşündüm.

Alıcı: West, B.

Gönderici: Watson, B.

Konu: Bir İstek

Saga'nın harika olduğunu kabul edersem, serinin geri kalanını yarın okula getirir misin? Çünkü bu seri gerçekten harika ve kitapların geri kalanını almak için Busby'yi soymamayı tercih ederim.

Getirirsen teşekkür etmek için bir kutu kola ısmarlarım.

Trixie

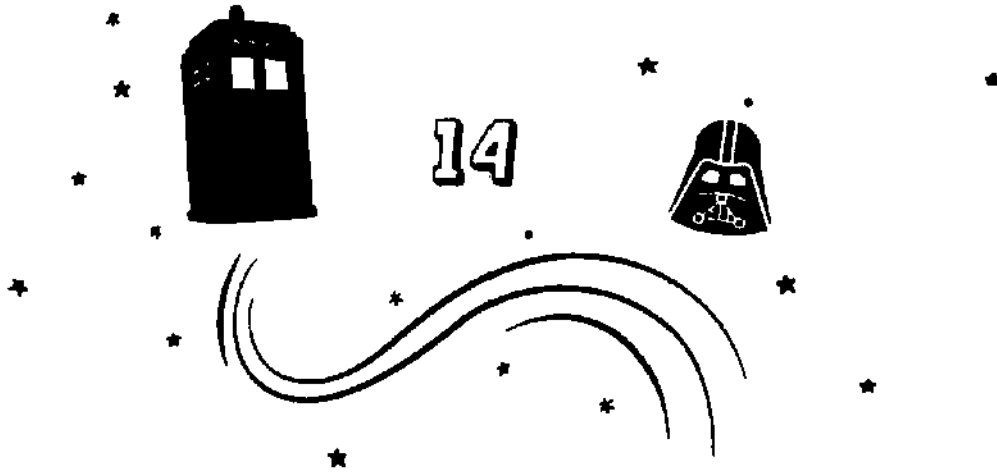
Alıcı: Watson, B.

Gönderici: West, B.

Konu: Bir İstek

Saga yüzünden Busby'yi soymana gerek yok ama Who figürleri için soyabilirsin. O soygun için sana yardım ederim. Siber Adam'ı ben alırım.
Bir kutu kola ve en yeni Buffy kitabı.
Anlaştık mı?

Ben

“**B**ir buçuk metre yakınında yemek yemek, tükürmek veya sigara içmek yasak,” dedi Ben, insanlar beşinci ders için bilgisayar laboratuvarına girmeden önce poşete sarılı çizgi romanları aramızda saygıyla tutarken.

“Sigara içmiyorum,” dedim sabırsız bir şekilde içimi çekerek. “Seni kola için bu kadar uğraştırmamıştım.”

Açıkçası, bu tamamen doğru değildi. Kolayı satın almış ve Buffy sayısıyla beraber öğrenci konseyi masasında Ben’in her zaman oturduğu sandalyesinin altına herkes oturmadan önce bırakmıştım. Bu mal alışverişi konusunda kimseye haber vermenin bir anlamı yoktu. B benim bunu yaptığımı görmüştü ama Ben, soğukkanlılıkla çizgi romanı sırt çantasına koyarken B ağzını kapalı tutmuştu. Diğerleri ortaya çıkan en yeni sıralama listesinin farkına varamayacak kadar meşguldü.

“Benim öngörüm sende yok.” Ben gülümseyerek The Mess yönetmeliğine uygun ayakkabısını duvara dayadı. Ayakkabı cılası, parmak kısmına gelişigüzel sürülmüş, çizikleri ve oyukları gizlemek yerine daha çok ortaya çıkarmıştı. “Bilirsin, Buffy’yi barbekü sosu ve bir avuç yanmış kibrit dolu bir küvette düzenli olarak okuyabilirim.”

“Düzenli olarak yapmanı sağlayan şey ne?” dedim gülerek. “Alana ve Marko’ya⁶⁴ ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Firefly’daki Wash ve Zoe gibiydiler ama aynı zamanda yıldızların kesiştiği, savaşı uzaylı türleri olayını da yürütüyorlardı.”

“Bunun için Meg’i eğitmeyi deneyebilirsin,” dedi. “Yalancı Kedi⁶⁵ ile hemen hemen aynı boyda.”

“Bunun üzerinde çalışacağım. Ama önce...”

Uzanıp çizgi romanları elinden kolayca kaptım. Ben onları postacı çantama koyarken kıkırdadı. Çantamın tokalarını yeniden ayarlarken Ben’in geniş gülümsemesi donuklaştı. Bakışlarını omzumun üzerinden takip ettim ve Mike Shepherd’ın koridorda bize doğru hantalca geldiğini gördüm. Sırılsıklam olmuş tişörtü ve devasa sivilcesiyle görülmemesi imkânsızdı.

Ben’in bana attığı sessiz bakışı görmezden gelerek, “Hey, Mike,” dedim.

Mike etli elini gevşek bir hâlde havaya kaldırmadan önce bana göz kırptı. “Hey, selam Trixie.” O ve Ben, sanki dostluklarının her saniyesi gerçek zamanlı olarak tekrarlanıyormuş gibi derin ve dayanılmaz bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Önce Mike sessizliği bozdu ve basitçe, “Greythorn,” dedi.

Ben çenesini yukarı kaldırdı. “Shep.”

Mike koridorda ilerleyip laboratuvarlardan birine girerken onu izledim. Ben yerdeki sırt çantasını kaptı ve omzuna attı.

“Siz ne zamandan beri kankasınız?” diye sordum sakince.

Mike’ın arkasından bakarak, “Sekizinci sınıftan beri,” dedi tuhaf bir şekilde.

“Oyunculuk kulübünü birlikte kurmadınız mı?”

Hızla bana döndü, aramızda tanıdık bir düşmanlık duvarı yükselmeye başlamıştı. “Bana Greythorn demeye başlama.”

“Hayatta olmaz.” Onunla alay etme dürtüsüne kolayca karşı koyabileceğimi kanıtlamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

⁶⁴ Alana ve Marko, Saga’daki karakterler.

⁶⁵ Yalancı Kedi, Saga’daki bir karakter.

Biraz rahatladı ve devam ettim: “Alex Nguyen’in cezalıları listesi-ne alınması konusunda ne düşündüğünü merak ediyorum. Sen ve Mike, Alex’le Dungeons & Dragons oynardınız, değil mi?”

Eliyle ensesini ovuşturdu. “Evet. Ama düşünecek pek bir şey yok. Artık o çocukların hiçbirisiyle konuşmuyorum. Öğrenci konseyi seçimini kaybetmek Shep’in hoşuna gitmedi.”

Öğrenci konseyi sorumlusu pozisyonunun bir arkadaşlığı birtirmek için aptalca bir neden olduğunu belirtmekten kendimi alıkoydum. Bunun bir faydası olmayacaktı ve Watson’ın West’e karşı savaşını yeniden alevlendirme riskini göze almayacaktım. Birbirimizden açıkça nefret etmeye geri dönersek, çantamda şu anda hazır bulunan Saga ciltlerini geri vermem gerekecekti. Ve bunu yapmayacaktım. Onlar benim değerlilerimdi.

“Ama sence öyle mi?” diye sordum.

“Neden olmasın? Sıralamada oldukça gerideydi. Hiç kimse-den kopya çektiğini görmedim ama derslerle ilgili pek de konuşmazdık. Konuşmalarımız sadece oyunla ilgiliydi. Daha çok D&D ile ilgiliydi.”

Alaycı bir şekilde homurdandım. Onunla alay etmek hiçbir şey kazandırmayacaktı. Ama o son cümleye bu kadar kafa yorması neredeyse sevimliydi. “Meg, Mike’ın bu konu yüzünden gergin olduğunu söyledi.”

“Evet, peki. Mike insanlardan çok şey bekliyor.” Sırt çantasının askılarını çekiştirdi. “Zil birazdan çalacak. Bana kitapları sevip sevmediğini söylersin.”

“Tabii,” dedim. “Makaleyi MLA⁶⁶ formatında mı APA⁶⁷ formatında mı istersin?”

“MLA olur. İyi bir parantez içi bilgisi hoşuma gider.” Gülüm-sedi ve gözünün yanındaki çilin yok olup kırıışmasını izledim. “Ya da bana mesaj at.”

⁶⁶ MLA, Modern Dil Birliği.

⁶⁷ APA, Amerikan Psikoloji Birliği.

Kaşlarımın saç çizgime doğru fırladığını hissettim. The Mess sitesi üzerinden e-posta alışverişi yapmak güvenli hissettirmişti. Bir dersi kaçıran veya teslim tarihinde onay isteyen insanlardan e-posta almak alışılmadık bir şey değildi. Mesaj yazmak kişisel ve kuralsız hissettiriyordu. Cep telefonlarının kesinlikle yasak olduğu okul içi hayatımızın tamamen dışındaydı.

“Bende...” Bir şekilde yemek borumdan kalp atışımı düzenleyebilirmişim gibi duraksadım ve boğazımı temizledim. “Numaran bende yok.”

“Ah. Doğru.” Sırt çantasını çevirdi ve ön cebin fermuarını açarak içinden küçük bir defter ve uçlu kalem çıkardı. Eli kâğıdın üzerinde hareket etti. Kâğıdı yırttı ve bana verdi. Parmak uçları bir anlığına benimkine değdi.

Hazırladığım esprili bir cümle bile yoktu ama bir şey söylemek için ağzımı açtım ve o an zil çaldı.

“Şey... Zil...” Kâğıdı cebime attım ve Analiz sınıfına doğru koşmaya başladım.

Ben oturduktan ve Dr. Kapoor dersi anlatmaya başladıktan sonra notu cebimden çıkardım ve üzerinde *Ben “Batı” West* yazdığını gördüm. Kahkahamı bastırarak kâğıdı klasörüme koydum.

Öğrenci topluluğu tam 14.50’de yönetim binasının salonlarına doluştu. Çılgılığın başlaması yaklaşık on beş saniye sürdü.

Pleksiglas kutusu boştu. Ekim ayının sıralama listelerini tutan raptiyeler mantar panoya saplı duruyordu ancak geride bir kâğıt parçası kalmamıştı.

“Bugün sıralama yok,” diye seslendi Bay Cline, insanlar ona sorular sorarken evrak çantasını kullanarak kalabalığı itip kaktı. “Eve gitmek zorunda değilsiniz ama burada da kalamazsınız.”

14.53’te ofis personeli tartışmaya dâhil oldu. İdari asistanlardan oluşan bir kalabalık, soruları reddediyor ve hepimizi ön kapılara doğru itmeye çalışıyordu. Başsekreter Bayan Landry,

elinde bit yığın giriş kartı tutuyor ve onları sallayarak insanları ofisten uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Tavana gizlenmiş hoparlörden bir vızıltı geliyordu. Bir anlık mırıldanma ve kâğıt hışırtılarından sonra Dr. Mendoza'nın sesi koridordaki gürültüyü böldü.

"Messina Akademi öğrencileri," diye konuşmaya girdi. "Uyarmadığımız için özür dileriz ama bugün herhangi bir sınıf sıralaması yayımlanmayacak. Listeler çıktığında ilk dönem öğretmeniniz tarafından bilgilendirileceksiniz. Şimdilik kampüsten ayrılmanızı rica ediyoruz. Öğlen 3'ten sonra kampüste kalan herhangi bir öğrenci olursa süratle disiplin cezası verilecektir." Bir duraksama oldu. "İyi günler dilerim."

Ön kapılar aniden açılınca okuldan ayrılan öğrencilerin dalgasına kapıldım. Ön basamakların canlandırıcı soğuğuna girerken yüzlerce farklı teorenin tartışıldığını duyabiliyordum. Alt sınıflardan bir kız, Mary-Anne France'ın sıralamanın geri çekilmesinden sorumlu olduğunu söylüyordu yüksek sesle. Bir diğeri, üniversite başvuruları için mevcut sıralamasına ihtiyaç duyduğundan ağlıyordu.

Harper, beni ve Meg'i kampüsten çıkarırken, "Başka biri ceza almış olmalı," dedi. "Başka mantıklı bir açıklaması yok."

Meg arka koltuktan, "Peter'a mesaj atıyorum," dedi. "Mendoza konuşurken onu bulmaya çalıştım ama göremedim."

"Peter neden bir şey bilsin ki?" diye sordu Harper.

"O, öğrenci konseyi başkanı," dedi Meg, sanki bu her şeyi açıklamalıymış gibi. Harper'la ona döndüğümüzde cep telefonunu sırt çantasına attı. "Öğrenciler ve yönetim arasındaki bağlantı o. Neler olup bittiğini birine anlatacak olsalardı, o olurdu, değil mi?"

"Kendi park yerinin olduğunu bile sanmıyorum," dedi Harper.

“Eh, olmalı,” dedi Meg somurtarak. “Ve neler olduğunu bilmeyi hak ediyoruz. Rakamları daha önce bizden hiç saklamadılar. Bu, akademik bir kıyamet.”

“Hayatta kalacağız,” dedim. “Sonsuza kadar sürmeyecek. Sadece bugün için geçerli.”

Dışarıdaki dondurucu soğuk ve düzenli aralıklarla yağan yağmurla birlikte kızlar ve ben, Busby sonrası parka yaptığımız son birkaç geziden vazgeçmiştik. Sığınağında en son oturduğum zamanı düşününce (kızları karakterim hakkında ileri geri konuşurken duymuştum) oraya gitmektense Harper’ın odasında vakit geçireceğim içimi fazlasıyla mutluydum.

Harper’ın şımarık olduğunu söylemek hem yetersiz bir ifade hem de haksızlık olurdu. Harper’ın kişiliğindeki hiçbir şey onun son teknoloji Apple ürünlerini, büyük boy yatağını veya özel yapım çizgi roman raflarını yansıtmıyordu. Onunla konuşurken, odasının benim ve Meg’inkini kolayca içine alabileceğini ve bundan sonra bile gömme dolabı için fazladan yeri olduğunu göremezdiniz.

Elbette, Bay Leonard tüm cömertliğine rağmen Harper’ın, odasında televizyon izlemesini yasaklamıştı. Bu yüzden evim, sinema geceleri için kullanılıyordu. Ama yine de üçümüz Harper’ın odasında birbirimizi görmeden günlerce yaşayabilirdik.

Üçümüz, hazır sıcak çikolata bardakları ve yeni çizgi romanlarla dolu çantalarla rahatça oturduk. Uncanny X-Men ve Scarlet Spider’in sayfalarını çevirdiğimde sıralama ve The Mess hakkındaki düşünceler kayboldu. Sıcak çikolatamı bitirip postacı çantamdan Ben’in Saga çizgi romanlarının ilkinin alırken yere kıvrıldım.

“O nedir?” diye sordu Meg, köşedeki gri aşk koltuğunda oturuyordu.

Önüme koyduğum çizgi romanı işaret ettiğini görmem biraz zaman aldı. Aramızdaki yatağın üzerinden Meg’in yüzünü net bir şekilde görebilmek için dirseklerimin üzerinde doğruldum.

“Ah, bu bir Brian K. Vaughan dizisi. Uzayda yıldızları aşan âşıkları ve galaksiler arası savaşı anlatıyor. Sanki Joss Whedon bir Futurama bölümü yazmış gibi.” Durdum, bir sonraki sayfaya baktım. “Gerçekten +18’lik bir bölüm.”

Harper yataktan aşağı indi ve açık tuttuğum sayfayı görmek için gözlüğünün arkasından gözlerini kısarak baktı.

Kitabı incelemek için başını eğerek, “Harika,” diye soludu.

“Bunu nereden duydun? Sen asla sıradan bir şey okumazsın.”

“O kadar sıradan değil,” dedim kitabı çabucak kapatarak. Kızlara bu çizgi romandan bahseden kişinin Ben West olduğunu söyleyebilirdim ama verecekleri tepkiyle uğraşmak istemiyordum. Son birkaç hafta, herkes için hoş bir şekilde olaysız geçmişti. Onun bana âşık olduğunu bildiğimi açıklamadan Ben ve benim ders arasında küçük bir konuşma yapmak için ortak çaba sarf ettiğimizi açıklayamazdım.

Ve kızlar bildiğimi bilselerdi, daha çok soru sorarlardı. Bu sorunla ilgili daha fazla açıklama yapmayı amaçladığım gibi. Ya iyi rol yaparak onu cesaretlendiriyorsam? Ya gülümsediğinde kırışan sol gözünün yanındaki çili fark etseydim?

Evet, bunların hiçbirisiyle ilgili konuşmak istemiyordum. Sessiz kalmak daha kolaydı.

Şansıma kapı çaldı ve Harper’ın babası başını içeri uzattı. “İyi günler, hanımlar.”

“Merhaba, babacığım,” dedi Harper.

Bay Leonard odaya girdi. İş kıyafetleri üstündeydi, kravatı boğazında sımsıkı duruyordu. Çelik grisi saçları yandan ayrılmıştı. Ellerini kavuşturdu ve bize baktı.

“Dr. Mendoza’dan akademik dürüstlük konusunda bir e-posta aldım,” dedi. “Son sınıftaki tüm velilere hitap ediyordu.”

Meg’in yüzü düştü ve çizgi romanını kucağına bıraktı. “Ah, kahretsin.”

Ona baktım. “Ailene cezadan bahsetmedin mi?”

“Bu yüzden endişelenmelerini istemedim.”

Bay Leonard, "Eminim," dedi ve ciddi bir tavırla devam etti: "Hiçbiriniz tatsız bir davranışta bulunmadınız. Ama etrafınızdakiler için tetikte olmanızı rica ediyorum. Bir skandal kokusu bile, geleceğinize ciddi şekilde zarar verebilir. Üniversite kabul mektupları henüz verilmedi ama kabul kurullarından herhangi biri Messina'da istenmeyen bir şey olduğunu duyarsa..."

Harper, babasına el sallayarak, "Sana söylemiştim," diye araya girdi. "Akademik ceza alan üç çocuğun da bizimle hiçbir ilgisi yok."

"İkisi atlet ve biri oyunculuk kulübünün başkan yardımcısı," diye onayladı Meg. "Yakınımız değiller."

Bay Leonard, "Ne olursa olsun," dedi. "Tetikte olun. Geleceğinizi tehlikeye atmanın bir anlamı yok. Bir başkasının işini kendi işiymiş gibi gören birisini fark ederseniz yönetime derhâl bildirin. O kişi içinizden biri, öhö öhö, hayranlık duyulan biri olsa bile."

Meg bana alaylı bir bakıştı attı. Bay Leonard'ın tek kızının Cornell Aaron'a çılgınca âşık olduğunu açıklamasıyla ilgili duyularına dair beslediğimiz her türlü merak, onun kravatını düzeltmesiyle yatıştı, rahatsız edici olsa da destekleyiciydi.

Omzuna vurup o cephede hepimizin aynı gemide olduğumuzu söyleyebilmeyi dilerdim ama iyi karşılanacağımdan emin değildim. Ona Greg demek içimi rahatlatmıyordu. Kesinlikle şaka yapmaya kalkışmayacaktım.

Harper, başını sakince sallayarak, "Elbette, babacığım," dedi. "Akşama yemek yapmamı ister misin? Yapmam gereken kısa bir ödevim var sadece."

Babası ona içtenlikle gülümsedi. "Hayır, sen keyfine bak, tatlım." Meg'e ve bana başını salladı. "Kızlar, isterseniz bizde kalabilirsiniz."

"Hayır." Meg içini çekerek çizgi romanını ayaklarının dibindeki mavi çantaya geri tıktı. "Eve gidip annemle ilgilenmem gerekecek. Ah. Bu berbat olacak."

“Ve benim de bitirmem gereken bir makale var,” dedim. “İnek kızlar için dinlenmek yok.”

Bay Leonard, “Sıkılmaktansa meşgul olmak daha iyidir,” dedi. “Boşta kalan inekler süper kötülere dönüşür.”

“Belki de okulun yeni sloganı bu olmalı,” dedim Harper’a sırtarak.

“Hakikat ve sadakatten daha akılda kalıcı,” diye kabul etti. “Sizi bıraktıktan sonra Latince çeviriye başlayacağım.”

Ben [21:03]

Saga bana tüm hisleri geçiriyor.

Bu senin hatan.

Ben West [21:04]

Doğrudur. Ne kadar ilerledin?

Ben [21:07]

Marko’nun ebeveynleri bölümdeyim.

Ben West [21:07]

Daha da kötüleşiyor.

Ben [21:09]

Bu, içimi rahatlatmadı.

Ben West [21:10]

Üzme kendini. (Daha da kötüleşiyor.)

Ben [22:14]

AMAN TANRIM, NE OLDU BANA?

Ben West [22:15]

Sana söylemiştim.

Vaughan sevdiğin herkesi öldürecek.

Ben [22:16]

**Vaughan, Joss Whedon/Steven Moffat
inek işkencecileri kulübüne katılmalı.**

Ben West [22:18]

Olağanüstü Karakter Öldüren Beyler Birliği

Ben [22:19]

Ah. Alan Moore'dan nefret ediyorum.

Ben West [22:20]

NE? Watchmen!

Ben [22:21]

Ben West [22:22]

V for Vendetta!

Ben [22:23]

Film daha iyiydi.

Ben West [22:24]

İnek kartını teslim et, Watson.

Ben [22:26]

Soğuk ölü ellerimden zorla alabilirsin.

Ben [23:47]

Quicksilver.⁶⁸ Kuşkusuz

⁶⁸ Quicksilver, Marvel çizgi romanlarındaki bir karakter.

Ben West [23:48]

Tatlı biri olduğu için mi kuşkusuz?

Ben [23:49]

Quicksilver'in yakışıklı olduğunu mu düşünüyorsunuz, Bay West?

Ben West [23:52]

Ben bir heteroseksüelim, kör değilim.

Rogue'un favorin olduğunu sanıyordum?

Ben [23:53]

Onu seviyorum ama çoğunlukla işe yaramıyor.

Ben West [23:55]

Toad'la ilgili böyle hissediyorum.

Ben [23:57]

Ah! Marvel 1602'yi okudun mu?

Ben West [00:00]

Evet. Neil Gaiman'a selam olsun.

Ben [00:01]

Doktorun karısı. Tüm zamanların en iyi Doctor Who bölümü.

Ben West [00:03]

Harika bölümdür. En iyi bölüm?

Gümüş Kâbus.

Ben [00:04]

Siber adamları çok seviyorsun.

Ben West [00:07]

Onlar SİBER ADAM. Sevilmeyecek ne var?

Ben [00:10]

**Asimov'u gerçekten seviyorsun,
değil mi?**

Ben West [00:11]

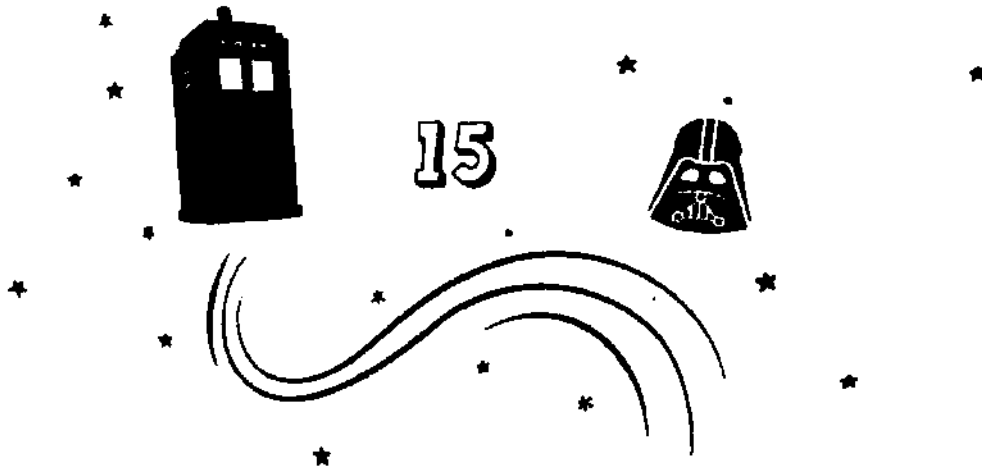
Asimov'u sevmeyen var mı?

Ben [00:14]

Yaptıkları için saygı duyuyorum...

Ben West [00:16]

İNEK KARTINI VER HEMEN.

Peter ellerini başının arkasında birleştirip, “Şimdiye kadar neredeydin, Brandon?” diye sordu. Yine yağmurlu bir gün ve kalabalık bir öğle yemeği idi. B, yanındaki kızın içeceğini devirmeden defterini açmaya çalıştı. Köşelerdeki renkleri birbiriy-le benzer etiketleri karıştırdı. Sayfa çevirme sesi öğrenci konseyi masasının yemek yeme, gülme ve sohbet uğultularını bastırdı.

“Dün itibarıyla,” diye açıkladı B, parmağını elle yazılmış sayılar sütununun altına koyarak, “Kırk yedi bilet sattık.”

Peter’in elleri tekrar kucağına düştü. “Ciddi misin?”

B olduğu yerde sindi ve genişçe esneyen Ben’e yalvarır gibi baktı. Bir gece önce bana gönderdiği son mesajın saatinden emin değildim ama ikimiz de kesinlikle normal yatma saatini geçmiştik. Yorgun kızımla okula getirmeden önce göz altı torbalarımı saklamak için annemin kapaticısından bir miktar aşırımtım. Öte yandan Ben, yataktan fırladığı gibi gelmiş, dağınık saçları ve çenesindeki diş macunu lekesi ile Amerikan Göçmen dersine geç kalmıştı.

Diş macunu şimdi yoktu neyse ki.

Ben esnedikten sonra, “Pekâlâ,” dedi. “Bugün sattıkların dâhil değil.”

Hepimiz kafeteryanın karşısına baktık; birinci sınıf görevlileri, süslü kış balosu levhalarından birinin altındaki kart masasında surat asıyorlardı. Bir köşede salata sosu lekesi kalmıştı. Kasa, sekreterin fizik dersi kitabı için bir kenara itilmişti.

“Bu iş patlayacak gibi değil,” diye bitirdi Ben, sodasına uzanarak.

B’nin yanındaki, adını bilmediğim ama ikinci sınıf saymanı gibi görünen kız, “Alt sınıflara açılsaydık, bu iş patlardı,” dedi. “Ceza alanların sayısına bakıldığında, dansa gidecek birkaç kişi bulabildiğiniz bile şanslısınız.”

“Evet,” dedi birinci sınıf başkanı, Beowulf⁶⁹ kitabının arkasından. “Sıralama listeniz var mı, çocuklar?”

Mary-Anne kafeteryadan uzak durduğu için masanın ne kadar şanslı olduğunu düşündüm. Avluda giderken onu ve Jack Donnelly’yi kütüphanenin yakınında tartışırken görmüştüm. Eğer burada olsaydı, kafeteryanın onunla alt sınıflardaki yöneticiler arasında çılglık çılgılığa bir ringe dönüşeceğine şüphe yoktu.

Peter alışılmadık bir güçle, “The Messina el kitabı, resmî etkinliklerin ilk ve son sınıflar için olduğunu açıkça belirtiyor,” dedi. Avuç içleriyle gözlerini ovuşturdu. “Politikayı değiştirme talebinde bulunmak için çok geç.”

Cornell, alt sınıflardan gelen isyankâr mırıltıları boğmaya yetecek kadar yüksek sesle, “Eh, Harper ve kendim için şimdiden bilet aldım,” dedi.

“Kendi biletimi alabilirdim,” dedi Harper.

“Mezuniyet balosunu ödeyebilirsin,” diye kıkırdadı Cornell. “O daha pahalı.”

“Ben de benimkini aldım,” dedi Peter. “Siz ne durumdasınız, çocuklar?”

⁶⁹ Beowulf, epik destanın ilk örneği olan Anglosakson destanı.

Korkunç bir şekilde yağ çektiği için yemesi zor olan ızgara peynirime dalmışım gibi görünmeye çalıştım. Yine de büyük bir ısırik alıp uzayan ekmek ve mum tadındaki turuncu peyniri özenle çiğnedim.

“Ben aldım,” dedi Meg şımarıkça. İçini çekti ve daha fazla masumlaşmak için gözlerini kırptı. “Ve Trixie boykot ediyor.”

Ona çenesini kapamasını söylemek yerine azı dişlerimden peynir kırıntısını çıkarmak için dilimi kullandım ve öfkeyle çiğnedim.

Peter’in çenesi düştü. “İmkânı yok. Gelmelisin Trix.”

“Gerçekten bilmiyorum,” dedim kalın bir sesle, parmaklarımı sayarak sebeplerimi sıraladım. “Partnerim yok, elbisem yok, isteğim yok, imkânı yok.”

“Ah, saçma,” dedi Ben sodasına doğru. Sesi şiddetle yankılandı. “Corny ve Harpsichord dışında hepimiz bekârlığa veda edeceğiz...”

“Korkunç takma adlar,” dedi Cornell.

Harper sırtarak, “Ben sevdim,” dedi. “Corny.”

Ben, bu söylenenleri umursamadan buyurgan bir şekilde kol-tuğunda arkasına yaslandı. “Lise deneyiminin en büyük klişesi nedir?”

“Evet, Trix,” diye tezahürat yaptı Meg, uzanıp kolumu beynimin yerinden oynadığını hissedene kadar sarstı. “Bekârlığa veda partisi olacak!”

“Bu, düşündüğünüz anlama gelmiyor,” diye mırıldandım.

“Hepimiz toplanıp senin biletini alabiliriz,” dedi Peter.

Beynim bıkıp usanmadan bir boşluk aradı. Kış balosu; anlamsız ve belli bir gruba hitap eden, spor takımı için düzenlenen bağış toplama etkinliğiydi. Finallerden iki hafta önce gerçekleşecekti. Kış balosundan mezuniyet balosuna kadar olan zaman dilimi riskliydı. Yüksek topuklu giyemeyecek kadar uzundum. Battlestar Galactica’nın tamamını tekrar izlemek istiyordum. Finallerimde başarılı olmam ve sıralamada üçüncü olmam gerekiyordu. Eğer sıralamayı geri alabilirsek tabii.

Ben, sodasını masaya çarparak, "Lanet olsun, bileti ben alacağım," dedi. Kabadayılığın ve uykusuzluğun altında baş döndürücü bir samimiyet yatıyordu. Odanın geri kalanı bir anlığına ortadan kayboldu, Ben'in baktığı tek şeyin ben olduğumu açıkça fark edebiliyordum. Harper ve Cornell arasındaki imrendiğim bakışın aynısıydı, sıcaklığını sadece benim hissedebildiğim bir aşk spotuydu.

Ben gülümsedi ve dişleri yavaşça ortaya çıktı. "Cesur ol, Watson. Bütün havalı çocuklar bunu yapıyor."

Korkak kalbim çarparak dişlerimi titretti. "Bunu değerlendireceğim. Herkes bir süre sussun, tamam mı?"

"Yeterince adil," dedi Harper, sırtışını gizlemeye çalışırken dudakları bembeyaz olmuştu. "Korkunç bir ortamla karşı karşıyayız, ha?"

Resmî olarak cuma gecesi, Watson evinde dışarıdan yemek söyleme gecesiydi. Mutfak masası beyaz istiridye kovalarıyla kaplıydı, annem, babam ve ben tabaklarımızı oturma odasına götürdük. Annemle ben, babamın Dune'un⁷⁰ her iki versiyonunu da izleme planını veto etmiştik, metal bebek bezinin içinde Sting'i görmenin bizi baharatlı patlıcan yemeğimizden koparacağını savunuyorduk. Bunun yerine Çin yemeği eşliğinde Fawltı Towers⁷¹ izlemek için yerimize yerleştik. Klasik BBC komedileri tüm öğünlerle iyi gidiyordu.

Boş tabağımı mutfaka geri götürdükten sonra koltuğa kıvrılıp GG Bea'nın ördüğü el örgüsü battaniyeye sarıldım. Sherry yanıma zıpladı, çenesini ağır bir şekilde kalçama yasladı ve parmaklarımın ucundaki sarımsak sosunu yaladı. İstemsizce kulaklarını kaşıdım.

⁷⁰ Dune, 1965'te Frank Herbert'in yazdığı, bilim kurgu roman.

⁷¹ Fawltı Towers, 1975 yapımı, iki sezonluk komedi türünde bir dizi.

“Biliyor musun,” dedi babam, yemek çubuklarını sehpanın üzerine koyarak. “Birleşik Krallık’ta bir üniversiteye başvurmalıydın. Burada yaşadığımız için asla gidemeyeceğimiz bir sürü gösteri var orada. Bir BBC kaynağına sahip olmak güzel olurdu.”

“İnternet var,” dedim. “Region free DVD⁷² oynatıcısı satın alsaydık, beni başka bir ülkeye göndermeniz gerekmezdi.”

“Doğru,” dedi babam. “Ama Amerika’da asla alamayacağımız tüm Doctor Who promosyon ürünlerini bir düşün.”

“Ah, Scotty.” Annem iç çekerek başını babamın omzuna yasladı. “Öyle deme.”

Babam kaşlarını çattı ve düşünceli bir şekilde annemin koluna dokundu. “Promosyon? Elli dolarlık saçmalık?”

İşaret parmağımı havaya kaldırarak güldüm. “Elli dolarlık saçmalıklara oy veriyorum.”

“Elli dolarlık saçmalık kazanıyor! Bom!” Babam zaferle havaya yumruğunu kaldırdı ve annem tekrar içini çekerek onun yanına iyice yerleşti.

“İşte bu yüzden oyun gecesi yapmayı bırakmak zorunda kaldık,” diye mırıldandı annem. Babam onun elini tuttu, parmaklarını birbirine kenetledi ve başının üstünü öpmek için boynunu aşağı eğdi. “P, pwned⁷³ içindir.”

Kıkırdadım. “Ve insanlar çocuklarına öğretmesine izin veriyor.”

Babam bana göz kırptı. “Öyle, değil mi?”

Pijamamın cebi titredi. Sherry, ben telefonumu alırken öfkeyle havlayarak, ikili koltuğun diğer kısmına sıçradı. Ekрана baktım ve Ben’in isminin belirdiğini görünce keskin bir nefes aldım.

Ailemin, televizyonda sahte Almanca bir şey geveleyen John Cleese’e odaklandığından emin olmak için onları kontrol ettim, sonra mesajı açtım.

⁷² Region free DVD, oynanan bir oyunun ya da izlenen bir filmin ülkedeki tüm oyuncular tarafından aynı sunucu üzerinden oynanmasını ya da izlenmesini sağlayan DVD oynatıcı.

⁷³ “Pwned, klavyede “O” ve “P” harfleri yan yana olduğu için sahip olunan (owned) kelimesinin yanlış yazılması sonucu ortaya çıkan bir kelime oyunudur. Oyun dilinde, yenilgi anlamına gelir.

Ben West:

Kış balosuna gel.

Gizlice yanıt yazarken telefon ellerimde titriyordu. Teknik olarak, Watson film gecesinin elektronsuz kuralı bir şeyi yalnızca ilk defa izlediğimiz zamanlar için geçerliydi ve Fawtly Towers'ın her bölümünü en az yüz kez izlemiştim. Yine de ailemin ne yaptığını fark etmesine gerek yoktu.

Ben:

Neden?

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve telefonu battaniyenin altına koydum. Tekrar titrediğinde yerimde sıçradım.

Ben West:

Çünkü saçma sapan olacak.

Kafamın içi haykırırken kahkahamı sakladım, *Battlestar Galactica izliyor!* Ona, dizinin sonu hakkında ne düşündüğünü hemen sormaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Daha sonra yakasına yapışmak için aklıma bir not alarak battaniyenin altından hızlıca mesaj yazdım.

Ben:

Biliyorum. Bu yüzden gitmek istemiyorum.

Haftanın her günü kafeteryada

tek başıma oturabilirim.

Neden resmi kıyafet giyeyim?

Hemen cevap verdi.

Ben West:

Gelmeni istiyorsam neden yalnız olasın?

Harfler bulanıklaşana kadar mesajı tekrar okudum. Dansa gidersen ne olacağını ilk düşündüğümde, tek başıma oturup punch içer ve herkesin gecesinin nasıl geçtiğini merak ederek vakit geçiririm diye düşünmüştüm. Ama yalnız olmayacaktım. Ben, gözlerimi duvara dikmeme izin vermezdi. Benimle oturur, etraftan benim kadar rahatsız olur ve en iyi Marvel süper kahramanı ya da hangi öğretmenin suç geçmişi olma ihtimali olduğu hakkında bir sohbet açardı. Ebeveynlerimiz tarafından çekilen fotoğrafları ya da kıyafetimize geçirilen çiçekleri konuşma zahmetine girmezdik. Doctor Who'daki edebî kinayeler hakkında bağırarak karşılaştırma yapabiliydik ve bunun için evden ayrılmaya değermişti.

Ve eğer evde kalırsam arkadaşlarımla zaman geçirmeyi özlerdim. Meg'in ona eşlik etmesi için kimi kandırdığını görmek isterdim. Cornell ondan yavaş dans etmesini istediğinde Harper'ın kıkırdadığını ve kızardığını görmek isterdim. Peter'ın kızlarla konuşmamak için dizini bahane edip etmeyeceğinden emin olmak isterdim.

Ben'i takım elbise içinde görme fikrine de karşı değildim.

Ellerimi esnerttim ve yavaşça mesaj yazdım.

Ben:

Bir kola ısmarlarsan anlaşırsın.

Ben, gülen yüz emojiyle yanıt verdi.

Ben West:

Diyet kola mı, normal mi?

Oturuşumu dikleştirdim. "Anne, baba? Harçlığımın bir kısmını şimdi almam mümkün mü?"

Kaşlarını kaldırdılar. Annemin ağzı *hayır* diyecek gibi açılmıştı ki babam, "Neden şimdi istiyorsun?" diye sordu tereddütle.

"Bilmiyorum." Telefonumu cebime geri koydum ve battaniyeyi koltuk altıma kadar çektim. "Bir balo elbisesinin fiyatı ne kadar?"

Fazlasıyla şaşırdılar. Annemin ağzı açık kaldı ve babam ellerini yanaklarına koyarak şaşkınlığını belli etti. Disney World'deki Başkanlar Salonu'nun elektriğini kestiklerinde ne olduğunu görmek gibiydi. Beni korkutuyorlardı.

"Ee, ne diyorsunuz?"

"Balo elbisesinin parasını biz verebiliriz," dedi babam hızlıca. Emin değildim ama göz bebeklerinde, parlayan kamerasının görüntüsünü hayal edebiliyordum. Babam, anneme yandan bir bakış attı. "Jeanie?"

"Evet," dedi annem, kendini sersemlemiş hâlden kurtarıyormuş gibiydi. "Tabii ki. Ne zaman alman gerekiyor, Trix?"

"Kış balosu iki hafta sonra, yani o zamana kadar almam lazım. Sanırım Harper ve Meg bu hafta sonu alışverişe gitmek istiyorlardı ama erteleyebilirim..."

"Bir randevun var mı?" diye sordu babam.

Battaniyeyi açtım ve ayağa kalktım. "Bu kadar soru yeter. Harper'ı arayacağım ve alışveriş merkezine ne zaman gideceklerini öğreneceğim."

Koridorda odama doğru giderken annem, "Sanırım öyle demek istiyor," dedi.

"Tamam artık, bu konuda konuşmayı bırakabilirsiniz," diye omzumun üzerinden seslendim.

"Ah, kesinlikle öyle demek istiyor," diye sesli bir şekilde fısıldadı babam. "Aşk acısı."

"Tanrım, keşke kardeşlerim olsaydı." Odamın kapısını çarptım.

Meg [21:42]

Aman Tanrım! Evet! BEKARLIĞA VEDA PARTİSİ!

Ben [21:45]

Tamam, bu ifadeyi Google'da
aramana ihtiyacım var.

Meg [21:47]

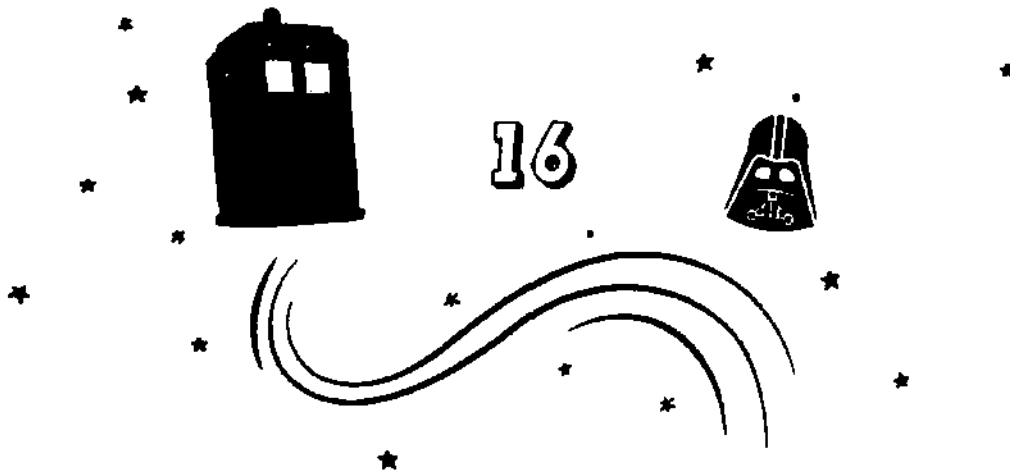
**STRİPTİZCİLER OLMADAN
BEKARLIĞA VEDA PARTİSİ!**

Ben [21:47]

Sabah görüşürüz.

Meg [21:48]

!!!!!!!!!!!!!!

“Son kez söylüyorum,” dedim başımı ellerimin arasına alarak, “Bu, bir gelinlik.”

Meg iki yana savrularak on kiloluk dantelin dizlerinin etrafında uçuşmasına ve dalgalanmasına izin verdi. “Ama çok kısa bir gelinlik.”

“Bu, evlilik için tasarlandığı gerçeğini değiştirmez.” İç çektim, son yirmi dakikadır sıkışıp kaldığım pelüş sandalyede döndüm.

Harper bu alışveriş için dört saat ayırdığını duyurduğunda, Orange Julius⁷⁴ ile ilk büyük mağaza arasında bir yerde, Meg ve Harper’la elbise alışverişine gitmeyi kabul ettiğime pişman olmaya başlamıştım. İkinci büyük mağazada Meg, burnu açık ayakkabılara atılınca pişmanlığım daha da artmıştı. Ve şimdi, üç numaralı mağazada, acil servise götürülmemi gerektirecek ama ölmeme sebep olmayacak kadar elbise pulu yemeyi planlayarak kendimi meşgul ediyordum. Bu da Meg’in denediği son elbiseyi yutma ihtimalimi ortadan kaldırıyordu.

Harper, gözlüğüyle aynı pembe tonlarında, *cupcake* benzeri bir elbiseyle soyunma odasından çıkarak, “Çok güzel bir elbise, Meg,” dedi. “Ama mor bir şeyler istemiyor muydun?”

⁷⁴ Orange Julius, Amerika’da bir içecek dükkânı zinciri.

“Sanırım haklısın,” dedi Meg, apaçık bir özlemle eteği okşayarak. “Bir sonrakini deneyeceğim.”

Harper’ın yanından geçti ve beyaz elbise içinde soyunma odasına girdi.

“Çok güzel,” dedim Harper’ın elbisesini işaret ederek.

“Ah, lütfen. Tatlı Cadı Glinda’ya benziyorum.” Yanımdaki sandalyeye bıraktı kendini, spor ayakkabılarının ucu elbisesinin parıldayan eteğinin altından görünüyordu. “Bir şeyler deneseydin, bu senin için daha keyifli olabilirdi. Burada nefret etmeyeceğin bir şey olmalı.”

“Sanırım,” diye homurdandım.

Harper sandalyesinde döndü, eteklerinin ağırlığı bunu zorlaştırıyordu. Kendini daha rahat bir pozisyona soktu. “Bu işlerle ilgilenmediğini biliyorum. Ama burada olduğun için gerçekten heyecanlıyım. Çoğu insan annesiyle elbise alışverişine gider...” Geri çekildi ve kendi duygusallığına gözlerini devirdi. “Bunu en iyi arkadaşlarımla yaptığım için mutluyum.”

Bütün gün ne kadar sabırsız olduğum için suçluluk duyarak, “Elbette,” dedim. Harper’ın bu seçeneğe sahip olmasının ne kadar önemli olduğu aklıma bile gelmeden, ailemin bana alışverişte eşlik etme tekliflerini reddetmişim. Bay Leonard, Harper’a kredi kartını ve harcamaları için yüklü bir bütçe vermişti.

Yine de, annesi hayatta olsaydı Harper’ın hayatının nasıl olacağını merak ettim. Bayan Leonard üçümüzü de alışveriş merkezine götürür müydü? Onunla ilgili hatırladığım tek şey, beline kadar gelen uzun, sarı saçlarıydı. Onu ilk gördüğümde Harper’a annesinin Carol Danvers’a, yani orijinal Bayan Marvel’e benzediğini söylemişim.

Anaokulunda taktığı büyük baykuş gözlüğünün üzerinden, “Hayır,” demişti Harper, kaşları çatılmıştı. “Babam onun yetişkin bir Supergirl olduğunu söylüyor.”

Harper’ın sonbahar festivali kostümünü düşündüm ve gözlerimi yere diktim.

“Her zaman seninleyiz, Harper.”

“Biliyorum.” Güldü. “Ve sensiz dans olmazdı. İstersen kot pantolonla bile gelebilirsin.”

Aramızdaki kolçağı okşayıp sandalyeden kalkarak, “Olmaz,” dedim. “Elbise aramaya geldim. Sanırım fena olmayan bir şeyin izini sürmeye çalışacağım.”

Harper burnunu bana sürttü. “Ben de. Bu şey fena kaşındırıyor.”

Giyinme alanından çıkıp floresanla aydınlatılmış, aşırı parfümlü abiye elbise raflarına doğru yürüdüm. Ben pullardan ve dantellerden oluşan bir gökkuşağının yanından geçerken askılar birbirine çarpıp takırdıyordu. Fırfırlı şeyler giyen tiplerden biri değildim. Yapay elmas, çiçeklerden yapılmış kayışlar, büzgülü etekler bana göre değildi. Beni tatlıyla, disko topuyla ya da Toddlers&Tiaras⁷⁵ yarışmasında aşırı büyümüş bir yarışmacıyla karıştıracak hiçbir şey yoktu.

Bir raf dolusu siyah elbise buldum. Siyah, güvenli görünüyordu. Hemen *bana bak!* diye bağırmıyordu. Ve ayrıca ona uygun bir renk ayakkabı alma zorunluğu yoktu. Rastgele birkaçını koluma doladım ve soyunma odasına, boş bir bölmeyle doğru yürüdüm.

Tişörtümü ve kot pantolonumu çıkarıp ilk üç elbiseyi denedim ama boşunaydı. Giderek artan bir hüsrarla her birini askılarına geri attım. Bir sonraki elbiseye uzandığımda, yığılan kıyafetlerimin altında bir yerde telefonum titredi. Telefonumu arayıp buldum ve Ben’den bir mesaj geldiğini gördüm.

Ben West:

Yeni ceza alan kimmiş öğrendim.

Ben:
Kim?

⁷⁵ Toddlers&Tiaras, çocukların yarıştığı bir güzellik yarışması.

Öfkeyle topuğumu yere vururken mesajı gönderdim. İki gün boyunca hiçbir yeni bilgi gelmemişti, yeni bir kopya olayı yüzünden sıralamanın düştüğüne dair teorimden vazgeçmiştim. Birisi ceza almış olsaydı, haber çok çabuk yayılırdı.

Ben West:

Jack Donnelly

“Ne?” dedim sesli bir şekilde ekrana doğru, yanıt yazmaya başladım. Tabii ya, Jack Donnelly kötü niyetli biriydi ama yine de bir Donnelly’ydi. Donellyler hile yapmazdı. Gerek duymazlardı buna.

Tabii ki, bu The Mess’in öğrenci grubunun çoğu için söylenbilirdi.

Sıralama düştüğünden beri Jack’i görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım. Haftalardır sürekli olarak öğle yemeğini es geçiyordu. Bilgisayarının başına oturup bizden kaçarken kütüphaneye gizlice yiyecek soktuğunu sanıyordum. Onunla karşılaştığımda kesinlikle ders çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Ama belki de kopya çekmek ve ders çalışmak eşit derecede zorlayıcıydı.

Ben West:

Peter, bana ve Cornell’e söyledi.

Bilmememiz gerekiyor.

Ailesi suçlamalara itiraz ediyor.

Ben:

Bunu yapabilirler mi?

Ben West:

Onlar Donnellyler. İstediklerini yapabilirler.

Ben:

Görünüşe göre, evet.

Haber verdiğin için sağ ol.

Telefonumu kıyafetlerimin üzerine geri fırlattım ve külotumla olduğumu hatırlamadan önce kabinden dışarı koştum. En yakın askıdaki elbiseyi kaptım ve kafama geçirdim.

“Meg? Harper?” Kabinden seke seke çıkarken arka fermuarımı açıp kızlara seslendim.

İki kapı açıldı ve kızlar koridora fırladı. Meg normal kıyafetlerini geri giymişti, elinde bir parça mor tül vardı.

“Ah, Trixie,” diye bağırdı. “Güzel görünüyorsun!”

“Ha?” Kendime baktım. Üzerime geçirdiğim siyah, askısız elbise gerçekten güzel olmuştu. Ve pastaya benzemiyordum. “Ah. İyi. Hayır. Sıralamanın düşmesinin nedeni Jack Donnelly. Yeni ceza alan kişi o.”

Harper tökezledi, eteğine takıldı. Kumaşı tuttu ve spor ayakkabılarının üzerine kaldırdı. “Jack mi?”

Meg ayağını yere vurdu, yanakları öfkeli bir pembe tonuna büründü. “Yani, Peter neler olduğunu biliyordu!”

“Eğer işin içinde bir Donnelly varsa bunu araştırmaları gerekecek,” dedi Harper. Durdu, nefes nefese o kadar hızlı konuştu ki bozuk motor gibi bir ses çıkardı. “Donnelly ailesi okula çok para bağışlıyor. Peter ve Jack’in ebeveynleri de The Mess’te okumuş. Üçüncü veya dördüncü nesil mezunlardan.”

“Ama Jack yapmış olabilir,” dedi Meg. “Biliyorsun o... Jack.”

Harper kaşlarını çatı. “Kaba biri olması onu bir dolandırıcı yapmaz.”

“Belki de dolandırıcı olmak onu kaba yapıyordur,” dedim.

Meg elbisesine daha çok sarıldı. Tülün altına gizlenmiş yapay bir elmas gördüm. “Zavallı Peter. Sana haber verdiğinde üzgün görünüyor muydu?”

Kızların bu bilgiyi Peter’dan başka birinden alacağını varsayacaklarını fark etmeden önce şaşkınlıkla Meg’e baktım. Harper beni yalan söyleme zahmetinden kurtardı.

“Elbette üzgündür. Kardeşi bunun için atılabilir.”

“Cornell ve Ben onunla beraber,” diye ekledim çabucak. “Yani, en azından bu haberin üstesinden tek başına gelmiyor.”

Harper düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı, düşüncelere dalmış gibi mırıltılar döküldü ağzından. “Pazartesi günü ofisine götürmesi için babama biraz kurabiye yapacağıma dair söz verdim. Peter için de biraz fazladan yapayım. Cornell’e neli yapacağımı sorayım. Belki fıstık ezmesi iyi olabilir.” Aklındaki yapılacaklar listesindeki bir dizi söylenmemiş maddeyi başıyla onayladı. Kendini normale döndürerek buyurgan bir şekilde bana tepeden aşağı baktı. “Bu elbiseyi alıyorsun, değil mi?”

“Sanırım evet.” Başparmağımı yandaki dikişte gezdirerek eteğimi düzelttim. “Sanırım burasında bir değişiklik yapabilirim. Biraz daha genişletip, bana özgü bir şey katabilirim. Sonbahar festivali için bir şeyler alırken havalı bir Star Wars kumaşı görmüştüm.”

Meg’in gözleri büyüdü. “Elbiseyi kesecek misin?”

Eteği hafifçe hareket ettirdim. Boyasız ayak tırnaklarıma süzülen siyah bir su gibiydi. “Kesmemeli miyim?”

“Hayır, hayır,” diye nefesi kesildi Meg’in. “Sadece... Bu çok havalı olacak.”

“Resmî kıyafetine bir tişört eklemek gibi. Tam Trixielik bir şey,” diye onayladı Harper. Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve saçlarının dağılmasına izin verdi. “Sanırım, o ilk pembe elbise için geri döneceğim. Yemek katında beklemek ister misiniz?”

“Ah! *Funnel cake*’ten⁷⁶ alabiliriz!” diye bağırdı Meg.

“Ve limonata.” Harper sırtıttı.

“Şimdiye kadarki en iyi plan,” dedim gülerek. “Biri fermuarımı açsın ki tekrar normale dönebileyim.”

Bilinmeyen Numara [18:33]

Hey, ben Peter. Kardeşimin uzaklaştırıldığını duydun mu?

Cornell’e sana, Harper’a ve Meg’e haber verebileceğini söyledim. Allem herkesin bilmesini istemiyor.

⁷⁶ *Funnel cake*, bol yağda kızartılmış, hamurdan yapılan ve aslen Amerika’ya özel bir tatlı.

Ben [18:35]

Duydum. Üzgünüm.

Peter [18:42]

**Önemli değil. Dün 5 ve 6'dan itibaren
tüm ödevleri toplamaya çalışıyorum.
Programlama Dilleri notlarını
senden alabilir miyim?**

Ben [18:43]

**Tabii. Bunları yazmam için
bana bir saat verir misin?**

Peter [18:48]

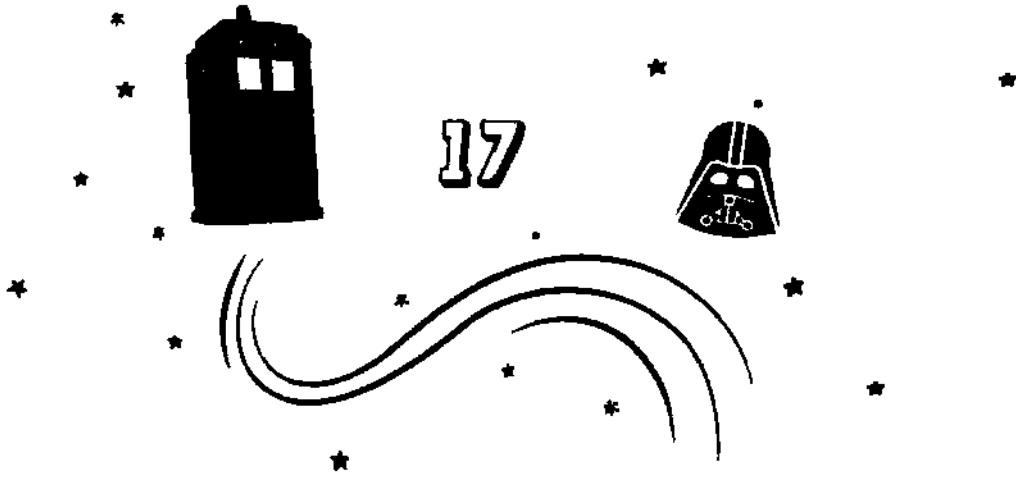
Teşekkürler x 10⁻¹⁰⁰⁷⁷

Ben [18:51]

Rica ederim googolplex.⁷⁸

⁷⁷ Googol, matematikteki büyük sayılardan biridir ve 10¹⁰⁰'e eşittir.

⁷⁸ Googolplex, 1 rakamının ardından gelen bir googol sıfırla yazılan sayıdır.

“**V**e böylece,” dedi Bay Cline, sivri tırnaklı parmaklarının arkasından, “The Messina ve personeli adına hepinizden kendinizi korumanızı rica ediyorum. Derslerinizde zorluk çekiyorsanız veya aşırı uç bir şey planlıyorsanız, lütfen bir özel öğretmenden veya okul psikolojik danışmanından yardım isteyin.”

Arkamdan küçümseyici bir ses geldi. Bileğimde takip ettiğim nottan başımı kaldırıp arkamı döndüm ve Ben’in, alaycı gülümsemesini saklamaya çalıştığını gördüm. Başını yana eğdi, tek görebildiğim şey gözlerini, parlak beyazı görünene kadar devirdiğiydi.

Cline, her zamanki gibi sesini abartılı bir şekilde yükselterek, “Yardım istemekte utanılacak bir şey yok,” diye devam etti. Bir kahkaha patlatarak tekrar önüme döndüm. “Ve aldığınız düşük notlara hızlı bir çözüm yok. Çalmak zorunda kaldığınız bir not, sol üst köşeye kırmızı harfle yazılmış olsun ya da olmasın, kişisel bir başarısızlıktır. *Fide et veritate*, çocuklar. Hakikat ve sadakat. İkisi de sonunda ortaya çıkacak.”

“Ve,” derken sanki ciddi olmak ellerini lekelemiş gibi birbirine çarpıp tozlarını silkeledi. “Söyleyeceklerim bu kadardı. Lütfen asimilasyon fikrine özellikle dikkat ederek *McCune* makalesini okumayı unutmayın. Yarınki sınavda bu makaleden soru çıkabilir de çıkmayabilir de.”

Tam o sırada zil çaldı ve herkes ayağa fırladı, sırt çantalarını ve kabanlarını telaşla kaptılar.

“Bunların hepsi, Jack internetten bir makale çaldığı için oldu,” diye homurdandı Ben, yolda bize eşlik ederken.

“Ben,” dedi Harper fısıldadığını sanarak. Etrafında birileri kulak misafiri oluyor mu diye bakındı. Sesini o kadar alçaltmıştı ki, dişlerinin arasından mırıltılar çıkıyordu. “Peter’in bu haberin yayılmasını istemediğini biliyorsun.”

“Peter’in istediği şey ve Jack’in istediği şey alakasız,” derken sırt çantasını ayarladı ve Harper’la Cornell bizi sınıftan çıkarırken takip etti.

Yürüyen öğrenci kalabalığının içine girdik. Cornell tıraşlı kafasını avludan koridora geçen Brad Hertz ve Nick Conrad’ın olduğu yere doğru eğdi. “Brad ve Nick zaten insanlara Jack’in ceza aldığını söylüyor. Buraya geldiğimde Mary-Anne ile konuşuyorlardı.”

“Jack’i miskin bir Che Guevara’ya çevirmeyi mi umuyorlar?” diye sordum. “Bu tişörtü giymezip.”

Harper yürürken saç bandını agresif bir şekilde kafasından çıkardı ve yeniden taktı. “Başkalarının bu konuda konuşması önemli değil. Bu söylentiye desteklememize gerek yok.”

“Bu bir söylenti değil,” diye konuya dikkat çektim, son sınıfların çoğu öğle saatlerini Jack Donnelly’nin dedikodusunu yaparak geçiriyordu.

Harper beni görmezden geldi ve çenesini Cornell’a yasladı. “Peter için çikolatalı kurabiye yaptım. Sever, değil mi? Yulaf ezmesini sevdiğini söylediğini biliyorum ama babam...”

“Tanrım, Harpo.” Ben inledi. “Jack kanser falan değil. Donnelly olduğu için baskı altında sadece.”

“Suratsız bir pislik olmanın bedelini ödüyor,” dedim. “O; Loki, Peter ise Thor.”

“Kostümleri eksik,” dedi Ben.

“Ve Tom Hiddleston’ın seksiliğinden mahrum.”

Ben alay etti. “Dostum, Peter’in uçabilen bir miğferi sallamasını isterdim.”

“Bir ipucu olarak ona bir çekiç alabilirsin,” diye önerdim.

Harper kısa bir süre sustu. Eğer gözlüğünü çıkarıp bizi lazer ışınli bakışlarıyla vurabilseydi, bunu yapardı. “İkiniz tamamen çekilmezsiniz. Sadece birbirinizle uğraştığınızda çok daha iyiydi.”

Sabırlı bir şekilde kaşlarımı havaya kaldırdım. “Keyfin bilir.” Harper’in cevap vermesini beklemeden Ben’e döndüm. “Benedict, insansız bir *Muppet*’ın tüm inceliğine ve entelektüel kapasitesine sahipsin.”

Ben’in dudağının köşeleri seğirdi. “Hepimiz *Skeksis* olamayız. *Gelfingler* geri kalanınızı yok ettiğinden beri zor olmalı.” Harper’a dönüp baktı. “Daha iyi mi?”

Güldüm. “Oyun parkı olayını gündeme getirebiliriz ama bence zorlama olur.”

Harper ters ters baktı, görünüşe göre Cornell’in gülmemek için kendini zorladığının farkında değildi. Bize tehditkâr bir şekilde parmağını kaldırdı.

“Bunun yüzünden ikinci derse geç kalırsam, ikinize de öğle yemeğinde kurabiye yok.” Arkasını dönerek uzaklaştı.

“Zor ama adil,” dedi Cornell. “Masumlara atıp tutmaya başlamadan önce ona yetişsem iyi olacak.”

Harper’ı koridora kadar takip ederek peşinden koştu. Ben’le kıkırdıyorken güvenli bir mesafeden onları takip ettik.

“Siyah Kristal⁷⁹ etkisi mi?” diye sordum. “Modası geçmiş bir yöntem. Çok sağlam.”

“Ben sadece sana önayak oldum. Umarım kurabiye yeme hakkımız vardır.”

“Umarım. Kurabiyelerin içine M&M’s koydu. Meg birazını bize *gizlice* verecek çünkü şakalaşmayı seviyor. Yalancı Kedi gibi davranmak dışında. Hâlâ *yalan* demeyi reddediyor.” Koridorun

⁷⁹ Siyah Kristal, 1982 yapımı film.

kapısına geldiğimizde Ben'i dirseğimle dürttüm. Sol tarafı işaret ettim. "Ekonomi dersine gidiyorum. Yaşasın, Üçüncü Dünya siyaseti."

Kafasını sağa çevirerek karşı sınıfı işaret etti. "Cinsiyet Rollerini dersim var. Meg'e kurabiyeler konusunda soru sormaya başlayacağım. Görüşürüz."

Uzanıp elimi tuttu ve nazikçe sıktı. Nefesim tılandı ve o, beni bırakıp koridorda ilerlemeye başlamadan önce boğulurcasına, "Görüşürüz," demeyi başardım.

İkinci derse doğru koşarken, vücudumda hissettiğim bu bana yabancı gelen sıcaklığı hapsederek ellerimi ceplerime soktum.

Cornell, yarım kalan kurabiyeyi kaldırarak, "Bu," dedi, "Güzel bir kurabiye."

"Çok iyi," diye onayladı Ben, gömleğindeki kırıntıları silkeledi.

Peter, ironik olmayan bir şekilde ağzına bir tane daha kurabiye atıp zevkle çiğnerken, "Bana kurabiye getirmek zorunda değildin," dedi. "Ceza alan ben değilim."

Oturma düzenine bağlı kalarak, öğrenci konseyinin meraklı kulaklarından uzakta, kafeteryadaki eski masamıza kurulduk. B'yi çalışma arkadaşlarının kucağına bıraktığım için kendimi ne kadar suçlu hissetsem de biraz mahremiyet güzeldi.

Harper, bir hükümdar edasıyla burnunu havaya kaldırdı. "Bu, senin de stres altında olmadığın anlamına gelmiyor."

Peter hak verircesine başını salladı ve biraz çaba sarf ederek yutkundu. "Gergin bir süreç. Üzülen sadece annem ve babam değil. Bütün ailem buradan mezun. Yani, ailenin yarısı Jack'in mirası mahvetmesine, diğer yarısı da The Mess'in bir Donnelly'nin kopya çektiğini düşünmesine kızgın."

Meg'in topuğu bileğime çarptığında fena bir acı patladı içimde. Ona dik dik bakmak için başımı çevirdim ama o sadece rimelli kirpiklerini yavaşça ve dikkatlice kırıştırarak bana baktı.

Tepsinin üzerinden bir kurabiye alıp kenara bıraktı. Kaşları biraz çatıldı.

“Pekâlâ,” dedim rüşvet olarak sunulan kurabiyeyi isteksizce alırken, “Jack kopya çekti mi?”

Harper bana gözlerini kısarken Peter öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı. Kurabiyesini parmaklarının arasında döndürerek çatlamış şeker kabuklarını inceledi.

“Bilmiyorum,” dedi. “Jack sürekli *çözülecek* deyip duruyor. Bu, ailemizin toparlanmasını beklediği anlamına mı geliyor yoksa gerçekten masum mu, bilmiyorum. Makalelerinden birinin geçen yıl teslim edilen bir şeyin kopyası olduğunu söylüyorlar. Ama ilkinin yazan kişiyi hiç duymadım daha önce. Geçen yıl burada okuyan bir kız olduğunu söyledi. Artık Brown’da birinci sınıfta.” Bir ısırtık daha aldı ve mahcup bir şekilde yüzünü buruşturdu. “Emin olmak için kızı araştırdım.”

“Jack’in haklı olduğundan eminim,” dedi Harper, birinin bunu kesinlikle ilk kez söylediğini kabul etmek için duraksamadı. “Bu olay kendi kendine *çözülecek*. Orijinal makaleyi yazan kişiyi tanımıyorsa, nasıl kopya çekmiş olabilir ki? Okulun etrafında uçuşan eski makale kopyaları yok zaten.”

“Kampüste bilmediğimiz bir karaborsa yoksa, dediğin doğru,” dedi Ben sevecen bir tavırla.

“Elinden kurabiyeleri aldırma,” dedi Harper.

Meg sandalyede öne doğru kayıp sesini bir fısıltıya dönüştürerek, “Hayır, haklı olduğu bir nokta var,” dedi. “The Mess, dâhiler için bir okul. Kötü niyetli olayları engelleyemezsin.”

“Başboş inekler, süper kötülere dönüşür,” dedim.

Ben masanın karşısından bana sırtıttı. “Bunu sevdim. Başboş inekler.”

“Harper’in babasının sözü bu.”

Harper kısa aralıklarla nefes alıp vererek, “Bu aptalca bir hata,” dedi. “Büyük bir hata. Komplolar uydurmaya başlamak için bir neden yok...”

“Peki ya Ishaan ve Alex?” Cornell, Harper’a sormuştu. “Ya Ken Pollock? Hepsi de kopya çekmediklerini söylediler.”

“Belki de çekmediler. Uzaklaştırılmadılar, değil mi?” Harper kafeteryanın üç farklı yönünü işaret ederek masalardaki üç cezalı çocuğu gösterdi. Alex, Mike Shepherd ve oyunculuk kulübünün geri kalanıyla beraber oturuyordu. Ken, Brad Hertz’e bir şeyler fırlatırken basketbol takımındaki çocuklardan biri telefonunu masanın altında tutuyor, gizlice fotoğraf çekiyordu. Ishaan kapağında robot olan bir roman okuyordu.

Cornell inanılmaz bir kahkaha attı. “Ne düşünüyordun ki? Sadece son sınıflara denk gelen, rastgele dört kere hata mı yapıldı?”

“Neden en kötüsüne inanmak istiyorsun?” Harper öfkeyle karşılık verdi ve Cornell’le yüzleşmek için bankta yan tarafa döndü. Çillerinin altına pembe öfke lekeleri yayılırken gözlüğünü burnunun yukarisına itti. “Herkes cezalıların suçlu olduğunu varsayıyor ancak hiçbir kanıt yok ortada. Bir aksaklık olabilir veya öğretmenler emek hırsızlığının olduğunu söylemek için acele etmiş olabilir. Hepimiz aynı dersleri alıyoruz, aynı notları tutuyoruz ve aynı kitapları okuyoruz. Bazı öğrencilerin makalelerinde benzer ifadeler kullanması oldukça mümkün.”

“Ama bu mantıklı değil!” diye bağırdı Cornell.

Harper’ın çenesi titredi, alt dudağını sarkıttı; dişlerinin uçları elektrikli testerenin kenarı gibi görünüyordu. “Pardon?”

Meg bana bir bakış attı, onun da Harper’ın çılgına dönmesinden hemen önceki uğursuz müziği işittiğini biliyordum. Kısa süre sonra elleri pençelere dönüşecek, omuzları titreyecek, sevdiğimiz çilli ve gözlüklü sarışın kız, telekinetik öfkenin yükselen cehennemine dönüşecekti.

“Mantıklı değilmiş,” diye tekrarladı Harper tehditkâr bir şekilde. “Yani, bana Jack’in hiç tanışmadığı bir kızla aynı bakış açısını kullandığı ve okul yönetiminin onu ibret olsun diye cezalandırmaya karar verdiği gerçek bir olay olmadığını mı söylüyorsunuz?”

Peter parmaklarını masaya vurdu, çıkardığı sesle Mors alfabesiyle acil yardım çağrısında bulunduğunu sandım. “Çocuklar, tartışmaya gerçekten ...”

“İşte,” diye hırladı Harper, gözlerini Cornell’den ayırmadan kurabiye kutusunu ona doğru iterek. “Gerçekten herhangi bir kanıt olsaydı, sözde yakalanan dört çocuğun da hemen okuldan atılmayacaklarını mı düşünüyorsun?”

Cornell onun ellerine uzandı. “Harper, seni seviyorum ve herkesin içindeki iyiye inanmak istemeni de seviyorum ama...”

“Yapma,” diye sözünü kesti Harper, Cornell’den kendini uzaklaştırırken parmaklarını şaklattı. “Bana yaranmaya çalışma, Cornell Aaron. Lanet soruma cevap ver.”

Ben’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzını oynatarak, “Lanet?” dedi. İç çektim, öğrenci konseyi masasında oturmadığımız için duyduğum sevinci zihinsel olarak geri çektim. Harper, birinci sınıf öğrencilerinin önünde asla kontrolünü kaybetmezdi. Bir dahaki sefere, B’nin bizimle oturduğundan emin olacaktım.

“Bence Ken’i sadece azarladılar ki basketbol oynamaya devam edebilsin. Geçen yıl Ben’i dövdüğünde de aynı şeyi yaptılar,” dedi Cornell düz bir sesle.

Ben, bir kurabiye daha alarak, “Ah, anılar,” dedi. “İnsanların gerçek hayatta girdaplar oluşturabileceklerini bilmiyordum.”

“Girdap da ne?” diye sordu Meg.

“Ken, Ben’in kafasını tuvalete yapıştırdı,” dedi Peter.

“Ve sifonu çekti,” diye ekledi Ben.

“Bu iğrenç,” dedi Meg olduğu yere sinerek.

Cornell, sesini duyurmak için daha yüksek sesle konuşarak, “Kenneth’i kopya çektiği için okuldan atmamak herkese kötü örnek oldu,” diye devam etti. “Yani, Mendoza’nın yapabileceği en fazla şey, diğerlerini okuldan uzaklaştırmaktı. Bu, kimseyi masum yapmaz. Demek ki yönetim yumuşak bir yol izlemiş ve daha kötü davranışların önünü açmış.”

Harper saçlarını omzunun üzerinden geriye atarak kıkırdadı. “McCarthycilikle⁸⁰ kurulan bariz paralellikler saçma mı? Suçlu görünen herkes suçlu mu?”

“Evet, devam edeceğim ve tesadüfün sözlük tanımını kullanacağım. Bu, tekrar tekrar olan bir şey değil,” dedi Cornell. “İnsanlar, başkalarının çalışmalarına benzeyen makaleler yazmazlar.” Yanakları hafif bir tıslama eşliğinde yavaşça soluduğu nefesle şişmişti. “Üzgünüm, Peter. Kardeşinin okuldan atılmayı hak ettiğini söylemek istemiyorum.”

“Hayır, anlıyorum,” dedi Peter. “Kopya çektiyse, burada kalmamalı. Ben böyle olmasını...”

“Niye ya?” diye patladı Harper. “Neden okuldan atılmalı?”

Peter panikle hareketlendi ve yardım ararcasına masanın etrafına baktı. Cornell gözlerini sımsıkı yumarak bu savaştan çekildi.

“Çünkü,” dedim, bir kara mayınını geçmenin tüm özeni ve inceliğiyle, “Akademik suç, The Mess’in bir numaralı kırmızı çizgisi. Ya da herhangi bir okulım.”

Harper saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi öne eğildi. Meg sanki Harper’ın masanın üzerinden atlamasına engel olabilirmiş gibi titreyerek bana yaklaştı.

“Burada bize uyguladıkları çılgınca baskıyı başka kimse düşündü mü?” Harper, gözlüğünün arkasında vahşi bir parıltıyla tısladı. “Diğer son sınıfların şu anda ne yaptığını biliyor musunuz? İlk kez Jane Austen okuyorlar. Cebir dersi alıyorlar ve her gece uykularını alıyorlar. En son ne zaman sekiz saat uyudunuz?”

Masanın üzerinden özlem dolu bir sessizlik geçti. Temmuz ayında bir öğle vakti uyandığımı çok uzaklardan hatırladım.

“Ama biz normal son sınıf öğrencileri değiliz,” dedi Meg yumuşak bir sesle. “Farklı olduğumuz için buradayız.”

Harper, “Dâhiler her yerde,” dedi. “Diğer okullar, öğrencileri, sabrının son demine kadar sınıyor. Kopya çekerken yakalanan

⁸⁰ McCarthycilik, özellikle komünizm ve sosyalizmle ilgili olup yıkılma ve ihanet suçlamalarında bulunma pratiği.

herkes Aragon Hazırlık Okulundan The Mess'e geçti. On üç yıl hiç ara verilmedi. Bu sağlıklı değil. Demek istediğim, sıralama olmasaydı, Ben ve Trixie dört yılı birbirlerini öldürmeye çalışmakla uğraşmazdı. Artık sıralama gittiğine göre üçüncünün kim olduğu önemli değil."

Ben öksürdü ve bana korkunç bir bakış attı. "Önemli olmadığından değil..."

"Bilmemek en kötü şey değil," diye kabul ettim. "Nerede olduğum konusunda hiçbir şüphem yok."

Harper kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama bilmiyorsun, bu yüzden de çıldıramazsın. Jack'in kopya çektiğini düşündüğümü söylemiyorum ama kopya çektiyse bu, kendisinin bir makale yazamamasından kaynaklanmaz. Herhangi birimiz üniversiteye yıllar önce girebilirdik. Ülkenin her yerinde, bir kalıba sığmayan dâhi çocuklar var. Ortaokulu bırakıp üniversiteye gidiyorlar. Eğer biri kopya çektiyse bu, sıralamaları yüzündendir. Çünkü buraya geldiğimizden beri düzgün bir şekilde sıralamaya girmedikçe hiçbir şeye değer olmadığımız söylendi. Yani, birileri gerçekten kopya çekiyor olsun ya da olmasın, baştan beri hepimizi bok gibi hissettirmek okulun suçu." Cornell'e bakmak için başını salladı. "Bu senin için yeterince mantıklı mı?"

Savaştan çıkmış gibi şaşırان Peter'ın, Meg'le ana binaya doğru gitmelerini izlerken Ben kulağıma, "Yakın zamanda Harper'ın damarına basmamam gerektiğini hatırlat," diye mırıldandı. Harper ve Cornell, şimdiye kadarki en uzun öğle yemeğinin sona erdiğini bildiren zil çaldığı anda ayrı yönlerle gitmişlerdi. "Bu ürkütücüydü. Külkedisi'nin, oyuncak ayılar ordusunu palayla parçalamasını izlemek gibiydi."

"Kurabiyeler olmasaydı ne kadar kötü olurdu, bir düşün," dedim. "Cornell ona mantıksız olduğunu söylememeliydi."

Bam teline bastı. O sarışın bir Spock.⁸¹ Onun mantığını asla sorgulayamazsın.”

Ben yürürken sırt çantasının yerini değiştirdi. “Harper’ın gelecek hafta dansa gitmek isteyeceğini düşünüyor musun?”

“Yani, onun Cornell’den ayrılacağını düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun?” diye sordum. Tarafsız bir şekilde homurdandı ve ben de başımı salladım. “Hayır, bence Cornell konuyu kapattığı sürece iyi olacaklar. Ve bu hafta sonu elbiseleri aldık. Artık geri dönüşü yok.”

Ben’in ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sesin daha az heyecanlı çıksın, lütfen. Hevesin utanç verici. Gitmek için rüşvet almış gibisin.”

Gülerek omzumla onu dürttüm. “Gitmek için rüşvet aldım, seni aptal. Hepiniz beni azarladınız. Eğer şimdi vazgeçseydim, öğle yemeğimi Mary-Anne ile kütüphanede yemem gerekecekti.”

“Bu, bir elbise giyip dans etmekten çok daha kötü olurdu.” Matematik ve fen binasının önüne gelirken sırtıyordu. Önümüzdeki grubun arkasından kapanan kapıyı tuttu.

Binaya girerken ona yüzümü buruşturdum. “Dans etmeyi kabul etmedim. Elbise, tamam. Dans etmek, o kadar da değil.”

Beşinci derse gireceğimiz sınıflarımızın arasındaki koridorda beni takip etti. Bu koridorda onunla yürümeye alışmıştım. Ben’in İşlemsel Biyoloji sınıfından çok Analiz sınıfıma daha yakındı çünkü Dr. Kapoor ön sırada sıkışıp kalırsam beni sorulara boğardı. Mike Shepherd yarım bir el işaretiyle selam vererek yanımızdan geçince Ben hiç tepki vermedi bile.

“Dansa gitmeyi kabul ettin. Belli ki işin içinde dans var,” dedi.

Duvara yaslanıp ona baktım. Son haftalarda ona karşı hislerim yumuşamış olsa da o, her zaman olduğu gibi aynı uzun ve zayıf korkuluktü.

“Sen dans ediyor musun?” diye sordum şüpheyle.

⁸¹ Spock, Star Trek’teki baş erkek karakterlerden biri.

“Tavuk dansı da sayılır mı?”

“Bin yaşında mısın? Kış balosunda neden tavuk dansı yap-sınlar ki?”

Bana yaklaştı, gözleri sahte bir ciddiyetle parlıyordu. “Se-çilmiş olmanın getirdiği itibarla gelen bazı avantajlar var. Fark etmediysen söyleyeyim, öğrenci konseyinin çok önemli bir üye-siyim. Grubu seçmekten ve grupla ilgilenmekten sorumluyum.”

Onunla bu kadar yakın dururken nefes almak giderek zorla-şıyordu. Bana elma şarabını hatırlatan bir şeyin kokusunu aldım. “Ve bu büyük gücü tavuk dansı istemek için mi kullanacaksın?”

“Macarena’yı tercih etmiyorsan tabii.”

Dudaklarımı ıslattım ve bir nebze de olsa akıl sağlığımı koru-mak için yana doğru küçük bir adım attım. “Tavuk dansı ya da Macarena bildiğimi söyleyemem. Aragon’dayken beden eğitimi dersinde Electric Slide’ı öğrenmiştik.

“Hatırlıyorum. Sürekli şikâyet ederdin.” Elini arka cebine attı ve bir tükenmez kalem çıkardı. Onu durduramadan önce sol kolu-mu tuttu ve hırkamın kolunu dirseğime dolanana kadar geriye itti.

“Bunlar benim kişisel notlarım,” diyerek kıvrandım.

“Onları karıştırabileceğim bir yerde bırakmamalıydın öyley-se. Kâğıt diye bir şey duymadın mı?” derken bir eliyle kalemi, diğer eliyle bileğimi tutuyordu. O, kolumu karalarken tükenmez kalem tenime hafifçe değiyordu. Başımı eğdim, bu boş vaktimi onun saçlarının uçlarını incelemek için kullandım. Sağ şakağına yakın bir yerde bir iz vardı. Aniden doğrulup, “İşte,” dedi.

Gözlerimi, bileğime bastırıldığı parmak uçlarından ayırdım. Rus Edebiyatı notlarımın altında *TAVUK DANSI ÖĞREN* ya-zıyordu.

Koridorda yanımdan geçenlerin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle güldüm. Ağzımı kapatıp kolumu geri çektim.

“Harper yanılıyor, biliyorsun,” dedim ve kolumu incelerken ona baktım.

Ben kıkırdadı. “The Mess’in bizi köpekler gibi çalıştırdığını düşünmüyor musun? Bileğin notlarla dolu.”

“Hayır, bizimle ilgili...” Arkadaş olmak cümlesinde tıkan-
dım. Ben’le arkadaş olup olmadığını düşünmek için durma-
mıştım. Tamamen komik değildi. Ama doğru cümleymiş gibi
gelmedi. Aklıma başka bir şey gelmiyordu. Tekrar denedim. “Ar-
tık birbirimizle iyi olduğumuz konusunda. Sıralama düşmeden
önce senden nefret etmiyordum.”

“Aynen.” Devam etmeden önce gülümsedi. “Ama ikimiz de
sıralamayı düşünmeyi bırakmadık.”

“Ah, tabii ki hayır.” Ben de gülümsedim. “Seni yok edeceğim.”

“Sınıftan dördüncü olarak mezun olduğunda sana bir kola
alacağım.” Sırt çantasını omzundan indirdi ve çantanın ön gözü-
nü açarak derinliklerinden beyaz bir kart çıkardı. Bana verdi, ön
yüzüne çiçekli bir yazı tipiyle *Kız Balosu, Davetli* yazılmıştı. “Ama
önce tavuk dansı yapmayı öğreneceksin.”

Ben [20:49]

Bana dans videoları göndermeyi bırak.

Thriller⁸² öğrenmeyeceğim.

Yapmam gereken ödevlerim var.

Ben West [20:49]

Tatilin ilk günündeyiz, Trix.

Aynı anda hem makale yazıp hem de

Michael Jackson dinleyemez misin?

Ben [20:51]

Zombilerden nefret ettiğimi biliyorsun.

Ben West [20:52]

Plastik baltamı ödünç almak ister misin?

⁸² Thriller, Michael Jackson’ın ünlü dansı.

Meg [06:02]

Şükran Gününüz kutlu olsun, arkadaşlar!

Harper [06:04]

Şükran Gününüz kutlu olsun!

Ben [07:05]

Hindinizin tadını çıkarın, etçiller.

Watson'ın evinde yanık mantar gibi kokuyor.

Harper [07:08]

**Trixie, istersen bize gelip
kabak yemeği yiyebilirsin.**

Ben [07:11]

**Kendimi bütün bir balkabağı
turtasını yemeye verdim.
Bu aynı şey değil mi?**

Peter [07:17]

Senin yanımdayım, Trixie!

Ben West [07:20]

**Neden hepiniz bu kadar
erken kaıktınız? Tatildeyiz.**

Cornell [07:22]

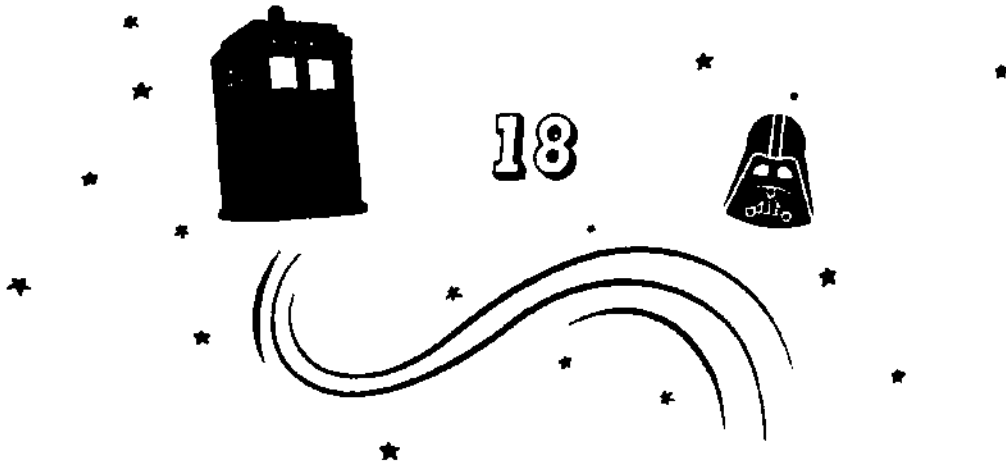
Kanka. Resmi tören.

Meg [07:24]

Bir Sonic the Hedgehod gösterisi var!

Ben West [07:25]

Tanrı hepimizi korusun.

Alt sınıfların ayak basmalarına izin verilmeyecek bir eğlence için süslemeleri onlara yaptırmak haksızlık gibi görünüyordu ama hiç kimse bu görevi sorguluyor gibi de görünmüyordu. Muhtemelen Peter yüzündendi. Tatilden önceki hafta, öğrenci konseyi masası, çalışma konseyi üyeleriyle dolup taşmıştı. Mary-Anne bile kafeteryaya geri dönerek birinci sınıfların, Wilde'ın *Bahar Günlerinden Kışa* adlı eserini yazdıkları devasa afişleri inceledi. Peter üç dakikalık aralıklarla bizimle oturmuş, birinci ve son sınıftakileri bileti satın almaları için sıcak bir karşılamadan sonra, tepsisinde ne var ne yoksa mideye indirmişti.

Pazartesi günü danstan önce Harper, Peter'ın drama kulübü kızlarından bazılarıyla oturmasını izleyerek, "Yeniden seçilmek için aday olamayacak olması çok üzücü," dedi. "Bu, geçen yıl gerçekten kampanya yapmak için harcadığı emeğin iki katı."

"Çünkü kampanyası *hey millet, ben bir Donnelly'yim. Bütün bu paketlerdeki ailemin ismine bakından öteye geçemedi,*" dedim. "Bundan bahsetmişken, Jack bugün gerçekten okula döndü mü?"

"O burada. Peter ona kütüphanede dans biletleri sattırdı," dedi Cornell, bir yandan da Harper'ın tepsisinden patates kızartması çalıyordu. Tatilden bir hafta önceki tartışmalarından

sonra Harper, aynı fikirde olmama konusunda anlaşacakları konusunda ısrar etmişti. Ama Cornell kızartmayı yerken Harper'ın tüyleri diken diken oldu.

“Kriket takımının üniformalarını bu etkinlikten çıkarması gerçekten bir mucize olacak,” diye homurdandı Ben, hesap makinesiyle uğraşıyor ve sırt çantasının ön cebinde tuttuğu küçük not defterine not alıyordu. B, kapının yanındaki bilet masasında diğer havalı görevlilerle sıkışıp kalmış, Ben'i bir yığın fiyat tahminiyle baş başa bırakmıştı.

Cornell sırtarak ona dirsek attı. “DC'deki diğer stajyerlere okulunuzun bir kriket takımı olduğunu söylediğimizi hatırlıyor musun? Web sitesini açtığımızda bize inanmamışlardı bile. Bunun bir şaka olduğuna yemin etmişlerdi.”

Ben, hesap makinesindeki tuşlara basmaya devam ederken belli belirsiz bir kahkaha attı. “Aslında bu, eğitim harcımızın ödediği birçok aptal şeyden sadece biri.”

“Ne yapıyorsunuz?” Mary-Anne, kartona yazılı şiirinin önünde tereddütle duran çocuklardan birine bağırdı. Uzanıp boya fırçasını çocuğun elinden kaptı ve bir düello büyücüsü gibi başının üzerinde salladı. “Bu bir kaligrafi fırçası, Marcus, pastel boya değil. Düzgün yap! Düzgün!” Fırçayı en yakındaki çömeze doğru uzattı. “Boya kurumadan düzeltin.”

“Konsey toplantınız var, değil mi?” diye sordum Cornell'e.

“Her salı,” diye yanıtladı.

Kasap kâğıdından kâğıt fener yığınlarına kadar boya ve sim olan kaplarla dolu masanın etrafını işaret ettim. “Bütün bunları buraya getiriyorsanız toplantılarda ne yapıyorsunuz?”

“Bundan daha fazlasını,” dedi. “Kimse ödev zamanından çok fazla taviz vermek istemiyor, bu yüzden öğle yemeği molalarına kalıyor.”

Ben sessizce güldü, defterine eğilmiş, bir şeyler karalıyordu. “İnan ya da inanma, daha çok tartışmalar dönüyor.”

“Yalancı Kedi yalan söylüyor, diyor,” diye mırıldandım. Bana bakıp gülümsedi.

“Cuma gecesi için limuzin fikrinden resmen vazgeçtik mi?” diye sordu Harper, sandalyesinde öne doğru kayarak. “Sırf buraya gelmek için para ödemek biraz gereksiz görünüyor.”

“Öyle görünüyor çünkü öyle,” dedim. “En başından beri limuzin karşıtıydım.”

Meg burnunu buruşturarak, “Başlangıçta her şeye karşıydın,” dedi. Cevap olarak ona dil çıkardım ve elini hızla bana doğru uzatırken eğildim. Dilimi çekmesi söz konusuydu.

Peter masanın ortasında yeniden belirdi. Masaya atladı, çok soğuk olduğunu tahmin ettiğim bir hamburgere uzandı ve art arda üç ısırık aldı. Ağzındaki katliamı bize göstermemek için elini kaldırdı. “Neyi kaçırdım?”

“Çoğunlukla çalışma,” dedim.

Harper, “Ve cuma gecesi için ulaşım planlarını konuştuk,” dedi. “Ailenin minivanını alacak mısın?”

Yemeğinden büyük bir ısırık daha alırken dikkati dağıtmak için vurgulu bir şekilde başını salladı. “Evet. Kardeşim baloya gelemediği için beş kişilik yerim olacak.

“Harika,” dedi Harper. “Öyleyse, ailelerinden istemek zorunda kalmasınlar diye Trixie ve Meg’i alabilirsin. Ya da yürürler.”

“Ne?” diye sordum. Ben’e baktım ve ulaşım durumumun kontrol altında olduğunu açıkça söylemesini bekledim. Tavuk dansı yapmak için kandırılacaksam babasının arabasını ödünç almak zorunda kalacaktı. Bu çok mantıklıydı. Ama etraftaki konuşmaya odaklanmamış gibi verileri hesap makinesine girmeye devam etti.

Meg pervasızca, “Artık uzun mesafeleri topuklu ayakkabılarla yürüyemediğimi sonbahar festivalinde öğrendim,” dedi. “Üstelik hava iki ay öncesine göre çok daha soğuk olacak.”

Harper, “Cornell ve ben birlikte gideceğiz,” diye devam etti. “Ama ikimiz de şehrin diğer tarafındayız. O hâlde sizinle burada buluşuruz.”

“Arabaya ihtiyacın olacak mı, Ben?” diye sordu Peter.

Ona attığım bakışı görmemiş gibi, “Hayır,” dedi Ben. “Hazırlıklıyım. Sonbahar festivalinde olduğu gibi burada mahsur kalma riskini göze alamam.”

“Bunun için özür dilerim.” Cornell kaşlarını çatı.

Ben, ona çarpık bir gülümseme gönderirken uzun süre baktı. “Önemli değil. Planım var.”

“O zaman hazırız,” dedim, her kelitem bir bıçağın ucu kadar keskindi. “Harper ve Cornell birlikte arabayla gelecek. Peter beni ve Meg’i alacak. Ve Ben yalnız gelecek.”

Harper uzanıp elini Peter’in koluna vurdu ve bir süreliğine Peter’in tika basa yemesine engel oldu. “Bak, partnerin olmadığı için endişeliydin ve şimdi iki tane birden var.”

“Ben şanslı bir adamım.” Peter bize gözleri parlamış hâlde baktı. “Ama sanıyorum ki şimdi iki buker çiçek almam gerekecek.”

“Çiçeksiz daha iyi, teşekkürler,” dedim, bir akşamı bileğime bağlı bir çiçekle geçirme düşüncesiyle içten içe sinmiştim. Yeşilliklerden yapılmış olanlar bir yana, normalde bileğime bilezik bile takmazdım. Kulağa çok zahmetli geliyordu. Ve kaşıntılı.

“Peki sen, Megs?” Peter başını ona doğru kaldırarak sordu.

Gözümün ucuyla baktığımda Meg’in ilginç bir fuşya tonuna dönüştüğünü gördüm. Limbik sisteminin sonunda düşünce deneyine karşı kazanması ihtimali vardı.

“Mor giyecek,” dedi Harper.

“Harika,” dedi Peter. Hamburgerini silip süpürdü ve sırt çantasını omuzlarına atarak ayağa kalktı. “Görev çağırıyor. Sonra görüşürüz, çocuklar.”

Kafeteryada topallayarak ilerledi ve kendini birinci sınıflarla dolu bir masaya bıraktı. Meg’in bacağının titrediğini hissedebiliyordum. Ayağına vurduğuma uzun bir nefes verdi.

Harper ellerini masanın üzerinde düzgünce kavuşturdu. “Eh, her şey oldukça iyi gitti.”

“Oldukça,” diye ciyakladı Meg. Ben sessizce defterine yazmaya devam etti.

Ben West [18:31]

Sanırım Cline bu metinde Google translate kullanmış.

Orijinal Almanca versiyonunu bulabildin mi?

Ben West [19:09]

Sana daha iyi bir çevirinin bağlantısını e-posta ile gönderdim. Harpo ve Corny'ye göndermeliyim.

Ben West [19:10]

Onlara göndermeyeceğim. Artık birincilik için ölümüne savaşabiliriz. Ha ha!

Ben West [20:51]

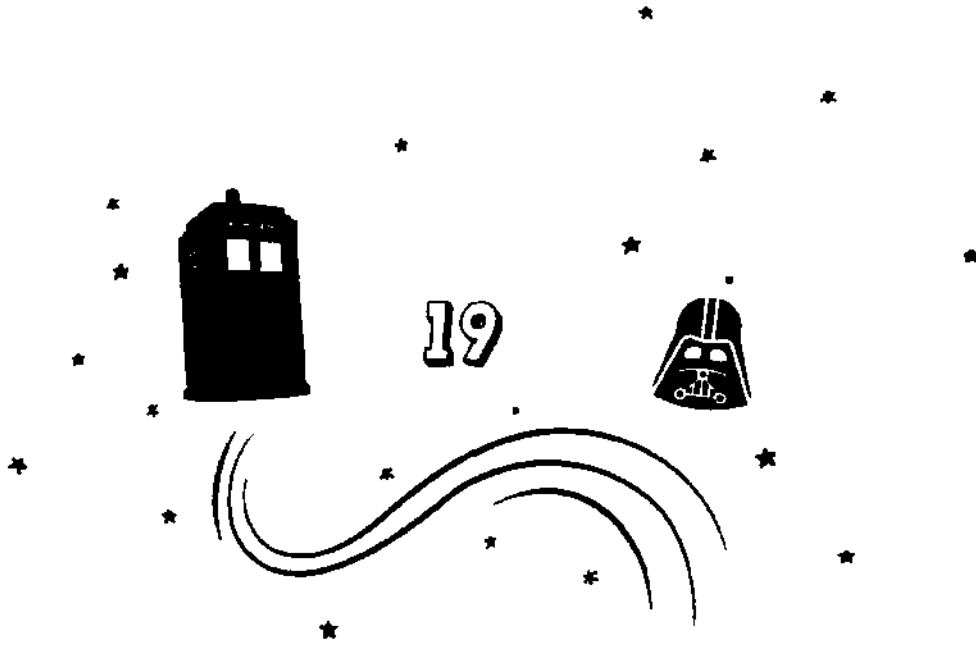
Dünyadan Beatrice'e.

Ben West [20:51]

West'ten Watson'a.

Ben West [21:02]

Trix?

Kulaklığımdaki müzik, dikiş makinesinin vızıltısını bastırıyordu. Uzun zaman önce, dikiş dikerken Sherry'yi odamdan uzak tutmayı öğrenmiştim çünkü o tüm curcunaya neyin sebep olduğunu görmek için masanın üzerine atlamak ve pençelerini ipliğe dolaştırmak gibi bir alışkanlığı vardı. Kulaklığım aynı zamanda Sherry'nin kapıyı tırmalama sesini de engelliyordu.

Masa lambamın parıltısına karşı gözlerimi kıstım ve makinenin, siyah elbisenin yanından kestiğim yırtmaca yepyeni Star Wars kumaşını geçirinesini izledim. Satenin elimin altından kaymasını engelleme çabasıyla parmak uçlarım bembeyaz olana kadar kumaşı sıktım.

Ders dışı bir proje için gerçekten kaybedecek zamanım yoktu. Annem ve babam gibi ben de çoktan uyumuş olabilirdim. Doctor Who konuları yerine, Kiraz Bahçesi'nin indirdiğim sesli kitap versiyonu gibi, okul kitaplarımdan birinin sesli versiyonunu dinliyor olabilirdim.

Ama hayır. Gecenin bir yarısı uyanıktım, diğer versiyonum için peri olmaya çalışıyordum ve aylarca sürecektir çizgi roman, Slurpees ve humuslu-sebzeli sandviçlerin parasını kolayca ödeyebilecek cansız bir saten çuvalına biraz kişilik katıyordum.

Öğle yemeğinde olanlardan dolayı hayal kırıklığına uğramak aptalca ve anlamsızdı. Her ne sebeple olursa olsun, Ben West'in beni kış balosuna davet ettiğini düşünerek kendimi kandırmıştım. Sanki gerçek bir randevuymuş gibi. Bir ay önce Meg ve Harper'ın kulak misafiri olduğum konuşmaları her şeyi doğruluyor gibiydi. Ama şu an olan şey, bunun tam tersiydi. Gitmemi istemişti çünkü benim gibi o da bu saçma gösteriye tek başına gitmek zorunda kalmak istemiyordu. Onu, çiftlerin arasında *sap* olmaktan alıkoy-mak için manevi destektim. Çünkü biz arkadaştık.

Dişlerimi gıcırdatarak elbiseyi daha agresif bir şekilde ma-kinenin baskı ayağının altına çektim. Yıllarca sadece Harper ve Meg'e sahip olduktan sonra dallanıp budaklanmak güzel bir şeydi aslında. Erkeklerle vakit geçirmekten keyif alıyordum. Peter'in tüm göndermelerimizi anlamamasını (ve bunun tersini) ve Cornell'in ödevlerimizle ilgili her zaman ilginç bir kavrayışa sahip olması hoşuma gidiyordu. Ders arasında selamlaşmak yeri-ne daha gerçek arkadaşlara sahip olmak güzeldi.

Ama Ben'le arkadaş olmak beni rahatsız hissettiriyordu. Bir-likte sınıfa yürümek, kafeteryada ettiğimiz mırıltılı sohbetler, te-lefonuma gelen mesajlar, hepsi yanlış izlenimdi. Arkadaşlık gibi görünüyordu ama arkadaşmışız gibi hissettirmiyordu. Sanki bir şeymişiz gibi hissediyordum, sanki büyük bir şeye doğru hızla ilerliyordum ve bunun düz bir zemin olduğunu fark ediyordum.

Bu daha kötüydü çünkü onun hatası bile değildi. Beni köşeye sıkıştırmamıştı ve ölümsüz aşkını ilan etmemişti. Bunu, bildiği-mi bile bilmeyen iki kişiden, üçüncü ağızdan duymuştum. Har-per ve Meg'in haklı olduğunu kim söyleyebilirdi? Ben'in benim için kesinlikle gaddar olduğu düşüncelerine rağmen onun olduk-ça sevimli biri olduğundan başka hiçbir şeyin kesinliği yoktu.

Sorun bendeydi. Ben'in duygularını yıllardır incittiğimi fark etmemin ezici suçluluğuyla kendimi çok fazla salmıştım. Çok zorlamıştım. Onu koridorda aşağılamaktan, eve geldiğim andan uyuyana kadar ona mesaj atmaya kadar ileri gitmiştim.

Onun iyi niteliklerini arayıp bulmuştum, beni güldürmüştü, daha çok çalışmam için zorlamıştı ve her zaman elma gibi kokuyordu. Meg ve Harper'a iyi davranıyordu ve birinci sınıftakilere karşı kötü değildi. Buffy kopyamı temiz ve bükülmesin diye ambalajı paketlemiş olarak iade etmişti.

Sorun şuydu ki, gerçekten de ondan biraz hoşlanmıştım. Ve bu duyguya aynı şekilde karşılık vermemesi fikri korkunçtu.

Dikiş makinesini kapattım ve kulaklarımda BBC orkestrasından duyabileceğim kadar sert bir kumaş sesi çıkaran elbiseyi silkeledim. Eklenen panel; siyah saten kütlesinden, yüksek bir renk patlamasından ve *Lucasfilm*⁸³ ürününden fırlamış gibiydi. Olmasını hayal ettiğim her şeydi. Müziğimi kesen telefonumdan *bip* sesi çıkarırken elbiseyi yatağıma fırlattım.

Telefonu pijama cebimden çıkararak cevap vermeyeceğim başka bir mesaja hazırlandım. Bunun yerine, The Mess idari ofisinden bir e-posta gördüm. Büro sekreterlerinin, on birden sonra Bedava Dondurma ve Köpek Yavrusu gününü duyurmak için e-posta göndermelerine imkân yoktu. Spor, orkestra konserleri ve drama kulübü performanslarıyla ilgili e-posta aboneliğimi de iptal etmiştim. Bu, iyi bir haber olamazdı.

Alıcı: Messina Akademi Öğrencileri

Gönderen: İdari Hizmetler

Konu: Acil Öğrenci Bilgileri

Messina Akademisinin ödev sistemindeki bir ağ hatası nedeniyle, yönetim tüm öğrencilerin bütün ödevleri basılı kopya olarak teslim etmelerini istiyor. Salı günkü ödev teslimleri çarşambaya kadar uzatılacak. Yazıcıya ihtiyacı olanlar için kütüphane ve bilgisayar laboratuvarları mevcuttur. Lütfen bir sonraki duyuruya kadar okul e-posta hesaplarınızı kullanmayın.

Sevgilerimle,
Dr. S. Mendoza

⁸³ Lucasfilm, Walt Disney Studios'un bir yan kuruluşu.

Kulaklıklarımı çıkardım. “Fiktir.”⁸⁴

Ben West [20:32]

İki gün oldu ve web sitesi yok.

Ben West [21:47]

Bugün bana Daredevil’in eski
baskılarını getirdiğin için teşekkürler.

Üç gün oldu ve web sitesi yok. Hata kodu mesajını değiştirmeleri
gerekirdi.

Ben West [07:22]

Dört gün oldu ve web sitesi yok.
Programlama Dilleri dersinde ne yapıyorsunuz?

Ben [07:23]

Çalışma kâğıtları. Karşımda dururken
neden bana mesaj atıyorsun?

Ben West [07:23]

Bir hipotezi test ediyorum.

Meg [07:24]

Bu kadar erken bir saatte
kime mesaj atıyorsun?

Ben [07:25]

Gece dansa gitmeden önce
makyajımı yapar mısın?

Meg [07:26]

Elbette. Sanki yüzünü sana emanet edecektim.

⁸⁴ Fiktir, orijinalinde *Frak* deniliyor. Batıdestar Galactica dizisinde kullanılan ve Amerikan dizilerinde çok yaygın olan bir kelime oyunu.

Ben [07:26]
Teşekkürler?

Harper [07:26]
Siz kızlar şu anda çılgın görünüyorsunuz.

Ben [07:27]
West'e arkadaşlarının önünde
gizli konuşmalar yapmanın kabalık
olduğunu belirtmem gerekiyordu.

Corneli [07:28]
Bir şey mi kaçırdım? Hepimiz ne zaman
sessizlik yemini ettik?

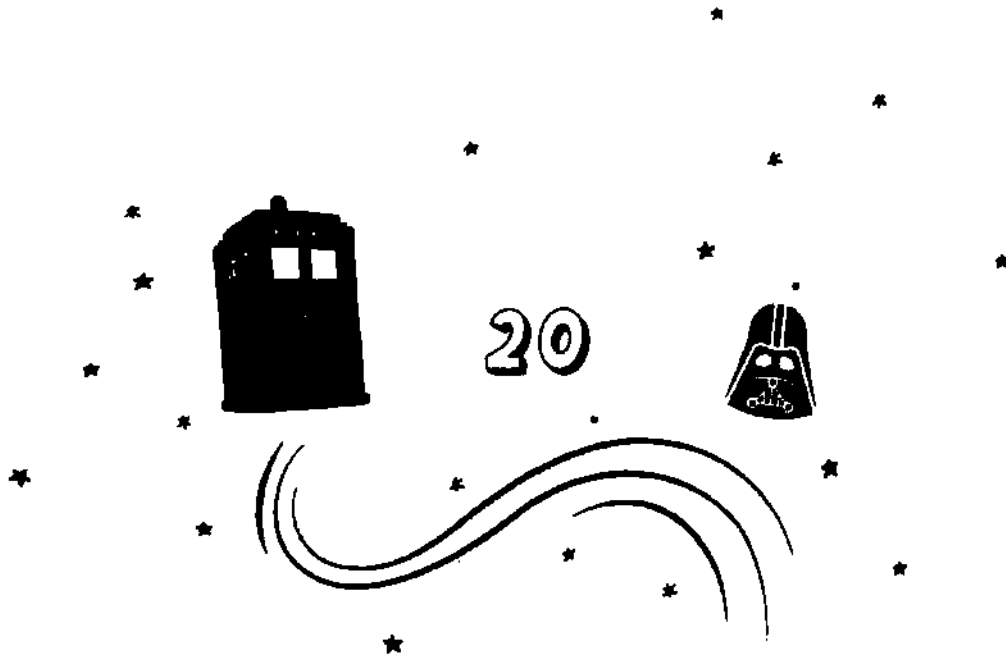
Peter [07:29]
Anlayamayacağım gizli bir
inek sohbeti mi yapıyorsunuz?
En iyi batırma yöntemini öğrenirim.

Meg [07:31]
Peter, bizi akşam 18:45'te Trixie'den alır mısın?
Aileme seni inceleme fırsatı vermek istemiyorum.

Peter [07:32]
Sorun yok.

Harper [07:33]
Bu, teknolojinin bariz bir şekilde
kötüye kullanılmasıdır.

Ben West [07:33]
İçeri giriyorum.

Güneş ışığı gölgelere dönüşüyor, gökyüzünü çürük bir patlıcan rengine çeviriyordu. Meg, Peter'ın koluna sımsıkı tutunarak etkileyici uzunluktaki pullu ayakkabılarıyla sendelerken eteğinin tülü lavanta bulutlarından biri gibi dalgalandı. Arkalarından yürürken Meg'in bir düzine anlaşılmaz grafik ve internet videosunun yardımıyla odamda hazırladığı özenle yapılmış saç modelini inceledim.

Boynumu saç maşasıyla yakmaktan kıl payı kurtulmuştum. Saçlarım, atkuyruğu yapmadığım zamankiyle hemen hemen aynı görünüyordu. Isınmak için saçlarımın bir kısmını omuzlarıma çektim ve çınar ağaçlarında parıldayan beyaz ışıkları takip ederek kafeteryaya doğru giderken, minik çantamı biraz daha sıkı tuttum.

Bilet masasına yaklaştığımızda Meg, "İşte bu bir gelinlik," diye ağzının içinde mırıldandı.

Mary-Anne'in eteğini oluşturan aşırı beyaz süs yığınları, bilet masasının altındaki tüm alanı kaplıyordu. Siyah saçlarının tepesinde gümüş bir taç, bileti vermek için elini Peter'a doğru uzatırken parlıyordu. Üst dudağı, mükemmel bir küçümsemeyle kıvrıldı.

“Peter, kardeşin sizi arıyordu,” dedi. “Üzerini değiştirmeye gitti.”

“Dans için mi değiştirecek?” diye sordu Meg. Yüksek ayakka-bılarıyla bile Peter’ı görmek için boynunu uzattı. “Okul etkinliklerine girmesi yasak değil mi?”

Mary-Anne biletleri yırttı ve onları Peter’a geri verdi. “Görünüşe göre öyle değil.”

“O ve ailem, Mendoza ile başka bir toplantı yaptı,” dedi Peter.

Meg, park yerinde el bileğine taktığı devasa beyaz buketle ona vurdu. “Bize niye söylemedin? Bu aklandığı anlamına mı geliyor?”

“Bilmiyorum. Evden çıktıklarından beri hiçbir şey duymadım.”

“Eh, içeri girersen onu göreceksin,” diye homurdandı Mary-Anne.

“Sırada bekliyoruz, devam edelim, olur mu?”

Biletimi ona uzattım.

“Güzel görünüyorsun,” dedim.

Bilet koçanını geri verirken kaşları çatıldı. “Sen de öyle. Bu göz farı, gözlerini daha az kasvetli göstermiş. Dudak parlaticını tekrar sürmelisin ama.”

Dudak parlaticısı sürmemiştim. Bana yapışkan bir çubukla gelen Meg’in elini geri çevirmiştim.

“Güzel sohbeti,” dedikten sonra Peter ve Meg’le kafenin kapısından içeri girdim.

Birinci sınıf öğrencileri, altıncı ders zili çaldığından beri, saatlerdir meşguldü. Kafeterya, tavandan sarkan ve odayı loş bir ışıkla aydınlatan beyaz ve altın renkli kumaş çiçeklerle kaplanmıştı. Öğle yemeğini yediğimiz uzun, geniş masaların yerini, beyaz dantel ve yapraklı dallarla kaplı küçük, yuvarlak masa kümele-ri almıştı. Kartonlardaki şiirler odanın öbür ucunda, büyük bir balonun altından sarkıyordu. Bir sıra insan önünde durmuş, poz verip telefonlarını kullanmak için bekliyordu.

Her şey bayat yağ ve temizlik deterjanı gibi kokuyordu ama öğrenci konseyine bu gösteriş için övgüde bulunmam gerekiyordu.

Müzik grubu, yemek masamızın bulunduğu köşeye kurulmuştu. Yıpranmış müzik aletleri ve kirli sakallarıyla çelişen beyaz ceketler giymiş, ince kravat takmışlardı.

Gitarist sık tekrarlı bir ritim çalarken gülümsemeye başladığı-mı hissettim. Öğrenci konseyi, grup seçimini Ben West'e emanet etmişti ve Ben West, *Back to the Future*'in⁸⁵ dans müziği listesini yeniden oluşturacak bir grup ayarlamıştı.

Dans pisti alkışlayan ve zıplayan insanlarla doluydu. Başka birinin Johnny B. Goode'u dinlemeye hevesli olup olmadığından şüpheliydim. Herkes ders çalışmadığı için sersemlemiş görünüyordu. Odanın etrafında duran öğretmenler bile normalden daha az hoşnutsuzdu. Dr. Kapoor ve Bayan Jensen başkalarının yerine utanıyormuş gibi görünürken Bay Cline şarkıya eşlik ediyordu.

Meg, Peter ve ben masaların etrafından dolaştık. Peter gelip geçenlere teşekkür etmek için duraksadı. Meg bana bir şeyler söyledi ama sesi, çalan müziğin içinde kayboldu. Kulağıma bağırması için ona yaklaşmak zorunda kaldım.

"Harper ve Cornell'i görüyor musun?"

"Muhtemelen dans ediyorlardır."

"O zaman gidip onları bulalım!"

Peter bana, "Eh, ne yapabilirsin ki?" diye sordu. Meg onu kalabalığın içine çekerken omuz silkti. Geri çekildim. Askısız elbisemin içinde aşırı derecede açıkta hissettim birden. Montumu minivanda bırakmıştım. Grup, bir Michael Jackson şarkısı çalmaya başladı, Brad Hertz'in ay yürüyüşü dansını yaparken etraf-takilere çarpmasını izledim.

Bir el, dirseğimi tuttu. Topuklarımın üzerinde sendeledim, neredeyse en yakın masaya çarpacaktım.

"Dikkatli ol," dedi Ben kulağıma doğru. "Bacağını kırarsan kendimi asla affedemem."

⁸⁵ *Back to the Future* (Geleceğe Dönüş), 1985 yapımı bilim kurgu filmi.

Döndüm, titreyen ellerimle eteğimi düzelttim. Şaşırtıcı derecede şıktı. Görünürde bir kırıksıklık veya çizik yoktu. Lacivert takım elbise, bordo kravat ve bembeyaz bir Oxford gömleği tercih etmişti. Pantolon paçalarının altından bir çift kırmızı spor ayakkabı görünüyordu. Onuncu Doktor saç stiline bire bir uyuyorlardı.

Siz arkadaşsınız, diye hatırlattım kendime. Arkadaşça davran. Dost canlısı değil.

“Harika bir grup,” dedim boğazımdaki yumruyla pek uyuşmayan bir rahatlıkla.

“Son otuz yılda yazılan hiçbir şeyi bilmediğini herkesin anlaması ne kadar sürer?” Ses tonunu asgari seviyede tutmak için bana doğru eğilerek sırıttı. “Meg ve Peter nerede?”

Meg’in dönerek Peter’in etrafında daireler çizdiği dans pistini işaret ettim. Eteği, mor bir dalga gibi bacaklarının etrafında uçuşuyordu. Peter yumruklarını havaya kaldırmış, gerçek bir beyaz adam dansı yaparak bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Ben yüksek sesle güldü.

“Harper ve Cornell’i gördün mü?” diye sordum.

“Burada bir yerdeler. Grubun eşyalarını boşaltmasına yardım ediyordum ve onları arabayla gelirken gördüm.” Duraksadı, kollarını salladı. “Biraz kokteyl ister misin?”

Sahte bir öfkeyle elimi göğsüme götürdüm. “Kokteyl mi? Bana kola sözü verilmişti.”

“Sırt çantamı kimya laboratuvarında unuttum.” Sanki beni oracıkta büyüleyecekmiş gibi ellerini çırpı. “Burada bekler misin?”

Başımı salladım ve salondan çıkmasını izledim. Aptal gibi sırtmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak boş bir masaya doğru ilerledim. Çantamı açıp derinliklerinden kitabımı çıkardım. Harper ve Cornell’i fark edip edemeyeceğimi görmek için üstünkörü baktıktan sonra sayfaları aydınlatmak için cep telefonumu kullanarak tüm dikkatimi Evrenin Sonundaki Restoran’a⁸⁶ çevirdim. Bir iki dakika kitap okumaktan zarar gelmezdi.

⁸⁶ Evrenin Sonundaki Restoran, bilim kurgu yazarı Douglas Adams’ın romanı.

Masa sarsılırken ortadaki süs bitkisi kitabımın kapağına çarptı. Başımı kaldırdım ve Mike Shepherd'ın boş sandalyeler arasında ilerlemeye çalıştığını gördüm. Oldukça dar bir spor ceket, okul tişörtünü kısmen gizlemişti. Saçları yana ayrılmıştı.

“Merhaba, Mike,” diye seslendim.

Durdu, beni görmek için boynunu uzattı. Koca Ayak filmindeki gibiydi. “Ah, selam Trixie. Ben... Hımm... Geçiyordum öyle. Burada ne yapacağımı bilmiyorum. Hiçbir şekilde dans etmek istemiyorum.”

“Ben de,” dedim ve çarptığı boş sandalyeyi işaret ettim. “Oturmak ister misin?”

Ben'in masaya dönüp eski en iyi arkadaşını gördüğünde nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama Mike'ın saatlerce alanda daireler çizmesini de istemiyordum. İneklerin gittiği bir okulda bile en gariplerin bir arada kalabilmesi gerekiyordu.

Mike sandalyeye çöktü ve ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. Ekran aydınlanırken NASA logosu parmaklarının arasından göründü.

“İki saat yedi dakika kaldı,” dedi. Telefonu yine cebine koydu.

“Ne hissettiğini çok iyi biliyorum. Ben de burada baskı altındayım.” Gülümsedim. “Harper ve Meg gelmem için beni azarladılar. Ve sonra ortadan kayboldular. Bunların hepsinin özenle hazırlanmış bir şaka olduğu ve herkesin aslında bensiz Slurpees içtiği ihtimalini göz ardı etmedim.”

“Harper ve Cornell'i evimin önünden geçerken gördüm. 7-Eleven'a gitmek için fazla süslenmişlerdi,” dedi gülümsememi taklit ederek. Uzanıp aramızdaki süs bitkisini düzelitti. “Böyle şeylerin amacını anlamıyorum. Öğrenci konseyinin, kriket takımının kıyafetlerini satın almak için yeterli parayı asla kazanamayacağı açık.”

“Ben'in tahminleri aksini söylüyor.”

Mike tüm kelimeleri teker teker sindirmiş gibiydi. Ben'in adını anmak bir hata olabilirdi. Belki de düşmanlıkları sandığımdan daha fazlaydı. Bir arkadaşlığı bitirmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Koridordaki tüm garip baş sallamaların yanında yas mı tutuyorlardı?

"Sizi konuşurken gördüm," dedi aniden. "Seni ve... Ben'i. Artık arkadaş mısınız?"

"Evet," dedim dikkatli ve düz bir şekilde. "Artık arkadaşız."

Bana dişlek bir gülümseme gönderdi. "Güzel. Kolunu kırdığı için kendini hep kötü hissetmişti. Ah. Şey. Sana bunu söylediğimi ona söyleme."

"Söy... Söylemem," diye kekeledim.

Grup bir şarkıyı bitirdi ve mikrofonda boğuk bir tıkırtı duyuldu.

"Dikkatinizi buraya verebilir misiniz, lütfen."

Mike ve ben o tarafa döndüğümüzde Bay Cline'in mikrofonla cebelleşirken grubu sahneden uzaklaştırdığını gördük. Dansçılar, disiplinli bir üstün yetenekliler okulu öğrencilerine dönüştü. Sanki ezberden okuma yapmaları emredilecekmiş gibi dikkatle ayakta duruyorlardı.

"Hepinizin bildiği gibi," diye gürledi Cline mikrofonu. "Bu kurumun tarihinde, karışık bir dönem olmuştu. Yanlışlıkla suçlanan dört öğrencimizden Messina Akademi yönetimi adına resmî olarak özür dilemek için bu ânı seçmek istedim." Durdu, avucunun içine gizlediği kâğıda göz attı. "Kenneth Pollack, Ishaan Singh, Alex Nguyen ve Jack Donnelly, zorluklarla karşılaştıklarında çalışma konusunda tereddüt etmeyen, örnek alınacak genç adamlardır."

Odanın geri kalanı hafifçe alkışlarken homurdandım. The Mess yanlışlıkla dört çocuğu kopya çekmekle suçlamıştı ve yönetimin bu konuda söylemek zorunda olduğu tek şey, notlarının olumsuz etkilenmediğiydi. Mike da küçümseyici bir ses çıkardı.

“Aslında,” diye devam etti Cline. “Jack Donnelly’nin bitmek bilmeyen çabaları olmasaydı, sorunun kaynağını bulamayacağımız söylendi. Kendisine büyük bir teşekkür borcumuz var,” dedi.

Kalabalık bu sefer daha coşkulu bir şekilde alkışladı. Dans pistindeki biri, “Slytherin’e yüz puan!” diye bağırdı.

“Evet, kesinlikle.” Cline kıpırdandı. “Ödev sistemi yarın sabah tekrar çevrim içi olacak, sıralama listesi güncellenecek ve pazartesi günü son zil sesiyle beraber panoya tekrar asılacak. Lütfen, tatilinizin geri kalanının tadını çıkarın. Yapacağınızı biliyorum. Çalmaya devam edin, maestro!”

“Trixie.”

Başımı kaldırdım, ismimin Jack Donnelly’nin ağzından çıktığını duyunca irkildim. Siyah gömleğinin yakası açıldı, kulaklarının çevresindeki saçları terden ıslanmıştı.

“Benimle gelmen gerekiyor,” dedi gizemli bir şekilde.

“Ah...” Göz temasından kaçınarak Mike’a baktım. “Teşekkürler ama hayır. Buraya dans etmek için gelmedim. Bu yüzden okuma kitabı getirdim yanımda.”

Vurgulamak için kitabımı Jack’e doğru salladım. Yüzü iğrenme gibi bir ifadeye büründü. Masanın üzerine eğildi, büyük ellerini dantelli masa örtüsüne bastırdı. Parçalanmayı bekleyen bir fare gibi hissettim kendimi.

“Ceza dosyalarına kimin girdiğini buldum,” dedi.

“Ee, tebrikler,” dedim. “Mendoza sana madalya verdi mi?”

“Trixie,” dedi dipsiz mavi gözleriyle bakarak. “Bunu yapan Harper. Onu okuldan attılar. Şimdi ayrılıyor.”

“Ne?” Mike gür bir sesle bağırdı. “Harper yapmaz.”

Mike haklıydı. Harper, Jenga oynamayı bile sevmiyordu çünkü birinin işini mahvetmeye tahammülü yoktu. Dört kişinin kopya çekmekle suçlanmasına yol açmasının imkânı yoktu. Jack benimle dalga geçiyor, beni çıldırtmak için kendine eğlence arıyor olmalıydı.

Yine de, eteğimi tutarak koşmamı engellemedi bu durum.

Kulaklarımda uğuldayarak akan kan, etrafımdaki her şeyi durağan hâle getirmişti. Mike'in bana seslendiğini, arkamdan gelen Jack'in ayakkabılarının sesini, koridordan hızla geçerken önüme fırlayan insanları, merdivenleri tırmalayan topuklarımın sesini uzaktan algılıyordum. Ana binadaki koridorda sekerek cilalı zeminine çıktım.

Yönetici ofisine girerken Bayan Landry, "Bayan Watson," diye bağırdı.

Dr. Mendoza'nın ofisinin açık kapısını görünce, "Harper," diye soludum. Sandalyelerin hepsi dışarı itilmiş olmasına rağmen masası boştu. "Harper nerede?"

Bayan Landry, sandalyesine ağır ağır oturdu, bana kaşlarını çattı. Kararlı bir hamleyle çantasının fermuarını çekti.

"Okuldan uzaklaştırıldı. Lütfen, siz ve Bay Donnelly geri dönün..."

Konuşmasının devamını dinlemek için durmadım. Jack'i kapıdan dışarı ittim ve binadan çıkıp otoparka doğru koştum. Cornell'in iki adam arasında durduğunu görebiliyordum. Yaklaştıkça o iki kişinin Dr. Mendoza ve Harper'ın babası olduklarını anladım.

Bay Leonard, arabasına doğru bir adım attı. Üstünde bir gömlek ve kravat vardı, işten çıkıp gelmişti ama ceketini kayıptı. Dik dik Mendoza'ya bakıyordu. "Stuart, gerçekten. Okul, kızımın yaşlılarıyla dolup taşıyor."

Mendoza bana ve Jack'e sertçe döndü. "Bayan Watson, senden dansa geri dönmeni istemek zorundayım. Jack, uzaklaştırılman yeni iptal edildi. Lütfen bu kararı tekrar gözden geçirmeme sebep olma."

Jack eğilerek, "Üzgünüm, Trixie," diye homurdandı. Ön kapıdan girmeden önce Mendoza'yı selamladı.

Bay Leonard'ın arkasında, Harper'ın siyah arabasının ön koltuğunda oturduğunu görebiliyordum. Hayalet gibi solgundu, saçları narin kar tanelerine benzeyen ışıltılı bir bantla sabitlenmiş geniş bir topuz hâlinde başının üstünde dağılmıştı. Babasının

ceketini göğsünün üzerinde tutmuş, dümdüz ileriye bakıyordu. Omzunda pembe bir ışıltı belirdi, bu gece yaşayacağını düşündüğü belli belirsiz bir izdi.

“Bu çok saçma,” dedim saçımı yüzümden çekerek. Kürek kemiklerimin arasındaki soğuk teri hissedebiliyordum. “Harper’ın bu tür saçmalıkları becerebilmesine veya planlamasına imkân yok. İnsanlara asla zarar vermez.” Dikkatini ayakkabılarına veren Cornell’e döndüm. “Söyle onlara, Cornell. Biliyorsun ki o asla...”

“Bu seni ilgilendirmez, Bayan Watson,” dedi Mendoza. “Ama Bay Aaron ifadesini zaten verdi.”

“İfadesi mi?” Karşımdaki duygusuz yüzlere baktım. “Bu, artık federal bir dava mı?”

Cornell’in omuzları gerildi. Başını ilk kez kaldırdı. Bu, öğle yemeğimde karşımda oturan güler yüzlü ya da kimsenin umursamadığını düşündüğü hâlde Harper’ın elini tutan âşık çocuk değildi. Kibirli bir şekilde kaşlarını çatarken ağzı sımıkıydı.

“Ağ çökmeden önce biri hesabıma girdi,” dedi kendinden emin bir şekilde. Gözleri yana kaydı. Bunun, Harper’a doğrudan bakmaktan daha iyi olduğunu düşünüyor gibiydi. Ellerini takım elbisinin ceketine götürerek düğmelerini düzeltti. “Bütün notlarım değişti ama hiçbiri çok fazla düşmedi. Sıralamada benim birinci olamayacağımı kadar ya da Harper’ın birinci olacağı şekilde.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Bu kadar mı? Birinin birinci olmanı istememesi, Harper’ın yanlış bir şey yaptığı anlamına gelmez.”

“Jack, IP adresinin eşleştiğini kanıtladı, Trixie,” dedi. “Ve pazar-tesi günü onu duydun. Okulun bizim için ne kadar zor olduğundan, hepimizin nasıl bir baskı altında olduğundan bahsederken...”

“Yeter,” dedi Bay Leonard. “Biz gidiyoruz.”

“Bay Leonard,” diye mırıldandım. Harper’ı götürürse, okuldan atılması tam olarak gerçekleşecekti. Arabadan inebilirse masum olduğunu kanıtlayabilir ve tüm bunlar yok olabilirdi. Bu, onun süper gücüydü. “Buna inanmıyorsunuz. Bunun yanlış olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

Dudakları, kül rengi yüzü gibi düz ve kansızdı. “Bunun yanlış olduğunu biliyorum, Beatrice. Ama inanıp inanmadığımı bilmiyorum.” Dr. Mendoza’ya başını sallayarak arabanın etrafında dolandı. “Stuart, iletişimde oluruz.”

Bay Leonard sürücü koltuğuna oturdu ve arabanın kapısının çarpma sesi, gecenin içinde yankılandı. Arabanın motoru kükreterek canlanırken Harper yüzünü biraz çevirdi. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, gözlüğünün altından açık ve hıçkıran dudaklarına akıyordu. Gözlerini bana kilitledi. Bir an için sadece parıltı ve gözyaşı gördüm ama sokak lambasının ışığı kör ediciydi. Araba köşeyi döndü. Boş sokaktaki karanlık yolda fren lambaları dışında hiçbir şey yoktu.

Dr. Mendoza doğrulup bana ve Cornell’e ihtiyatlı bir bakış attı. “İkiniz de bu konuda son derece sağduyulu davranırsanız memnun olurum.”

Cornell soğuk bir şekilde, “Kız arkadaşımın bir sahtekâr olduğunu herkese söylemeyi düşünmüyorum,” dedi.

Mendoza başını salladı ve hızlı adımlarla ön kapıya doğru yürüdü.

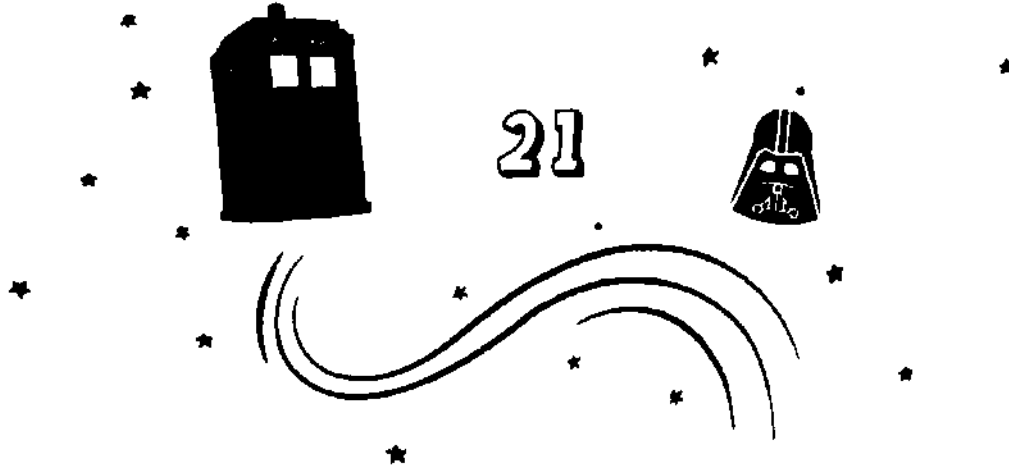
Kendimi hareket etmeye ya da konuşmaya zorlayamıyordum. Evren sanki bir toplu iğnenin başı kadar yoğunlaşmıştı; kendi içinde ezilip sıkıştırıyor, boşlukta tek bir kelime kalana kadar beni eziyordu. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Cornell ellerini ceplerine soktu, başını yıldızsız gökyüzüne doğru çevirdi.

“Çok fazla kanıt vardı,” diye mırıldandı. “Yapabileceğim bir şey yoktu.”

Diyecek bir şey bulamadım.

Onu ve The Mess’i arkamda bırakarak uzaklaştım.

Topallayarak ve terleyerek parka gittim. Biraz soluklanmaya karar verdim. Dar kesim elbisemle gezmek mümkün görünmüyordu. Ağaçların arasından geçtim ve merdivenleri çıktım. Boş bankların olduğu geniş çimenlikteki oyun alanının ortasına yavaşça oturdum.

Önünde sonunda eve gitmem gerekecekti. Aileme Harper'ın atıldığını ve bir bardak kokteyl bile içmeden dansı bıraktığımı açıklamam gerekecekti.

Sert ahşabın saçlarıma yapıştığını hissederek başımı duvara yasladım. Çıplak omuzlarımdaki ter damlaları, gece esintisi ile hızla buharlaşıyordu. Kafeteryadan dışarı çıkmadan önce eşyalarımı almayı düşünmüş olmayı dileyerek gözlerimi sımsıkı yumdum. Paltom, Peter'in arabasındaydı. Çantam, Jack'in beni bulduğu masada, kitabımın altında duruyordu.

Onları almak için geri dönmeliydim. Meg'i bir kenara çekmeli ve olan biten her şeyi ona açıklamalıydım. Benimle parka gelirdi. Bir plan yapardık.

Ama Cornell'i tekrar görme fikri beni bu düşünceden vazgeçirdi. Öfke, mideme saplandı ve boğazıma sahra tadı geldi. Harper'ın lehine herhangi bir kanıt sunmaya çalışsaydı, işler farklı olabilirdi. Deneyebilirdi. Mendoza'ya, Harper'ın kendi hayatıyla çok meşgul olduğunu ve başkalarının işine karışmayacağını

söyleyebilirdi. Tüm derslerinde ekstra kredi projeleri yaparken, sisteme nasıl sızmış ve beş farklı hesapta hile yapmış olabilirdi ki? Babasının eşyalarını kuru temizlemeden almak, yemek yapmak ve çizgi roman okumak arasında, Kenneth Pollack'ın sonbahar festivaline gidememesine neden olacak zamanı ne ara bulacaktı? Ve neden hiç konuşmadığı dört çocuğu hedef alacaktı ki? Mantıksızdı. Harper mantıksız değildi.

Tekerlekler çakıl taşlarının üzerinde çatırdadı. Bisikletli bir çocuk parkın önünde duruyordu. Bir sokak lambasının altından geçti, oyun alanının çitalarının arasından saçındaki ünlem işaretini seçebildim.

Ben bisikletinden aşağı atladı ve telefonunu cebinden çıkardı. İlerlerken mırıldandı. "Evet, onu buldum. Güzel. Tamam." Telefonu tekrar cebine koydu ve merdivenleri çıktı.

Bana doğru uzun adımlarla yürürken sırt çantasını kenara bıraktı. "Biliyor musun," dedi. "Shep gelip bana Jack'le kaçtığını söylediğinde çok gücendim. Kampüste benden en çok nefret eden iki adam arasında seçim yapacak olsaydın, şahsen Shep'e oy verirdim. Kış balosunu birlikte geçirebileceğin bir grup adam arasında ben olmalıyım, Shep ve sonra başına silah dayayan son kişi, Jack Donnelly. Yani, The Mess'teki en iyi adam değilim ama Jack'ten daha iyi olmalıyım."

Ona bakmak için başımı geriye attım. "Jack'ten daha iyisin."

"Güzel. Sadece bunu netleştirmek istedim. Mary-Anne'e sordum ve kabul etmedi." Aşağı atladı ve benden bir kol boyu uzağa oturdu, bacakları neredeyse kaydırağın girişine kadar uzanıyordu. Başını bana doğru eğdi. "Cornell gittiğini söyledi. Jack -benim-kadar-iyi-olmayan- Donnelly bize haber verdi."

Cornell dansa geri dönmüştü. Arkadaşlarımızı ararken, Mendoza'ya verdiği sözü tutarken, olanları birilerine anlatmanın ona kötü yansıtacağından korkarken o tepeden bakan, küçümseyici bakışını hayal ettim. Ellerim tekrar titremeye başladı, Ben'in fark etmemesini umarak ellerimi eteğimin içine koydum.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

“Peter ve Meg, onu takip etmiş olabileceğini düşünüp arabayla Harperlara gitmişler. Meg bana senin evine nasıl gideceğimi anlattı ama önce burada durup kaydırağın altını kontrol etmemi söyledi.” Durdu, çevredeki yeşillığe baktı. “Sekizinci doğum günü partimde orada saklanmıştın.”

Kırmızı gezici, kırmızı gezici, gönderin hemen buraya Benedict'i. Harper ve ben, küçük denizaltımızdaki dev kalamarın adını ne koyacağımız konusunda kavga etmiştik. Bizi diğer çocuklarla oynamaya zorlayacak birinin olmadığı tek yıldız. Daha önce, Harper'ın annesi vardı. Sonra da Meg.

“Bu elbisenin içinde kaydırağın altına sığamadım,” dedim, Star Wars kumaşını çekiştirerek.

“Çok havalı bir elbise. Sen mi diktin?”

“Bu kumaşı ben ekledim.”

Elini eski püskü ahşap kalasların üzerinde gezdirdi. Parmağına bir kıymık battığında titredi ve başparmağının ucunu ağzına soktu. Çıtalardan sızan ışık sayesinde elindeki yarayı inceledi. “Pekâlâ, neyi yanlış yaptım?”

“Elini kalasın üzerinden değil, tam tersi yönde gezdirdin. Roma Mühendisliği dersi için blok uçağı yaptığımız zamanı hatırlamıyor musun? Ne zamandı? Beşinci sınıf mı altıncı sınıf?”

Gözlerini bana dikti. Onca yıllık hayal kırıklığı, altında gizlenen birkaç günlük kızgınlıkla birlikte ortaya çıktı. “Mesajlarıma cevap vermeyi bıraktın.”

“Ah,” dedim. “O mesele.”

Ayakkabısının topuğunu iki tahta arasında sürttü. “Bu konuda iyi olmadığımı biliyorum.”

“Bu konu?”

“Bu.” Yaralı elini savurarak aramızda çılgınca hareketler yaptı. “Muhtemelen okul ve çizgi romandan başka bir şey olması gerekiyordu. Ama ben sadece okul ve çizgi romandan ibaretim. Sahip olduğum tek şey bu. D&D göndermelerini anlamıyorsun.”

“Bana D&D göndermelerini öğretebilirsin,” dedim.

“Mesajlarıma cevap verseydin, yapardım.”

İkimiz de loş ışığın altında, havaya kaldırdığı duran eline baktık. Parmak izinin oyukları arasında kan lekesi vardı. Parmaklarımı onunkilerle birleştirmenin nasıl olacağını hayal ettim. Başkaları yaptığında çok kolaymış gibi görünüyordu.

“Yanlış bir şey yapmadın,” dedim. “Sanırım düşünüyordum. Normalde Meg bunu benim için açıklar ama ben istemedim...” *Bana âşık olduğun konusunda yanıldığını ve benim bu konuda kriz geçirdiğimi kabul et.* “Yeni arkadaşlar edinme konusunda iyi değilim. Kuşkusuz... Bu yıldan önce sadece iki arkadaşım vardı. Ama seninle arkadaş olmayı seviyorum.”

“Ben de seninle arkadaş olmayı seviyorum,” dedi düz bir sesle.

“Güzel,” dedim, neredeyse inanacak duruma gelene kadar vurgulamıştım. “Meg’in aptal düşünce deneyi derimin altına girdi. Herkes dansı, kıyafeti, çiçekleri ve ulaşım planlarını abartmaya devam etti. Çok randevulu. Flörtöz.”

“Flörtözvari,” dedi aynı tonla.

“Doğru. Bunun acısını senden çıkardığım için üzgünüm. Bu, senin hatan değildi. İşte, düşünme burada devreye giriyor. Biletimi alarak bana bir iyilik yaptın. Dostça bir iyilik. Peter’ın beni ve Meg’i arabayla alması gibi. Şimdi anladım. Dank etti. Bir daha olmayacak.”

Sanki ona bir sümüklü böcek kusmuşum gibi gözlerini kısarak bana baktı. “Peter’la birlikte gitmek istediğini sanıyordum. Seni onun götüreceğini ve benim yalnız gideceğimi söylemiştin. Yani seni götürdü ve ben yalnız gittim. Onunla gitmek istediğini düşündüm. Ve sonra, bilmiyorum, onunla kalmak mı istiyordun?” Burnunu çekerek, “Jack ve Shep’ten daha iyi biri,” diye mırıldanırken biraz solgun görüldüğüne yemin edebilirdim.

“Peter’la dansa gitmek istediğimi mi sandın? Flört amaçlı?” En az benim kadar gergin olduğu için heyecanlanmam yanılttı ama gülümsemeden edemedim. “Eşit derecede zeki olmanın bizi aynı derecede aptal yaptığını düşündün mü hiç?”

“Hayır ama çok mantıklı gelmeye başladı.”

“Bilgin olsun diye söylüyorum, Peter’a karşı sıfır ilgim var,” dedim. “Flört veya diğer türlü işte.”

“Ben de öyle.” Çenesini ovuşturdu. “Ve benim ehliyetim yok. DC’ye gidip döndüğümünden beri sınava girmedim, bilirsin işte, The Mess.” Ağaca yasladığı bisikletini işaret etti. “Çıkma teklifi etmek için harika bir şey değil.”

“Donnelly ailesinin minivanının aksine mi?” diye sordum.

“Hey, minivanın koltuk başlıklarında TV ekranları var.”

“Fritos ve çorap gibi kokuyor,” dedim. “Peki, ehliyetin olsaydı, bu hafta farklı olur muydu? Community’nin Yahtzee bölümünü izledim. Alternatif zaman çizgilerinin yanıltıcı olduğunu biliyorum.”

Ben güldü. “Senin şoförün olmayı teklif ederdim. Bu zaman çizgisinde, seni sakatlamayacak kadar iyi bir sürücü olsaydım. En azından seninle beş saniyeden fazla zaman geçirebilirdim.” Yakasından yukarı bir kızarıklık yükseldi ve yanaklarına kadar ilerledi. “O kadar hızlı gittin ki sana ne kadar güzel olduğunu söyleyemedim. Alternatif zaman çizgisinde, bununla ilgili monolog yapardım.”

Yüzüm onunlike paralel olarak kızarıırken gözlerimi kaçırdım. “Makyajım vardı. Yüzümü daha güzel göstermesi için, bilirsin...”

“Her gün gördüğüm sensin, makyajlı hâlin değil.” Uzanıp çenemi kaldırdı. Parmakları titriyordu biraz. “Gözlerin gerçekten gri, değil mi? Mavi olduklarını sanıyordum ama neredeyse gümüş rengi.”

“Melanın seviyeleri çok düşük,” dedim sendeleyerek.

“Seni muhteşem mutant.” Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Seni öperken kullanmak için çok uygun bir replik olabilirdi. Eğer sen... Sormadan olmaz, tabii.”

Düşüncelerim zamanda geriye gitti. Farkındalığın, şimdi oturduğumuz beton yerin içindeyken üzerime yıkılmasından sonra gerçekleşen şaşkınlığı hatırladım. Ama limbik sistemim sonbahar festivalinden beri biliyordu.

İstediğim risk buydu.

Her zamankinden daha zor yutkundum. “B’nin kovulmasını önlemek için gerçekten yeminli bir ifade yazdın mı?”

“Ne?” Kaşlarını çatı. “Bunu sana kim söyledi?”

“Önemli değil.” Nabzım şimdi kulaklarımda atıyor, diğer her şeyi susturuyordu. “Yaptın mı?”

“Peki, evet. Bu, büyük bir şey değildi. Ken’in hesabını ele geçirmemişti. Kendi şifresini bile belirlememişti...”

“Bir daha söyle,” diye araya girdim. “Mutantlı olan cümleyi.”

Gözleri büyüdü ama başını salladı ve omuzlarını silkti. “Peki. Öhöm. Sen...”

Sesi gitti.

Ona biraz daha yaklaştım ve elimi ensesine koydum. Saç derisi alev alevdi. “Gözlerimin melanin seviyesi çok düşük.”

“Mükemmelsin,” diye kekeledi. Gözleri benimkilerle buluştu. “Kendin olmaktan asla vazgeçme.”

“Ben sadece okul ve çizgi romandan ibaret biriyim,” diye nefes aldım. “Başka bir şey olmayı bilmiyorum.”

“Başka bir şey olma. Trixie ol.”

Dudağını benimkine yaklaştırdı, üst dudağımdan daha çok alt dudağımı yakaladı. Burnu benimkine sürtündü, imalı bir dürtmeydi. Dudaklarım, onunkinin şeklini almak için açıldı. Öpüşmenin bir düzeni vardı. Fiili yapmak için birbirine dizilmiş, farklı boyutlarda bireysel öpücükler zinciriydi. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Ama bir kez olsun, vücudum beynimin bilmediği bir şeyi biliyor gibiydi.

Aynı düzende değildi. Parabolik bir dalgaydı. Ritmi yakalayıp tekrar unutmak bir kaostu. Nefesi sıcaktı, ellerim saçlarındaydı ve ağzı kola tadındaydı. İçine çekildim, ben onun kucağında mıydım yoksa o benim kucağımda mıydı, anlayana kadar beni daha da yakınına çekmişti. Güldü, sesi dişlerimde zafer dolu bir şarkı gibi yankılandı, sanki bir şeyin tedavisini bulmuş ve aynı anda fark

etmiş gibiydik. Evreka! Arşimet bu tabiri icat etmiş olabilir ama biz onu kökten değiştiriyorduk. Onu biz bulduk.

Aniden, okuduğum her şey mantıklı geldi. Elektrik, boğulma ve düşme ile ilgili tüm klişeler ve bir öpücük için diğer uğursuz metaforların hepsi beni sardı. Nükleer füzyondu. Narnia'nın kapısıydı. Bizi muhteşem ve ezici yeni bir formda canlandıran zamazingo senfonisiydi.

Nefes nefese ve titreyerek ondan ayrıldım. Bir yanımda, tam olarak neden bu kadar büyüleyici olduğunu anlayana kadar kendimi ona bırakmak, bu duygunun içinde tamamen kaybolmak istiyordum.

Ama Harper'ın yüzü zihnimde canlandı, babasının arabasının ön koltuğunda ağlarken çenesi titriyordu. Suçlu gözyaşları gözümün önüne geldi. Utanarak yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Ah, lanet olsun," dedim. "Üzgünüm."

Parmaklarımı yanaklarımdan çekip kendi ellerinin arasına sıkıca aldım. Sanki oraya aitmiş gibi yerleşen parmaklarının... Kırpiklerimden yaşlar süzölmeye başladı. Gözlerimi hızla kırpttırarak dökölmelerini engellemeye çalıştım.

"Bu konuda pek fazla tecrübem yok," dedi utangaç bir öksürökle. "Ama genel olarak, bunu yaptıktan sonra ağlamanın kötüye işaret olduğunu düşünüyorum."

"Hayır, öyle değil." Utanç, gözyaşı kanallarına bir streoit gibi davranıyordu sanki. Yüzüme ciddi bir şekilde tuz salgılayarak Meg'in yaptığı makyajı mahvetmişti. "Bu iyiydi. Harika, hatta. Çantamda altın bir yıldız olsaydı, yakana koyardım. Çantam olsaydı, tabii."

"Çantan bende. Kolanla birlikte sırt çantamda," dedi, şimdi kesinlikle zamanı olmadığını hatırlayınca dağılan bir gurur ışığıyla. Boştaki eliyle yanağımdaki gözyaşının bir kısmını sildi. "Ağlıyorsun," diye mırıldandı. "Bu beni kötü hissettiriyor çünkü öpüşmemiz şimdiye kadarki en iyi şeydi."

Başımın öne düşmesine izin vererek omzuna koydum. Kolları kendiliğinden harekete geçti ve beni sardı. Burnumun tıkanmamasını, kokusunun tadını çıkarabilmeyi ya da en azından elbisesine sümük bulaştırmamayı dileyerek boynunda ağlamaya devam ettim. Kıyafetinin kiralık olmamasını umuyordum.

“Sorun şu ki,” dedim nefes nefese. “Artık mutlu olamam, Ben. Yapamam. Şeyden sonra yapamam...”

“Harper. Onun için endişeleniyorsun,” dedi başımın tepesinden, elleri saçlarımın uçlarını tarıyordu.

“Elbette endişeleniyorum,” dedim âdemelmasına doğru. “Asla kopya çekmez ve başkalarını asla başarısızlığa uğratmaz. Bu tamamen saçmalık. Ve şimdi okuldan atıldı, aşağılandı ve bunu o yapmadı.”

“O yapmadıysa...”

Kendimi ondan kurtararak geri çekildim. Saç spreyi ve tuzlu su karışımıyla yapıştırılmış saç tutamları yüzüme yapıştı. Onları kenara ittim. “O yapmadı.”

Kravatının düğümünü çözdü. “Tamam, hiç şüphe yok ki o yapmadı, o zaman güvende. İnceleyecekler ve bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu fark edecekler.”

“Ya fark etmezlerse? Öğrenci konseyinin başkan yardımcısı olan kendi erkek arkadaşı bile onun yaptığına inandığını söyledi.” Ayağa kalkmak için çabaladım ve oyun alanını bir kafes gibi adımladım. “Tanrım, onu öldürebilirim. Harper’ı sevmesi gerekiyordu. Ve Harper’ı suçladıkları anda ona sırtını döndü çünkü bunun, itibarını zedeleyebileceğini düşündü. O değersiz...”

Ben ayağa fırladı, spor ayakkabılarının lastikli kısmı karanlıkta bembeyaz parlıyordu. “Adil değil. Sadece gördüklerini söylemiş.”

“Öyleyse yalan söylemeliydi,” diye bağırdım. “Umarım Harper’a kim komplo kurduysa bir sonraki hedefi Cornell olur. Yapabilseydim, yapardım. Onu yok ederdim. Onu dışarıdan izler ve geleceğiyle ilgili gözyaşı döktüğünde bundan keyif alırdım. Harper’a zarar vermesini hiçbir şey telafi edemez.

Onu her şeyden çok sevmiştii ve Cornell onu terk etti. Geleceğini elinden aldı ve üzerinde dumanı tüten bir çöpe attı.”

Ciğerlerimi havayla doldurdum. Ellerim şiddetle titriyordu. Boşluğun beni kapladığını hissederek ellerimi yumruk hâline getirdim. Ben’in kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık belirdi.

“Ne yapabilirim?” diye sordu, bana doğru cesur bir adım attı. Ellerini çıplak omuzlarımda gezdirip omuzlarımı hemen ısıttı ve beni yerimde sabit tuttu. “Harper’a kimin komplo kurduğunu bulmana yardım etmemi ister misin? Dr. Mendoza’nın evine yumurta fırlatmamı ister misin? Bana, sana nasıl yardım edeceğimi söyle çünkü burada kaybolmuş durumdayım.”

“Cornell’i cezalandır.” Kelimeler beynimin yardımı olmadan ağzımdan çıktı. Ama ben söyledikten sonra kulağa mantıklı gelmişti. “Harper’ı incittiği gibi onu da incit.”

Ben’in kolları iki yana düştü ve başını salladı. “Hayır. Trixie, hayır.”

“Evet,” dedim, içimde bir umut kıvılcımı parlarken. Planlar kafamda kristal gibi net bir şekilde yerine oturmaya başladı. “Sen onun en iyi arkadaşısın. Onunla ilgili bildiğin birçok şey vardır. yapabilirsin. Bir şey biliyor olmalısın. Yaz boyunca DC’de olan bir şey, yatağını ıslatması ya da...”

“Bunun Harper’a faydası olmayacak. Bu önemsiz. Senin seviyenden düşük bir hareket. Sana bir şey söylemeliyim. Bak, onun yaptığının doğru olduğunu söylemiyorum...”

“Tam olarak bunu söylüyorsun. Arkana yaslanıp onun bundan kurtulmasına izin veremezsin. *Erkeklere ya cömert davranılmalı ya da yok edilmelidir.*”

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Machiavelli’den alıntı yapmak seni çılgın yapmıyor ama bu aynı zamanda normal bir çılgınlık.”

“İyi,” diye hırladım, merdivenlere doğru yürüdüm. Giderken elbisemin kumaşına bastım, artık fazlalıkları yırtmayı umursamıyordum. “Ne yaparsan yap. Umurumda değil. En iyi arkadaşıma yardım etmek için ne gerekiyorsa ben yapacağım.”

“Benim en iyi arkadaşıma sırtımı dönmemi istiyorsun!”

Merdivenlerden aşağı bağırdım: “Bir okul yılından daha az süredir arkadaşsınız. Mike Shepherd’la hiç pişmanlık duymadan konuşmayı kestir. Tek yaptığı, kampanya afişlerini yırtıp herkese annenin gittiğini söylemekti.”

Adımlarını durdurdu. Ben de durdum ve arkamı döndüm, ağaç kabuğuna düşmemek için korkuluğa tutundum. Ben merdivenlerin tepesinde donup kalmıştı, ağzı sert bir çizgiye dönmüştü.

“Üzgünüm,” dedim. “Fazla ileri gittim.”

“Evet,” dedi gergin bir şekilde. “Öyle. Meg ve Harper’la ezel-den beri arkadaş olduğunuzu biliyorum ve bu harika bir şey. Ama bende öyle bir şey yok, Trixie. Senin için lanet olası arkadaşlarımdan vazgeçmemi benden isteyemezsin.”

“İstemiyorum!” dedim ve kısık bir sesle, “Peter’ı tutabilirsin,” diye ekledim.

Gözlerini kıstı ve merdivenleri yavaş yavaş çıktı. Aramızdaki mesafeyi kapattı. “Cornell’in yaptığını onaylamıyorum. Bu bir komplo. Ve sana, Harper’a, Meg’e, her kim olursa olsun bunu düzeltmek için yardım edeceğim. Ama en iyi arkadaşımı küçük düşürmem. Biz onu bu işin dışında tutacağız.”

“Ben...” Yeni bir gözyaşı dalgasının başladığını hissedebiliyordum. Dişlerimi sıktım. Konuşmak için çok çaba harcamam gerekiyordu ama denemek için kendimi zorladım. “Onu hiç böyle görmemiştim, Ben. Onun parçalandığını hiç görmedim. O çok güçlü biri ve çabalıyor. Annesi öldüğünde bile, o ...”

Aynı hizada durmak için basamaktan indi. “Düzelteceğiz.”

Biz. Çoğul şahıs zamiri. Beatrice Watson ve Ben West. Biz.

Ayakkabısının ucuyla eteğimin ucunu dürttü. “Machiavelli yok, Shan Yu yok, İspanyol Sorgusu yok. Herhangi bir savaş veya işkence de yok. Tamam mıyız?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. Utanç içimde çoktan kızarmaya başlamıştım. Sırf inat olsun diye

Cornell'e zarar veremezdim. Ben haklıydı. Bunun Harper'a bir faydası olmazdı ve bunu önerdiğimi öğrenirse beni asla affetmezdi.

"Mantığın sesi olman kötüye işaret," diye fısıldadım.

"Bana bunu bir daha yaptıрма. Başımı ağrıtıyor." Gözleri parladı, uzandı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Seni eve bırakabilir miyim? İstersen bisikletime binmeyi deneyebilirsin. Flörtözce."

Göğsümde mutluluk veya strese bağlı ritim bozukluğu olabilecek bir çarpıntı hissederek ona gülümsedim. Muhtemelen birinci seçeneğe ikincisinden daha yakındı. "Sanırım senin için de uygunsa yürüyeceğim. Kolumu bir daha kırmamayı tercih ederim. Pazartesi açıklamak zorunda kalmak cehennem gibi olur."

Güldü. "Kolunu şimdi ister misin?"

"Elbette. Ama..."

"Ama ne?"

Ciğerlerim yeniden hızlı çalışmaya başladı, derin bir nefes almakta zorlandım. Bir iki kez denemem gerekti ama başardım.

"Eve gittiğimde, aileme her şeyi açıklamam gerekecek," dedim. "Bu geceki büyük şeyler listesine başka bir şey eklemek istemiyorum. Ve eğer beni ön verandama kadar götürürsen, bu türden bir akşamın doğal sonucu olarak ve özellikle stresle ilgili artan tepki ve..."

"Trix," diye sözümü kesti. "Bu, dolambaçlı olmanın ötesine geçti."

"Beni tekrar öper misin?" diye yumurtladım. "Burada. İnsanların arasına karışmadan önce..."

Dudaklarımı dudaklarıyla kapladı. Susmak güzeldi.

Ben [21:44]

Annemler şimdiden çıldırdı. Ben eve varmadan önce Harper'ın babası aramış.

Ben West [21:45]

Fiktir. Ne demiş?

Ben [21:47]

Daha fazla *kanıt* ortaya çıkarsa diye onların *gözlerini dört açmalarını* istemiş.

Meg'in ailesini de aramış. Meg'in de fazla çalışıp çalışmadığını görmek için acil bir danışma toplantısı yapıyorlar.

Ben West [21:52]

HEPİMİZ fazlasıyla çalıştık.

Karşılama paketini okumadılar mı?

Ben [21:52]

Görünüşe göre okumadılar.

Ben [22:15]

E-postayı gördün mü? *Sınıf sıralaması, yayımlanmadan önce yeniden değerlendirilecek.*

Ben West [22:27]

Evet. Şimdi babam da çıldırıyor.

Annemi aradı.

Ben [22:30]

Annemi mi aradı? (Annen nerede?)

Ben West [22:32]

Evet. İkisi de Berkeley'nin başvurumu geri çevireceğinden endişeleniyor.

(Annem DC'de. Cornell ve ben geçen yaz onunla kaldık.)

Ben [22:35]

Berkeley, başvurunı neden çöpe atsin ki?

Ben West [22:37]

The Mess'in güvenliği tehlikeye mi girdi?

Belki hepimiz kandırılıyoruzdur?

Tekil olunuyor mu? Bilmiyorum.

Ben [23:18]

Harper telefonuna bakmıyor.

Ben [23:22]

Bundan nefret ediyorum.

Ben West [01:17]

İyi geceler.

Ben [01:17]

Bunu zaten söyledin.

Ben West [01:18]

Ama uyanığım.

Ben [01:19]

İyi geceler, Ben.

Ben West [01:20]

İyi geceler, mutant.

Ben [01:21]

İyi geceler, Greythorn.

Ben West [01:21]

Hayır. Bunu beğenmedim.

Ben [01:22]

Bana mutant dedin.

Ben West [01:23]

Niyetim iyiydi.

Ben [01:23]

Tekrar dene.

Ben West [01:24]

İyi geceler, Trix.

Ben [01:25]

İyi geceler, Ben.

Ben [01:40]

Uyuyamıyorum. Doctor Who'un
bir bölümünü aynı anda
izlemek ister mlsin?

Ben West [01:41]

Evet.

Ben [01:42]

Mesajlaşmaya devam
edebileceğimi sanmıyorum.

"Selam."

"Merhaba."

"Hangi bölümü izlemek istiyorsun?"

"Mutlu bir şeyler."

*"Konakçı olur mu? Matt Smith
sebepsiz yere futbol oynuyor.
James Corden harika biri."*

*"Doctor Who ile ilgili
konuşurken çok İngiliz oluyorsun."*

*"Belki de sadece telefonda İngiliz'imdir.
Bilemezsin."*

"Şimdi biliyorum ama."

“**B**u, şimdiye kadar yaptığın en akılsızca plan,” dedi Meg, kahve dükkânının tuvaletinden tüylü bir kazak ve kot pantolonla çıkarken. Sırt çantası şişmişti. The Mess tişörtü, çantanın fermuarından dışarı çıkmıştı. Üniformalarımızı değiştirme fikrinin yüzde yüz arkasında değildim ama normal giysiler içinde çok daha az göze baracağımızı kabul etmem gerekiyordu.

“Gelmek zorunda olmadığını söylemiştim,” dedim, postacı çantamın askısını göğsüme astım. “Hatta, sana hiçbir koşulda benimle gelmemeni söylemiştim. Annen benim fikrim olduğunu öğrenirse beni öldürür.”

“Okulu asmak, toplumsal bir normdur. Harper’ın okuldan atılmasının zihinsel stresinin bunu yapmama neden olduğunu söyleyeceğim,” dedi otoparka giden yolu göstererek. Gökyüzü puslu beyazdı, güneşin olması gereken yer boştu. “Sinsi olmak, düşünce deneyime layık bir katkıdır. Erkeklerle ilgili araştırmam sonuçsuz kaldı.”

“Öyle mi?” Bisiklet kilidimin anahtarını bulmak için kot pantolonumun ceplerini karıştırdım. Parmaklarım uyuşmaya başlamıştı. “Kış balosunda Peter’la iyi vakit geçirdiğinizi sanıyordum.”

“Geçirdik. Balonun sonuna kadar tam olarak beklediğim gibi gitti.” Bisiklet park alanında durdu, sırt çantasını yere koydu ve

çantanın içini karıştırmaya başladı. Bir sürü kalem birbirine çarpıp takırdadı. “Ama Cornell ve Harper benim kontrol grubumdur. Sevgilerinin derinliğinden dolayı stres, onları sağlamlaştırmalıydı ama çatladılar. Nedenini anlamıyorum.”

“Çünkü yarı kristal polimerler değiller,” dedim. “Onları ısıtıp sürahiye dönüşmelerini bekleyemezsin.”

Meg anahtarını bisiklet kilidine soktu ve anahtarı sertçe çevirdi.

“İnsanlar ve plastikler arasında düşündüğünden daha fazla benzerlik var,” dedi.

“Lütfen bunu Harper’a söyleme.”

“Ah. Onu daha iyi hissettirmemiz gerekiyor, daha kötü değil. Kimse kristalleşmede başarısız olduklarını duymak istemiyor.”

Seleye oturmadan önce bisikletlerimizi kavşağa kadar götürdük. Gidonu serçe kavradım. Rüzgâr, saçlarını yanaklarının etrafında savururken sessiz bir hoşnutsuzlukla burnunu buruşturan Meg’e baktım. Ön lastiğinin havası inmişti. Harper, aramızdaki ilk ehliyet ve araba sahibi olan kişi olduğundan beri, bisikletlerimizi herhangi bir yere götürmek için pek bir nedenimiz kalmamıştı. Okula sürmeden önce üstündeki ölü toprağı temizlemek zorunda kalmıştım.

The Mess’te kendimi göstermeye karar vermiştim ve Meg de bunu kabul etmişti. Ama Amerikan Göçmen dersine odaklanmak neredeyse imkânsızdı. Cornell, etrafında yükselen fısıltıları fark etmemiş gibi yaparak Harper’ın boş sırasının arkasına oturmuştu. Cuma gecesi olanlar için özür dilemesine ya da açıklama yapmasına dair tüm umudum, zil çaldığında gitmiş ve Cornell de arkasına bakmadan sınıftan dışarı fırlamıştı.

Ben ikinci derse benimle yürümüştü. Meg’le kafeteryadan kaçacağımız konusunda onu uyardığımda elimi sıkarak, “Sakın yakalanma,” dedi.

O anda onu dolaba itip anlamsızca öpmeyi düşünmedim desem yalan olurdu. Kış balosunun üzerinden üç gün geçmişti ve Ben’i öpmek, biraz yarım kalmış bir rüya gibi hissettirmeye başlamıştı.

Ama mantık galip geldi ve Üçüncü Dünya Ekonomisi dersine geç kalmamaya karar verdim. Ofisten çağrılmayı istemeden on beş dakika kadar önce derse girmiştım. Gıda zehirlenmesine yol açabilecek bir kahvaltı (yarım yamalak bir kap yoğurt ve cıvık omlet) ettikten ve acınası görünmek için elimden geleni yaptıktan sonra hemşire, günün geri kalanında bana izin verdi.

On dakikalık bisiklet sürüşünden sonra parmaklarım çözölmeye başladı ve midem kasıldı. Meg'in cesur tavrını takdir ettim ama okulu asma planlarıma yemek yemeyi de eklemeliydim. Evden çıkarken bir tahıl gevreği barı bile yememiştım çünkü normal kıyafetlerimi okul çantama koymaya çok fazla odaklanmıştım ve okuldan görünmeden kaçabilmemiz için seçtiğim rotayı iki kez kontrol etmiştım. Şimdi, hemşireye bahsettiğim zehirli kahvaltıyı bile kabul edebilirdim.

Ana caddelerin etrafında dolandık, en son *şeker mi şaka mı*, diye gezdiğimiz ve uzun zamandır görmediğimiz mahallelerde dolaştık. Bilindik bir akçaağaç çalılığının altına gelene kadar yoldaki virajı takip ederek daha hızlı pedal çevirdik. Harper'ın dikkat çeken kırmızı arabası, bloğun ortasındaki garaj yolunda tek başına park hâlindeydi. Meg ve ben bisikletlerimizi garajın yanındaki çitlerin arkasına sakladık. Meg'i ön kapıya kadar takip etmeden önce, bizi hiçbir şeyin ele vermediğinden emin olmak için bisikletleri iki kez kontrol ettim.

Kapı zili içeride gürledi, ses yüksek tavanlardan ve pencerelerden yankılandı. Önce ayak sesleri, ardından sürgünün çekilme takırtısı duyuldu ve Harper kapıda göröldü. Pamuklu pijamasını giymiş, saçlarını örmüştü.

Antreye geri dönerken, "Bu, şimdiye kadar yaptığınız en aptalca şey," diye mırıldandı. "İçeri gelin. Öğle yemeği hazırlamak üzereydim."

Üç kâse domates çorbası ve ızgara peynirli sıcak sandviçle kahvaltı köşesindeki yuvarlak masanın etrafında toplandık.

“Başka ne yapmamız gerekiyordu?” diye sorgu Meg, sandviçinin kenarlarını nazikçe üfledi. “Mesajlarımıza veya e-postalarımıza yanıt vermedin.”

“Evet, uzaklaştırma almanın faydası oldu,” dedi Harper iç çekerek, bağdaş kurup sandalyesine yerleşti ve sıcak bergamot çayına uzandı. Çay bardağını burnunun altında tuttu. Gözlük camları buharlaştı. “Sokağa çıkma yasağım var. Babam, başka bir şeyi hacklemeye karar verirsem diye Wi-Fi’ı bile kapattı. Şimdi tüm işlerini ofiste yapıyor.”

“Harper,” dedim. “Senin yapmadığını biliyoruz.”

Çayından bir yudum aldı ve bardağını bir takırtıyla masaya bıraktı. “Bu, okuldan atılmadığım anlamına gelmiyor. Cuma günü Marist Lisesi’nde bir görüşmem var.”

“Katolik okulu mu?” diye sordum.

“Noel için kiliseye bile gitmiyorsun,” diye soludu Meg.

Harper’ın yüzü, kaşığıyla çorbasını karıştırırken ifadesizdi. Domatesin altında kaybolan fesleğen parçaları tarafından hipnotize edilmiş gibiydi. “Tüm hafta sonu İncil’deki eski bilgilerimi tazeledim. Sanırım bunu iyi bir şekilde yapabilirim. Belki kopya çektiğimi açıklamak için dini bir adım atarsam içeri girmeme için verirler.”

“Marist’e gidemezsin,” dedim. “The Mess’e geri dönmelisin. Ait olduğun yer orası.”

Domatesli kaşığını bana doğrultarak, “Birisi, The Mess’e geri dönemeyeceğimi kesinleştirdi,” diyerek karşılık verdi. “Anlamıyorsunuz, kızlar. Dr. Mendoza; şifrelenmiş testleri, HTML kodunu, IP adresimin gömülü olduğu izleme yazılımını ortaya döktü. Tüm bunlar, aradıkları kişinin çok açık bir şekilde ben olduğumu gösteriyordu.” Kaşığını tekrar kâseye bıraktı ve agresif bir şekilde döndürdü. “Hermione Granger’ın başarısız bir testi öcü olarak görmesi gibi. Zeki kızlar, zeki olmaktan başka hiçbir

şeyi umursayamazlar. Ödev sistemine girmek isteseydim, nasıl olduğunu çözebilirdim. Herkesin buna inanıp yoluna devam etmesi kolay, tabii.”

Meg, “Herkes senin olduğuna inanmıyor,” dedi. “Yalan olduğunu biliyoruz. Ben ve Peter...”

Meg’in sesi giderek kısıldı ve hepimiz öğle yemeğimize devam ettik. Seramik kaşıkların şingirtısı ve mükemmel kızarmış ekmeğin çıtırtısı, odadaki artan rahatsızlığı daha belirgin kılmak dışında bir işe yaramadı. Harper gözlerini yemeğine dikip, “Bu, Cornell’in hatası değil,” diye fısıldadı. “İkinizden biri ondan haber aldı mı?”

Ona Cornell’i tamamen unutmasını, onun bir döneke olduğunu ve onunla tartışmak için harcayacağı nefese değmeyeceğini söylemek istedim. Ama onun yerine karar vermek benim haddime değildi.

“Bu sabah sınıftaydı,” dedim isteksizce. “Ona hiçbir şey söylemedim, o da benimle konuşmaya çalışmadı.”

Meg, “Peter’la cuma günü Trixie’yi aramaya gittiğimizden beri ondan haber almadım,” diye ekledi.

Harper kaşlarını çatarak bakışlarını benden Meg’e çevirdi. “Dansı terk mi ettiniz?”

“Elbette ettik,” dedim sandviçimi tabağa bırakırken. “Ne yapacaktık ki? Takıl, kokteyl iç ve hiçbir şey olmamış gibi davran? Tüm bunlar bizden birinin başına gelseydi, sen kalmaya devam eder miydin?”

“Sanırım hayır,” diye mırıldandı Harper. “Ne kadar yazık. Çok güzel görünüyordun, Trix. Ve elbiseni göremedim bile, Meg. Fotoğraf çektiniz mi?”

“Daha sonra gösteririz,” dedi Meg. “Öncelikle ne yapacağımıza karar vermeliyiz.”

“Öyle mi?” dedi Harper. “Evden ayrılamıyorum bile. Babam arabamın anahtarını aldı ve bir bisikletim bile yok.”

“Hiçbir yere gitmiyoruz,” dedim. “IP adresini bu koda kimin koyduğunu bulmamız gerekiyor.”

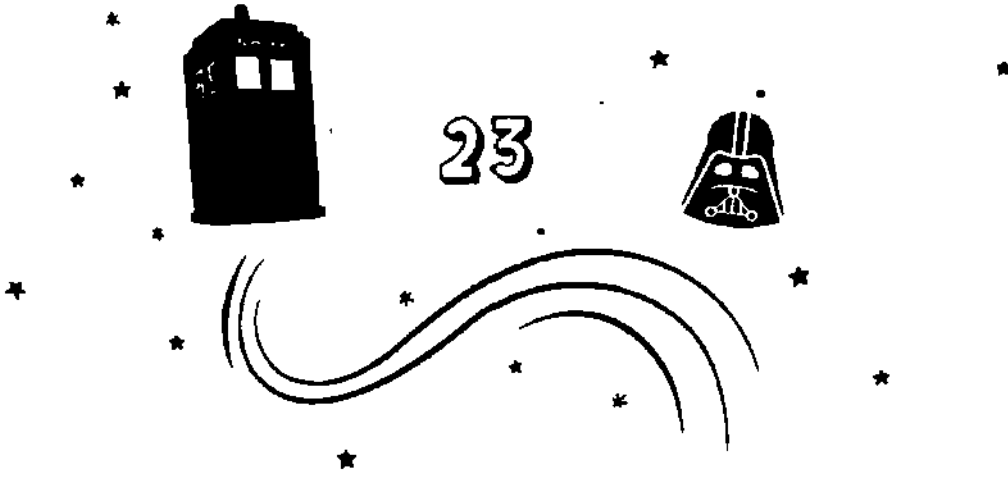
Bana bakarkenki boş bakışları gözlük camlarının arkasında büyümüştü. “Gelecek hafta finalleriniz olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Farkındayız,” dedi Meg. Kaşığı başının üstünde sakince salladı. “Ama öncesinde çözmemiz gereken bir dava var!”

Harper yüzünü ellerinin arasına aldı. “İkinizi de seviyorum ama siz ciddi delisiniz.”

Ben [1:47]

Halk kütüphanesinde ders çalışıyorum.

Meg ve ben ana kavşaklardan birinde yollarımızı ayırdık. İki-
miz de Harper'dan ayrılmaktan hoşlanmamıştık ama baba-
sının eve gelip orada olduğumuzu görmesini istemediği için bizi
kovmuştu. Ayrıca, bize okulu daha fazla asmayacağımıza dair söz
verdirmişti.

Bisikletimi halk kütüphanesinin önüne zincirledim, pedal çe-
virmekten ve postacı çantamın ağırlığından vücudum ağrıyordu.
Binanın tuğla yüzeyini kesen opal pencerelerdeki terli ve rüzgârda
dağılan yansımamdan kaçmak mümkün değildi. Kapılardan ge-
çip şömiz, kitap yapıştırıcısı ve eski kitap kokan tanıdık kori-
dorlara girerken atkuyruğumu düzeltmeye çalıştım. Her yerde
yanıtlar var gibiydi. Batı dünyasında bilinen her şey buradaydı.

Ben, uzaktaki bir çalışma odasındaki uzun konferans masa-
sında tek başına, Lady Audley's Secret'in bir kopyasının arkasına
yarı gizlenmiş hâlde oturuyordu. Kapaktaki kadının yüzü, Ben'i
inceliyormuş gibi görünüyordu.

Postacı çantamı, karşısındaki sandalyeye atarken, "Eh," de-
dim. "En azından birimizin biraz çalışası var bugün. Viktorya
dönemine ait bir çömlekçi özlemin yoksa tabii."

Bana gülümsedi, kitabı masanın üzerine koyunca kitabın say-
faları yayıldı. "Cinsiyet Rollerini dersi için. Burası çalışma odası.

Hakkını vereceğimi düşündüm. Bugün Meg için de not aldım.” Parmak uçlarını masanın kenarına vurdu. “Harper nasıl?”

“Bildiğin Harper. Bize finallerle ilgili ders verdi ve dansa çektiğimiz fotoğraflara baktı,” dedim en yakındaki sandalyenin arkasını tutarak. “Ama aslında iyi değil. Bütün gün evde kilitli, Katolik okuluyla yapacağı görüşme için hazırlık yapıyor. Babası onun yaptığına o kadar inanmış ki Wi-Fi’ı yok etmiş. Şifreyi değiştirmemiş ya da fişini çekmemiş. Resmen çöp kutusuna atmış.”

Her şeyi yüksek sesle söylemek beni biraz etkiledi. Bu çok fazlaydı. Çözülemez bir problemdi. Sandalyeyi daha sıkı tutup yanağımın içini ısırdım. Şimdi panikleyecek vaktim yoktu.

Ben ayağa kalktı, iki uzun adımda masanın benim olduğum tarafına geldi. Kollarını omuzlarıma sarmadan önce izin vermemi beklemedi. Yüzümü yanağına bastırdım ve gözlerimi kapattım. Harper’ın başı beladayken Ben’e sarıldığım için kendimi aptal gibi hissetsem de onun elma kokusuna odaklanarak bunu neredeyse unutabilirdim. Ben’in tüylerini diken diken eden iksirin bir parçası olmalıydı. Veya feromonlardı.

“Listeyi hazırladınız mı?” diye sordu kulağıma doğru.

Başımı salladım. “Liste yardımcı olur mu olmaz mı, bilmiyorum.”

Gözlerimin içine bakmak için başını eğerek, “Bu yüzden buradayız,” dedi. Üst dudağının üzerindeki küçük kesik neredeyse kaybolmuştu. Artık orada bir yara izinin gölgesi vardı, Eros’un yayının geri kalan kısmından bir gölge uzaktaydı. Konuşurken hareket ediyordu. “Liste?”

Derin bir nefes aldım ve arka cebimden Harperlarda yaptığımız listeyi çıkardım. Masanın üzerine koydum ve oturdum. Ben yanıma oturmadan önce tereddüt etti. Çizgili kâğıdı masaya koyarken bacağı benimkinin yanında tembelce salladı.

Meg’in düzgünce yuvarlak içine alınmış kelimeleri, kısa ve öz bir şekilde ŞÜPHELİLER adını verdiği sayfayı kaplıyordu.

“Şu anda The Mess’e kayıtlı yaklaşık üç yüz yetmiş öğrenci var,” dedim gerçekçi bir şekilde. “Önce okulu gruplara ayırdık.

Öğrenci konseyi, drama kulübü, kriket takımı, basketbol takımı gibi. Harper'a tuzak kuran kişi bunu kazara yapmış olamaz. Adını listeden seçmesi rastgele bir durum değildi. IP adresine erişme zahmetine girdi ve..." Ben'in bacağı benimkine sürttü ve ayağı bileğime dolanıp bacağımyı sandalyesinin altına çekmeden önce orada durdu. "Ben, bu önemli."

"Ben bir dâhiyim. Birden fazla şeyi aynı anda yapabilirim. Sen yapamaz mısın?"

Listeye geri dönerek, "Peki," diye homurdandım. "Dediğim gibi, Harper'ın ortak ders almadığı herkesi listeden çıkardık ve ceza alan öğrencilerin listesine dipnot ekleyerek..."

"Tekrar dipnot desene."

"Sessiz ol."

"Beni susturabilirsin."

Yanaklarıma kan hücum etti ve beynim bir anda durdu. Oturduğumuzda hemen hemen aynı boydaydık ama alan pek eşit değildi. Omzumun üzerinden açık kapıyı kontrol ettim. "Bir çalışma odasında öpüşemeyiz."

Düz duvarı işaret etti. "Öpüşmek yok uyarısı görmüyoruz, değil mi? Yer ayırtma kurallarını çiğneseydik bilgilendirilmediğimizi iddia edebilirdik. Sarmaş dolaşken buna odaklanabilecek miyim, bilmiyorum. Daha önce öpüştük ama işin içinde sarmaş dolaş olmak yoktu."

Tedirgin bir şekilde uzandım ve kolunu okşadım. "Haklısın."

Gözleri büyüdü, parladı. "Öyle miyim? Yani öyleyim ama öyle olduğumu biliyor musun?"

"Eğer bir ihtimal olsaydı, asla odaklanamayacaktık..." Beynim, Ben'in beni parkta öptüğü görüntülerle gelen ve baş dönmesine neden olan heyecanla dolunca sendeledim. "Yalnız olmak. Hormonal bir destek ayarladım."

Gözlerindeki parıltı gitti. "Naşıl bir destek?"

B. Calistero aramızda oturduğu için çok şaşırılmış görünüyordu ama yine de dizüstü bilgisayarını açtı. Ben, bana memnuniyetsiz bir bakış attı.

“Geç kaldığım için üzgünüm,” dedi B üçüncü kez, kütüphanenin Wi-Fi ağına bağlanırken elleri hafifçe titriyordu. “Dizüstü bilgisayarımı çantama koymayı unuttum, bu yüzden babam önce beni eve götürmek zorunda kaldı. Ona bir saatten fazla kalmayacağımı söyledim. Uygun mudur?”

Okul defterimi masanın üzerine koyarken, “Harika,” dedim. B çalışma odasında solunacak daha fazla hava varmış gibi görünüyordu. “Ee, bugün öğle yemeğinde ne buldun?”

B yüzündeki saçları düzelterek, “Pekâlâ,” dedi. Saçları, iki siyah perde gibi gözlerinin içine düşüyordu. “Basketbol takımının işin içinde olduğunu sanmıyorum...”

“Bir dakika,” diye elini kaldırarak araya girdi Ben. Bana bakmak için B’nin açık bilgisayarından öne eğildi. “Benim casus birinci sınıf öğrencimi sen mi aldın?”

Meg’in listesinde yer alan BASKETBOL başlığının altındaki isimlerin yanına bir onay işareti koyarak, “O, serbest bir ajan,” dedim. “Ona sinsî mali işler yaptırdığım söylenemez. Bu, sizin birlikte yaptığınız özel bir şey. Asla ihlal etmem.”

Ben gözlerini kısarak B’ye baktı. “Yani, hesap makineni gerçekten kaybetmedin mi?”

B ikimizle de göz temasından kaçınarak sandalyesinde kıpırdandı. “Ne yaptığımı kimseye söylemememi tembihledi. İnsanlara Harper’ın hesap makinemi ödünç aldığını söyleyip ne diyeceklerine bakmam gerekiyordu.”

Ben’e uzlaştırmacı bir gülümsemeyle, “Sen dâhil olsaydın,” diye ekledim, “Herkes, B’nin Harper’ın atıldığını bildiğini fark ederdi.”

Ben kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde geriye yaslandı, dudakları aşağı doğru kıvrıldı. “Devam et, 007.”⁸⁷

⁸⁷ 0007, yazar burada İngiliz ajan James Bond’a gönderme yapıyor.

B, listemi bilgisayarına yaklaştırıp dikkatlice taradı. “Drama kulübü, Harper için gerçekten üzölmüş gibi görünüyordu. Mavi peruklu kız bu konuyla ilgili uzun uzun konuştu.”

“Hangisi?” diye sordu Ben.

“Kış Masalı?”

“Patricia.” Ben açıklığa kavuşturmak için ağzını açarken güldüm. Listede kızın adının yanına bir onay işareti koydum. “Güzel, onlardan biri olmadığını umuyordum. Harper geçen yıl sahne malzemelerinin yapılmasına yardım etmişti.”

“Bir sorum var,” dedi B. “İkiniz de Harper’a iftira atma amacının kişisel olduğunu varsayıyorsunuz, değil mi? Şüphelilerin listesini onun arkadaş bakış açısıyla hazırladınız.” ŞÜPHELİLER listesinin üstüne parmağını koydu. “Ancak bu, verilerin duygusal olarak çarpıtıldığı anlamına geliyor. İstatistiksel olarak, Harper çok sevilen biri. Ama bugün konuştuğum çoğu insan, onun yüksek sıralaması olduğunu da biliyordu. Akademik cezalıların, kış balosunun kâr marjları üzerindeki etkisini inceledim. En büyük etki sıralama kaynaklıydı. Kenneth, daha fazla insanın desteğini alıyordu.”

“Üstelik bir ahmak olmasına rağmen,” dedi Ben.

B devam etti: “Ama Ishaan Singh daha fazla kararı etkiliyordu. Daha fazla insan evde kalıp daha çok çalışıyordu çünkü sıralamadaki ilk onda açık bir yer vardı.”

Ekranındaki listeyi küçölttü ve bir klasör açıp bir çift tıklayarak fotoğrafı açtı. Kıdemli sıralama listesinin bir görüntüsü ekranı doldurdu, en üstte bugünün tarihi yazılıydı. Çözünürlüğü düşüktü ancak ilk on fark edilebiliyordu.

1. Aaron, Cornell
2. Watson, Beatrice
3. West, Benedict
4. Donnelly, John
5. Donnelly, Peter

6. France, Mary-Anne
7. Royama, Margaret
8. Hertz, Bradley
9. Conrad, Nicholas
10. Singh, Ishaan

“Matematiksel olarak konuşursak,” dedi B. “Bir neden arıyor olsaydım, buradan başlardım. Cornell, sayısal olarak hiçbir şey kazanmadan veya kaybetmeden pozisyonunu korudu. Ama listenin geri kalanı...”

Tüylerim diken diken oldu. “Listenin geri kalanı bizim arkadaşlarımız.”

“Ama arkadaşlarımız olmasalardı,” dedi Ben sessizce. “Sıra atlayan insanlar olurdu. Meg daha önce 3.9 çöküşüne takılıp kalmamış mıydı?”

Harper ve Cornell benim kontrol grubumdu.

Hayır, diye düşündüm. Bu mantıklı değildi. Meg, Büyük Düşünce Deneyi uğruna Harper’ın geleceğini asla riske atmazdı.

Yapar mıydı?

Risk listesine sinsilik eklemekle ilgili ne demişti?

“En çok Jack kazandı,” dedi B. “Sınır dışı edilmenin eşiğinden dördüncü sıraya yükseldi.”

“IP adresini bulmak için Programlama Dilleri’nde fazladan kredi aldı,” dedi Ben. “Peter öğle yemeğinde bundan bahsetmişti.”

Meg’i kafamdan atmaya çalışarak sersemlemiş bir şekilde başımı salladım. “Haftalardır kafeteryadan kaçıyor. Bu, apaçık belli.”

“Bu, doğru olmadığı anlamına da gelmez,” dedi Ben. “O, *dünyanın yanmasını izle* türünde bir adam. Bunu sadece kaosun tadını çıkarmak için yapmış olabilir.”

Gözlerimi ovuşturdum. Özel dedektiflik için bir el kitabım yoktu. Birinin Harper’a iftira atması fikri midemi bulandırıyor-du. Kötü adama yüz vermek, işleri daha da kötüleştirirdi. Ama birisi bunu yapmak için kendi yolunun dışına çıkmıştı ve yanına

kâr kalmasına izin vermek, Harper'ı geri getirmeyecekti. Sonuca odaklanmaya çalıştım. Harper bilgisayarına ve telefonuna kavuşmuş, çarşamba günü bizimle Busby'ye gelmişti. Arabasını sürerken sıcak kakao içiyor ve tekrar gülümsüyordu.

Bunu yapan kişi Meg olmamalıydı.

"Bir de Mary-Anne var. Bunun nasıl olacağıyla ilgili oldukça fazla söz söyledi. Çöküşünden sonra bir süre ortadan kaybolmuştu. Sisteme girmiş olabilir." Uzun bir nefes verdim. "O ve Jack ile başlayacağız. B, tüm listeyi okul adresime değil, kişisel adresime e-posta ile gönder. Meg ve Peter'ın diğer şüphelilerle konuşmasını sağlayacağım."

Bunu yapan kişi Peter da olmamalıydı.

Eşyalarımızı çantalarımıza koyduk. Paltolarımızı giydik. Bilgisayarını göğsünde tutan B'ye, otoparkta babasıyla buluşmak için dışarı fırlamadan önce üstün casusluk becerileri için teşekkür ettim.

"Her şey yoluna girecek, değil mi?" B kitap raflarının arasında kaybolurken ellerimi ovuşturarak Ben'e sordum.

Masanın kenarına oturdu. "Elbette."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Bu pek inandırıcı gelmedi."

"Üzgünüm." Odanın boşluğunu kucaklamak için kollarını iki yana açarak gülümsedi. "Yine dikkatim dağıldı." Görüldüğü gibi, halk kütüphanesinde *öpüşmek yok* politikası vardı. Dehşete düşmüş bir kütüphaneci tarafından odadan aceleyle çıkarıldık. Meg ve Harper'a çalışma odalarını ayırtmamın yasaklandığını açıklamak zor olsa da buna değdi. Bunun, başka bir günün sorunu olduğuna karar verdim.

Cevapsız arama: Baba, İş

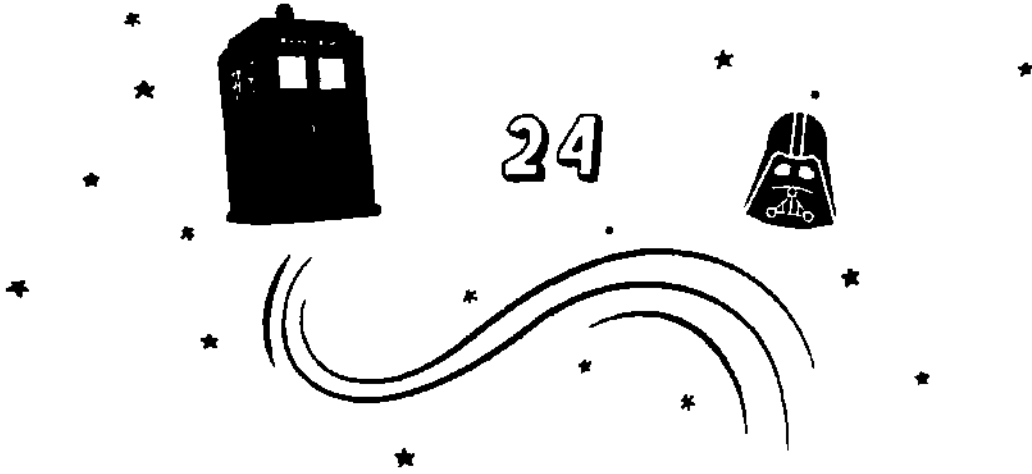
Cevapsız arama: Anne, Cep

Cevapsız arama: Baba, Cep

Cevapsız arama: Ev

Cevapsız arama: Ev

Cevapsız arama: Ev

Perdeler açık olsa bile, televizyonun kapalı olduğu oturma odası karanlıktı. Annem ve babam kanepede oturuyordu. Cep telefonları sehpanın üzerinde, yarısı yenmiş bir kâse kuru mısır gevreğinin yanında yan yana duruyordu. Annem, ne zaman akşam yemeği programının gerisinde kalsa atıştırmaya başlardı. Güveçteki her neyse yine mahvetmiş olmalıydı. Vegan pizzacıdan başka bir sipariş gelmesini beklemediğimizi umuyordum. Sahte peynir ve besin mayası yoluyla kas yapmak yerine, açlığa doğru ilerlemeyi tercih ederdim. Et cinayetti ama besin mayası da işkenceydi.

Postacı çantamın askısını omuzlarımdan çözüp ön kapının yanına düşmesine izin verirken kaslarım yandı. O sabah evden ayrıldığımda, daha kötü hissederek eve dönmeyi beklemiyordum. Ben, benimle kafeye kadar bisiklet sürmüştü ama uzun soluklu ve sözsüz vedamız bile günün beni büyülemesine engel olamamıştı. Espresso kokulu banyoda okul üniformamı geri giyerken kafamın içi bulanmıştı.

Ekonomi ve Programlama Dilleri dersinin notlarını almam gerekiyordu. Finallere çalışmam gerekiyordu.

Harper'ın IP adresini o izleme yazılımına kimin bağlandığını bulmam gerekiyordu.

"Nerelerdeydin?" diye sordu babam.

Fermuarını açıp omuzlarımdan düşürdüğüm hırkamı çantamın üstüne atmadan önce kollarımdan biriyle yüzümdeki teri sildim. "Size okuldan sonra kütüphaneye gideceğim diye mesaj atmıştım."

Babam, kanepenin kolunu kavrayarak, "Okuldan sonra," diye gürledi. "Günün ortasında değil. İş yerindeyken hemşirenin seni gıda zehirlenmesinden dolayı erkenden eve gönderdiğine dair bir telefon aldım. Annen seni kontrol etmek için eve koşarak geldi."

"Bak şu işe," dedi annem kararsız bir şekilde. "Trixie yok. Bisiklet yok. Telefonlara geri dönüş yok."

"Telefonum sessizdeydi," dedim mutfağa doğru ilerlerken. Kilerde tahıllı bar ya da başka şeyler olmalıydı. "Kütüphanedeydim. Bu, genel bir nezaket kuralıdır."

"Seninle konuşurken çekip gitme, Beatrice."

Bağırان anneme doğru dönerken ayağımdaki Mary Janes ayak-kabılarım gıcırdadı. İkisinin de en son ne zaman bana seslerini yükselttiklerini hatırlamıyordum. Sherry'ye bile bağırırmazlardı.

"Özür dilerim," dedim, samimiyet eksikliğini kapatmak için her kelimeyi dikkatlice telaffuz ettim. "Bir dahaki sefere ders çalışırken telefonumu sürekli kontrol ettiğimden emin olacağım."

"Bir dahaki sefer olmayacak," dedi babam. "İstediğin zaman şehirde öylesine gezmeye gitmeye izin yok."

"Boynunda ne var senin?" diye sordu annem.

Orada hiçbir şey olmadığını bilsem de elim, boynuma uçup orayı kapatmak için can atıyordu. Kafedeki banyoda iyice kontrol etmişim.

"Kış balosundan önce kendime bir saç maşası imzası bıraktım. Cuma gecesi on bin tane fotoğrafımı çektiniz. Kanıtları kontrol edebilirsiniz." Başparmaklarımı hâkî pantolonumun ceplerine geçirdim. "Artık su içebilir miyim? Kütüphaneden buraya uzun bir yolculuk yaptım ve yorgunum."

"Sus," dedi babam. "Seni bulamayınca Royamaları aradık. Meg ailesine karşı dürüst davranmış. Otur."

İçimdeki zayıf insan ortaya çıktı. Daha önce ailemden gelen doğrudan bir emri asla reddetmemiştim. İtaat etmeyecek çok bir şey yoktu. Meg'in babası bir keresinde bana son derece hoşgörülü ebeveynlerim olduğunu söylemişti. Bu bir iltifat değildi.

İki kişilik koltuğun kenarına yavaşça oturdum. Bunu yaparsak, onlarla somurtkan bir çocuk olarak değil, yetişkin biri gibi yüzleşecektim. Sonra yatak odama geri dönüp Meg'e neden beni ispiyonladığını soracaktım.

Sherry'nin çıkardığı şingirdama sesi duyuldu. Mutfaktan çıktı, yanıma gelip ayaklarımın üzerine yattı ve bir domuz kulağı pastırmasını alaycı bir şekilde kemirmeye başladı. Midem kasıldı. İnternet yıllardır bana pastırmanın mükemmel bir yemek olduğunu söylüyordu. Şimdiye kadar tadını hiç merak etmemiştim.

Annem, dikkatimi Sherry'den ve domuz etli ödülünden çekerek, "Aklından ne geçiyordu?" diye sordu. "Günün ortasında kampüsten ayrılmak, şehrin öbür ucuna bisiklet sürmek..."

"En iyi arkadaşım okuldan atıldı. Onu görmem gerekiyordu."

Babam öne eğildi, ellerini dizlerinin arasında kenetledi. "Üzüldüğünü biliyoruz. Ama bu, sorumluluklarından kaçmak için bir sebep değil. Harper'ın kendini içine soktuğu bu durum..."

"Kendini hiçbir duruma sokmadı!" diye karşı çıktım. "Harper'ı tamyorsunuz. Böyle bir şey yapmaz. Biri ona komplo kurdu."

"Trixie," dedi annem. İğneyi küçük çocuklara saplamadan önce sakinleşmeleri için kullandığı ses tonunu tanıdım. "Travmatik bir kayıptan kurtulan çocukların hayatta kalan ebeveynlerine karşı tepkileri, alışılmadık bir durum değil. Greg'in yıllardır Harper'a çok sert davrandığını biliyorsun. Bunun tek çıkış yolu olduğunu düşündüyse..."

Babam, başparmaklarını oynatarak, "Gençsiniz," diye ekledi. Yıllarca anaokulunda öğretmenlik yaptıktan sonra her şeye biraz beden dili katmaktan kendini alıkoyamıyordu. *Burası kilise, bu çan kulesi, onu açın ve ailenizin size olan inançsızlığını görün.* "Beyinleriniz hâlâ gelişiyor."

“Bana beynimin nasıl geliştiğini anlatmaya çalışma,” diye çıkıştım. “Üç yıl boyunca İleri Psikoloji dersi aldım, sen ise sanat tarihi bölümünden mezun oldun.”

Annem ayağa fırlayınca domuzun kulağını düşüren Sherry korkuttu.

“Özür dile. Hemen!” diye emretti.

Ben de ayağa kalkabilmek için Sherry’i ayaklarımdan iterek, “Hayır,” dedim. Hiç kimse okumayacaksa, The Mess neden her yıl hoş geldiniz paketleri yayımlama zahmetine giriyordu? SİZ VE YETENEKLİ ÇOCUĞUNUZ adında, çocuk muamelesi yapmadan çocuğunuzla konuşmanın nasıl yapılacağını açıkça belirten bir bölüm vardı. “Bundan yoruldum. Sizler... Bay Leonard ve Doktor Royama, çocuklarınızı Messina’ya gönderdiniz. Eğitimimizden en iyi şekilde yararlanmamızı istediniz ve biz de bunu yaptık. Hepimiz bunca yıl çok çalıştık. Ve ilk kez bir şeyler ters gittiğinde, biz sadece çocuk oluyoruz. Peki, hangisiyiz? Yetişkin dünyasıyla etkileşime girmesine izin verilen dâhiler miyiz yoksa zapt edilmesi gereken çocuklar mıyız?”

Annem sert bir şekilde, “Kimse senin zekânı sorgulamıyor,” dedi. “Buradaki durum, senin seçimlerin.”

“Yanımda biri olmadan sarhoş olmadım ya da yüzmeye gitmedim,” diye bağırdım. “Bana ihtiyacı olduğu için Harper’ı görmeye gittim. Çünkü o yalnız. Annesi hastanede yalnızken onu görmeye gitmiştin, değil mi? Komada olmasını umursamadın, yanındaydın. Orada olduğunu bilse de bilmese de elini tutmaya gittin.” Annemin yüzünün rengi soldu ama şimdi susamazdım. Açlık ve öfke kafamda toplanan sisi dağıtıyordu. “Harper benden yanına gelmemi istemedi ama ben gittim çünkü yapmam gereken buydu. Babasına inat kimsenin hesabını ele geçirmedim çünkü bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Herhangi birimiz devlet okuluna gidebiliriz ve sınavlara girebiliriz.”

O zaman neden dört hesabı ele geçirdiler ki? diye beynim sordu. Neden Harper’a komplo kurdular? Kişisel bir meseleye matematiksel

tepkiler. Biri veya diğeri değil. İstatistiksel ve duygusal olarak makul olmalı.

“Güveninizi suistimal ettiğim için üzgünüm,” diye başımı dik tutarak devam ettim. “Bir pislik olduğum için üzgünüm. Ama Harper’a yardım etmeye çalıştığım için özür dilemeyeceğim. Başka birinin daha ondan vazgeçmesini hak etmiyor. Babası onu eve kilitledi. Erkek arkadaşı onu terk etti. Ben olsam birinin bana komplo kuranı bulmaya çalışmasını istemez miydim? Harper okuldan atıldığında dokuz kişinin okul sıralamasında yeri değişti. Ben de onun yerine, ikinci sıraya yükseldim. Eğer bu sıralamayla ilgiliyse, mantıklı olarak bir sonraki hedef ben olurum.”

Annemle babam bakiştı. Annem tekrar yerine oturdu ve Sherry terliklerini koklayarak geldi.

“Okulunuzda toplu bir komplo olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu küçümseyerek.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Burası dâhiler okulu. Bir komplo kurmak için yalnızca bir Mess öğrencisi olmak yeterlidir.”

“Don Kişotluk yapıyorsun,” dedi babam. “Bunun senin için zor bir zaman olduğunu anlamadığımızdan değil. Royamalar, Meg’in de derinden etkilendiğini söyledi. Ama kötü bir olayın, geleceğinizi mahvetmesine izin veremezsiniz.”

“Neden?” diye sordum. “Bu kötü olay Harper’ın geleceğini mahvediyor.”

Beni duymamış gibi devam etti: “Annen ve ben, sakinleşmen için bir iki hafta ara vermenin daha iyi olacağı konusunda anlaştık. Dikkat dağınıklığı yok. Cep telefonu yok. Finallerine odaklanmasın. Bu ara şimdi başlıyor.” Babam elini uzattı. “Telefonunu kış tatilinin başlangıcında sana iade edeceğiz. Arama geçmişine bakmayacağız. Üzerinde devlet sırları saklıyorsan SIM kartını bile alabilirsin.”

Açık avcuna baktım. Başiboş bir parıltı bana göz kırptı. “Ciddi değilsiniz. Sizi geri aramadığım için kırgınsınız, bu yüzden sizinle iletişim kurabileceğim tek şeyi elimden mi alacaksınız?”

“İhtiyacın olmayacak,” dedi babam. “İşe giderken seni okula bırakacağım ve annen de seni okuldan alıp eve bırakacak.”

Taşlar şimdi yerine oturmuştu. *Annen ve ben anlaştık bile*, geçmiş zaman kipi. Önceden belirlenmiş bir beyan. Ben daha kütüphaneden çıkmadan, bir kâse tarçınlı mısır gevreği eşliğinde kaderim mühürlenmişti.

Bu cümle, hakkında sadece söylentiler duyduğum, çoktandır ölmüş bir dil gibi ağzımdan çıktığı için tuhaftı.

“Ben cezalı mıyım?”

**Bu web sitesi “OKUL ÇALIŞMASI DEĞİL, TRIXIE” olarak
işaretlendi. Lütfen erişim için yönetici şifresini girin.**

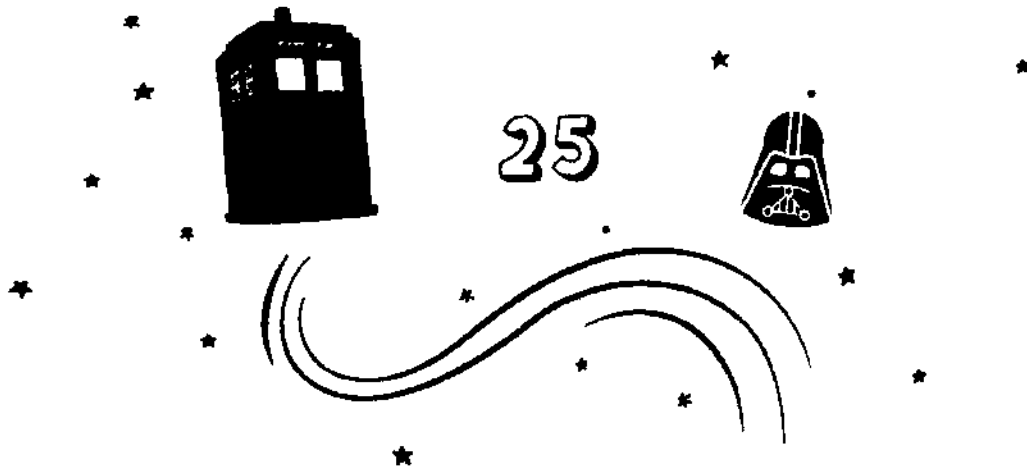
Şifre doğru değil.

Şifre doğru değil.

Şifre doğru değil.

Yönetici e-posta hesabınıza bir uyarı gönderildi.

“Uyu, Trixie!”

Nefesimin, sisin içinde asılı kalmasını izleyerek, “Ailem bir güvenlik duvarı kurdu,” dedim. “Biri şifre girmeden okul e-postamı bile okuyamıyorum. Bunu kırabilirdim ama bu, onları haklı çıkarırdı, değil mi?”

Meg ürperdi. Parlaklığının bir kısmını son yirmi dört saatte kaybeden saçları, soğuk sabah melteminde dümdüz ve gevşek bir şekilde sallanıyorlardı.

“Senden haber alamayınca bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım,” dedi ayaklarını saksıya vurarak. “Annemle babama, seninkilere bir şey söylememeleri için yalvardım ama beni dinlemediler. Bunun bir tür toplu histeriye dönüşmesinden korkuyorlar.”

Ceketimi göğsüme biraz daha yaklaştırdım. “Kriz gibi mi?”

“Daha çok *Salem cadı mahkemeleri* gibi,” dedi. “Annem bana konversiyon bozukluğu üzerine bir sürü makale okuttu. Stresimizin fiziksel belirtilerle kendini göstermeye başlamasından korkuyor.”

“Bir hayalet tarafından sıkıştırıldığımı hissedersen sana haber vereceğimden emin olabilirsin,” diye mırıldandım.

“Gerçekten üzgünüm. Aptalca olduğumu biliyorum.” Bana bir bakış atmadan önce topuklarını saksıya tekrar sürttü. “Ailen, Harper’ın babasını aramadı, değil mi?”

"Hayır." Telefonumu teslim ettikten sonra, annemle babam bir kâse köri eşliğinde sohbet etmeye çalışmışlardı ama bunun için çok geçti. "Bana kızgınlar ama Bay Leonard misafirleri olduğunu öğrenirse Harper'ın başının daha da belaya gireceğini bilecek kadar akıllılar."

"Bu da bir şey. İşleri onun için daha da kötüleştirme fikrine dayanamıyorum."

Ailemle olan kavgamızı düşününce, Meg'le, beni ispiyonlaktan daha fazlasını konuşmak istediğimi fark ettim.

"Liseden sonra neden hiç teste girmedin?"

Gözlerini kırptırdı. "The Mess'i bırakmak için mi?"

"Evet. Harper beklemenin vakit kaybı olduğunu söylerdi. Herhangi birimiz bir yeterlilik sınavına girip üniversite gidebiliriz."

"Seni ve Harper'ı asla bırakmak istemem. Gelecek sonbaharda bunun olacağını bilmek bile hoşuma gitmiyor." Harper'ın çoktan gitmiş olduğunu hatırlayınca yüzü düştü. Ön kapıdan geçen insan sırasını izlemek için arkasını döndü. Herkesin hırkasına sarıldığı kalabalık yığının arasında, birini diğerinden ayırt etmek zordu.

"Güvenlik duvarı kurulmadan önce, şüpheli notlarını senin şu çocuktan aldın mı?" diye sordu.

"Evet." Dudağımı ısırdım. Bu bir yalan değildi ama öyle hissettiriyordu. B'nin gönderdiği notlara erişememiştim ama kürüphaneye yaptığım gizli ziyarette elde ettiğim basılı kopya, dosyamdaydı. "Demek istediğim, o *benim çocuk* değil. O, Ben'inki. Ama sıralamanın nasıl bir etken olabileceği konusunda gerçekten iyi bir noktaya değindi."

Meg'in yüzünde bir belirti aradım ama sadece başını salladı. Omzumun üzerinden bakarken gözleri dolmuştu. Dik durdu ve kollarını başının üzerinde sallayarak, "Peter!" diye seslendi.

Peter çimenlerin üzerinden bize doğru yürüyordu. Tişörtünün yakası, rengi solmuş MIT *sweatshirt*'ünün boynundan fırlamıştı. Kaşlarının üzerine kadar siyah bir bere çekmişti. "Siz kızlar burada ne yapıyorsunuz? Hava buz gibi."

Meg, kasıtlı bir surat ifadesiyle alt dudağını dışarı çıkararak, "Trixie cezalı," dedi. "Onunla geçirebileceğimiz tüm kaliteli zamanı değerlendirmemiz gerekiyor."

Zorla gülümsedim. "Soğukta donmak, arkadaşlığın en gerçek şeklidir."

"Öyle diyorsanız," dedi Peter. Ellerini çırttı ve bir alev kıvılcımı çıkarmayı umuyormuş gibi ovuşturdu. "Ceza almak için ne yaptın? Kış balosundan önce onları gördüğümüzde ailen çok iyi görünüyordu."

Meg bir gün önce okulu astığımızı duyurmaya karar verirse diye, "Önemli bir şey değil," dedim çabucak. Kuralları çiğnemek, Peter Donnelly'nin kalbine giden yol değildi. "Hey, Jack'in Mendoza'ya verdiği kodun bir kopyasını saklayıp saklamadığını biliyor musun?"

Peter beresini alnından bir santim kadar yukarı çekti. "Muhtemelen. Fazladan kredi için bir kopyasını Dr. Kapoor'a göndermesi gerekiyordu."

"Bir kopyasını alabilir miyim sence?" diye sordum. "Okul e-postam aracılığıyla. Finaller bitene kadar normal hesabıma erişemeyeceğim."

Peter bakışlarını benden Meg'e çevirdi ve tekrar bana döndü. "Niye?"

Bunlar senin arkadaşların, diye düşündüm. Ben aksini kanıtlayana kadar Peter ve Meg masumdu, bu da onlara Harper'ın kovulmasından ne elde edeceklerini bilmesem de anlatabileceğim kadarını söylemek zorunda olduğum anlamına geliyordu.

"Birisi o koda Harper'ın IP adresini koymuş," dedim. "Arkalarında Jack'in gözden kaçırmış olabileceği ipuçları bırakıp bırakmadıklarını görmek istiyorum."

Peter bir kahkaha attı. Kahkahası havada asılı kaldı ve ön kapiya doğru yankılandı. "Birinin, kovulması için Harper'a tuzak kurduğunu mu düşünüyorsun?"

Sesinin bu kadar neşeli olması hoşuma gitmedi ama yüzümü ifadesiz tuttum. “Olabilir, değil mi? Jack okuldan atılmak üzereydi ve sonra onu kurtaran kodu buldu, değil mi?”

Bu söylediklerim, kahkahasını sildi. Beresini kulaklarından aşağı doğru çekti. “Yani, herhangi birinin Harper’a tuzak kurduğunu düşünmüyorsun. Bu kişinin kardeşim olduğunu mu düşünüyorsun?”

Meg saksının üzerinden atladı. “Hayır! Bu, olasılık dışı değil sadece ...”

“Evet, öyle. O benim kardeşim. Herhalde onun bir suç dehası olup olmadığını bilirdim.”

“Spor yapmak için öksürük şurubu içtiğini biliyor muydun?” diye sordum. Jack’in sırt çantasında eğlence amaçlı dekstrometorfanla yakalandığı olay, hiçbir zaman sır olmamıştı. Aragon Hazırlık Okulunda kuralların çiğnenmesine The Mess’ten çok daha fazla ılımlı bir yaklaşımı vardı. Tüm sekizinci sınıf öğrencileri, Jack’e onu ne kadar önemsedığimizi söylemek zorunda kaldığımız iki saatlik bir *duygu çemberi* içinde sıkışıp kalmıştı.

Peter ona ters davranmışım gibi yüzünü buruşturdu. “Buna inanmıyorum. Ben içeri giriyorum.”

Peter’in yalpalayan adımları diğer insanlarınkine karışırken, “Peter,” diye seslendi Meg. Ön kapıdan geçerken çimenleri tekmeledi. “Bu hiç iyi olmadı.”

Parmaklarımı atkuyruğumun ucunda gezdirdim. Peter’dan kodu almaya çalışmak zor olacaktı. Kesinlikle bir şey ifade etmiyordu. Jack’in hikâyesi, Cornell’inkiyle aynı çizgideydi. Bu, tam olarak Harper’ın olacağını söylediği şeydi: Herkesin buna inanıp yoluna devam etmesi daha kolaydı.

Ama Peter’in duygularını incitmek, planın bir parçası değildi.

Meg sırt çantasını almak için eğilirken, “Üzgünüm,” dedim. “Seni bunun dışında bırakmalıydım. Şeyini mahvetmek istemedim, biliyorsun...”

“Neyimi?” İdrak etmiş gibi gülümseyerek çantasını omzuna attı. “Aman Tanrım. Peter ve ben bir çift değiliz, Trix. Birlikte bir dansa gittik. Sadece arkadaşız. Bilirsin, siz de sadece arkadaş-sınız.”

Sürpriz, dalgalar hâlinde üzerime çökmüştü. Meg’e Peter ile birlikte olup olmadıklarını hiç sormadığımı fark ettim. Kış balo-sunda bileğine çiçeği taktıktan sonra beynim onları ÇİFT etiketli bir dosyaya koymuştu.

Gerçekten düşününce, bu varsayım fena hâlde anti-feminist görünüyordu. Tabii ki sadece arkadaş olabilirlerdi. Tüm bu olan-lar yüzünden mantıklı düşünemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

“Ah,” diye mırıldandım. “Üzgünüm. Onun, yaptığın düşünce deneyinin deney grubu olduğunu sandım. Harper ve Cornell’in kontrol grubun olduğunu söylemiştin...”

“Bunu bu kadar kötü karşılamasını gerçekten beklemiyor-dum.” Kaşlarını çattı ve bana postacı çantamı uzattı. “Önünde sonunda gelecek. Sakinleşmesi gerekiyor. Öğrenci konseyi duru-mu yüzünden çok stres altında.”

Postacı çantamın askısını boynumdan geçirdim. İçinde cep telefonum olmadan daha hafif değildi ama bir boşluk hissediyor-dum. Meg’in çimenlerdeki kısa adımlarını takip ettim. “Hangi öğrenci konseyi durumu?”

Kısa bir süre durdu ve alnına vurdu. “Mesajlarımın hiçbirini almadın. Cornell, öğrenci konseyinden istifa etti.”

Bir erzak dolabında saklanmak, filmlerde çok daha kolay görü-nüyordu. Kilitli kapıları çekiştirip ana binanın koridorunda bir aşağı bir yukarı dolaşırken gülünç görünüyor olmalıydım. Dene-diğim üçüncü kapı, metal rafları ve tozlu zemini kaplayan çeşitli şişe ve tüplerden oluşan sıkışık bir dolaba açıldı. Seçici bir sefil olmak istemediğimden, postacı çantamı örümcek ağı bağlamış bir galon yer cilasının üstüne fırlattım.

Kapıda bıraktığım aralıktan baktım. Finallerin başlamasından önceki hafta her bir öğrenci daha yavaş hareket ediyor, bir sonraki sınıfa doğru sürekli bir koşuşturma içinde olunuyordu. Bir sömesterlik çalışmayı gözden geçirmeye devam edecekken acele etmenin bir anlamı yoktu.

Kapının önünden süzülerek geçen Cornell'in kafasını gördüm. Mary-Anne onun yanıdaydı, fısıltıyla konuşurken ağzı çılgınca hareket ediyordu. Nefesimi tutarak kapıyı biraz açtım ve krampon giymiş bir çift ayak gördüm.

Kapıyı çektim, geriye doğru sendeledim ve raflara çarpmamak için sağa sola kaydım. Kapı tık sesi çıkararak kapandı.

"Bu, yeni bir şey," dedi Ben, tavana vidalanmış çıplak ampule bakarak. Bana bakarken sırt çantasını düzeltti. "Teneffüs sadece altı dakika, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Hızlı konuşman gerekecek."

"Konuşmak mı?" Başını eğdi ve dudaklarının kenarında bir gülümsemenin kıvrılmasına izin verdi. "Bir temizleyici seçmek için yardıma mı ihtiyacın var? Pencereler için en az yüzde dört izopropil içeren bir şey arıyorsan..."

Ayaklarımın üzerinde hafifçe yükseldim ve ellerimi çenesinin kenarlarına bastırdım. Dudaklarımı dudaklarına değdirirken sırt çantasının fermuarı kapıya çarptı. Öpüşmek için zaman yoktu. Limbik sistemim ne derse desin sert bir darbe alacaktı.

"Günaydın." Ellerimi geri çektim ve hiçbir şeyi devirmeden ondan olabildiğince uzaklaştım. "Dün aramalarına dönemediğim için özür dilerim. Hemen özet geçiyorum, Meg'in ailesi beni ispiyonladı. Bu yüzden ailem telefonumu aldı ve e-posta erişimi mi sınırladı. Cornell'in öğrenci konseyinden ayrılmasıyla ilgili ne biliyorsun?"

"Oha!" Ellerini havaya kaldırmaya başlamıştı ki sınırlı bir alanda olduğumuzu hesaplayıp geri saldı. "En baştan başlayabilir misin? Meg'in ailesi seni ispiyonladı mı? Artık gangster miyiz? Çünkü bu casusluk olayında iyi olduğumuzu sanıyordum..."

“Teneffüs bitmek üzere. Lütfen, odaklan,” dedim inleyerek. Kapının diğer tarafında hareket eden insanların adımlarını ve sallanan çantaların seslerini duyabiliyordum. Zilin çalmasına daha vardı ama ne kadar süre kaldığını bilmiyordum. “Cornell öğrenci konseyinden mi ayrıldı? Bu çok önemli bir şey.”

“Resmî olarak değil,” dedi sırt çantasının kayışlarının ağırlığı altında omuzlarını oynatarak. “Onu vazgeçirmeye çalışıyordum. Pek de anlayışlı davranmadı.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Bana bildiğini sanmadığım bir sürü kelime yazdı.” Omuz silkti. “Telefonuna bir tür küfür uygulaması kurmuş olabilir. Sanırım bir kısmı Dothraki’dendi.⁸⁸ Etkileyiciydi.”

Şakağımı en yakındaki rafa dayadım. “Ama neden bıraksın ki? Öğrenci konseyinin Harper ya da akademik cezayla hiçbir ilgisi yok.”

“Hayır,” dedi yavaşça. “Ama önceki deneyimlerime göre, bir kulüpten ayrılmak artık insanlarla arkadaş olmadığını göstermenin en hızlı yoludur. Harf notuna mal olacak ama...”

“Bekle,” diye araya girdim. Başım dönüyordu ve bu, etrafımızdaki malzemeler yüzünden değildi. “Ne demek istedin? Cornell hâlâ sizinle arkadaş. Ona bir şey söylemedim.” Soğuk ter, avuç içlerimi sıkıştırmaya başladı. “Ah, bu sabah Peter’ı kızdırdım. Kasıtlı değildi. Ama Cornell’e hiçbir şey yapmadım. Macchiavelli yok, Shan Yu yok, anlaşılmıştı.”

“Yapmadığını biliyorum.” Bir eliyle ensesini ovuşturdu. “Benim ahmaklığımdan oldu, senin yüzünden değil. Dün öğrenci konseyinde Harper’ın okuldan atılması ve yönetimin neden onun için şahit kabul etmediğiyle ilgili bir tartışma yaşandı. Peter, Mendoza’nın Brandon için bir yeminli ifade yazmama izin verdiğini ve aynı şeyi Harper için de yapabileceğimizi belirtti. Öğrenci konseyinin nasıl olduğunu biliyorsun. Alt sınıflar olaya

⁸⁸ Dothraki ile yazar, Game of Thrones’a gönderme yapıyor.

karıştı ve sonra herkes Cornell'e, kız arkadaşının atılmasına izin verdiğini söyledi. Tam bir karmaşaydı." Tekrar gülümsemeye çalıştı ama bu sefer suratı buruştu ve soldu. "Kütüphaneden döndükten sonra Cornell'e mesaj attım. İşte o zaman onun küfretme güçlerinin gerçek yüzüyle karşılaştım."

Öğrenci konseyi masasının Harper'ın onuru adına savaşmak için bir araya geldiğini düşünmek kalbimi ısıtsa da bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ben danstan sonra parkta bana kendini açıklamıştı. *Benden senin için lanet arkadaşlarımdan vazgeçmemi isteyemezsin.*

Ve yine de Cornell'i kaybetmişti.

"Ben." Sesim kısılmıştı. "Üzgünüm."

"Sorun değil," dedi bana bakmadan. "Hey, liderlik için aldığımız sınıf kredisi olmayınca, Cornell sıralamada aşağı düşecek."

"Bu komik değil."

"Şaka yapmıyorum." Bana baktı, gözlerinde alaycılık belirtisi yoktu. "İstifa ettiğinde, birimiz birinci olacak."

Öğrenci konseyi masası çoğunlukla boştu. Brad Hertyz ikinci sınıflarla sohbet etmeye çalışırken Jack, Peter'a bir tür katalog okutmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Cornell, Mike Shepherd ve oyunculuk kulübünün geri kalanının yanında oturuyordu. Odanın uzak köşesindeki eski masamızda otururken Ben'in kapıdan içeri girdiğini gördüm, iki eski en iyi arkadaşının birlikte oturduğunu fark etmişti. Yemek yemeden gitti.

Peşinden gitmek istiyordum ama onu daha iyi hissettirmek için ne söyleyebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ev ödevi, çizgi roman ve kilerde öpüşmenin hiçbir kombinasyonu, Cornell'le olan arkadaşlığını düzeltemezdi.

Tadını almadan kaşığımın ucundaki çorbayı yudumladım. Geçen haftaki sulu sebze çorbası bugün daha da kötü görünüyordu. Harper'ın tepsisinin olmadığı yerde Meg'in ailesinin psi-

koloji dergilerinden bir yığın duruyordu. Her derginin içi bir renkli post-it dizisiyle süslenmişti. Parmakları kâğıdı karıştırmaya devam etti, sayfaları asla tam olarak açmıyordu.

Başka bir post-it köşesini okşarken, “Osmoz yoluyla öğrenmenin gücünü geliştirdin mi?” diye sordum.

Eli durdu ve sandviçinden aceleyle bir ısırık aldı. “Hayır. Odaklanamıyorum. Bütün bu dergiler benim ve hiçbiri istediğim cevapları vermiyor.”

“Öyleyse neden getirdin onları?”

“Çünkü umudum var.”

Tepsimin yanındaki masaya bir Tupperware kabı fırlatıldı. Mary-Anne yanıma otururken pahalı bir parfüm kokusu burnuma doldu. Bacaklarını bankın altına sıkıştırırken saçları omuzlarına dolandı. Yakından bakınca yanaklarındaki şeftali tozu parıltıyı görebiliyordum.

“Yani,” dedi, sanki sık sık kafeteryanın bizim oturduğumuz tarafında takılıyor ve öğrenci konseyi üyesi olmayanlarla isteksiz sohbetler ediyormuş gibi. “Artık bizimle oturmuyor musunuz? Yoksa oturma programınızı tekrar mı yenilediniz? Oğlanlarla ve bebeklerle bir gün daha yalnız kalamam. Orası tam bir Sineklerin Tanrısı gibi ve kütüphane de daha iyi bir seçenek değil.”

Meg’in ağzından küçük bir soğan parçası dışarı çıktı ve onu ağzına çılınca geri itti.

“Sanırım yine burada oturuyoruz,” dedim, Meg kadar şaşır-mış görünmemeye çalışarak. “Harper, Cornell’le vakit geçirebil-sin diye taşınmıştık. Şimdi okuldan atıldığında göre...”

“Ah.” Mary-Anne ceketinin cebinden bir çift yemek çubuğu çıkardı. Onları ayırdı ve Tupperware’in içinde döndürdü. Burun deliklerim parfümünün pudramsı tatlı kokusuna alışırken öğle yemeğindeki teriyaki⁸⁹ sosunun kokusunu aldım. “Bu da saçmalık. Harper asla bu kadar aptalca bir şey yapmaz.”

⁸⁹ Teriyaki, ızgarada pişirilmiş et veya deniz mahsullerinden yapılan Japon yemeği.

Çatalımı bir parça kerevize batırdım. “Haklısın.”

Mary-Anne, yemek çubuklarının ucundan bir parça pirinç ısırarak, “Cornell bunu anlamıyor,” diye devam etti. “Harper onu gerçekten sıralamada yükseltmek isteseydi, onunla çıkmaya asla başlamazdı. Ya da herhangi biriyle. Bu işler çok dikkat dağıtıyor.”

Meg psikoloji dergilerini el yordamıyla aradı. “Belki de başı belaya girene kadar neye bulaştığını bilmiyordu.” Dergileri karıştırdı, yapışkan notlar ve işaretlerle dolu yıpranmış bir kopya çıkardı. Sayfayı katlayarak açtı, ERGENLERİN AŞK DEĞERİ başlığının küçük puntoyla yazılmış bir yazıyı gösterdi. Titizlikle vurgulanmış ve altı çizilmiş bir paragrafa dokundu. “Burada romantik ve platonik lise ilişkilerinin, yetişkin kimlik gelişiminin ayrılmaz bir parçası olduğu yazıyor. Şimdi yaptığımız hatalar, daha sonra yapacağımız seçimleri belirleyecek. Bu yılki tüm düşünce deneyiminin temeli bu.”

Mary-Anne başını yemeğinden kaldırdı. “Neyinin?”

“Sorma,” diye uyardım.

Ama artık çok geçti. Meg dergiyi masanın üzerine fırlattı. “Bence Harper ve Cornell’in yürütememesinin sebebi, aralarındaki kimyasal çekim dışında hiçbir ilişkilerinin olmamasıydı. Bu anlaşılabilir bir hatadır. Görünürde aynı idealleri paylaşıyor gibi görünüyorlardı. İkisi de kendilerini derslerine ve arkadaşlarına adanmışlardı. Ancak Harper okuldan uzaklaştırıldığında bunların hiçbirine katkıda bulunamadı.”

“Artık burada olmasa da Harper bizim arkadaşımız,” dedim sertçe.

“Evet,” dedi Meg. “Ama bu, Cornell ile olan ilişkisiyle ilgili değil. Biz onların tamponuyduk.”

Mary-Anne bize bakarak gözlerini kıstı. “Onlarla randevuya gitmiyordunuz, değil mi?”

“Tabii ki hayır.” Kaşlarımı çatarak kaşığımı bıraktım. “Gerçek bir ilişkileri vardı. Kampüs dışında birlikte vakit geçirdiler. Birbirlerini sevdiler.”

“Hayır,” diye vurguladı Meg. Bana bir avuç dergi fırlattı. “Sevmediler. Okuduğum her yazı öyle olmadığını söylüyordu. Bu, onların temel uyumluluğuna dair abartılı bir anlayıştan dolayı yanlış anlaşılan hormonal bir tepkiydi. Birbirlerini sevselerdi, hemen ayrılmazlardı. Harper, bir çift olarak başarısızlıklarının tek mantıklı açıklamasının bu olduğu konusunda hemfikir olurdu.

Harper’ın pijamaları içinde oturup bize Cornell’den haber alıp almadığımızı sorduğu günü düşündüm. O kızgın Spock yüzünü ortaya çıkarmamıştı. Umutlu görünüyordu, yaptığı işi denklemde bir yanlış adım var mı diye kontrol ediyormuş gibiydi.

“Hayır,” dedim. “Değildi.”

“Harper da hemfikir olacak,” diye vurguladı Meg. “İlk başarısızlığıyla yüzleşme şansı bulduktan sonra. Okuldan atılmanın ve terk edilmenin utancı...”

“Ve iftiraya uğramak,” dedim sesimi yükselterek. “Okuldan atılması ve Cornell’in onu savunmayacak kadar korkak olması onun suçu değil.”

Meg sandviçinden büyük bir ısırık alarak, “Suçlamak bize düşmez,” dedi. Lokmasını çiğnerken ağzını kapattı. “Onu, ne olursa olsun seveceğiz. Çünkü arkadaşlığımız güvene dayalı ve...”

“Bekle,” dedim. Tüm sinirlerim aynı anda zıpladı ve kafamın içini beyaz, kızgın bir ışıkla doldurdu. “Ödev sistemine gerçekten girmiş gibi konuşuyorsun.”

Meg, yemek çubuklarını ağzına nazikçe götürüp bir ısırık daha alan Mary-Anne’e gözlerini dikti.

“Meg.” Bağırması olmalıyım çünkü yakınımızdaki ikinci sınıf öğrencileri dönüp bize baktı.

Meg gözlerini devirdi. “Şey, o kesinlikle yapmadığını söylemedi.”

“Evet, söyledi.”

Bir gün önce Harper’ın evinde olan her şey gözümün önündeydi. Öğle yemeği, liste yapma, fotoğrafları gözden geçirme.

Harper yüzünü bir çay fincanının arkasına saklıyor. Harper bizi kapıdan dışarı itmeden önce bana sarılıyor.

Plastik çatalların takırtıları, kahkahalar eşliğindeki sohbetler ve açılıp kapanan ders kitaplarının yumuşak sesi üzerime üzerime gelmeye başladı. Tüm arkadaşlarımız odanın, kampüsün, şehrin diğer tarafında kendi saflarına çekilmişti. Hepsi hataydı. Peter, Ben ve Cornell ayrılmamalıydı. Mary-Anne masamızdaki üçüncü kişi olmamalıydı. Meg bana bir terapist edasıyla bakmamalıydı.

Böyle olmaması gerekiyordu. Daha fazla ses çıkmalı, daha fazla yardımlaşma olmalıydı.

“Hayır,” dedi Meg yumuşak bir sesle. “Söylemedi. Doğru olmamasını tercih ederdim ama bulduğumuz ipuçlarından elde edilen kanıtlara göre...”

“Harper değil,” diye bağırdım. Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. Düşünceler kafamın içinde o kadar güçlü bir şekilde dönüyordu ki kafamdan bumeranglar çıktığını hissedebileceğime yemin edebilirdim. “Sana inanmıyorum. Harper sıralamada bir üst sıraya çıkmak için neden her şeyi riske atsın ki? Sınıf birincisi olmayı hiç umursamadı. Sen ise, o kovulduğunda bir üst sıraya yükseldin. Aptal düşünce deneyini çok önemsiyorsun. Yetişkin kimliğini oluşturmayı arkadaşlarından daha mı çok önemsiyorsun? Eğer unuttuysan diye söylüyorum; en iyi arkadaşlarından biri, yapmadığı bir şey yüzünden okuldan atıldı ve senin tek yaptığın şey, orada oturup onun ilişkisini incelemek.”

“Bundan sonra olacaklara hazırlıklı olmaya çalışıyorum,” diye karşılık verdi Meg. “Ama her şey yoluna girecekmiş gibi davranmaya devam edemeyiz. Yoluna girmeme ihtimali çok yüksek.”

Ona gözlerimi devirdim. “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Robot gibi konuşuyorsun.”

“Ve sen de hayal dünyasında yaşıyorsun.” Ayağa kalktı, tüm dergilerini kucaklayıp burnunu çekerek çantasını omzuna astı. “Sen böyleyken seninle uğraşamam.”

“Ben hep böyleyim!” Öğrenci konseyi masasına doğru yürümeye başladığında arkasından bağırdım.

Başımı ellerimin arasına aldım. Panik atak, omurgamdan yukarı tırmanıyordu. Parfüm ve çorba buharıyla kirlenmiş minik oksijen moleküllerine karşı gelmeye çalışan ciğerlerim sıkıştı.

Mary-Anne yemek çubuklarını bıraktı ve benim yanımda oturduğunu belli etmek için boğazını temizledi. Sanki onu untabilirmişim gibi.

“Bu sefer benim sinir krizi geçirmeme şahit olman adil görünüyor,” dedim başımı kaldırmadan. “İkinci sınıflara salata attığında ringin kenarındaydım.”

Kahkaha olarak algıladığım titrek bir ses çıkardı. “Pekâlâ, ben haklıydım. O dans, işe yaramazdı. Kriket takımı eski formalarına mecbur kalmıştı ve grup berbattı. Tam bir kıyafet israfıydı. Jack’in aklanmasının grubu kurtaracağını düşünmüştüm ama sonra seninle kaçtı...” Bir tırnağıyla kirpiklerinin altındaki görünmez bir lekeyi sildi. “Peter’in neden arkadaşlarıyla arasını düzelttiğini bilmiyorum. Bütün yıl ona bunun zaman kaybı olduğunu söyleyip durdum ama hiç dinlemiyor.”

Aniden dank etti. “Jack ile görüştüğünü bilmiyordum.”

Garip bakışlarıyla beni hizaya getirdi. “İkinci sınıftan beri Jack’le görüşüyorum. Bir varmış, bir yokmuş hesabı... Edebiyat ajansım bu durumun şiirimi mahvettiğini söyledi. Son kitabım görünüşe göre yayımlanamaz. Kimse erkek sorunları yaşayan biri hakkında bir şey okumak istemiyormuş. İğnelemek yerine yetişkin sesimi bulmam gerekiyormuş.” Burnunu buruşturdu. “Bunların hiçbirisi hakkında gevezelik etmemeliymişim. Psikiyatristim tatilde ve aklıma yazacak bir şey gelmiyor. Bu, herkesin parçaları bir araya getirmesini istediğim anlamına gelmez. Bazı şeyler özel olduklarında daha iyidir, sence de öyle, değil mi? Dış etkenler daha çok karmaşaya sebep olur. Arkadaşların seni yargılıyor, sana tavır alıyor, sıralamalarını karşılaştırıyor...”

Kirpiklerini bana doğru bilerek kırıştırdı. Öğrenci konseyi masasının karşı tarafında oturan Ben'le kendimi düşününce midemdeki çorba kaynadı. Ah, lanet olsun.

"Anlatacak kimse yok," dedim. Bu durum bana fiziksel bir acı veriyordu. "Yani, Jack uzaklaştırma aldığı anda gerçekten kopya çektiğini mi düşündün? İnsanların onunla ilgili söylediklerine göre, yetenekli biri gibi görünüyor."

"İnsanların onunla ilgili söylediklerinin çoğunu kendisi başlattı. Geçen yıl kontrolden çıkan dedikodu üzerine bir sosyal psikoloji makalesi hazırlamıştı. Söylentilerin etrafta dolaşacağını düşündüğünü sanmıyorum. İlaç üretmek ve hayvanlar üzerinde deney yapmakla ilgili tüm o saçmalıklar..." Düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. Nasıl olduysa dudak parlatıcısına teriyaki sosu bulaşmamıştı. "İsteseydi sisteme girebilirdi. O, tam bir bilgisayar dehası. Ama bu yıl küçük intikamlara zaman bulamayacak kadar çok çalışıyor. İki ayda sıralamada yirmi sıra birden yükseldi. Notlarını kim değiştirdiyse, ilk ona girmeden hemen önce onun önünü kesti. Peter'la kalmak için MIT'ye kabul almaya çalışıyor. O kadar tatlı ki bende kusma isteği uyandırıyor. Sanırım bu yüzden hepinize iyi davranmaya çalışıyor. Çok misafirperver olduğundan değil. Peter'ın arkadaşlarına yardım etmenin üniversiteye birlikte gitmelerinin sorun olmayacağını kanıtlayacağına dair çılgınca bir fikri vardır. Bütün yıl Brad ve Nick'i görmezden geldi. Ve beni de. Böylece, ilişkimiz şu an pek iyi değil." Mary-Anne içini çekti ve sanki çok fazla düşünmek saçlarını söndürmüş gibi onları kabarttı. "Kış balosuna geldi, bana merhaba öpücüğü verdi ve sonra senin ve Meg'in henüz gelip gelmediğini sormaya başladı. Harper'ın kovulmasından ve Peter'ın bunun kendi hatası olduğunu düşünmesinden çok korkuyordu."

"Gerçekten mi?" O zaman bunu düşünmemiştim ama ben danstan ayrılırken Jack'in beni park yerine kadar takip etmesi gerçekten de tuhaftı. Mendoza, yeniden ceza alma riski aldığına dair uyarıda bulunmuştu. Suçluysa neden böyle bir şey yapmıştı ki?

Bilgisayar korsanlığının matematiksel ve duygusal olarak makul olması gerekiyorsa aradığım kişi Jack olamazdı. Kardeşiyle ilişkisini zedeleyecekse, ilk ona girmek ona hiçbir fayda sağlamazdı.

“Bak... Biliyorum, uzak bir ihtimal, siz şu anda birlikte değilsiniz,” dedim. “Ama Jack’in cezaların kaynağını bulmak için kullandığı kodun bir kopyasını alabileceğini düşünüyor musun?”

Kaygısızca bir omuz silkti. “Tabii ki. En azından Nick’ten bir kopya alabilirim. Bana bir iyilik borcu var. Geçen yıl ona Fransızca öğrettim, böylece bursuna devam edebildi. Kodda ne bulacağını düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Ama Harper’ın kendisini okuldan attırmadığını kanıtlayacak bir şey bulmam gerekiyor.” Meg’in, Peter’in yanına gittiği öğrenci konseyi masasına baktım. “Çünkü görünüşe göre arkadaşlarımız arasında bu konuda endişelenen tek kişi benim.”

Mary-Anne alay etti. “Meg’in hipotezi, doğası gereği kusurlu. Cornell notlarına her şeyden daha fazla değer veriyor olsaydı, öğrenci konseyinden ayrılmaya çalışmazdı.” Durdu ve bana kısa, parlak bir gülümseme gönderdi. “Bu arada, birincilik ödülü aldığın için tebrikler. Ben’in senin önüne geçmesine izin verme, lütfen. Kimse bu konuşmayı duymak istemiyor.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. Adımı sıralama listesinin başında görmeyi düşünmeye bile başlamamıştım. Kış tatilinden dönene kadar sıralama yayımlanmayacaktı. Bu, kış balosunu terk ettiğim anda yaratılmış, belirsiz bir gerçeklikti, bir Bizarro⁹⁰ dünyasıydı.

İğrenç. İç sesim bile D’ye göndermeler yapıyordu. Her şey yanlıştı.

Öğle yemeğime baktım. “Zil çalana kadar burada tam bir sessizlik içinde oturmamızın bir sakıncası var mı?”

“Bana uyar.” Yemek çubuklarını tekrar eline aldı. “Yarın yine aynı saatte?”

⁹⁰ Bizarro, DC Comics tarafından yayımlanan Amerikan çizgi romanlarında yer alan bir süpervizör.

Mary-Anne neden sana not vermemi istiyor?
Ne zamandan beri Mary-Anne'e not yazıyorsun?
-Ben

Bunu analog metin olarak düşün. Eski usül.
Bana Jack'in kodunun bir kopyasını e-posta ile
gönderiyor. Bir kopya ister misin?
Ayrıca, bana not vermeye başlayacaksan
onları katlamalısın. Bu, bir kamyon tarafından
ezilmiş gibi görünüyor. Mary-Anne'in kendisinininkini
ne kadar küçük katladığını görmedin mi?
-Trixie (Birinin el yazısını okuyabilmenin
ne kadar güzel olduğunu farkında mısın?)

Kodlamada berbatım.
Sonuçlardan beni haberdar eder misin?
Finallerden sonra origami sanatına
başlayacağım. Başka bir erzak dolabı
bulabilir misin? Evet ya da Hayır'ı işaretle.
-Benedict M. West

Baş harflerin BMW mi? Hahahaha!
Bir dolap bul. Sonuncu yer iğrençti.
-Beatrice L. Watson

İsteğin benim için bir emirdir.
Ve baş harflerim bir frak kadar klas.
-B.M

Akşam yemeğinden sonra ailemi, ekonomi öğretmenimizin final sınavımız için bir çalışma notu gönderdiğini söyleyerek The Mess'in sitesine girmeme izin vermeye ikna etmiştim. Çalışma notuna ihtiyacım olmadığı için (o derste başarı oranım %104'tü) güvenlik duvarı bilgisayarımdan gelen yalnızca bir indirmeyi gösteriyordu. Ailem bana adi bir suçluymuşum gibi davranacaksa, öyle davranmaktan başka seçeneğim yoktu.

Şimdiye kadar, bu can sıkıcı meseleye tahammül etmiştim. Asık suratlı gençlerin, kapıları çarparak *sizden nefret ediyorum* diye bağırdıkları dizilerden her zaman nefret etmişimdir. Bir kapıyı çarpma fikri, daha baştan çıkarıcı hâle geldikçe bu dürtüye karşı koydum. Sabah babam bütün evraklarını bir araya toplarken ben sabırla ön kapının yanında bekledim. Annemin gelip beni okuldan alma vakti gelene kadar otoparkın köşesinde tek başıma bekledim. Akşam yemeğinden sonra radyoda ne olduğunu veya televizyonda ne izlemek istediklerini tartışmadım.

Okula gittim. Mary-Anne ile öğle yemeği yedim. Ben'in Amerikan Göçmen. dersinde masamın altına attığı ya da koridorlardan geçerken postacı çantama bıraktığı notları aldım. Eve geldim, haftalar önce başladığım son makalelerin üzerinden geçtim ve öğretmenlerin dağıttığı inceleme örneklerine baktım.

Sadece iki gün olmuştu ama ses tellerimin zarar göreceğini hissediyordum.

Meg ve Harper'la konuşmamak cehennem gibiydi. Okulun önündeki boş saksıyla yüzleşmek yerine zil çalmadan önce boş Amerikan Göçmen sınıfında oturmaya başlamıştım. Meg, gününü Peter'la kafeteryada geçirmişti ancak daha sonra muhtemelen Harper ve Cornell'in neden ayrıldıklarını araştırmaya devam etmek için ödevini görmezden gelerek kütüphaneye gitmişti.

Meg ve ben daha önce hiç kavga etmemiştik. Yıllar boyunca arkadaş grubumuzda pek çok yükselmeler olmuştu. The Foundtainhead'in ilk kopyasının üzerine kola dökmüştüm ve ben ona internetten daha da gösterişli bir kopya sipariş edene kadar bana bozuk atmıştı. Birinci sınıftayken bana Harper'ın binikinisini giyemeyecek kadar tombul olduğumu söylemişti ki bu doğrudu ama yine de birbirimize bu yüzden bağırmiştık.

Bu, yeni bir şeydi. Harpersız bir dövüştü. Harper her zaman sonuç belirleyici olmuştu. Yalnızlık kalesine kapatılmamış olsa bile, ona dayalı bir tartışmaya hakemlik etmesi mümkün değildi.

Yapabileceğim tek şey onun adını temize çıkarmaya çalışmaktı. Ailem, Meg, Peter, Cornell ve diğerleri bekleyebilirdi.

Televizyonumu açtım. Ailem kapının dışında dinliyorsa, Battlestar Galactica'nın film müziğini duyacak ve bölümleri üst üste izlerken uyuyakaldığımı düşüneceklerdi.

Jack Donnelly'nin uzaklaştırma cezasını silen binlerce IP adresi arasında arama yapmanın çekici bir yanı yoktu. Anladığım kadarıyla, Dr. Mendoza, Jack'e son sınıf ev ödevi sisteminin tüm bölümlerine erişim izni vermişti. Her oturum açma, gönderilen her ödev, gönderilen her e-posta her zaman işaretleniyordu. Hiçbir isim ekli değildi, sadece satır satır öğrenci kimlik numaraları ve IP adresleri vardı.

Jack, bu karmaşada herhangi bir şey bulduğu için gerçekten tüm övgüleri hak ediyordu. Sayfaları birbiri ardına kaydırırken gözlerim neredeyse anında sulanmaya başladı. Öğrenci numaramın

yanında eyllden beri gönderdiğim het çapraz başvuru e-postamı buldum. Birlikte aldığımız sadece bir ders varken Harper ve ben bu sene okul hesaplarımızı pek kullanmamıştık.

Bir defter aldım ve ğrenci kimlik numaralarını yazmaya başladım. Sahte Harper çok zarar vermişti. Bir adreste oturum açıp hemen ardından başka bir adrese dev gönderiyorlardı. Bu, tüm intihal suçlamalarını açıklardı. Temiz bir iş değildi ama etkiliydi. Okul bilgisayarları, ev bilgisayarları ve telefonlarından e-postalarını kontrol eden kişilerin birleşimi, her birinin hesabının farklı kodlarla dolu olduğu anlamına geliyordu. Sahte Harper, hiç kimse fark etmeden birden fazla IP adresi kullanıyor olabilirdi.

Kendi hesabıma döndüm ve Cornell, Peter ve Meg ile yazıştığım e-postanın tarihlerini kontrol ettim. Arkadaşlarımdan birinin ğrenci numarasını bulup listede takip ederek kolay bir zincir oluşturdum. Meg ödevlerini rutin olarak odasındaki bilgisayardan gönderiyor ve e-postasını başka bir adresten, telefonundan kontrol ediyordu. Peter'da da durum aynıydı. Cornell'in hesabında ara sıra yanıp sönen bir adres vardı ancak kontrol ettiğimde birden fazla hesapta göründü. Bu, okul bilgisayarı olmalıydı. Ve sonra Sahte Harper'ın site çökmeden önce bıraktığı girişler vardı.

Arkama yaslandım. Jack, kendisini ya da Peter'ı suçlayacak herhangi bir kodu silebilirdi ama Meg ve Cornell'i kollamak için hiçbir nedeni yoktu. Sahte Harper'ın zaman damgalarının çoğu gece yarısındaydı, kirli işlerini yapmak için Gerçek Harper'ın bilgisayarını kullanan biri olamazdı. Gerçek Harper hariç.

Hayır. Bu yoldan geri dönemezdim. Meg'in, Harper'ın Mendoza'nın suçlamalarını reddetmemesiyle ilgili ne dediği umurumda değildi. Bu kaostan onun sorumlu olamayacağını biliyordum.

Ekranda gezinen imlecim, bir başka ğrenci numarasına yönlendirilmeyi bekliyordu. Düzenli olarak e-posta gönderdiğim tek bir kişi daha vardı. Rakamları görünce onu saymamak imkânsızdı. Neredeyse günlük bir bentti, döngü hâlinde bir IP adresi.

Değer verdiğim herkesi çoktan suçlamıştım. Hiçbir şey bulamazsam, Ben'e hesabını aradığımı asla söylemek zorunda kalmazdım.

Beni şimdi hayal kırıklığına uğratma, serseri palyaço.

Kimlik numarasını yazıp kalemimi aldım ve oturum açma bilgilerini incelerken defterime hafifçe vurdum. Hem ev hesabı hem de cep telefon girişi vardı, tıpkı Meg ve Peter gibi. Eylül ayında Peter ve Cornell'e yarı düzenli olarak e-postalar yazmıştı. Her Salı, öğrenci konseyi toplantısından bir saat sonra bir e-posta almış. (Mary-Anne, sekreterin notlarını göndermişti.) Hızlıca hesabını taradım. Sahte Harper'dan iz yoktu. Bunun beni rahatlatmış olması tuhaftı. Mary-Anne'in masumiyetiyle teselli olacağım bir gün olacağını hiç düşünmemiştim.

Sandalyemi ekrana yaklaştırdım. Eylül ayının son haftasında, Ben'in hesabına rastgele bir IP adresinden girilmişti. Bu bir yanlışlık olabilirdi. Ama sonra, Sahte Harper hesabına giriş yapmaya başlamıştı. Hiç ödev teslim etmemişti. Hiç e-posta yazmamıştı. Sadece giriş yapmış ve çıkmıştı. Tekrar tekrar. Bazen, Ben'in kendi IP adresinden ödev sistemine bir şeyler göndermesiyle çakışıyordu. Bazen sabahın erken saatlerinde veya gecenin ortasında giriş yapıyordu. Hafta sonları. Tatiller.

Bilgisayarımdaki takvimi açtım. Sahte Harper, Ben'in hesabına çarşamba öğleden sonra, onun Busby'de olduğunu bildiğim zaman ve salı günleri öğrenci konseyi toplantılarındayken erişmişti. Parkta olduğumuz kış balosunun olduğu gece de giriş yapmıştı.

Sahte Harper, Ben West'i gözetliyordu.

Babam bir sonraki şeride geçmeden bir saniye önce sinyal verdi. Araba kullanmayı bu yüzden asla öğrenemedim. Babamın *akrobatik sürüş* genini devretmesine izin veremezdim.

Gözlerimi kapattım ve ön cam sileceklerinin sesini dinledim. Uyuyabilecek miydim, bilmiyordum. Yatağa girdikten sonra kendi düşüncelerimden kurtuluşum olmamış gibiydi.

Harper, Mendoza ona kodu gösterdiğinde kendisinin bile suçlu olduğuna inandığını söylerken bunu kastediyor olmalıydı. Sıralamadaki birinci, ikinci ve dördüncü kişilerle oynanmıştı. Cornell'in notları değişmişti. Harper'ın IP adresi kullanılmıştı. Ben izleniyordu. Ve benim hesabım temizdi.

Babam düşüncelerimi bölerek, "Dün gece Greg'le konuştum," dedi.

Gözlerimi açtım. Önümüzde, kırmızı neon fren lambalarının sulu parıltıları vardı. Bir aile arabasının arkasında kısa bir mola verdiğimizde yutkundum.

"Annenle benim bu hafta sana çok sert davrandığımızı düşündüğünü biliyorum," diye devam etti babam. Sanki trafiğin nedenini anlayabilecekmiş gibi koltuğunda gerindi. Sebebin yağmur olduğunu söylemek yerine çenemi kapalı tuttum. Akı başında insanlar yağmurda her zaman daha yavaş sürerdi. "Ve her zaman iyi bir örnek olduğun için sana minnettarız. Bence sen ikimizden de iyiydin."

Güldü ve bana baktı. Ona tek kaşımı kaldırıp yola bakmak için döndüm. Direksiyon başındayken göz teması kurmasına izin vermek kötü bir fikirdi. Buna fazla odaklandı ve camın diğer tarafında metalden bir dünya olduğunu unuttu.

"Greg'in, Harper için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmasını engelleyemeyiz," dedi. İç çekişi ön camı buğulandırdı. Ben uzanıp buz çözücüyü açtım, boş boş sildi. "Harper'ın bütün hafta mülakatı için çalıştığını ve Marist'e yerleşmek için çok iyi bir seviyede olduğunu söylüyor."

Oturduğum yerde sertçe hareket ettim. Bugün Harper'ın mülakat günüydü. İkimizin de kısıtlamaları yürürlüğe girdiğinden beri başka neleri kaçırdığımı merak ettim. Bu hafta İncil'den

başka bir şey okumuş muydu? Babası, internet erişimi olmayan bir evde yaşamının pek de pratik olmadığını anlamış mıydı?

Babam, gülümsemesine engel olamayarak, “Biraz inandırıcıydı,” dedi. “Bayağı inandırıcı. Bir konuda haklı olduğunu düşündüğü zaman Greg’le başa çıkmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Yemin ederim, o bir Vulcan⁹¹ olmalı. Her zaman Harper’ın sana sarışın bir Spock’ı hatırlattığını söyledin...”

“Ne demek istiyorsun?”

“Greg, Harper’ın görüşmesinin ikide olduğunu söyledi, bu yüzden seni okuldan almak için zamanında dışarı çıkması gerekiyor.”

Yola bakmayı unuttum. Babamın yüzüne bakmak için emniyet kemerime doğru döndüm. “Ben... Ben onu görebilecek miyim? Ne kadar süre olacak?”

“Onu sokağa çıkma yasağından kurtaramadım. Saat tam sekizde balkabağına dönüşüyor. Bu, çizgi roman dükkânına gidip biraz kaliteli zaman geçirdikten sonra bizim eve dönmeniz için yeterli bir zaman olmalı, değil mi?” Aşırıya kaçmadan ve araba kullanmayı unutmadan önce bana bir gülümseme gönderdi. “Gezip dolaşmana hâlâ izin yok ama seni bu kadar üzgün görmekten nefret ediyorum, tatlım. Torpido gözünü aç.”

Torpido gözü kolayca açıldı. Bir yığın eski fatura ve sigorta kartı ortaya çıktı. Cep telefonum yığının üstünde duruyordu. Orada olduğuna pek inanamayarak ona uzandım. Telefonumun, Çinli fabrika işçileri tarafından korkunç koşullar altında bir araya getirilen ve aileme gülünç bir fiyatla satılan on dolarlık plastik ve bilgisayar çipinden oluştuğunun farkındaydım. Meg’in babasının, bizim neslimizin teknolojiye fazla bağımlı olduğu ve gelişen beyinlerimizi nasıl çürüttüğüyle ilgili çok sayıda makale yayımladığını da biliyorum.

⁹¹ Vulcan, Antik Roma dininde ve efsanesinde yanardağların, çöllerin, metal işçiliğinin ve demirhanenin ateşini içeren ateş tanrısıdır.

Ahlaki açıdan sorgulanabilir fakat parmak izi bulaşmış ekranını gördüğüme daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Telefonu açarken babam, “Arkadaşlarınla takılıp rahatlamak için biraz zamana ihtiyacın var,” dedi. Telefonun şarjı tamdı. “Size Hint yemeği bile ısmarlayabiliriz. Harper için tikka masala ve Meg için ekstra samosa, değil mi?”

Bir haftalık mesajlar ardı ardına yağmaya başladığında telefon elimde titredi. Meg bana Cornell’in öğrenci konseyinden ayrıldığını yazmıştı. Ben halk kütüphanesindeki çalışma odasından atılmamıza nasıl güldüğünü anlatmıştı. Bir de on dakika önce Harper’dan mesaj gelmişti.

Harper:

**Öğleden sonra seni görmek için
sabırsızlanıyorum. Slurpees ve Busby?
Parka bir muşamba getirip
su geçirmez bir kale yapabilir miyiz?**

İçinde yaşadığım alternatif evrenin varlığının göz kırptığını hissedebiliyordum. Trafik yeniden akmaya başladı. Zaman yeniden hareket etmeye başladı. Umut vardı. Her şeyi düzeltmek için bir şans vardı.

Sonra bütün hafta hiçbir arkadaşımızla konuşmadığımı hatırladım. Harper, hem benim hem de Meg’in özgürlüğünün sınırlı geri dönüşünü kutlamamızı bekliyordu. Belki Peter ve Ben’i görmek isterdi. Belki Cornell’le konuşmak isterdi.

Bir hafta içinde grubun kendini parçaladığını ona nasıl söyleyebilirdim?

Ona bunun çoğunlukla benim haram olduğunu nasıl söyleyebilirdim?

Ben [07:22]

Ben Trixie. Yardıma ihtiyacım var.

Bilinmeyen numara [07:24]

Numaramı nereden buldun?

Ben [07:25]

Mary-Anne'den.

Bilinmeyen numara [07:27]

Ah. Hangi konuda yardıma ihtiyacın var?

Ben [07:29]

**Öğle yemeğinde herkesi
kütüphaneye getirebilir misin?**

Bilinmeyen numara [07:30]

Herkesi derken

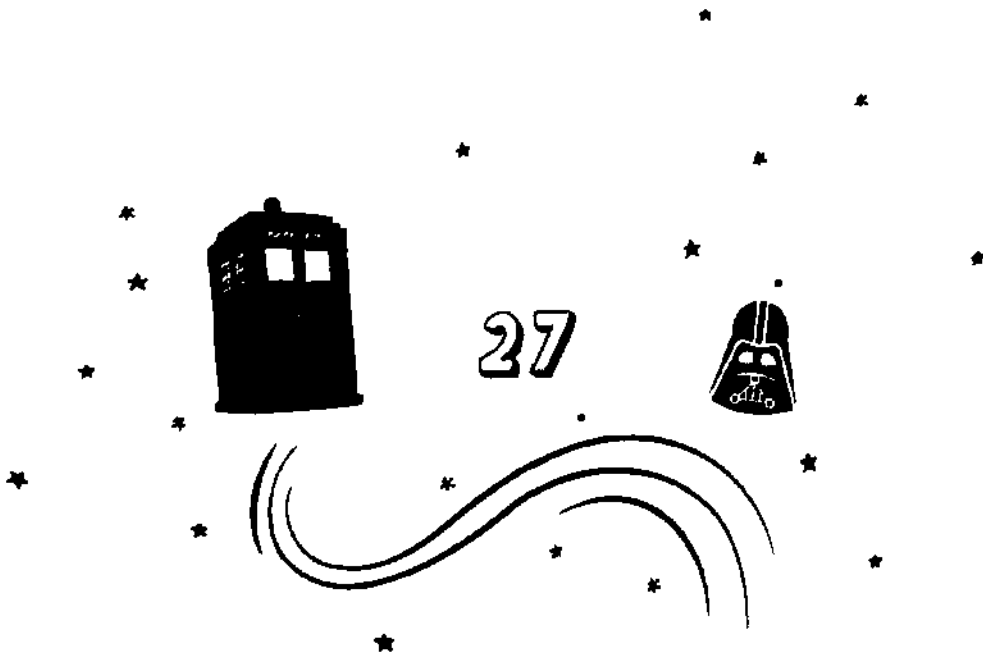
arkadaşlarından mı bahsediyorsun?

Ben [07:32]

**Şu anda seni benden daha çok seviyorlar.
Senin şeytani ikiz güçlerine ihtiyacım var.**

Bilinmeyen numara [07:34]

Çaresiz olmalısın.

Kütüphanedeki her masa, ders kitapları ve dizüstü bilgisayarlarla dolmuştu. Koridorlar, referans numaralarını mırıldanan ve dolaşan kütüphaneciye yakalanmadan telefonlarında bir şeyler aramaya çalışan insanlarla doluydu.

Kitaplıkların arasında uzun bir yol katettim ve daha parlak ışıklar yerleştirmedeği için The Mess'e sessizce küfrettim. Beklediğim gibi, altı yüzüncü bölümün ortası, öğrencilerin unuttuğu koridordu. Yere oturdum ve ellerimi halıya sildim. Başımı arkaya yasladım, başımın üstündeki başlıkları okudum.

"Neden hayvancılık?"

Sıçrayıp halıya yapışmamak için en yakın rafa tutundum. Jack bana doğru yürürken ellerini teslim olurcasına kaldırdı. Üniformasının üzerine düz, siyah bir sweatshirt giymişti. Kapüşonunu kafasından çıkarmadan önce kısa bir süre beni inceledi.

"Aman Tanrım, Donnelly," diye nefessiz kaldım, kalbim kavgalarına çarparken göğsümü tutuyordum. "Bütün bu gölgelerde sürünme olayı bırakılmalı." Bacaklarının etrafına baktım ama arkasında daha fazla kitap ve geometrik desenli halı dışında hiçbir şey yoktu. "Diğerleri nerede?"

“Söylediğin şeyi dışarıdan birine yaptırdım. Görünüşe göre arkadaşların beni senden daha çok sevmiyor.” Karşıma küt diye oturdu. “Peki, neden hayvancılık bölümünü seçtin?”

“Çünkü bununla ilgili bir ders yok. Dâhiler için şehir okulu, koyunlara pek ilgi yok.” Hoş etrafımızdaki literatüre bakarak bunu söyleyemezsiniz. The Mess’in cömert hayırseverleri, evcilleştirilmiş hayvanlar fikrine gerçekten adanmış olmalıydı. “Neden toplanalım dediğimi merak etmiyor musun?”

“Pek değil.” Dirseğini en yakın rafa dayadı ve bir sıra kitabı geri itti. “Ya Harper olayıyla ilgili biraz daha konuşmak istiyorsun ya da yeni veda konuşmanla böbürlenirsin diye düşündüm. Her iki durumda da, bu beni gerçekten ilgilendirmiyor.”

“Komik. Mary-Anne’in dediğine göre, ikisi de seni çok ilgilendiriyor gibi. MIT başvuruları için son teslim tarihine kadar ilk 10’a girmek için gerçekten çok çalışmışsın. Ve Harper’ın atılması seni kardeşine daha çok yaklaştırmadı...”

“Evet, tamam. Kapa çeneni,” dedi, gerçekten aşağılayıcı olmayacak kadar dikkati dağılmıştı. “Sanırım diğerleri burada.”

Dişlerimi sıktım, gümbürdeyen ayak sesleri ve dönen tekerleklerin sesi yaklaştıkça kollarımı isyankâr bir şekilde göğsümün üzerinde kavuşturdum. B. Calistero köşeyi döndü, yanakları kıpkırmızıydı, savrularak durdu. Bana kaşlarını çatarak bakan Jack’e karşılık verdim.

“Ne?” diye sordu. “Arkadaşlarından bahsetmiştin. Bu acemiye sevdiğini sanıyordum. Seni her yerde takip ediyor.”

B’nin yüzü kızardı.

“Otur, B,” dedim. Vücudundaki tüm kanın başına hücum ederek bayılmasından korktum. “Geldiğin için teşekkürler.”

Yuvarlanan sırt çantasının tekerleklerinden birine takıldı. “Sorun yok!”

Benden birkaç adım ötede yere oturdu. Sırt çantasının kulpunu kapatırken Nick ve Brad koridorda gözüktü; Nick kısa ve sarışın, Brad ise uzun boylu ve kıvrıkcık saçlıydı. Meg, Cornell ve

Peter aynı kafa karışıklığıyla baktılar. Mary-Anne arkada görüldü, pembe tırnakları Ben'in ceketinin koluna saplanmıştı. Mary-Anne bakışımı yakaladı ve Ben'in kolunu hemen itti. Ben, Mary-Anne'den uzaklaştı ve bakışları Jack ile benim aramda gidip geldi ve tekrar bana döndü.

"Rehin mi tutuluyorsun?"

"Hayır," dedim.

"Görünüşe göre, duygu çemberini Aragon'dan geri getirmeye çalışıyorsunuz." Brad homurdandı.

"Oturalım," dedi Peter, Jack'in yanına yere çökerek.

Meg yüzünü ekşitti. "Ah, sanmıyorum. Biri bana bunun yeni bir cehennem türü olduğunu söylese iyi olur."

Jack, "Sesini alçalt," dedi. "Daha önce hiç kütüphaneye gitmedin mi?"

Meg, ellerini beline koyarak, "Bana bulaşma, Jack Donnelly," diye tısladı. "Hiçbirimiz yemeğimizi bitiremeden gangsterlerini içeri gönderdin."

"Biz gangster değiliz," diye homurdandı Nick.

"Hizmetkâr mısınız?" diye öneride bulundu Ben, Nick'in ona diktiği bakışı görmezden geliyordu. "Peki, neden onlar gangsterler tarafından alındı ve ben ödüllü şair Barbie tarafından kafama tokat yedim?"

"Çünkü diğerlerinden daha savaşçısın," dedi Mary-Anne. Benim tarafıma oturdu, bacaklarını ustaca yana yatırdı. B'ye kaşlarını çattı ve bana yaklaştı.

Meg, Cornell ve Ben'e baktım. "Bu bir tuzak değil. İsterseniz zil çaldığı anda hepimiz birbirimizden nefret etmeye dönebiliriz. Ama gerçekten yardımınıza ihtiyacım var. Lütfen."

Meg yere yığıldı. "Senden nefret etmiyorum, Trixie. Sen sadece gezegendeki en dik kafalı insansın."

Rafları işaret ederek, "Buralarda bununla ilgili bir kitap olmalı," dedim. Dudakları titrediğinde ona gülümsedim. "Sen robot değilsin. Ve ben dik kafalı, canavar bir iblisim."

“Bir minotor gibi mi?” diye sordu B.

Brad, “Eski Mısırlıların da bir boğa tanrısı vardı,” dedi.

“Apis,” diye yanıtladı Mary-Anne.

“Sıralama listesinin en üstündeki herkesi tek bir yere koyduğunuzda olan da bu,” diye homurdandı Ben.

Şimdiye kadar düşünmemiştim ama doğruydı. Son sınıfların sıralama listesindeki ilk dokuz kişi buradaydı. Ishaan Singh ile hiç konuşmadığım için suçluluk duygusu hissettim. Ishaan da olsaydı tam on kişilik bir gruba tamamlardık.

Dik oturdum ve ellerimi birbirine kenetledim. Daha önce hiç toplantı başlatmamıştım. Kimse başka bir boynuzlu tanrıyı düşünmeden önce konuşmaya başlamak en iyisi gibi görünüyordu. “Pekâlâ. Dün gece gerçekten önemli bir şey öğrendim...”

Cornell, Nick’in yanına otururken bir nefes verdi. “Eğer bu Harper’ın okuldan sonra sizi almaya gelmesiyle ilgiliyse, sorun değil. Bunu zaten biliyorum.

Ona bakmak için döndüm. “Biliyor musun?”

Meg ayağıyla Peter’in bileğine sert bir tekme attı.

“Ah,” diye sızlandı Peter. “Bu benim sağlam bacağımdı!”

“Öyle olduğunu biliyorum,” diye çıkıştı Meg. “Cornell’e söylememen gerekiyordu!”

“Niye ya?” Peter somurttu. Bileğine masaj yapmak için öne eğildi. “Bilmeyi hak ediyordu. Onun hazırlıksız yakalanmasına izin veremezdim. Başkan yardımcısı olmaması, arkadaşım olmadığı anlamına gelmez.”

Mary-Anne boş boş, “İki hafta boyunca başkan yardımcınız olacak,” dedi. “Mendoza, biz kış tatilinden dönene kadar onun istifasını kabul etmeyecek.”

“Ah, ben de buradayım,” dedi Cornell ters ters bakarak. “Benim bahsederken ismim yerine zamir kullanmazsan sevinirim.”

Ben ona alayla baktı. “Hey dostum, yokluğuna uyum sağlamak için tam bir haftamız vardı.”

“Bu bir öğrenci konseyi toplantısı değil,” dedim. Şakaklarım zonklamaya başlamıştı. Uzanıp atkuyruğumu düzelttim. “Cornell ve Harper’ın ilişkisiyle de ilgili değil.”

Jack parmaklarını çıtlattı. “Tanrıya şükür.”

“Çünkü ilişkileri netleşmedi,” dedi Meg ağzının içinden.

B’nin alnı kırıştı. “Ama onlar senin kontrol grubundu, Meg.”

“Ix-nay, Brandon,” diye fısıldayarak şarkı söyledi Meg.

Cornell ona döndü. “Pardon?”

Nick, işaret parmağını havaya kaldırarak, “Gerçekten ofiste olmam gerekiyor,” dedi. “Bursumun bir parçası olarak öğle yemeği sırasında Bayan Landry’ye büro işlerinde yardım ediyorum ve...”

“Ödev sistemi kodunda daha fazla iz buldum,” dedim yüksek sesle. “Harper’ın hacker olmadığını kanıtlayabilirim ama o kişinin kim olduğunu bulmak için yardımınıza ihtiyacım var.”

Bu, herkesi susturdu.

Cornell hafifçe, “Artık çok geç,” dedi. Elini saç derisindeki damarlarda gezdirdi. “Zaten Marist’teki mülakata girdi.”

“Tanrım, Peter,” diye inledi Meg. “Ona her şeyi anlatmak zorunda mıydın?”

Peter kollarını göğsünde kavuşturdu. “Evet.”

“Önemli değil,” dedim. “Jack, giriş-çıkış saatlerini değil, IP adreslerini kontrol ediyordu. Harper’ın IP adresini kullanan kişi, Harper bir bilgisayarın yakınında değilken giriş yapıyordu.”

Jack, kardeşinin şaşkın yüzünün taklidini yaptı. “Ödev değişiminin çoğu, gece yarısı ile sabahın üçü arasında olur.”

Başımı salladım. “Ancak Harper’ın IP adresi günün her saatinde Ben’in hesabına giriş yapıyordu. Harper’ın çizgi roman dükkânında olduğu, Cornell’le çıktığı veya babasının yanına uğradığı zamanlardaki gibi. Ben’in hesabında hiçbir şey yapmadı.” Başımı Jack’e doğru eğdim. “Muhtemelen bu yüzden fark etmedin. Sadece oturum aç ve kapat.”

“Ben’in hesabından mı?” diye sordu Peter.

"Ben mi?" diye sordu Ben.

"Ayak uydurmaya çalışın, dâhiler," dedi Mary-Anne.

"Neden biri Cornell'in notlarını değiştirsin, Harper'ı okuldan attırsın ve Ben'in hesabını gözetlesin ki?" diye sordum konuşmanın devamlılığını sürdürmeye çalışarak. "Neden birinci, ikinci ve dördüncü sıraya girip üçüncülüğü atlasın?"

Ben bana döndü, dudaklarını birbirine bastırdı. "Hesabıma bir şey yapmadıklarından emin misin?"

"Gördüğüm kadarıyla bir şey yoktu," dedim. "Sıralamada hiç hareket etmedin."

Bir kahkaha attı. "Evet, pekâlâ. Hepimiz birincilik koltuğuna oturamayız."

Cornell tırnaklarını incelemekle meşguldü.

Meg burnunu buruşturdu. "Sana komplo kurmaya çalışıp yanlışlıkla Harper'ı yakalamış olabilirler."

"Bir, iki, dört," diye mırıldandı B. Yüzündeki saçı çekti. "Bu bir tetranacci⁹² dizisinin başlangıcıdır. Sekiz numaraya herhangi bir girişim oldu mu?"

"Hayır," dedi Jack. "Brad'di. Kodu incelerken hesabını kontrol ettim."

Brad koluna yumruk attı. "Teşekkürler, dostum."

"Eğer Ben'den başka biri olsaydı," dedi Mary-Anne. "Birinin ona göz kulak olmaya çalıştığını düşünürdüm. Ama onun tüm arkadaşları burada olduğuna göre," derken Ben'e kaşlarını çatı. "Anne baban, senin sıralaman adına sınıf arkadaşlarının geleceğini mahvedecek psikopatlar değillerdir, değil mi?"

"Hayır," dedi Ben kesin olarak. Yüzündeki tüm kan çekilmiş ve bembeyaz kalmıştı. "Babam bir teknofobiktir."

Cornell, "Annen sıralamana önem veriyor," dedi. "Yanında kaldığımızda bundan çok bahsetmişti. O ve üvey babanın sınıf birincisi olduklarıyla ilgili anlattığı tüm o şeyler..."

⁹² Tetranacci, sayıları önceden belirlenmiş dört terimle başlar, her terim, önceki dört terimin toplamıdır.

“Ülkenin diğer tarafında,” diye çıkıştı Ben. “İstese bile Harper’ın IP adresini ele geçiremezdi. Ayrıca, eğer sıralamada hile yaparsa, bana suçluluk duygusu hissettirme yeteneğini kaybederdi. Sonra ne konuşacağız?”

“Öyleyse fikirlerim tükendi,” dedi Mary-Anne bileğini hafifçe sallayarak. “Alınma, Benedict ama dosttan çok düşmanın var.”

“Bu geçen yıl doğru olabilirdi,” dedi Meg, parmağını çenesine vurarak. “Fakat şimdi öyle değil. Ben’in en az dört arkadaşı var.”

“Ben de sayılıyor muyum?” diye sordu B.

“Ah,” dedi Meg. “Elbette. Beş arkadaş.”

“Kesin,” dedi Ben. “Beni utandırıyorsunuz.”

Brad, Nick ve Jack’e, “Sana bunun bir duygu çemberine dönüşeceğini söylemiştim,” diye mırıldandı.

“Altı,” dedi Cornell sertçe. “Bütün yıl altı oldu. Artık etki yaratmıyor muyum?”

“Oyunculuk kulübüyle takıldın,” diye mırıldandı Peter.

Cornell ellerini kaldırdı. “Başka nereye gitmem gerekiyordu? Kampüsteki herkes, en üstte kalabilmek için kız arkadaşımın okuldan atılmasına izin verdiğimi düşünüyor. Koridorlarda yürürken bana çöp atmak istemeyen tek grup oyunculuk kulübü. Onları Ben’den nefret ettikleri için seçmedim.”

“Ben kısmı hoş bir ödül müydü?” diye sordu Jack.

Zil çaldı ve açıklama yapmayı kesti.

Peter, ayağa kalkmak için sağlam bacağı, “Sağlam bacağından destek alarak,” dedi. “Beşinci derse geç kalmanın bir anlamı yok.”

Herkes sırt çantasını topladı. Jack, Mary-Anne’in ayağa kalkmasına yardım etti. Bir kolunu onun beline dolayınca kız ona doğru savruldu ama Jack çekinmedi. Tekrar sahalardaydı.

Cornell veda etmeden çıktı, kütüphaneden çıkarken başı eğikti. Meg onun gidişini izlerken dudaklarını büktü. Peter’a baktı.

“Mendoza neden istifasını kabul etmiyor? Geri dönmeyecek.”

“Yönetmelik,” dedi Ben, ayağını halıya sürtüyordu. “Başkan yardımcısı olmadan kulüp yönetemezsin.”

“Ne?” diye sordum.

“Bu, aptalca bir kural,” dedi Peter, kütüphaneden çıkarken. “Başkan yardımcısı, eşitlik bozmada belirleyici oydur. O olmadan, yeterli çoğunluğumuz olmaz. Onu yürürlükten kaldırmaya çalıştım. Mary-Anne normalde bizim beraberliğimizi bozan kişi olur.”

Mary-Anne, Brad ona fazla yaklaşıncaya irkilerek, “Çünkü hepiniz moronsunuz,” dedi.

Peter, “Ancak oylama olmadan onu başkan yardımcısı yapamayız ve finallerde seçim yapamıyoruz,” dedi.

“Başka bir kulüp başkan yardımcısı bunu yaparsa, yönetim onların vazgeçmesine izin verir,” dedi Ben alayla. “Ama yönetmelik, Marksist özentiler tarafından yazıldı. Yani, öğrenci konseyi olmadan herhangi bir kulüp de olmaz, bu yüzden...”

Beynimde bir şeyler kaymaya başlamıştı. Yarım düzine düşünceydi, hiçbirisi birbirine tam olarak bağlanmıyordu. Durdum ve uzaklaşan herkesin sesi kaybolana kadar gözlerimi sımsıkı kapattım.

Öğrenci konseyinde orayı yönetecek yeterli insan yoktu. Acilen seçim olması gerekiyordu. Kampanya afişlerini gözümde canlandırdım. Peter elini teraziye koymak için elinden geleni yapacaktı. Zaten Mary-Anne’i seçmişti. Mary-Anne, Ben’in dosttan çok düşmanı olduğunu söylemişti ama bu doğru değildi. Meg bunu kanıtlamıştı.

Kimsenin ailesi ödev sistemine giremezdi. Kimsenin ailesi The Mess’in baskısını anlamazdı. Hoş geldin paketini kimse okumazdı. Ben’in annesi ülkenin diğer ucundayken Harper’ın IP adresine erişemezdi.

Bilgisayar korsanlığının duygusal ve matematiksel olarak makul olması gerekiyordu. Sahte Harper’ın bir amaca ve araçlara ihtiyacı vardı. Bu, yeterince kolaydı. Dâhiler okulu, hepsi bir arada.

Hormonlar, kopmuş ilişkiler ve her vücudun, prefrontal kortekslerine ayak uyduramayacak kadar hızlı büyüyen limbik sistemi.

Ancak bilgisayar korsanlığının mekânsal olarak makul olması gerekiyordu. Bu yüzden Ben'in annesi yapmış olamazdı. Çok uzaktaydı. Çoğu insan çok uzaktaydı. Her biri The Mess'e gitmişti.

Göz kapaklarımda içinde bir şehir haritası belirdi. Kuzey, güney, doğu ve batı. Park, üniversite, The Mess, çizgi roman dükkânı. Asla Meg olamazdı. Meg benim mahallemdeydi. Donnellyler de öyleydi. Bu yüzden Peter bizi kış balosuna götürmek zorunda kalmıştı. Cornell, Harper'ı görmek için arabayla gitmesi gerekecek kadar uzakta yaşıyordu.

Sahte Harper bir deha değildi. Metodik olarak başlamıştı ancak duyguların verileri çarpıtmasına izin vermişti. Çok fazla kanıt vardı. Kodda çok fazla iz kalmıştı. Ben'i gözetlemek. Harper'ın IP adresini kullanmak. Şifreli ödevler. Gece yarısı ile sabahın üçü arasında aktif olması. Ebeveynlerin bilgisayar ve tuşların tık sesini duymadığı zamanlardı.

Kütüphaneden koşarak çıktım. Kütüphanecinin arkamdan seslendiğini duyabiliyordum ama kapıdan içeri girerken yağmura rağmen yavaşlamadım. Meg ve Peter, M mozağini yarılamışlardı, B arkalarından koşturuyor, yuvarlanan sırt çantası su birikintilerini yakalıyordu. Ben, matematik ve fen bilimleri binasına gidiyordu, saçları ıslanmasın diye ellerini havaya kaldırmıştı.

Sürüklendim, insan gruplarının arasından sıyrıldım ve ıslak zeminde kaydım. Analiz dersine gitmem ve Dr. Kapoor'un Mazeret Sınavı imtiyazını kabul etmem gerektiğini biliyordum. Şimdi birincilik koltuğunu tuttuğuma göre onu korumak için iki kat daha fazla çalışmalıydım. Ama uzun zamandır üçüncüydim ve buna alışmıştım. Kazandığım dereceyle mezun olmak istiyordum, arkadaşlarımı kaybederek değil.

Ben'e yetiştiğimde postacı çantam yan tarafıma acıyla çarptı. Ben'in dirseğini tuttum ve onu döndürdüm.

“Taş sokaklarda yaşayan kimleri tanıyorsun?” diye sorarken nefes nefese kaldım. Kafası karışmış görünüyordu, kolunu şiddetle salladım. “Şehrin öbür ucunda yaşayan birini tanıyor-sundur. Harper, Onyx’te yaşıyor. Onun IP adresini doğrudan kullanabilmek için Onyx, Emerald veya Agate üzerinde olması gerekiyor. Hem lokasyon olarak ona yakın olmalı hem de seni önemsiyor olmalı.”

Sınıfta elini kaldırmak üzereyken olduğu gibi gözleri etrafı taradı. Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve yağan yağmura İngilizce, Fransızca ve Ork olabilecek bir dilde küfretti.

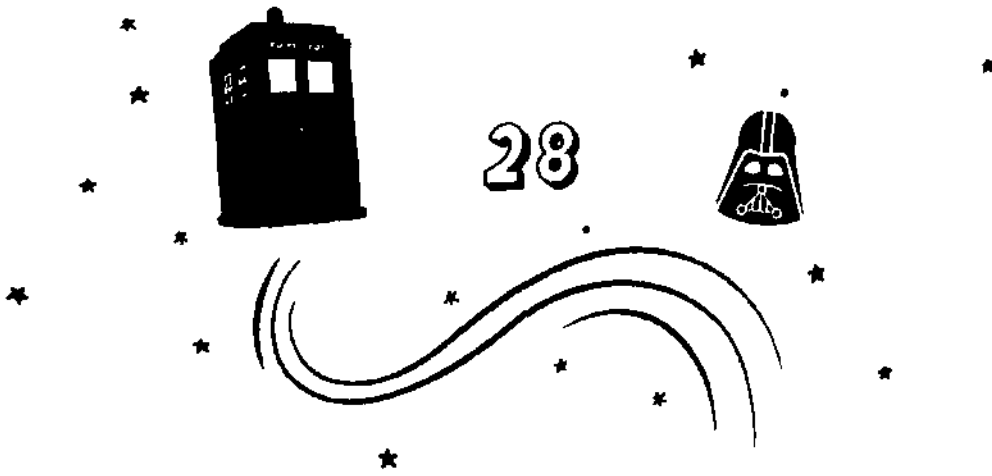
Onun açıklamasını beklemek zorunda değildim. Haklı olduğumu biliyordum. Duygusal, matematiksel ve uzamsal olarak mantıklıydı. “Yönetim odasına gitmeliyiz.”

Titredi ve yüzündeki yağmurun bir kısmını silkeledi. Sesi hırıltılı bir şekilde çıktı. “O, burada değil. Amerikan Göçmen dersinde de yoktu, hatırladın mı? Ve Cinsiyet Rollerini dersine de gelmedi.”

“Sizin kaç dersiniz var...” Sözümlü kestim. Bu, henüz önemli değildi ama ileride olabilirdi. “Bir otobüs durağı bulmalıyız.”

Ben [12:32]

**Otoparka gelmekte gecikebilirim.
Ve kesinlikle tekrar ceza alacağım ancak
ikinizi de seviyorum ve sanırım
her şeyi yoluna koyacağım.**

Keşke bir şemsiye almayı akıl etseydim. Kıyafetlerim sıırılsık-lam olmuştu ve Ben'in saçları, alına yapışmıştı. Üniforma-larımız, bizimle otobüse binen üniversite öğrencilerinin dikkatini çekmişti ama şoför, paramı sorgusuz sualsiz almıştı. Otobüs fırtı-nada savrulurken ceketimi boynuma kadar ilikledim. Pencereden üniversitenin binalarına bakıyordum, Ben'in bacağı benimkinin yanında kıpırdandı.

Gerçekler, görmezden gelindiği için yok olmaz. Aldous Huxley, bunu bir makalesinde söylemişti. Muhtemelen bir dâhi olmanın berbat bir şey olduğunu kastetmiyordu. Cevapları hiç düşünme-miş gibi davranamazsın ama bu işe de yarar.

Eğilip Ben'in yanağına bir öpücük kondurdum. Dudakların-da bir gülümsemenin gölgesi gezindi. Bunu, panik atak geçirme olasılığının daha düşük olduğuna dair sağlam bir kanıt olarak algıladım. Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve elimi, otobüs bizi durağımıza bırakırken bile bırakmadı.

"Bu taraftan," dedi rehberlik etmek için elimi hafifçe çeker-ken. Kampüsten ayrıldığımızdan beri ilk kez konuşuyorduk.

Mahalleyi, pazartesi günü Meg'le yaptığım yolculuktan hatırladım. Kaldırım, yapraksız ağaçlardan oluşan bir gölgelikle kaplıydı. Girintili araba yollarının çoğunda araç yoktu.

Keskin eğimli çatısı olan büyük bir evin önünde durmak için yavaşladık. Arkasındaki evi görmek için kafamı kaldırdım. Pencerelelerden birindeki mavi perdeyi zar zor seçebiliyordum. Harper'ın onların arkasında olup olmadığını, dini konuşması için mi hazırlandığını yoksa çoktan Marist'e kabul mü edildiğini merak ettim.

Ben derin bir nefes aldı ve kapı zilini çalmadan önce koluyla yüzünü sildi. Elimi tutuşunu gevşetmeye başladı ama hızlıca geri tuttum. Şaşkınlıkla bana baktı, ben de ona gözlerimi devirdim.

Evde kimsenin olup olmadığıyla ilgili endişelenmeye başladığım esnada gıcırdayarak açılan kapı, sıcak havanın dışarı çıkmasına izin verdi. Mike, Ninja Kaplumbağa pijamasıyla bize göz kırptı.

“Greythorn? Trixie?”

“Merhaba Shep.” Ben, elimi biraz daha sıktı. “Konuşmamız lazım.”

Mike'ı hayatımın çoğunda tanıyor olmama rağmen, onun evini hiç hayal etmemiştim. Bir keresinde okula kek getirdiğini hayal meyal hatırlıyordum ama hiç doğum günü partisi vermemişti. Architectural Digest'in⁹³ bir sayısında yaşamasını beklemiyordum. Açıkta kalan ahşap kirişler, çatı pencereleri ve özenle seçilmiş antikalar vardı. Erkekler oturma odasını geçip uzun bir koridorda ilerlerken dört Tiffany lambası saydım ve orijinal Diebenkorn olabilecek bir tablo gördüm.

⁹³ Architectural Digest, iç ve dış mimari gibi konuları ele alan, 1920'den beri yayımlanan aylık dergi.

Bir köşeyi dönüp NASA gereçleri ve duraklatılmış bir video oyununu gösteren düz ekran TV ile dolu bir yatak odasına adım attık. İki büyük puf, Star Wars romanları ve D&D minyatürleriyle dolu bir kitaplık arasında yarısı yenmiş bir ramen kâsesi duruyordu.

Rahatladığımı hissettim. Bu, beklediğim bir şeydi. Bu, ortak bir yerdi.

Mike eğildi ve Xbox'ı kapattı. TV, mavi ekranına geçerek oda-ya ürkütücü, mağaramsı bir parlaklık verdi.

“Umarım annem eve gelmez. Odama kızlar giremez.” Ramen kâsesini kenara iterken sivilceli yüzü kızardı. “Devam edin, bir puf çekin. Cline’in bu sabahki notlarını vermek için mi geldiniz?”

En yakındaki pufa oturdum. Gıcırdadı ve altımda garip bir şekilde dalgalandı. Devrilmemek için dirseğimden destek aldım. “Finalde kaynakça yerine modern dil birliği dipnotlarını kullanmamızı istiyor.”

“Ah. Harika,” dedi Mike. Yanımdaki armut koltukta oturan Ben’e baktı. “Ama burada olma sebebiniz bu değil, değil mi?”

“Hayır,” dedi Ben. “Neden burada olduğumuzu biliyorsun.”

Sivilceleri, yatak başlığı ve çizgi film pijamalarına rağmen Mike karşımdan otururken çok daha yaşlı görünüyordu. Ben’in esrarengiz bakışlarından kaçarak ellerine bakarken yüzü düştü.

Parmak ucunda yürümenin bir anlamı yoktu. Mezuniyetteki veda konuşmasından vazgeçiyordum. Yine cezalıydım, muhtemelen bir haftadan daha fazla sürecekti. Hakkı olduğuma dair her şey üzerine bahse girmek zorunda kalmıştım.

“Kenneth Pollack’ın hesabını ele geçirdin, biliyorum,” dedim başını eğen Mike’a. “O, pislik bir kabadayı. Geçen yıl Ben’in kafasını tuvalete soktuğunu ve bunun için uzaklaştırma almadığını biliyordun, bu yüzden kendin bir şeyler yapmaya karar verdin.”

Ben bana şaşkınlıkla baktı. Harper’a odaklanacağımı sandığını biliyordum ama bu sorgulamayı bana bırakacaksa bana güvenmek zorundaydı.

“İzlerini örtmek için bir yol ararken B. Calistero’nun hesabını buldun. Kenneth’a komplo kurmak için kendi makalenini kullandın çünkü kesinlikle hiç kimsenin aklına sen gelmezdin. Ve Ken’in basketbol takımından çekilmesini izledin.” Mike kıpırdandı ama konuşmaya devam ettim. Bütün haftayı tüm parçaları bir araya getirmeye çalışmakla geçirmiştin. Şimdi onları yerine koymak kolaydı. “Cline’in danstaki konuşması hataydı. Ishaan Singh, uzaklaştırma aldığı anda notları düşmüştü. Hesabına girdiğinde beşinci idi. Meg sonbahar festivalinde söylemişti. İlk dördünü kendine göre ayarlamak için zamana ihtiyacın vardı. Benim, Harper’ın ve Cornell’in fazla uzaklaşmasını istemedin. Savaşmıyordun. Satranç oynuyordun. Biz senin için önemli taşlardık ve satranç tahtasından düşmemizi göze alamazdın. Not ortalamalarımız Ben için en üst sırayı koruyordu. “Ama Jack tüm bunları mahvederdi. Onun bir piyon olması gerekiyordu ama çok hızlı ilerlemeye başladı. İlk ona girmesi bir sömestrden az sürdü. Okul birincisi olması imkânsız değildi. Bu yüzden, yönetimin dikkatini çekecek olsa da onu saf dışı bırakmak zorundaydınız.”

Ben, buz gibi bir sesle, “Alex’i unuttun,” diye araya girdi. “Sıralamada çok aşağıdaydı, etkisi bile yoktu. Ve Shep yine de onu okuldan attırmaya çalıştı.”

Mike’ın elleri titremeye başlamıştı. Parmaklarını acı veren yumruklarla sıkıttığını görebiliyordum, parmak boğumları bembeyazdı. Dişlerini gıcırdatıyor, boğazından yükselen safrayı yansıtmamak için çaresizce yutkunuyordu. Hiç bu kadar korkmuş görünen birini görmemiştin.

“Herkes sıralamaya girip insanların yerlerini değiştirebilir,” dedim. Başımı eğip Mike’ın bakışlarını yakalamaya çalıştım. “Ben’i birinci yapma hedefin, planın sadece bir kısmıydı. Bahse girerim, kendi notlarına dokunmadın bile, değil mi?” Başını salladı. “Ama Alex’i kovdurmayı başarsaydın, oyunculuk kulübünün yeterli sayısı olmazdı. Ya kapanması gerekecekti ya da...”

“Ya da yeni bir başkan yardımcısına ihtiyacı olacaktı,” dedi Ben.

Mike, Ben’e bakmak için kendini zorlarken, “Gerçek başkan yardımcısı,” diye fısıldadı.

“Beni kapı dışarı ettin,” dedi Ben dehşet içinde. “Mali işler için sana geldiğimde beni yönetim kurulundan çıkardın. Kaybetmekten nefret ediyorsun.”

Mike ellerini ovuşturdu. “Bu işe birlikte başladık. Sensiz olması doğru değil. Oyun aynı değil.”

Ben’in gözlerinde, Vezüv’ün yanardağ gezegeni Mustafar’ın tepesindeki Kıyamet Dağı’nın içinden patlayan bir ateş belirdi. “Bana bir e-posta gönderemez miydin? *Hey, bir kampanya başlatmak için cuma günü gel.*”

“Yaz boyunca sana e-posta gönderdim, cevap vermedin,” dedi Mike. O kadar alçak bir sesle konuşmuştu ki kelimeleri anlamak zordu.

“Kongre üyelerine kahve götürmekle meşguldüm,” diye hırladı Ben. “Ve görünüşe göre kendini kaybetmişsin, bu yüzden bu konuda vicdan yapmıyorum.”

“Yeter,” dedim sesimi yükseltmeden. “Ben, sonbahar festivalinde gönüllü olarak çalışmasının tuhaf olduğunu düşünmedin mi?”

“Yönetmeliğe göre, tüm okul kulüpleri karnaval, pazar veya şölen olarak sınıflandırılacak herhangi bir etkinlikte çalışmak zorundadır,” dedi Mike. “Sonbahar festivali teknik olarak bir karnavaldır.”

Girişte laboratuvar önlüğüyle dikilen Mike’ı düşünerek, “Oyunculuk kulübünün geri kalanı perili evde çalışmadı,” dedi. “Ve senin kiş balosuna gitmen gerekmiyordu. Ama Ben’in e-postalarını okudun, orada olacağını biliyordun. Mary-Anne’in öğrenci konseyi toplantılarından haftalık raporlarını okudun.”

“E-postalarımı mı okudun?” diye kükredi Ben.

“Hepsini okumadım.” Mike olduğu yere daha da sindi.

Ben'e bakarak, "Nerede olacağını bilecek kadar okumuş," diye bitirdim sözümü. "Mike, bu yüzden yanıma geldi ve dans-
ta benimle oturdu. Bu yüzden sana Jack'le gittiğimi söyledi. Bu
yüzden Cornell'in öğle yemeğinde onunla oturmasına izin verdi.
Senden nefret eden insanlar seni görmek için zahmet etmiyordu.
Her gün koridorda senin yanından geçtiklerini, seninle aynı der-
si aldıklarını bile bilmiyorlardı. Arkadaşlarıyla yakın değillerdi.
Seni sınıf birincisi yapmaya çalışmıyorlardı. Seninle barışmak
için çok uğraştı..."

"O kadar uğraştı ki, yönetimi ele geçirdi ve dört kişinin aka-
demik ceza almasına mı neden oldu?" diye bağırdı Ben, sandalye-
sinden fırladı ve Mike'ın yatağının önünde volta atmaya başladı.
Islak saçları darmadağınık görünüyordu. "Bu hiç mantıklı değil!
Bu, şimdiye kadar duyduğum en aptalca, dolambaçlı, acıklı ve
tamamen mantıksız şey."

"Hayır, değil," dedi Mike. "Annenin mezuniyet için onca yolu
uçup gelmesinin tek yolunun birincilik ödülü alman olduğunu
söylemiştin."

Ben durdu. Nefesi düzensizleşti. "Gerçek hayatta gardiyan
olamazsın. Notlarım veya ailem seni ilgilendirmez. Artık senin
zevkine göre yaşamak zorunda değilim."

"Anlamıyor musun?" diye sordum. Kavrama konusunda ben-
den çok daha yavaşken aynı IQ'ya sahip olmamız nasıl müm-
kündü? "Tam olarak arkadaşlarının umursayacağı şeyler bunlar.
Tanrım, Ben, bu hafta Harper'ın notları ve ailesi yüzünden delir-
diğimi biliyorsun. Birini önemsemediğinde böyle oluyor."

"Hadi, Harper'la ilgili konuşalım," diye bağırdı Ben. Titreyen
parmağıyla Mike'ı işaret etti. "Onu okuldan attırdı. Cornell'in
onu terk etmesinin sebebi oydu. Sen ve Meg konuşmayı kestiniz.
Aileniz sizi cezalandırdı. Bunu o yaptı, Trixie."

"Ben yapmadım..." Mike yutkundu ve bana döndü.
"Harper'ı buna dâhil etmek istemedim. En yakın yönlendiricile-
re ve IP adreslerine şifrelerin kilidini açacak bu yazılımı indirdim.

Harper'ın evini bilerek bulmadım. Yönlendiricinin adı değiştirilmemişti, fabrikadan çıktığı gibiydi ve şifresi Sarah'ydı. Yan komşu olduğunu düşündüm. Köpeklerinin adı Sarah."

Kanım dondu. "Harper'ın annesinin adı Sarah'ydı."

Ben anlaşılmasa bir öfkeyle kükreyip en yakındaki kitaplığı tekmelerken Mike yüzünü ellerinin arasına aldı. Heykel gibi donup kalmıştı.

"West," diye çıktım hiç düşünmeden. Ona soyadıyla seslenmenin hissettirdiği gücü neredeyse unutmuştum. Ben aniden duraksadı ve bana alaycı bir bakış attı. "Otobüse binip şehrin öbür ucuna gitmemiz çok uzun sürecek. Herkesi ara ve Harperlara gitmelerini söyle."

"Hepsini ara," diye tekrarladı düz bir sesle.

"Cornell'i oraya gitmesi için ikna ederken ona hangi yalanı söylemen gerektiği umurunda değil. Tüm grup bir araya gelmeden bunu düzeltemeyiz."

Bir an için yanağının içini kemirdi. Kuşkusuz, bunun mantıklı bir istek olmadığına dair bir sebep bulmaya çalışıyordu. Kısa süre sonra odadan çıktı, giderken cep telefonunu sırt çantasından çıkardı.

"Lütfen, inan bana," diye fısıldadı Mike, yüzü ellerinin arasındaydı. "Gerçekten Ben'e yardım etmeye çalışıyordum. En iyi arkadaşımı geri istiyordum. Her şey ters gitti, sonra daha da kötüleşti ve ben... Harper'a zarar vermeyi asla istemedim."

"Biliyorum," dedim. "Demek istediğim, onu okuldan attırdın ve kampüsten zorla çıkarılırken engel olmadın ama o kısmı görmezden geleceğiz. Şu anda, her şeyi olması gerektiği gibi geri getirmemize yardım edeceğine dair bana söz vermeni istiyorum."

Mike ellerini indirdi ve nemli kirpiklerini ortaya çıkardı. "Ben okuldan atılacağım."

Keşke ona bunun başka bir yolu olduğunu söyleyebilseydim ama olmadığını biliyordum. Yönetim, ikinci sıradaki öğrencisini sebepsiz yere kovmalarının arkasında bir komplo olduğunu

öğrendiğinde Mike'tan intikam alacaktı. Mike, çocuklarını tehdit ettiği için cezalandırılmazsa Donnelly ailesi fonlarını çekmekle tehdit edecekti. Diğer tüm ceza alan öğrencilerin ailelerinden, oyuncularını kaybeden basketbol ve kriket takımlarından ve her zaman Mike'ın tuhaf olduğunu düşünen tüm sınıf arkadaşlarımızdan bahsetmiyorum bile.

Yazık oldu. Mike garipti ama çok fazla boş zamanı olan bir inekti. Ben'e yardım ederse en iyi arkadaşını geri kazanacağını düşünmüştü. Bunu anlıyordum. Harper ve Meg için karanlık tarafa geçerdim. Bütün haftayı bunun eşliğinde geçirmiştım.

"Mike, IQ'un kaç?"

Gözyaşları yüzünün çevresinde yuvarlanmaya başladığında derin bir nefes aldı. "192."

Çılgın dâhi aralığı. Bu mantıklıydı. "Peki, sıralamada kaçınıcısın?"

"Otuzlarda gidip geliyorum," dedi haliya bakarak. "Cinsiyet Rollerı dersinden sıkıldım."

"Hiç okul dışında bir teste girmeyi düşündün mü? IQ'unla ve The Mess'te öğrendiğin her şeyle pazartesi günü herhangi bir liseye girebilir ve kabul edilebilirsin. Yeterlilik için kredi veriyorlar."

"Gerçekten mi?" Burnunu kolunun arkasına sildi. "Bunu sen neden yapmadın?"

"Stockholm Sendromu. Ama sen bunu düşünmelisin." Öne eğilip omzuna vurdum. Biraz çaba sarf ederek kendimi puf koltuktan kaldırdım. "Ben, Hulk'ın oturma odanı dağıtmadığından emin olayım."

Babam:

Okuldan yine bir telefon geldi.

Bu gerçekten kötü bir teşekkür, Beatrice.

Ben:

**Biliyorum. Üzgünüm. Harper'a
kimin komplo kurduğunu buldum,
gidip ona itiraf ettirmem gerekiyordu.
Okuldan atılıyor.**

Babam:

NE!

Ben:

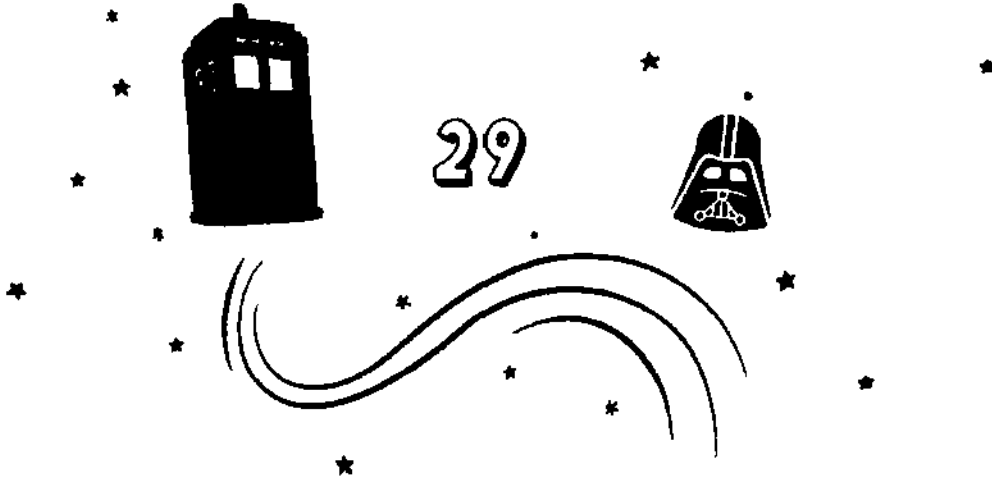
**Uzun hikâye. Şimdi bunları
anlatmak için Harper'a gidiyorum.**

Babam:

**Harper seni almadan
nasıl karşıya geçtin?**

Ben:

**Otobüsle geldim. Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm.
Akşam yemeği için Harper'ın
beni eve bırakmasını sağlayacağım.**

Ben'le evden ayrıldığımızda yağmur dinmişti. Mike, ailesiyle ve Harper'ın babasıyla bir konferans görüşmesindeydi. Mike'ın hıçkırığa hıçkırığa itirafını tekrar dinlemeye dayanamadım. O, Dr. Mendoza'yı ararken ben de Jack'ten bir iyilik daha istemiştim. Nick, pazartesi sabahı ilk iş idari ofise gidecek ve Mike'ın transkriptlerinin Sheldon Lisesine gönderilmesini sağlayacaktı. Donnellyler, Mike'ın okuldan atıldığını ve sınava gireceğini bilmekten zevk alacaklardı. On sekiz yaşındaydı. Ailesinin onu durdurmasının hiçbir yolu yoktu.

Ellerimi ceketimin nemli ceplerine soktum. Mike'ın evindeyken üniformam hemen hemen kurumuştur ama ceketim soğuk ve nemliydi. Neyse ki köşeyi dönünce kısa bir yürüme mesafesi vardı. Harper'ın arabası büyük, beyaz evin garaj yolunda parlıyordu. Peter'in minivanı, Cornell'in gümüş rengi arabasının önündeki kaldırıma park edilmişti.

Ben, ıslak çimleri ezerken, "Tanrım, umarım kurabiye vardır," dedi. "Kurabiye için sol elimi verirdim."

Onu omzumla dürttüm. "Vakayı çözen benim. Biri kurabiye yiyecekse o, benim."

"Senin vakan, benim duygusal travmam," dedi ön kapıya giden basamağı atlayarak.

“Hey, düşman listen sadece Jack ve Ken Pollack’tan ibaret. Bu iyi haber, değil mi?”

Kapı koluna uzanmak için önüne geçtim. Kapı içeriye doğru açıldı ve çığlıklar duyuldu.

“Bundan mutlu olacağımı nasıl düşünebilirsin, seni sersem, aceleci ahmak?”

Ben’in yanından geçtim ve Harper’ı oturma odasının ortasında, Cornell’i bir tomar rulo kâğıtla döverken buldum. Cornell yüzünü korumak için kollarını yukarı kaldırmıştı.

Harper, Cornell’i dövmeye devam ederken Peter pencerenin önündeki kanepeden, “Ona söylemeye çalıştığımız da buydu,” dedi.

Şöminenin yanında güvenle duran Meg, “Cornell bu hafta muhaliflik belirtileri gösteriyor,” dedi.

Harper’ın makalesi başının üstünde uçarken Cornell, “Notlarım yüzünden senden ayrılacağımı düşündün,” diye bağırdı. “Seni birinciliği umursadığımdan daha çok sevdiğimi sana kanıtlamam gerekiyordu. Aramalarımı cevap vermiyorsun ki.”

“Çünkü cezalıydım, seni beceriksiz hergele!”

Ben, kapıyı arkamızdan kapatarak, “Ah, güzel,” dedi. “Daha fazla insan sıralamayı önemsemeyi bıraktı. Şimdi eve gidebilir miyim?”

“Hayır,” dedim.

Harper döndü, gözlüğü burnundan düşmek üzereydi. Onu yukarı doğru itti ve ezilen kâğıtları bana doğrulttu.

“Ve sen,” diye hırladı. “Sana bir daha okulu asmamanı söylemiştim. Sana kendini daha fazla belaya sokma demiştim. Güzel bir gün olmalıydı bugün. Slurpees alacaktık...”

“Ve bir kale yapacaktık,” diye ekledi Meg.

Harper, kâğıt rulosunu bir kement gibi başının üzerinde sallayarak, “Ve bir kale yapacaktık,” diye feryat etti. “Ama hayır. Siz kampüsten birlikte kaçtınız çünkü Tanrı bilir ne sebeple...”

Peter, “Eğer Marist’e gideceksen, orada Tanrı’nın adını boş yere kullanmaya izin verildiğini sanmıyorum,” dedi.

“Marist’e gitmeyecek,” dedim ceketimi çıkararak. “Az önce Mike Shepherd’ı okuldan attırdım.”

Harper, günün olaylarını açıklamayı bitirdikten sonra, “Akademik ceza almadan önce Ben’e kurabiye pişirmeyi tercih ederdim,” dedi. “Ama ben böyle biriyim.”

“Tanrım, keşke kurabiye olsaydı,” diye homurdandı Ben.

Meg, “Şahsen, Mike’ın yaptığı şeyin biraz tatlı olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Beş kişiyi okuldan attırmaya çalışmak mı?” Peter kaşlarını çattı, yüzünü buruşturarak sakat bacağını uzattı. “Bu, güzelden çok çılgınca bir şey.”

“Olağanüstü, çılgın değil,” diye düzeltti Meg. “Kendi sıralamasını bile değiştirmedim. Tamamen fedakârca bir davranış.”

“Bu, *seni oyunculuk kulübünden attığım için üzgünüm* gibi Hallmark kartı⁹⁴ türünden bir şey değil,” dedi Cornell.

Leonardların evi, misafir ağırlamak için uygun değildi. Oturacak yer bulmak, Ben’le kampüsten ayrıldıktan sonra neler olduğunu açıklamam kadar uzun sürmüştü. Kanepede Meg ve Peter arasına sıkıştım. Harper ve Cornell, şöminenin önündeki tuğla çıkıntının üzerinde oturuyorlardı. Ben, sırtını televizyonun saklandığı meşe dolaba dayanmış şekilde yerde oturuyordu. Oldukça iyi görünüyordu; dizlerini çekmiş, başı odayı incelemek için eğilmişti. Ama ifadesi boştu. Burnumu yanağına bastırmayı, dudaklarının köşeleri kıvrılana kadar çenesini öpmeyi düşündüm.

Ama olduğum yerde kaldım.

“Yani, Mike hepsini Ben’in annesi mezuniyete gelebilsin diye ayarladı, Trixie tekrar ceza aldı ve Cornell, akademik geleceğini mahvetmeye ve muhtemelen bu süreçte okul sözleşmesinin

⁹⁴ Hallmark card, tebrik kartı.

tüzüğünü çökertmeye karar verdi,” dedi Harper sakince. “Yoğun bir hafta geçirmişsiniz, çocuklar.”

Cornell, “Lider olmak, yarım kredilik bir derstir,” dedi. “Bütün geleceğimi mahvedemez. Muhtemelen beni ilk 10’dan bile çıkarmazlar. Sadece sınıf birincisi olamam.”

Harper şeytani bir gülümsemeyle ona döndü. “Beni ne kadar sevdiğini kanıtlamak için yaptığını sanıyordum. Şimdi sadece yarım kredilik bir ders ve ilk onun içinde yer almak için mi yaptığını söylüyorsun?”

Cornell onun ellerini kaldırıp iki elinin arasına alarak, “Mendoza’nın ofisindeyken, seninle olmak istediğimden daha çok birinci olmak istediğimi söyledin,” dedi. “Seni sıralamadaki herhangi bir yeri sevdiğimden daha çok seviyorum. Ailemi, beni Marist’e göndermeye ikna etmeye çalıştım ama izin vermediler. On sekiz yaşına bastıktan sonra kaydımı aldırıp orada da başarısız olabilirim...”

“Çok fazla zekâ, çok fazla sağduyu.” Harper, alnını Cornell’in alnına yasladı. “Seni seviyorum. İstedğin hiçbir şeyde başarısız olma.”

“Peki.” Cornell, onun burnuna doğru başını salladı. “Bu, beni kabul edeceğin anlamına mı geliyor?”

“Gitmene asla izin vermem, seni serseri.” Onu öpmek için yüzünü eğince Cornell’in eli onları gizlemek için havaya kalktı.

Kış balosu olaylarından sonra, ikisini yeniden bir arada görmenin içimi öfkeyle dolduracağını sanmıştım. Ama içimde öfke kalmamıştı. Herkesin onları izlediğini ve açıklama beklediğini bilmelerine rağmen garip bir şekilde rahatlardı. Meg yanımda burnunu çekti.

Ben sohbeti dinliyormuş gibi görünmüyordu. Harper’ın, çeşitli ödül heykelciklerinin arasında bir düzine fotoğrafın bulunduğu şömine rafına bakıyordu. Gözlerini Harper ve Cornell’e diktiğini fark ederek hızlıca kırpıştırdı. Daldığı düşünceden sıyrılmış gibiydi.

“Harpo, pazartesi okula dönecek misin?” diye sordu Ben.

Harper, Cornell’i bıraktı ve gözlüğünü burnuna itti. “Marist’teki ders yükü, The Mess’tekinden çok daha hafif. Mike’in yaptığıнын aynısını yapıp sınava girebilirim. Kaçırdığım tüm din derslerini telafi etmek için çok çalışmam gerekecek.”

Günlerde uykusuz geçen, cevaplar için beynimi kızartan, okulu eken ve sürekli ağlama dürtüsüyle savaştığım günlerden sonra, Harper’ın The Mess’e geri dönmeyi seçebileceğini hiç düşünmemiştim. İşleri düzelterip her şeyi yoluna sokmak için çok çabalamıştım. Peki ya her şey boşa gittiyse?

Harper ellerini çırpı. “Ve eğer geri dönmezsem, siz daha yüksek bir dereceyle mezun olabilirsiniz.”

“Ya da sıralamayla ilgili bir daha asla konuşmayız,” dedi Ben. “Bu da işe yarar.”

“Üçüncü olduğum için mutluyum,” dedim dürüstçe. “Ayrıca, Ben ve ben uzun zamandır birbirimizi yok etmeye çalışmadık. Buna neden geri dönelim?”

“Bence de.” Ben gözlerini kapatarak esnedi. “Barışmak güzeldi.”

“Ah, lütfen,” dedi Meg. “Denesiniz de birbirinizi yok edemezsiniz. Şimdi daha farklı.”

Peter’in gözleri diğer tarafımdan Meg’e bir uyarı niteliğinde parlarken, “Meg,” diye tısladı.

Meg ellerini havaya kaldırdı. “Ne? Gerçekten bilmiyormuş gibi yapmaya devam mı edeceğiz?”

Cornell, Harper’a gergin bir bakış atarak, “Plan buydu,” dedi. Ben bir gözünü açtı ve etrafına baktı. “Ne planı?”

Harper sinir krizi geçirdi. Tavanı inceleyen Peter’a döndüm.

“Margaret?” dedi Ben. Meg, karşılığında bir ahududu fırlattı.

Ellerimi kucağıma koyarken, “Biliyorsunuz,” dedim yüksek sesle. “Harper’ın kovulmasını nasıl engelleyeceğimi bulduğuma göre, burada neler döndüğünü bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum.”

Peter, Meg, Harper ve Cornell birbirlerine baktılar. Cornell daha dik oturdu, başını kibirli bir tavırla eğmişti.

Öğrenci konseyi kavgalarını sona erdirmek için kullandığı ses tonuyla, “Siz ikiniz kafayı yemeden beş dakikadan fazla aynı yerde baş başa vakit geçiremezsiniz,” dedi. “Ve park olayını bir kez daha anlatmak zorunda kalırsak...”

“Görüyorsun, düşünce deneyim için bir kontrol grubuna ihtiyacım vardı,” diye araya girdi Meg. “Kendimi ve Ishaan’ı kullanmayı planlıyordum ama onu düşündükçe, kriket takımından biriyle çıkmanın çok uygunsuz olacağını anladım. Onların oyunları her zaman bana uzaktı. Ama sonra o uzaklaştırıldı ve sizinle çok fazla sorun yaşamaya başladık. Sonbahar festivali fiyaskosu, inek düellosu ve tüm o sefil öğle yemekleri.” Kanepenin koluna kıvrılırken ayaklarını birbirine sürttü. “Ve böylece bir toplantı yaptık.”

“Toplantı mı yaptınız?” diye tekrarladım.

“Birkaç toplantı,” diye itiraf etti Peter.

Harper, “Birbirinize âşık olduğunuzu düşünürseniz, belki birbirinize daha iyi davranırsınız diye düşündük,” dedi.

“En büyük aşklar nefretle başlar. Çok yaygın bir mecaz,” dedi Meg aceleyle. “Krallık ve Viktorya edebiyatında çokça karşımıza çıkıyor. Soğuk adam, inatçı kadın. Cinsiyet Rollerini için ekstra kredi almaya başladığımda fark ettim. Ve *eh, bu komplonun psikolojik bir temeli olmalı* diye kendi kendime düşündüm. Ve evet, var! Sevdiğiniz veya nefret ettiğiniz bir şeyle karşılaştığınızda putamen ve insulanız yanar. Beyninizi, bağlam ipuçları olmadan kelimenin tam anlamıyla farkı söyleyemez. Önceki ilişkinizin olumsuz ön yargılarını yeniden yazarak, birbirinizi olumlu uyarılar olarak görmekte özgürdünüz!”

Sessizlik.

Cornell, “Bize cinsel gerginlik olarak sunmuştu,” dedi.

Meg, “Klasik Elizabeth ve Darcy,” dedi.

“Ben Bay Darcy değilim,” dedi Ben.

“Hayır...” Harper güldü. “Sen Elizabeth’sin.”

Tüm hava ciğerlerimden dışarı fırladı. Bir kamyonla, bir yıkım topuyla ya da Thor’un çekiciyle vurulmuş gibi hissettim. Yerde hareketsiz duran Ben’e bakmaktan kendimi alamadım.

“Geçen gün, parktayken,” dedim. Kaydırağın altına sıkışıp yırtılmış bir çizgi romana ağladığımı hatırladığımda yüzüm uyuştı. “Sen ve Harper’ın, Ben’in bana âşık olduğu için intiharın eşiğinde olduğundan bahsettiğinizi duyduğumda...”

“İntihar mı?” diye yineledi Ben.

“Onunla daha fazla zaman geçirmek zorunda kalırsan kendini öldüreceğini söylemiştin,” dedi Peter pasif bir şekilde.

“Abartma,” diye tersledi Ben. Sırt çantasına uzandı ve bir defteri çıkarmadan önce bir dakika boyunca içeri karıştırdı. Bir savaştan sağ çıkmış gibi görünüyordu. Defteri Cornell’e doğru fırlattı. “Öyleyse bu da ne böyle?”

Peter boğuk bir ses çıkardı. “Şiirleri sakladın mı? Çöpteydiler.”

“Hangi şiirler?” diye sordum.

Ben, kâğıdı Meg’e verdi, o da bana dikkatlice uzattı. Sayfa, ürkütücü bir şekilde benimkine benzeyen el yazısıyla kaplıydı. Hiçbir zaman bir sone yazmadığımı biliyordum. Bunları kim yazdıysa, bende olmayan *heceleri sayma sabrı* vardı.

“Devinette de ne ki?” diye sordum.

“Fransızcada *bilmece* demek,” dedi Ben.

Kâğıdı Meg’e geri iterek, “Üç yıl İtalyanca dersi aldım,” dedim. Kâğıdı bir daha görmek istemiyordum. “Bu şiirler belli ki Mary-Anne tarafından yazılmış. Ve Jack’e yazıldıklarına eminim.”

Harper, “Yine de, el yazına benzeterek mükemmel bir iş çıkardı,” dedi. “Onun başarılı bir sahtekâr olduğunu kim bilebilirdi ki?”

“Bugün Mike’ın birinci olabilmek için herkesi okuldan attırmaya çalışmasının, başıma gelen en kötü şey olduğunu düşünmüştüm. Tebrikler, çocuklar. Gerçekten kendinizi aştınız,” dedi Ben sertçe.

“Ama her şey yolunda gitti,” dedi Meg telaş içinde. “İkiniz de birbirinizi çok seviyorsunuz. Geçen haftanın stresi altında kristalleştiniz ve mükemmel bir polimere dönüştünüz. Kontrol grubunu geçtiniz!”

“Hey,” dedi Cornell ve Harper.

“Sevmek mi?” Kendimi Peter’ın dizine düşmeden Meg’den olabildiğince iterek kekeledim.

“Elbette birbirimizden nefret etmiyoruz ama bu biraz uzak,” diye ekledi Ben, yüzünü buruşturarak.

Meg, *yalan* gibi bir şeyler mırıldandı. Yalan makinesi gibi çalışan dev bir kediye sahip olmanın dezavantajını fark ettim. Ben’in Saga kopyalarını ona asla ödünç vermemeliydim.

“Ah, lütfen.” Harper güldü. “Siz benden ve Cornell’den daha betersiniz.”

“Kimse senden ve Cornell’den daha beter değil.” Ben ona ters ters baktı.

“Bunu inkâr etmenin bir anlamı yok,” dedi Meg. “Brandon sizi izliyormuş. Düşünce deneyimle ilgili hazırladığım makalenin istatistikleri konusunda bana yardım etmeyi kabul etti. Bize aldığınız gardı ona karşı almıyorsunuz. Gerçekten ilginç veriler getirdi.”

“Sizi kütüphanede öpüşürken gördüğünde çığlık atarak ona seslendiğini ima ediyor,” dedi Peter.

“Ve ana binadaki erzak dolabında,” dedi Meg.

Peter homurdandı. “Ve matematik ve fen bilimleri binasındaki kızlar tuvaletinde.”

Ben bakışlarımı yakaladı, yanaklarımın yandığını hissettim. Lanet olsun B. Calistero ve üstün casusluk becerileri. Bana hile yapacağını bilmeliydim.

“Öpüşmeler olmuş olabilir,” dedim, yüzüm alev alev yanarken kendimi toparlayabildiğim kadarıyla. “Ama bu bir şey ifade etmiyor.”

“Tabii ki hayır,” diye bana katıldı Ben. “Tamamen anlamsız.”

Tamamen anlamsız mı? Zayıf yerimden vuruyorsun, seni ser-seri palyaço.

“Fiziksel çekiciliğe yol açan hormonal bir dürtüydü,” dedim, beynimde birikip duran sıkıntıyı bastırmaya çalışarak. “Tamamen kişisel olmayan bir şeydi. Yüksek stresli bir durumdu. O çalışma odasındaki herhangi biri olabilirdi. Ya da erzak dolabında.” Öksürdüm. “Ya da tuvalette.”

“Acemice,” dedi Ben. “Gerçekten dev bir acemilik gibi.”

Cornell güldü. “Vay canına, bu işte çok kötüsünüz.”

Meg, sesinde acımayla, “Birbirinize uzun süredir devam eden bakışlarınızı fark etmemiş değiliz,” dedi.

Harper, “Ve sürekli mesajlaşmalarınızı,” dedi.

“Kimsenin ilgilenmediğini düşündüğünüzde çizgi roman ve kola alışverişi yapmanızı,” diye ekledi Peter.

“Artık arkadaş olduğumuzu söylemek tamamen yanlış olmaz,” dedim. Onay için Ben’e baktım, sert bir şekilde başını salladı. “Belki geçmişte, ne yazık ki halka açık yerlerde birbirlerini öpen iki arkadaş diyebiliriz. Ama bu, bizim...”

“Bana göre, hanımefendi çok fazla itiraz ediyor,” diye mırıldandı Cornell.

Harper, saçlarını omzunun üzerinden atarak, “Şuna ne dersin?” dedi. “Dr. Mendoza, The Mess’e geri dönmeme izin verirse, ki kesin izin verir, ancak sen ve Ben geçen ay gizlice çıktığınızı itiraf ederseniz okula dönmeyi kabul edeceğim.” Destek almak için başını Cornell’e çevirdi. “Adil mi?”

“Bu delilik,” dedim.

“Değil, gerçekten. Marist’te çok daha fazla boş zamanım olurdu. The Mess’e geri dönmeye karar verirsem, sebebi çoğunlukla sosyal nedenlerle olur. Öğle yemeği yemek, baloya gitmek ve arkadaşlarımla ortak dersler almak istiyorum. Ama gizlice flört ederken birbirinizi gerçekten sevmiyormuş gibi davranmaya devam etmeniz kulağa çok yorucu geliyor. Neredeyse birbirinizden nefret etmeniz kadar kötü. En azından, bu dürüst bir şeydi.”

“Sana yalan söyledığımızı düşündüğünü söylüyor olamazsın,” dedi Ben. “Aslında, siz bize yalan söylediniz. Ev ödevi için bizi kobay olarak kullandınız.”

“Ah, ödevden çok daha büyük,” dedi Meg. “Demek istediğim, sıralamada sıçramamın nedeni bu. Bay Walsh, taslaklarımdan gerçekten etkilendi. Bunu dört ekstra kredi ödevi olarak saydı. Ama sonra babam beni dergilerinden birinin editörüyle görüştürdü. Şubatta makalem basılacak. Brandon’ın adı da geçecek tabii ki...”

Meg’in arkasından Harper girdi konuya. “Size yalan söylemedik. Siz bizi dinlerken yalan söyledik. Eğer ikinizden biri bize ya da birbirinize doğruyu söyleyip söylemediğimizi sormuş olsaydı, bu asla olmazdı. Gerçek olmasını istediğin için sormadın. Trixie’nin sana âşık olmasını istedin, Ben ve o da senin ona âşık olmanı istedi. Ve artık öylesiniz.”

“O hâlde, rica ederiz,” dedi neşeyle Meg.

“Ayrıca, üzgünüm,” dedi Peter.

“Bilhassa, rica ederiz,” diye sıırttı Cornell.

Çalan telefonun sesi hepimizin duraklamasına neden oldu. Harper ayağa kalkıp odadan çıktı. Ses, mutfaktan geliyordu.

“Selam, baba! Evet, Trixie bana söylemeye geldi. Bu olayı çözen oydu. Ailesini arayıp neler olduğunu onlara anlatabilir misin? Harika, teşekkürler... Şimdi mi? Tabii. Hayır, alabilirim. Marist’in yeni bir başlangıç olacağını biliyorum ama teklifi duymak isterim. Peki. Seni seviyorum.” Harper başını oturma odasının kapısından uzattı, telefonu kulağına dayalıydı. “Evet, Bayan Landry, beni bağlayabilirsiniz.”

Bana buyurgan bir şekilde baktı ve tüm organlarım bir santim sola kaymış gibi hissettim.

Yere çivilenmişim. Ben’in herkesin önünde beni reddetmesinin ne kadar kötü hissettireceğini düşündüm. Ya da hiç öyle hissetmezdim. İşlerin yürüme şekli bizim için gayet iyi gidiyordu. Neden diğer insanların dâhil olmasına izin verecektik ki? Neden

dış etkenleri ilişkimize davet edecektik? Ya başkalarının bizi görmesine izin vermek her şeyi mahvederse ne olacaktı?

Dış etkenler daha çok karmaşıklığa sebep olur. Arkadaşların seni yargılıyor, sana tavır alıyor, sıralamalarını karşılaştırıyor...

Mary-Anne'in söylediklerinin beynime girmesine asla izin vermemeliydim. Ama önemli bir noktaya değinmişti. Ben'le ilişkimizi resmîleştirseydik, herkesin bizimle ilgili hemen bir fikri olacağı gerçeğini kabul ederdik.

Mary-Anne baştan beri düşünce deneyinin içindeydi. Ben ve benim yaptığımız hiçbir şeyin görünmez olmadığını biliyordu. Sıralamalarımız, öğle yemeğindeki davranışlarımız, sohbetlerimiz tüm yıl boyunca mercek altındaydı.

Önem arz eden herkes zaten biliyordu. En iyi arkadaşlarımın hepsi buradaydı ve bana başından beri bildiklerini söylemişlerdi. Bana ya da Ben'e farklı davranmamışlardı.

Geriye Ben kalmıştı. İkimiz de neler olup bittiğiyle ilgili hiçbir şey söylememiştik çünkü ikimiz de birbirimizin gizliden gizliye gerçek duygular beslediğini sanıyorduk. Ama Ben bana hiç âşık olmamıştı. Ve bu yalan ortaya çıkana kadar, aşırı Ben West yüklenmesi yaşayan ön insular korteksimin olduğunu fark etmemiştim.

Şimdi, bunun ne kadar açık olduğuna inanamıyordum. Kavga çıkarmak ya da birlikte televizyon izlemek, derse birlikte yürümek, öpüşmek, konuşmak, sessiz kalmak ve her zaman her şeyi istemek... Bu mutlu hastalığın bir adı vardı. Onu sevmiştim.

Elbette Meg'in makalesi basılacaktı. Büyük düşünce deneyi işe yaramıştı.

Bir daha bu duruma düşmeme izin vermeyecekti.

Boğazımdaki düğümün gözyaşlarına dönüşmesini beklerken Ben'e baktım. Dudakları o kadar sert bir şekilde birbirine bastırılmıştı ki, burnu ve çenesi arasında çatık bir korkuluk oluşmuştu. Derin bir nefes aldı ve tekrar çantasına uzandı. Başparmağını telefonun ekranında gezdirdi ve içine bir şey taktı.

Postacı çantam titredi. Meg ve Peter'ın omzumun üzerinden mesajları okuduklarının farkında olarak telefonumu çıkardım.

Ben West [16:17]

Hey. Buraya gelip oturmak ister misin?

Ben [16:17]

Oraya gidip oturmalı mıyım?

Alayla gülümsedi, dudakları tekrar ortaya çıktı.

Ben West [16:18]

İstemesem neden sana sorayım?

Ayağa kalktım, oturma odasını yavaşça geçtim. Her adım, bir öncekinden daha ağır geliyordu. Sırtımı televizyon dolabına dayayarak yanına oturdum. Yüzünün pişmanlık belirtisi göstermesinden korkarak ona yan yan baktım. Bana gülümseyince sol gözünün yanındaki çil belirdi.

Mutfağa geri dönen Harper neredeyse duyulmaz bir şekilde kıkırdadı. "Evet, Dr. Mendoza, buradayım. Evet, efendim, sizden haber almak çok güzel. Babam bana söyleyeceğinizden bahsetti."

"Acemice mi?" Dikkatleri üzerimize çekmemeye çalışarak Ben'e fısıldadım. "Bir acemiyle öpüşür müydün?"

"Fiziksel çekime yol açan hormonal bir dürtü olurdu," diye alaycı bir şekilde taklit etti beni.

"Tabii," diye kıkırdadım. "Gerçekten de aynı derece aptalız, ha?"

Kolunu omzuma doladı ve sıktı. "Evet. Ama en azından eşitiz. Akıllı olan olmaktan nefret ederim."

"Neyse ki, bu senin için asla sorun olmayacak."

SON SÖZ

Rahatsız edici derecede sıcak bir cumartesi sabahıydı. Meg'in beni satın almaya ikna ettiği TARDIS elbisesiyle üzerine giydiğim korkunç, kırmızı polyester cübbenin kombinasyonu yardımcı olmadı. Deodorantı iki kere sürdüğüm için mutluydum. Güneş gözlüğümün altında biriken ter damlalarını hissedebiliyordum.

Ben, saçlarını özenle kepin altına yerleştirmişti. Ceketinin önünü çoktan açmıştı ve ona doğum gününde aldığım Örümcek Adam tişörtünü ortaya çıkarmıştı.

Cornell'in konuşması garip bir şekilde dokunaklı olmasına rağmen tören uzun ve çoğunlukla sıkıcı geçmişti. Ona sıkı çalışmanın değerini öğrettiği ve hukuk fakültesinin, buraya kıyasla çocuk oyuncağı gibi gelmesini sağladığı için The Mess'e teşekkür etmişti. "Sloganımızın gerçek değerini öğrendim, fi de et veritate. Hakikat ve sadakat. Hakikate gururumuzu teslim ediyoruz. Yanlış yapmak cesaret ister. Haklı olmak cesaret ister. Çevremdekilerin sadakatine hayranım ve onlar sayesinde, her gün daha iyi olmak için çalıştım." Mike'ın oyunculuk kulübünün genç üyeleriyle oluşturduğu yeri işaret etmişti. Törene katılmak için işten izin almış olmalıydı. Son birkaç ayını bir video oyun şirketinde stajyer olarak geçirmişti. Tribünde mutlu görünüyordu. "Sınıf arkadaşlarımı tanıdığım için daha iyi bir insanım. Hepimiz birlikte olduğumuz için daha iyiyiz."

Ben, aşağıdaki kriket sahasındaki itiş kakışı incelerken, "Bittigine inanamıyorum," dedi. Sahada yüzlerce insan vardı. Dr. Mendoza bizi Messina Akademi mezunları olarak ilan ettiğinde, tribünlerden fırlamışlardı. Sarılıp ağlayanlar, fotoğraf çektirenler, yıllıkları imzalayan insanlar vardı. Mary-Anne gözyaşları içinde beni kucakladıktan ve irtibatta kalacağıma dair söz verdirdikten sonra, Ben'le kargaşadan kaçmak için tribünlerin tepesine çıkmıştık.

Görünüşe göre mezuniyet, insanları delirtiyordu. B'nin gözlemlediklerini not aldığını umuyordum. Önümüzdeki yıl bu konuda çok etkileyici bir Duyguların Kimyası makalesi yazabilirdi.

"Birazdan ailemi bulmam gerekecek," dedim. "Önünde sonunda babam, benim parçası olmadığım manzaraların fotoğraflarını çektiğini anlayacak."

"Ben de." Ben iç çekti ve dirseklerini dizine dayadı ve ayaklarını aşağıya sarkıttı. "Büyükannem ve büyükbabam da burada ancak ebeveynlerimin çok uzun süre yalnız kalmasına izin vermemeliydim. Annem bu ziyaretinde çok davrandı. Mike'in ödev sistemine girmesinin kendi hatası olduğunu düşünüyor. Ama en azından sonunda Olivia ile tanışacaksın."

Ben'in kız kardeşini gördüğüm birkaç fotoğrafı düşünerek, "Benden hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyorum," dedim. Olivia'nın, Ben'inki gibi iri, kahverengi gözleri ve dağınık saçları vardı.

"Daha dört yaşında, Trix. Tek boynuzlu atlar hakkında bir şeyler söylersen senden kıymetlisi olmaz."

"Toplumsal cinsiyet normları," diye karşı çıktım ve dirseğimle kaburgalarını dürttüm. "Ona henüz çizgi roman vermedin mi?"

"Denedim ama sadece Süpermen'i seviyor. Marvel'i sevmeyen biriyle akraba olduğum için ne yapacağımı bilmiyorum."

"Artık Harper'la konuşurken nasıl hissettiğimi biliyorsundur." Tekrar sahaya bakarak güldüm. Matematik ve fen bilimleri binasının kulesi, spor salonunun üzerinde yükseliyordu. Güneş, tuğlaların üstünde vuruyordu.

“Bir daha geri gelmeyecek olmamız çok tuhaf,” dedim. “Demek istediğim, üniversite ve diğer her şey için heyecanlıyım ama... Garip, değil mi?”

“Hem de çok,” diye onayladı Ben. “Ama üç ay daha okula gitmeyeceğiz. Eski zamanları özlersek her zaman kafeteryaya girebiliriz.”

“Kafeteryaya girmeyeceğiz,” dedim, homurdanarak ona yaklaşıırken. Kolunu belime sardı, ben de kekimle gözüne çarpmamaya dikkat ederek başımı omzuna yasladım. İkimiz de bu şekilde oturmak için çok sıcak olduğu gerçeğini görmezden gelmekte ustalaştığımız. Ekstra sıcaklığa değerdi.

“Sana bir şey aldım,” dedi.

Güneş gözlüğümü çıkardım ve gözlerim kör edici ışığa alışırken ona bakmak için gözlerimi kısmak zorunda kaldım. “Saga’nın en yeni sayısı mı?”

“Yaz tatili için ara verdiklerini biliyorsun.” Kaşlarını çatarak korunun cebine uzandı.

“Bir kız, hayal kurabilir.” İç çektim. “Belki Brian K. Vaughan ile gerçekten iyi arkadaş oldun ve onu ikna ettin...” Elini uzatınca sustum. “Ah. Vay.”

Avucunun içinde küçük bir Dalek heykeli vardı. Busby’de salyalarımızı akıttığımız setin bir parçası olduğunu hemen anladım. Minyatür piston koluna hayran kalarak nazikçe elime aldım.

“Bütün seti almaya gücüm yetmedi,” diye homurdandı. “Ama Dalek’i gerçekten istedin, ben de düşündüm ki... Her neyse, umarım beğenirsin.”

“Seversin demeyi dene, seni salak,” diye ciyakladım, onu öpmek için kollarımı boynuna doladım. Keplerimiz çarpıştı, ikimiz de güldük.

“Sizi bölüyor muyuz?”

Arkamı döndüm ve Cornell’in bize sırtıttığını gördüm, sarı kuşağı omzundan aşağı sarkıyordu. Harper, Peter ve Meg merdivenlerden inerek onu takip ediyordu.

“Her zaman bölmüyor muyuz?” diye sordu Meg. Tehlikeli olabilecek derecede yüksek topuklu ayakkabı giymesine rağmen elbisesi en az üç santim uzundu. Merdivenlerden inerken elbisesini ayak bileğinin hizasında tuttu.

Ben kıkırdayarak uzandı ve kepinin saçını mahvetmediğinden emin oldu. “Genel olarak, evet.”

Arkadaşlarımın Dalek’e hayranlıkla bakması için havaya kaldırarak, “Mezuniyet hediyeme bakın,” dedim. “Mükemmel, değil mi?”

Harper gözlüğünü düzelterek, “Hah,” dedi. “Satın aldığında biz de oradaydık.”

“Biz çok sinsiyiz.” Meg’in yüzü parladı.

Onlara dil çıkardım.

“Hangi kalpsiz iblis, erkek arkadaşına mezuniyet hediyesi almaz ki?” diye sordum, postacı çantamı bulmak için harekete geçmeden önce numara yaparak yaralanmış gibi elimi göğsüme bastırdım. Meg beni bir çanta almaya ikna etmeye çalışmıştı ama hiçbirisi yeterince büyük değildi.

“Buna cevap vermemem gerektiğini hissediyorum,” dedi Ben. “Ama emin değilim.”

“Sus sen,” dedim çantamdan küçük, pembe kutuyu çıkarırken. Kapaktaki bandı dikkatlice açtım. Kekin bozulmadan kalmasını sağlamak için çok fazla balonlu naylona sarılması gerekmişti. Herkes cep telefonlarını alırken fark etmemiş gibi yaparak onu havada tuttum. Şekerli beyaz karışım mükemmeldi, kabarık, kırmızı kremanın üzerinde sarı, dev bir dört rakamı vardı.

Peter ilk fotoğrafı çekti ve Ben’in yüzüne bir kek fırlatıldığını fark etmesinden hemen önceki ânı mükemmel bir şekilde yakaladı. Harper, Ben’in ağzına ve yanağına bulaşan kremanın fotoğrafını çekti. Ben, saç spreyli buklelerimden birine başarılı bir şekilde krema bulaştırıp, çenesini saçıma silerken Cornell beni güldürdü ve bağırды. Meg hiç fotoğraf çekemeyecek kadar kıkırdamakla meşguldü.

Kaosun ortasında Ben, kekin parçalanmış kalıntılarını elimden aldı ve ısırıldı.

“Dördüncü olmanın tadı nasıl, Benedict?” diye sordum.

“Kırmızı kadife gibi. En sevdiğim.” Sırıttı, dişleri yüzünün alt yarısını boyayan kırmızı ve sarı kremanın yanında tamamen bembeyazdı. “Bunun, bu yaz bıyıklarımı tekrar uzatacağım anlamına geldiğini biliyor musun?”

“Hele bir dene,” diye soluklandım.

Burun buruna gelene kadar öne eğildi. Aptal keplerimize rağmen olabildiğince yakındık.

“Her zamankinden daha iri ve daha iyi olacak.”

“İğrenç görüneceksin.” Başparmağımla çenesindeki kremanın bir kısmını silmek için uzandım. “Hey, West?”

“Evet, Beatrice?”

“Seni seviyorum.”

“Biliyorum.”

Peter, Meg’in omzunu sarsarak, “Hey,” dedi. “Bu, Empire Strikes Back’ten bir sahneydi.”

“Ah, Cornell. Ufak atletimiz gerçek bir inek olmak için büyüyor.” Harper kıkırdadı.

Cornell yumruğunu ağzına dayadı, gururlu bir gülümseme takındı. “Kendime söz verdim, ağlamayacağım.”

Ben gülerek başını geriye attı. Onu itmek için harekete geçtim ama elimi tuttu. “Ben de seni seviyorum, Trix.”

Öne eğilip beni sesli bir şekilde öptü. Kollarımı boynuna dolarken, kremanın burnuma bulaştığını ve kepimin Ben’inkine çarptığını hissedebiliyordum. Herkesin; çekilecek fotoğraflardan, veda edilecek insanlardan ve Peter ile Jack’in evindeki havuz partisine hazırlanmamız gerektiğinden şikâyet ettiğini duydum.

Ama umursamayacak kadar mutluydum.

TEŞEKKÜRLER

ilk-on-teşekkür-listesi

Ailem: Sevginiz, cesaretlendirmeniz ve bir hikâye yazarken kaçıracağım tatillere anlayış gösterdiğiniz için.

Harbour Ailesi: Teddy, Elizabert, J-Tho, Kiddo, Hailo, V-Luu, Brig, Nic, KB1, KB2, Gnat, Magic JJ, Abby Fabby Funk, Monks ve Lady Bon Bon; benim süper arkadaşlarım, lakapları ile anılırlar. Yine ve her zaman, her şey için teşekkür ederim. Dünyada hiçbir şeyi sizin kadar sevmiyorum. Bu garip değil mi?

Laura Zats: Bu kitabı hemen sahiplenene menajerim ve şampiyonum. Beni daha inek olmaya zorladığın ve aynı anda üç taslak yazabileceğime inandığın için teşekkür ederim. Beni daha güçlü bir yazar ve daha güçlü bir insan yapıyorsun. Sana daha fazla minnettar olamazdım. Sana bir bira ve bir kucaklama borçluyum.

Sylvan Creekmore: Bir e-postayla (ve o zamandan beri her e-postayla) hayatımı değiştiren dünyanın en havalı editörü. Bu kitabı mümkün kıldığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sana da bira ve kucak borçluyum.

St. Martin's Press'teki herkes, özellikle Michelle ve Karen: Bana ve bu kitaba inandığınız ve en büyük hayalimi gerçekleştiren karmaşada bana rehberlik ettiğiniz için.

The Sweet 16s: İnternetteki en tatlı ve en yetenekli grup. Sizlerle birlikte çıkış yaptığım için ne kadar şanslı olduğuma inanmıyorum.